

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HEATHER LONG

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

Fierce

DANCER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KUVVETLİ DANSÇI

82. CADDE VANDALLARI

DOKUZUNCU KİTAP

OceanofPDF.com

HEATHER LONG

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2023 Heather Long Kapak:

Crimson Phoenix Designs Düzenleme:

Leavens Düzenleme

Lines & Proofreading by Lunar Rose Editing

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Fierce Dancer Serisi

Şimdiye Kadar

Önsöz

Vandallar

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#) [Sonsöz](#)

[Sonsöz](#)

[Vandallar Sözlüğü](#)

[Heather Long Hakkında](#)

[Ayrıca Heather Long](#)
tarafından

[*OceanofPDF.com*](https://oceanofpdf.com)

KUVVETLİ DANSÇI

Dansçı.

Kurban.

Kız kardeş.

Yıllar boyunca pek çok etiket taktım. Kendimi bildim bileli kaçmak istedim. Dansımın içine saklandım. Hayatımdan kaçabildiğim kadar kaçtım. Başka biri olamasam bile başka bir yerde olmak için savaştım.

Bir gece, ortağım bana saldırdıktan ve ben yaralandıktan sonra, Vandallar beni aldı ve bir daha arkalarına bakmadılar. Beni varlığından bile haberdar olmadığım bir dünyayla ve hayatta kalmaya çalıştığımndan çok daha büyük bir aileyle tanıştırdılar.

Onları korumak için bir kez kendimden
vazgeçtim. Onlar için savaştım.

Onlar için kanımı
akıttım.

Onlar için
öldürdüm.

Ve eğer onları güvende tutacaksa hepsini tekrar yaparım.

Benim adım Emersyn Sharpe. Ivy Hardigan olarak doğdum. Vandallar beni kaçırdığında, hayatımın ne kadar değişeceği ya da gerçek aşkı bulacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Dahası, bu dünyadaki yerimi buldum. İstedğim geleceğe sahip olmak için sonunda geçmişe savaş açacağım.

FIERCE DANCER, düşman-sevgili/aşk-nefret temaları içeren, tam uzunlukta, karanlık, yeni yetişkin bir aşk romanıdır. Bu hikayenin karanlık romantizm yönleri devam ediyor. Lütfen bazı durumların okuyucular için rahatsız edici olabileceğini unutmayın. İhtiyaç duymanız halinde tetikleyici uyarılar önsözde bulunabilir. Bu bir neden seçim romanıdır, yani ana karakterin birden fazla aşk ilgisi vardır. Bu kitap serinin dokuzuncu ve son kitabıdır.

OceanofPDF.com

*Bulunan aile için.
Kalbinizin kız kardeşi.
Ruhunun kardeşi.
Ne olursa olsun yanınızda olan insanlar.
Sen önemlisin.*

OceanofPDF.com

ŞİMDİYE KADARKİ SERİLER

82ND STREET
VANDALS

Vahşi Vandal
Gaddar Asi
Acımasız Hain
Kirli Şeytan
Acımasız
Savaşçı
Tehlikeli Hain
Acımasız Casus
Pervasız Hırsız
Vahşi Dansçı

OceanofPDF.com

ÖNSÖZ

Sevgili okuyucu,

82'nci Sokak Vandalları serisinin dokuzuncu ve *son* kitabına hoş geldiniz. Eğer ilk sekiz kitabı okumadıysanız, durun. Geçmeyin. Birinci kitabı alın: Vahşi Vandal, ve oradan başlayın.

Ciddiyim.

Bu gerçekten sırayla okunması gereken bir seri.

Her serinin bir başlangıcı, ortası ve sonu vardır. Bazılarının geldiğini görebiliriz, bazıları bizi pusuya düşürür. Ya bu? Bu kendi kendine hayat buldu ve gelişti. Bazı parçalar inanılmaz derecede açıktı, bazıları ise bir gizemdi - gerçek bir gizem- ta ki karakterlerle birlikte neler olduğunu öğrenene kadar.

Hikayenin alacağı her virajı biliyor muydum? Evet, biliyordum. Ve hayır. Bazıları organikti, diğer parçalar ise ana kayaya yerleştirilmiş rehber direklerdi. Onlara ulaştığımızda, genel hikayede dönüm noktalarında olacağımızı biliyordum.

Şimdi... buradayız. Son kitap. Bu kitabın yazımında çok fazla şey yapıldı ve bunların bir kısmına kitabın sonunda değineceğim. Şimdilik, 82. Sokak Vandalları'nın öncesine bir göz atalım. Pervasisiz Hırsız, Acımasız Casus'taki uçuşumun ardından pek çok sevdiğimiz karakterin tehlikede olmasıyla açıldı.

Vaughn'un çalıştığı dövme salonu, içeride mahsur kalan insanlarla birlikte yanıyordu. Vaughn ve Rome yardıma koştular ancak çok sayıda kayıp vardı. Kellan ve Milo oto kaporta dükkanındaki alarmı kontrol etmeye gittiler, ancak alarm gözlerinin önünde patladı. Kellan kafasına feci bir darbe aldı.

Bu arada, Jasper'ın arabasının arkası patladı ve bir kamyon Em'in içinde olduğu Liam'ın arabasına çarpmaya çalışırken bile tüm araç ters döndü. Jasper ve Liam silahlı çatışmaya girerken Freddie ve Em kulüp binasına ulaşmak için ara sokaklardan ve arka caddelerden kaçtı.

Em, Freddie'yi kurtarmak için birini vurdu ve Freddie de onu kurtarmak için birini bıçakladı. Jasper onlar için gelirken Liam kardeşi ve Vaughn için gitti. Onların güvende olduğundan emin olduktan sonra ailesinin peşine düştü. Annesi Mary'yi hayatta ama şok içinde buldu. Babası Jonathon kalp krizinden ölmüştü.

Çok geçmeden, deponun dışında bırakılan cesedin, Doc'un kız kardeşi ve hepsi için çok mücadele eden sosyal hizmet görevlisi Bayan Stephanie'ye ait olduğunu öğrendi.

Onu kaybetmek onları incitti. Kayıplar acımasızdı ve hepsi acı çekiyordu. Eski dostlar ve yenileri yardım etmek için bir araya geldi. Em, kardeşi ve Vandallar için orada olmaya odaklandı. Her şeyden sonra onlara yardım etmek istiyordu. Tüm bunların ortasında, kralın kimliğinin eve herkesin hayal edebileceğinden çok daha yakın olduğu ortaya çıktı.

Aynı zamanda savaştı. Adamlar Em'in üvey babası Reginald Sharpe'ın peşine düştüler. Daha fazla ifşaat eski yaraları deşti ve bazılarının iyileşmesine izin verdi, özellikle de kontrol edebildiği halde Em ile gerçekten fiziksel bir bağ kurmasına izin veren Freddie'nin durumunda.

Sonunda, tüm saldırıları tetikleyen Bradley Sharpe'a karşı savaşmaya karar vererek bir tuzak kurdular. Em ve Milo'yu ateş hattından uzaklaştırmayı da içeren bir plan yaptılar ancak ihanete uğradılar ve Pervasız Hırsız, Emersyn'in diri diri gömülmesi ve Milo'nun ağır yaralanmasıyla sona erdi.

Savaş şiddetleniyor ve Vandallar şimdiden çok şey kaybetti. Bu da bizi son bölümümüz olan Fierce Dancer'a getiriyor. Lütfen bu kitabın karanlık temalar ve yalnızca yetişkin izleyicilere yönelik yoğun durumlar içerdiğini unutmayın, bunlarla sınırlı olmamak üzere: cinsel saldırı, tımarın geri dönüşleri, reşit olmayan / çocukluk cinsel saldırısı, fiziksel şiddet, duygusal ve zihinsel istismarın yanı sıra kaçırma, takip, manipülasyon, bağımlılık ve diğer potansiyel tetikleyici konular.

Ve şimdi, her zaman olduğu gibi, temizlik notları:

Daha önce hiç neden seçim ya da ters harem okumamış olanlarınız için, öncelikle bunu alıp bir ş a n s verdiğiniz için teşekkür etmeme izin verin.

İkincisi, kadın kahraman bu kitapta ya da başka bir kitapta hayatındaki erkekler arasında bir seçim yapmayacak. Bu sonuca ulaşması biraz zaman alabilir, ama bu yolculuğun kendisi onu yönlendirir. Bu tür bir ilişkiyi çerçevelemenin birçok yolu var, şu anda neden seçim yapmak buna çok iyi uyuyor.

Ayrıca, bu bir serinin son kitabıdır. Bu kitapların her birinin sonunda belirli bir mutlu son olmasa da, tüm seride bir mutlu son olacak, size söz veriyorum. Bu kitaplardan bazıları, büyük ölçüde hikayenin büyüklüğü nedeniyle uçurumlara sahip olacak, ancak mutlu sonun kazanılması gerekiyor.

Son olarak, son bir not eklemek istiyorum. Teşekkür ederim.

Okuduğunuz için teşekkürler. Vandalları desteklediğiniz için teşekkürler. Onların hikayesine bu kadar bağlandığınız için teşekkür ederim.

Diğer tarafta görüşürüz. xoxo

Heather

OceanofPDF.com

VANDALLAR

82. Sokak Çocukları

Jasper "Hawk" Horan

Kellan "Kestrel" Traschel

Rome "Hummingbird" Cleary

Vaughn "Falcon" Westbrook

Liam "Mockingbird" O'Connell

Freddie "Unknown" Cleary Milo

"Raptor" Hardigan

Mickey "Doc" James, nam-ı diğer Vandal

Emersyn "Dove, Serçe, Starling, Swan, Küçük Bit, Boo-Boo, Hellspawn, Ivy" Sharpe

Diğer Karakterler

Elaine "Lainey" Benedict

Adam Reed

Ezra Graham

Bayan

Stephanie

BÖLÜM 1

OceanofPDF.com

"D Bunu yanlış anlama Ivy," dedi Milo depoyu geride bırakırken. Hepsi birbirinin aynısı olan birden fazla araba aynı anda. Yolcu koltuğunun zemininde kimsenin beni göremeyeceği bir yere kıvrılmışım.

"Biliyor musun," dedim, neredeyse boş boş. "Ne zaman biri böyle bir şey söylese, muhtemelen beni kızdıracak bir şeydir ve beni kızdırmak istemesen bile bu yanlış bir yol değildir."

Kıkırdadı. "Haklısın. Şuna ne dersiniz? Seçiminizden gerçekten etkilendim."

"Daha iyi." Ona bakarken dudaklarımda gerçek bir gülümseme belirdi. Komikti, onunla ilk tanıştığımda çok karanlık ve korkutucu görünüyordu.

Kaba görünüşünden, sert ifadelerine, sesindeki hırçın hırıltıya kadar her şey beni korkutuyor ve çileden çıkarıyordu. Doğasının otoriter tarafı düpedüz sinir bozucuydu. Ama o benim kardeşimdi ve onu tanıdıkça benden ne istediğini daha iyi anlıyordum.

"Her neyse," dedim. "Seni etkileyecek ne yaptım?" Bu açıdan, arabayı sürerken sadece onu görebiliyordum. Bakışları sürekli dönüyor, dikiz aynasına, yan aynalara, sonra da geri dönüyordu.

Plan bir kabuk oyunuydu. Ayrılmak ideal değildi. Hiçbirimiz bundan hoşlanmıyorduk ama aynı zamanda bizi izleyenlerin parmaklarının altından kurtulmamız gerekiyordu. Ancak neyin gerekli olduğunu anlamak bunu sevdiğim bir şey haline getirmedim.

"Seni benimle göndermelerine izin verdin," dedi. "Onlara destek olmak için orada kalmakta ısrar etmek yerine." Direksiyonda tuttuğu elinin dört parmağını kaldırdı. "Senin sert biri olduğunu düşünmediğimden değil. Ben görmeye hazır olsam da olmasam da sen başından beri ne kadar sert olduğunu gösterdin."

Gülmedim.

"Yine de seni korumayı pek kolaylaştırmadın ve Kel bu konuda senin en sadık destekçin oldu." Neredeyse homurdanıyor gibiydi. "Yani, seni nasıl ikna ettiğinden emin değilim..."

Şimdi güldüm. "Bana sordu," dedim ona. Ki bu doğrudu, Kellan bana sormuştu. Kendilerini beni korumaya adadıkları için en az ikisi sürekli yanımdaydı, bu da onları yavaşlatabilir ya da başka risklere yol açabilirdi.

Bir de Milo'nun oradan çıkmasını istiyorlardı. Onu benimle göndermek onu da korudu. Ben gitmezsem, Milo da gitmezdi.

"Aynen böyle, ha?"

"Şey, yetenekli bir dili olduğunu ve beni bu şekilde ikna ettiğini söyleyebilirim."
-

"Hayır," dedi Milo gülerek ve başını salladı. "Oraya gitme."

"Awww." Bana parmağını salladığında sııttım. "Sana sormak yeterli bir cevap."

Gülmemek için kendimi zor tutmama rağmen, sanki gerçekten angarya bir işmiş gibi, "Peki," diye homurdandım. "Neden benimle gelmeye karar verdin?"

Bana bunun aptalca bir soru olduğunu söyleyen kısa bir bakış attı ama ben geri adım atmadım.

"Sana da sordu mu?"

Bu bana gerçek bir kahkaha havlaması kazandırdı. "Evet, Ivy, sordu ama seninle gelip gelmeyeceğimi sormadı. Seni Doc'un adamlarıyla şehir dışına çıkarırken rahat olup olmayacağımı sordu. Doc onlara güveniyor. Buraya geldiklerinden beri onları biraz tanıdım."

"Ama sen onları tanımıyorsun." Bunun nasıl gittiğini tahmin etmeme bile gerek yoktu.

"Hayır, Freddie'yi de seninle göndermeyi düşündüm," diye itiraf etti. "Ama göndermedin."

"Hayır. Çünkü seninle ilgilenen kişi ben olmak istiyorum ve çocukların benim kontrolden çıkmam konusunda endişelenmelerine gerek yok. Kel benimle ilgilenmeyi seni gelmeye ikna etmek için kullansa bile."

"Yaptığı şey bu muydu? Huh." Çenemi ovuşturarak bir gösteri yaptım. "Kulağa kabataslak geliyor."

Güldü. "Biliyor musun...?" "Bana söyleyecek misin?"

"Aslında ö y l e y i m . Onlar için iyi olduğunu düşünüyorum ve bu hayat senin için ilk tercihim olmasa da... gerçekten çok iyi uyum sağlıyorsun."

Bu açıklama karşısında göğsümde bir gurur yumağı oluştu.

"Bu benim seçimim de değil," dedi. "Ve senin için neyin iyi olduğunu bildiğine güveniyorum."

"Bundan sonra bir kucaklaşmaya ihtiyacımız olacak." Güldü. "Isır beni."

Sırttım. Kuyunun içinde katlanmış olsa bile o kadar da rahatsız edici değildi. Depodan ayrılmamızın üzerinden neredeyse bir saat geçmişti ki, şehrin uzak ucundaki bir otoparka girdi ve arabayı yukarı doğru sürdü. Üç kat.

İnmeden önce "Olduğun yerde kal," dedi. Aracın etrafında bir tur attı ve benim tarafımı açarak çantaları çıkardı, sonra da benim de onunla birlikte inmeme izin verdi. "Kapüşonunu çıkar."

Yola çıkmadan önce sarınmak için Vaughn'un kapüşonlarından birini almıştım. Onun gibi kokuyordu ve sinirlerime iyi gelmişti. Milo'yla birlikte olmak yardımcı olmuştu ama onlara veda ettiğim andan itibaren onları özlemiştim.

Milo başını sola çevirmeden önce kapüşonu çekiştirdim ve fermuarının kapalı olduğundan emin oldum. "İki kat aşağı iniyoruz. Solumda kal."

"Efendim, evet efendim," diye takıldım, her ne kadar tam istediği yere düşmüş olsam da. Merdivenlerden inerken sadece başını salladı. Yukarı çıkarken kimsenin yanından geçmedik. İlk katta sağa, bir Mercedes'e doğru yöneldi.

Koyu renk camları olan hoş bir sedandı. Bana beni gezdirmek için kiralanan bazı özel arabaları hatırlattı.

"Ön koltuk mu arka koltuk mu?" Çünkü yapmamız gereken iki araba değiştirme işlemi daha vardı. "Arka koltuk," dedi, benim için kapıyı açtı ve çantalardan birini yerleştirdi.

ve yere birkaç yastık koydu. "Bir sonraki arabada öne binebilirsin."

"Her şey yolunda." İçeri girdikten sonra, burada uzanmak çok daha rahattı. "Sürmeyi teklif ederdim ama hâlâ ehliyetim yok."

Milo arabayı çalıştırırken koltuğun üzerinden bana baktı. "Bu iş biter bitmez, onu alacağız."

Sırttım. "Hoşuma giderdi. Kel bana öğretiyor. O kadar da kötü değilim."

"Sana inanıyorum," dedi. "Ayrıca kendinle övünen biri değilsin, bu yüzden fena olmadığını söylersen ve Kel arabasını sürmene izin verirse, sanırım testi geçeceğini söylemek güvenli olur."

Yastığa yaslanırken aptalca bir sırıtış dudaklarımı büktü. Geri çekilmeye başladığında kendimi hazırlamıştım ve harekete hazırdım.

Garajdan çıkmamız hiç zaman almadı. Trafik biraz sıkıştı ama sonra otoyola çıktık.

"Biraz müzik açmamı ister misin?" Sorusu dudaklarıma bir gülümseme daha yerleştirdi.

"Ben iyiyim," dedim. "Ama eğer istersen konuşmak isterim."

Bir süre sessizlik oldu. "Bu bir tuzak gibi geliyor." Yola dönmeden önce bana bir bakış attı. "Kesinlikle bir tuzağa benziyor. Ama her neyse. Vur bana, Ivy."

Çıldırıldım. Sırıtişını görebiliyor olmam kahkahalarımı daha da artırdı. Bana daha fazla sataşmadı, sadece ben kıkırdarken bekledi.

Gözlerimi silerek nefesimi toplamaya çalıştım. "Doğru... yani... Lainey."

Yavaşça nefes vermesi umut verici bir işaret değildi ama yine de devam ettim. Ona sormamı söyledi, ben de soracaktım.

"Siz ikiniz hâlâ görüşüyor musunuz?" Bu soruyu sormanın pek çok yolu vardı. Lainey, Milo'nun bazı mağara adamı eğilimlerini protesto etmek dışında onun hakkında pek konuşmamıştı. Bu konuda ona baskı yapmadım çünkü daha fazlasını bilmek istemiyordum. Aynı zamanda... "Bir süredir doğuda olduğunu biliyorum ama... aranızda bir bağ var gibiydi."

Sessizlik o kadar uzun sürdü ki fikrini değiştirmiş olabileceğini düşündüm. Uzun bir iç çekişten sonra nihayet başını salladı. "Bilmiyorum, Ivy. Mayhem ve benim şu anda ne olduğumuzu bilmiyorum."

Tamam, bu onların hiçbir şey olmadığını söylemekten daha iyiydi. "Nasıl bıraktınız?"

"Sana söylemedi mi?"

"Hmm, hayır." Bu soruya nasıl cevap verebileceğimi düşündüm. Bazen gerçek her yönden daha kolay oluyordu. "Senin hakkında konuşmuyoruz - kardeşim olduğun ve seni tanımaya çalıştığım dışında. Ayrıca senin inatçı olduğunu düşünüyor. Ama diğer her şey kişisel. Yalan söylemeyeceğim, eğer Lainey benimle konuşmak isteseydi, kesinlikle dinlerdim. Aynı zamanda, senin seks hayatın hakkında en az senin kadar çok şey bilmek istiyorum."

Bu bana keskin bir kahkaha attırdı ve başını salladı. "Bu, tartışılacak bir cinsel hayat olduğunu varsayar."

"Seninle yatıya kalmalarının platonik olmadığına eminim." Yoksa morlukları olmazdı.

İnlemesi beni eğlendirdi ve ben de güldüm.

"Doğru, bu benim cevabımı değiştirmez. Onun kendi hayatı ve dünyası var, bu da benimki. Hepsi birbirine nasıl uyuyor emin değilim."

"O dünya benim de dünyamdı ve Lainey'nin koruyucu bir büyükbabası olsa da çaresiz değil, biliyorsun."

"Bu ondan benim için her şeyden vazgeçmesini beklemem gerektiği anlamına gelmiyor, biliyorsun değil mi?"

Tamam, bununla çalışabilirim. "Her şeyi bırakıp buraya taşınmasını mı istiyorsun?" Lainey'nin yakınımda olmasını çok isterdim ama o asla

Andrea'yı terk edemezdi. Hâlâ gençken olmazdı. Büyükbabası sert bir ihtiyardı ama Andrea da annesiyle savaşmak için onu terk etmezdi.

"Sadece ona soramayacağımı söyledim." Bir elini saçlarında gezdirdi, yüzündeki acımasız ifade kalbimi sızlattı. Onu zorlamaktan neredeyse nefret ediyordum.

"Sorduğum bu değildi," dedim usulca. "Ona sormak *ister misin*?"

"Ivy..."

"Bana çenemi kapamamı ve kendi işime bakmamı söyleyebilirsin," diye teklif ettim. "İkinizin de acı çektiğini görmekten hoşlanmasam da ve onun kendi dünyasında *daha iyi* olduğuna ikna olduysan, benim için de aynı şeyi düşündüğünü hatırlatmak isterim."

Yanağında bir kas kıpırdadı. Dişlerini gıcırdatışını neredeyse hayal edebiliyordum. "Onun dünyasının da seninki gibi olmasını istemiyorum..."

"Bilmediğini biliyorum. Tıpkı benim senin bilmediğini bildiğim gibi. Mesele de bu zaten, bir başkası için en iyisinin ne olduğu konusunda onu dahil etmeden karar vermek her açıdan kötü bir fikir."

"Belki... Sormak zorunda kalmak istemiyorum," dedi yavaşça. "Çünkü daha fazlası için hazır olup olmadığımı bilmiyorum."

"Bu adil." Ellerimi karnımın üzerinde birleştirdim. "Bir yıl önce bana böyle bir ilişki içinde olup olmayacağımı sorsaydın gülerdim. Saçma gelirdi. Nasıl iki erkekle birlikte olabilirdim ki? Şimdi yedi kişiyle birlikteyim."

Bunu yüksek sesle söylemek garipti.

"Kendimi hiçbir zaman bir ilişkiye uygun görmedim," diye devam ettim. "Kırıldım - pek çok açıdan. Kırık kötü değil, bunu biliyorum. Roma bana -Liam bana hatırlatıyor, hepiniz bana hatırlatıyorsunuz. Kırılmak kötü olmayabilir ama kolay olmadığı da kesin."

"Hayır," dedi yavaşça. "Öyle değil. Keşke tüm bunları sihirli bir şekilde düzeltecek bir şey yapabilsem ya da söyleyebilsem."

Gölümsedim. "Biliyorum, ben de aynı şekilde hissediyorum. Ama bunu sana kendini kötü hissettirmek için söylemedim. Sana bunu söylemek istedim çünkü ilişkiler zordur. Kendine inanmadığın zaman daha da zordur. Belki Lainey bir ilişki istemiyordur... belki de istiyordur. Ancak, eğer onu dışlar ve en azından bu soruya cevap vermesi için ona bir şans vermezsen, ikinizin de sahip olabileceği bir ilişkiden kendini mahrum bırakmış olabilirsin."

Umarım çok ileri gitmemişimdir. Milo omzunun üzerinden bana baktı.

"Bunu düşüneceğim."

Sırıttım. "Teşekkür ederim." "Haklıydım, biliyorsun." "Hmm?" "Bu bir tuzaktı."

Bir kahkaha patlattım. Sahte göz devirmesine rağmen o da sırıtıyordu. "Biliyorsun," dedim. "Bu kardeşlik işinde hiç de fena değilsin."

Belli ki kardeşlik konusunda benden daha iyisin..."

Homurdandı. "Oraya gayet iyi ulaşıyorsun, Ivy. Küçük kardeş olmayı bir sanat haline getirmişsin."

Bu beni son derece memnun etti. "Bu deplasman maçları oynayabileceğimiz anlamına mı geliyor?"

Cevap olarak çıkardığı inilti düpedüz keyif vericiydi. "Bu yirmi soru anlamına mı geliyor?"

"Şey, olabilir... ya da I Spy, ya da bilirsin... plaka oyunları. Gerçi bunların pek çoğunu bilmiyorum."

"Bana uçmayı öğrenmeyi anlatmaya ne dersin?" Bu soru beni şaşırttı. "Bunun bir kısmının oradaki hayatından kaçmak olduğunu biliyorum ama öğrenmenin ya da bu işte bu kadar iyi olmanın tek nedeni bu olamaz."

Bir tırnağın kenarını kemirdim. "Gerçekten bilmek istiyor musun?" "Evet, Ivy. Bilmek istiyorum ama sadece sen bana söylemek istersen."

Bu, iç tartışmayı bir anda çözdü. "Dans etmeyi çok severim. İlk dans dersimin ne zaman olduğunu bile söyleyemem ama her zaman dans ettim ve dans etmeyi, dansla ilgili her şeyi çok sevdim. Daha çok, bana hissettirdiklerini sevdim..."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

OceanofPDF.com

B akşam, üçüncü araba takasına ulaşmıştık. Yolcu koltuğunda bir esnemeyi bastırarak saate baktım. Bir araba değiştirmiştik. Yemek için arabaya servis. Burgerler çok ağırdı ama daha hafif bir şey için tartışamayacak kadar açtım.

Milo hamburgerlerden ikisini tek başına yedi. Etkileyici bir hızla yedi. Patates kızartmalarını da aynı hızda öldürmesi beni eğlendirdi. Ona benimkini ikram ettiğimde kaşlarını çatı.

"Emin misin?"

"Evet. Zaten doydum."

"Harika." Patates kızartmalarından bir avuç aldı ve ağzına tıktırdı. Onları yeme hızına kıkırdadım ve karanlık yola baktım. Eyaletler arası bir yerdeydik. Yolun izini kaybetmişim.

Her yere arabayla gitmenin dezavantajlarından biri de nereye gittiğimize ve oraya nasıl vardığımıza gerektiği kadar dikkat etmememdi - üzerinde çalışmam gereken bir şey. Bu sefer müziği açmıştık, muhtemelen Milo'nun sessizliği doldurma yöntemi.

Seçtiği kanalı sevmiştim. Birkaç farklı on yıldan hit parçaların bir karışımı vardı. Hepsini tanı mıyordum ama bazıları yıllar boyunca performans yaptığım parçalar olmuştu.

"Size birkaç soru sormamın sakıncası var mı?" Patates kızartmasını bitirmiş ve sodasından biraz içmişti. Bu hızla gidersek, bir işeme molası daha vermemiz gerekecekti. Şimdiye kadar sadece mola yerlerini kullanmıştık. Benzin almak için durduğunda, arabanın içine çöktüm.

Kapüşon kimliğimi gizlememe yardımcı oldu ve saçlarımı da örmüştüm. Onu suçladığımdan değil. Gazozu şeker ve kafein etkisi için seviyordum. Öte yandan mesanem pek hoşuma gitmemişti.

"Hayır," dedim. "Benim için hiç sakıncası yok. Ne bilmek istiyorsunuz? İyi bir moda tavsiyesi vereceğime söz vermiyorum ama iyi bir smokinin nasıl göründüğünü biliyorum."

"Doğru," dedi, gözlerini devirip devirmediğini anlayamasam da - kesinlikle öyle gibi geliyordu. "Mayhem'le bunca yıl nasıl arkadaş kaldınız?"

"Şey," dedim bu soruyu kafamda evirip çevirerek. "Bunun cesur olmamdan ya da başka bir şeyden kaynaklandığını söylemek isterdim, ama daha çok Lainey'den kaynaklanıyordu, özellikle de başlangıçta. Onun oda arkadaşı olmayı bırakmak zorunda kaldığımda bile arkadaşlığımız hiç bitmedi. Yemekleri birlikte yiyorduk ve birçok dersi birlikte alıyorduk."

İçkiyi fincanımda evirip çevirdim.

"Bir noktada, dans derslerinde bana ayak uydurmaya çalıştı ama ben çok fazla ders aldım ve o benim kadar sevmedi. Bu onu her durumda desteklemekten alıkoymadı, bu yüzden her yaştan ve bedenden oyuncu arayan ilanı gördüğümde, bana devam etmemi söyleyen ilk kişi o oldu."

Seçmelerdeki eserim üzerinde çalışırken bana cesaret verici tavsiyelerde bulundu ve beni yüreklendirdi. Ne söyleyeceğini bilmediği zamanlarda bile ne zaman ne söyleyeceğini bilirdi.

"İşin en zor yanı, okulu bırakıp onu terk etmek zorunda kalacağımın, yeri kazanana kadar aklıma gelmemiş olmasıydı-" Bu, sahip olduğum tek gerçek isteksizlikti. "Ama o gitmememi kabul etmedi. Telefon alacağımızı ve bu şekilde iletişimde kalacağımızı söyledi... Belli ki paramız yetiyordu."

Annem ondan bir tane istediğimde evet demişti ve ilk başta Fuckbucket'a söylememiştik. Bu bizim sırrımızdı. Onun sırrı. Benim sırrım. Lainey'nin.

"Ben sürekli yokken beni unutacağını düşünürsünüz ama unutmadı. Sürekli mesajlaştık, sonra mesajlarımızı okunduktan sonra silen uygulamalar keşfettik. Bunun benim için neden daha güvenli olduğunu hiç sormadı ama ben önerdiğimde de itiraz etmedi. Yine de ne o ne de Adam Fuckbucket'ı hiç sevmedi, bu yüzden belki de karışan ebeveynleri ve boktan amcaları anlıyordu."

Omuz silktim.

Milo elini uzattığında, ben de onunkini tuttum.

"Ben iyiyim."

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi. "Ama bu, bir arkadaşını kaybetmemek için sinsi sinsi dolaşp çemberlerden atlamak zorunda kalmanın beni kızdırmadığı anlamına gelmiyor."

"Benden çok daha fazla şey atlattı - doğum günümde benimle buluşmak için yatılı okulu bırakıp ülkenin bir ucundan diğer ucuna otobüsle gitmek de dahil."

"İkinizin o otele tek başınıza yerleşmiş olmanız beni hâlâ hem etkiliyor hem de dehşete düşürüyor," dedi başını sallayarak. "Etrafta böyle koşuşturmak için çok gençtiniz."

Omuz silkerek elini bir kez sıktım ve sonra bir içki almaya gittim. "O zamanlar kendimi hiç o kadar genç hissetmemiştim. Ama Lainey'nin doğum günümü benimle geçirecek kadar değer vermesi harika hissettirdi."

"Evet, Ivy, biliyorum. Sonra arkadaşları geldi..."

Homurdandım. "Adam ve Ezra'ya rastladın mı?" Hikâyenin bir kısmını mı kaçırmıştım? Lainey çocuklarla ilgili bir şeyden bahsetmişti ama o sırada Milo'dan haberim bile yoktu.

"Öyle de denebilir," dedi omuz silkerek. "Sizi takip ettiğimi fark ettiler. Onlar da bir kavga arıyorlardı. Kargaşa araya girdi..."

Gösterge panelinden gelen alçak ışıktaki dudaklarındaki hüznü gülümsemeyi yakaladım.

"Vahşi küçük şey. Pençeleri ve dişleriyle onlara cehennemi yaşıyor."

"Kulağa Lainey gibi geliyor." Ona çok benziyor. Ona ne kadar benzediğini anlatmaya başlayamazdım bile. "Eğer başım belaya girerse-" Ve girmişti de. "Aramak istediğim kişi oydu. Korkusuz, sert ve becerikli. Ayrıca beni asla bir seçeneği savunmak zorunda bırakmaz, sadece neye ihtiyacım olduğunu sorardı."

"Bu onu harika bir arkadaş yapar."

Yaptı.

Kesinlikle.

Konuşma azaldı ve gözlerim ağırlaşmaya başladı. Kel sadece bir kez tek bir soru işaretiyle bizi kontrol etmişti. Şu an için iletişimi sınırlamamız gerekiyordu, bu yüzden ona bir öpücük emoji gönderdim. İyiydik, ama kontrol kalbimi neredeyse ayrıldığı zamanki kadar ağrıttı.

Bir esnemeyi daha bastırarak uyumak için mücadele ettim. Milo'ya eşlik etmek istedim. Ama sızmış olmalıydım. Beni hafifçe sarsarak uyandırdığında bir dinlenme tesisindeydik.

"Tuvalet molası," dedi etrafı tarayarak. "Ben bayanları kontrol edeceğim ve siz içerideyken dışarıda kalacağım, tamam mı?"

"Evet," dedim, bir esnemeyi daha bastırarak arabadan çıktım ve uykulu bir şekilde onu çimlerin üzerinde takip ettim. Burada başka araç yoktu. Kamyon bile yoktu. Hiçliğin ortasında yalnız, küçük bir mola yeri gibiydi.

Milo banyonun içini kontrol ettikten sonra dışarı çıktı. "Gitmeye hazırsın."

Sözüne güvenerek tesislerden yararlandım. Yüzümü ve ellerimi yıkadım. Soğuk su içime biraz canlılık gelmesine yardımcı oldu. Dışarı çıktığımda Milo onu erkekler tuvaletine kadar takip etmemi istedi.

"Biliyor musun," dedim kokuya burnumu kırıstırarak. "Bayanlar tuvaletine gidebilirdin."

Kıkırdadı. "Bir erkeğin bayanların arasında olması, bir kızın burada olmasından daha çok dikkat çekiyor."

"Bu konuda yorum bile yapmayacağım." Çünkü, ick. Homurdandı ama konuyu kapattı. Neyse ki bir tesisi paylaşmak beni rahatsız etmiyordu. Dans kumpanyasında çok kez başıma gelmişti. Çıplaklık beni rahatsız bile etmiyordu ama evet, kardeşim ve hayır.

Uzun sürmedi. Onun da benim gibi yıkanması, yüzüne su sıçratması beni biraz eğlendirdi.

"Daha ne kadar yolumuz var?" On sekiz saatten fazla bir süredir yoldaydık. "Molaya ihtiyacın var mı? Bir süre ben sürebilirim."

"Birkaç saat daha iyiyim," dedi. Sonra telefonunu kontrol etti. "Buluşma için adres değişmiş, bir saat daha yakın, bu da bir şeydir."

Oh, harika. "Mickey bu kadar uzağa gittiklerini söylediğinde şaşırmıştım, çünkü Braxton Limanı'na yakın durmaları gerekmiyor muydu?"

Milo, "Farklı bir iş ve güvenli bir ev kuruyorlardı," dedi. Oh.

"Yani plan her zaman beni Braxton Limanı'ndan çıkarmaktı." Buna sinirlenmek istedim. Her ne kadar beni saklamalarına karşı mücadele etmiş olsam da, bunu yapmaları gerekirse diye bir plan yapmış olmaları hoş bir şeydi.

Milo benim için kapıyı açarken, "Planın her zaman bu olduğundan emin değilim," dedi. Esinti serindi, hava rahat ve tazeydi. Gökyüzünde kocaman bir ay asılıydı ve uzun zamandır görmediğim kadar çok yıldız vardı. "Ama bir yedeğin olması her zaman iyidir, özellikle de olanlardan sonra."

Bu mantıklı.

Ayrıca ne kadar sinirlenmek *istesem* de beni herhangi bir tartışmadan mahrum bıraktı. "Biliyor musun, bu ne kadar tuhaf olsa da," dedim ona sürücü koltuğuna tırmanırken. "Bu zamanın tadını çıkarıyorum."

"Evet?" Motoru çalıştırdı ve telefonundaki GPS'i kontrol etti. Mesajlara göz atarken kaşları çatıldı. Yeni bir mesaj da gelmemiştir.

"Evet. Bir sorun mu var?"

"Hayır," dedi ve içmek için gazozuna uzandı. "Sadece mesafemizi kontrol ediyorduk. Bizimle araç değiştirmeden önce geri dönebilmek için on beş dakika önceden haber vermemizi istediler. Ondan sonra bir saat daha."

Yüzümü buruşturdum. "Çok mu paranoyaklaşıyoruz?" Soruyu sorarken bile başımı salladım. "Hiç sanmıyorum."

"Hayır," dedi Milo bana. "Eğer seni yakalamak için dışarıda değillerse bu sadece paranoyadır." Şu anda kesinlikle bizi yakalamak istiyorlardı.

"Uyumaya çalış, Ivy," dedi. "Oraya vardıktan sonra daha da uzun bir gece olabilir."

Doğru. Uyumayı başardım ama tam olarak uyuyamadım. Gideceğimiz yere vardığımızda, en azından Braxton Limanı'nda saat sabahın üçü ya da dördü olacaktı. Burada muhtemelen daha geç olacaktı.

Buluşmamıza on dakika kala ve mesajı gönderdikten beş dakika sonra midem küçük taklalar atmaya başladı. Kelimenin tam anlamıyla hiçbir yerin ortasıdaydık. Tuhaftı. Hiçbir şey tanıımıyordum.

Otoyoldan çıktık ve son konuma doğru talimatları takip ettik. Gün doğumundan sonraydı, bu yüzden boşluk *daha* da boş görünüyordu, eğer mümkünse.

Bir taraftaki tarlalar kahverengi bir şeyin saplarıyla doluydu. Korku filmlerinden fırlamış gibi görünüyordu. Gün ışığında bile.

Belki de özellikle gün ışığında.

Otoyoldan uzaklaştıkça kilometre işaretlerini takip ediyordum.

Milo'nun bakışları tüm alanı taramaya devam ederken hareket etmeyi hiç bırakmadı ama parmak eklemleri direksiyon simidinde bembeyazdı.

"Neden bu bir tuzak gibi hissettiriyor?" Bir gün önceki sorusunu yineleyerek sordum. Kısa bir süre önce kahve içmek için durmuştuk ama ben benimkini bir bağımlı gibi içmiştim ve gerçekten daha fazlasını istiyordum.

Milo her türlü ciddiyetle, "Çünkü çok açık ve korunmasız," diye cevap verdi.

Tüm bu fikirden nefret ettim.

"Belki de arkamızda biri olup olmadığını görmek istedikleri içindir?" Bir şeyi kanıtlamak istercesine arkama baktım ve sonra kaşlarımı çattım.

Arkamızda biri vardı.

Çok yakın değillerdi ama kazanıyorlardı.

"Onu görüyorum," dedi Milo, kaşlarını çatarak. Yan aynaya bir göz attım, sonra tekrar döndüm. "Yüzünü öne dön," diye emretti ağabeyim. "Eğer çarpışırlarsa, o koltukta güvende olmanı istiyorum."

Eğer etkiledilerse... kimdi onlar?

Düz arazideki küçük bir tepeyi aştığımızda, arazi kayarak değişti. Önümüzde çatısı çürümüş, tuğlaları hasar görmüş, zamanla terk edilmiş eski bir kilise vardı.

Bir de mezarlık vardı.

Önümüzde de arabalar vardı. Bunlar yolun karşısındaydı.

"Milo..."

"Dayan, Ivy." Direksiyonu yana kırdı ve sonra yoldan çıkıp tarlaya doğru ilerlemeye başladık. Araba arazi sürüşü için tasarlanmamıştı ama Milo engebeli zeminde zıplarken ayağını pedaldan çekmedi.

Dişlerim birbirine çarptı. Arabadan ve yerden gelen gürültü korkunçtu. Bir silah sesi yüzünden yan ayna patladığında Milo'ya baktım.

"Beni dinle Ivy," dedi yoldaki bazı tümsekleri takip etmek için direksiyonu kırarken ya da her neyse, benim yapamadığımı görebiliyordu. "Silah ve bıçak. İkisini de al. Telefonu da al ama burada işimize yaramayabilir. Bir dakika içinde bir dönüş yapıp biraz toz kaldıracamız, sonra da sen çıkıp şu tarlaya gireceksin. Oraya git, yere yat ve saklan. Dışarı çıkmayacaksın. Beni duyuyor musun?"

"Milo," diye itiraz ettim.

"Hayır," dedi. "Bunu yapacaksın. Tartışmak yok. Eğer bir çağrı alabilirsen, adamları çağır. Çağıramazsan, yerde kalacaksın. Başını eğ ve dışarı çıkma. Ne duyduğun umurumda değil."

Dehşet yine göğsüme bir yumruk indirdi. "Peki ya sen?"

"Ben kendime bakarım, Ivy." Bana bir bakış attı. "Dayan." Sonra engebeli zeminde bir daire çizmeye başladı. Her taraf toz içindeydi. "Ben git dediğimde gideceksin."

Çok geçmeden git dedi. Emniyet kemerini çıkarırken yolcu kapısını sarsarak açmak pek de zarif bir hareket değildi. Yere çarpıp yuvarlandım ve momentumun beni daha uzun çimlere taşımasına izin verdim.

Tozdan boğulurcasına, motorların, lastiklerin, silah seslerinin ve Milo'nun sesinden uzaklaşarak sapların derinliklerine daldım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

OceanofPDF.com

EMERSYN

I Yere ne kadar yakın yattığımın bir önemi yoktu. araçları duyabiliyordum. Bağırışları duyabiliyordum. Metalin çıtırtısını Milo'nun içinde olduğu arabaya çarptıklarında neredeyse çılgılık atacaktım. Öyle ki, dudağımı kanayacak kadar sert ısırdım.

Altın sarısı kahverengi saplara yapışarak tarlada süründüm. Telefonumu üç kez kontrol ettim. Çekmiyordu.

Yok.

Yakınlarda herhangi bir Wi-Fi veya Bluetooth olup olmadığını görmek için ayarlara geçtim. Hiçbir şey yoktu. Gerçekten de *ıssız bir yerdeydik*. Lanet olsun. Arkamdaki tarladan bağırışlar yankılanıyordu. İçimdeki her şey yola yaklaşmak istiyordu. Milo bana burada kalmamı, ilerlemeye devam etmemi, uzaklaşmamı söyledi.

Telefon sinyali almak için ne kadar uzağa gitmem gerekiyor? Kahretsin, neden buraya gelmeden önce kontrol etmedik? Her şey olması gerektiği gibi gitmişti ama...

"Prenses..." diye çok belirgin bir ses bana seslendi ve kanım dondu. Sesinin ne kadar uzaktan geldiği önemli değildi. O *buradaydı*. "Prenses... Dışarıda olduğunu biliyorum. Eve dönme vakti geldi."

Hay sikeyim. Hayır.

Yere daha yakın çömeldim. Görünmek istemiyordum. Milo'nun karıştırdığı toz hâlâ havadaydı ama artık kalın bir bulut değildi. Sol tarafımdan bir hışırtı geldi ve nefesimi tutarak dinledim.

"Dağılın," diye seslendi bir adam. "Çok uzağa gitmiş olamaz. Bir şebeke araması başlatın."

Sesleri uzaklaşıyorlarmış gibi g e l i y o r d u ama bu bir şey ifade etmiyordu. Gerçekten kontrol edebilmemin tek yolu tekrar yola yaklaşmaya çalışmaktı. Milo dışarıdaydı. Ve kavga sesi duymadım. Dürüst olmak gerekirse, etrafa yayılan adamların bağırışlarından ve... "Prenses," diye tekrar seslendi, sesi rüzgârdaki kara bir bulut gibi taşınıyordu. "Korktuğunuzu biliyorum. O çocukların kafana ne soktuğunu bilmiyorum ama eve dönme vakti geldi. Seni koruyacağım - tıpkı

Her zaman öyleydin."

Tüylerim diken diken oldu ve boğazımda safra birikti. Korum beni... Hakaretlerimi geri yutarak sapların arasından ilerledim. Kalın ve çok sayıdaydılar. Yanlara doğru hareket edersem, onları çok fazla rahatsız etmeden geçebilirdim. Yine de ne zaman bir hışırtı duysam duruyordum. Gün aydınlanmaya başlamıştı. Umarım Mickey'nin arkadaşları çoktan bizi aramaya başlamışlardır.

Ama... bize adres değişikliğini gönderen *onlar* değil miydi? Onlar değilse, Fuckbucket nerede olduğumuzu *nasıl* öğrenmişti? Nefret göğsümde kabardı. Nefret ve korku güçlü bir kokteyldi. İkisi de beni pervasızlaştırabilirdi. Birlikte, pervasız olmak istememe neden oluyorlardı. O tarlanın ortasında donup kaldım.

Beni tutsak eden korku değildi. Kararsızlıktı. Suçluluk duygusuydu. Utanç. Milo Fuckbucket'ın elindeydi. Eğer o yoksa ve Milo da bu alanda saklanıyorsa, birbirimizi nasıl bulacağımızdan emin değildim. Ama Fuckbucket adamlarına Milo'yu bulmaları için seslenmiyordu. Adamların konuşmalarından yakaladığım kesitler de kardeşimle ilgili değildi.

Beni arıyorlardı. Metalin çıtırtısı... Ya enkazda öldüyse? Yeni bir korku dalgası iliklerime kadar işledi ama bu yalnız değildi. Etrafını saran keder, çok gerçek bir öfke duygusunu ateşledi. Fuckbucket hayatım boyunca bana zarar vermişti. Her zaman yalnız kalmamı sağlamıştı. Gerçeği öğrenen herkesi kesip attı. Şimdi, Milo.

Milo elindeydi ya da adamları onu öldürmüştü.

Utanç beni çevremdeki insanlardan kopardı. Utanç beni küçük, yalnız ve savunmasız tuttu. Utanç beni ona karşı *uysal* yapmıştı.

Öfke damarlarıma yayıldı. Evet, Milo istediği için onun lanet olası adamlarıyla saklambaç oynuyordum. Ama bir seçeneğim vardı - hayır, gerçekten yoktu. Milo'dan ayrılmak yapabileceğim bir seçim değildi. Onu korumak için Vandalların bizi *güvenli* bir yere göndermesine izin vermiştim. Onu şimdi bırakamazdım. Karar ruhuma yerleştiği anda, kemiklerime işlenmiş kukla ipleri koptu.

Hepsini.

Telefonumu tekrar kontrol ettim. Cep telefonu çekmiyordu. Ya da sürekli yanıp sönen ve tekrar kaybolan bir çubuk. Üç kez aramaya çalıştım. Hepsini başarısız oldu.

Sapların gölgesinde büzülerek seçeneklerimi tarttım. Tarlada burnunu çekerek ilerleyen bir kemirgen gördüğümde bile hareket etmedim. Sıçanlar.

Bu bir sorunun cevabıydı.

Ancak, bu aynı zamanda onları aramanın tehlikeye girebileceği anlamına da geliyordu. Bir teoriyi test etmek için sesli mesaj düğmeme bastım ve bekledim. Arama başarısız oldu. Tekrar. Başarısız.

Sapların hışırtısı beni olduğum yerde dondurdu ve bekleyerek dinledim. Sesler taşınıyordu ama yine de oldukça uzaktaydılar. Buranın akustığı yankılara pek uygun değildi. Rüzgâr esiyordu, bu da sesi bozabilirdi. Sesli mesaj için üçüncü deneme. Başarısız.

Yola bir düzine adım daha yaklaştım. Tek bir çubuk. Sesli mesaja bastığımda, bağlandığında neredeyse ağlayacaktım. Giden bir mesaj kaydetmeyi seçtim. Telefonumu arayan herkesin alacağı mesaj buydu.

Bu numaraya sahip tek kişi güvendiğim sekiz erkek ve bir kadındı.

Benim ailem.

"Fuckbucket bizi buldu. Yoldayız..." Yolun adını, otoyola olan uzaklığını ve araziyle ilgili hatırlayabildiğim kadar çok ayrıntıyı bıraktım: mezarlık ve terk edilmiş kilise. "Milo elinde. Saklanmaya çalışacağım ama onu öldürmesine izin veremem." Lütfen ölme. "Lütfen bunu yakında duy." Kayıt sınırına ulaştığında saatin kaç olduğunu ekledim.

Arama başarısız olunca kalbim durdu. Mesaj ulaşmış mıydı? Çubuk titreyerek uzaklaştı ve dudağımı ısırdım. İki kez daha bağlanmaya çalıştım ama yine olmadı. Dua etmeyi pek sevmezdim ama bu lanet şeyleri kim tasarladıysa, yedek bağlantı miktarının yeterli olması için dua ettim.

Buluşma yerine bir saat erken gitmiştik.

Bu otuz dakika önceydi.

Otuz d a k i k a sonra Mickey'nin adamları geç kaldığımızı anlayacaktı. Bizimle ya da onunla temas kurarlardı. Ararlardı.

İçimde hiç şüphe yoktu. Vandallar gelecekti. Bu sadece bir zaman meselesiydi.

Sadece o kadar uzun süre hayatta kalması gerekiyordu.

Telefonu susturup cebime attım ve tarladan kiliseye doğru ilerlemeye başlarken bıçağı elime aldım. Umarım yön duygum bozulmamıştır. Umarım mesaj yerine ulaşmıştır.

Gelirlerdi.

Yapacaklarını biliyordum.

Ama onları öylece bekleyemezdim. Milo'yu aldıktan sonra... O zaman birlikte bekleyebilirdik.

Tarlalarda sürünerek ilerlemek zaman aldı. Birden fazla kez avuçlarımdaki teri silmek için duraklamak zorunda kaldım. Vaughn'un kapüşonlusu için hiç bu kadar memnun olmamıştım. Sanki yanımdaymış gibiydi. Tarlada ilerlerken biraz döndüm ve yolun yakınına, kiliseden ve mezarlıktan daha uzağa geldim.

Arabamızı buldum.

Kaput akordeon yapmıştı. Ön koltuk boştu. Serin hava çok daha soğuk görünüyordu.

"Beni duyabildiğini biliyorum Prens," diye bağırdı Fuckbucket. Hareket ettiğim ve o sessiz olduğu için varlığını neredeyse engellemeyi başarmıştım. Ama işte oradaydı, tıpkı geçmişimdeki iblis şeklini almış gibiydi. "Onu duyabiliyor musun?"

Ben daha ne dediğini tam olarak algılayamadan bir çığlık sessizliği böldü. Kemirgenler bile artık hareket etmiyordu. Kuşların hepsi ortadan kaybolmuştu.

Arayan Milo'ydu.

Acıyı duyduğumda anladım.

"Bir dakikanız var Prens. Sonra onu tekrar yakacağım." Şaka yapmıyordu. Birkaç saattir beni arıyorlardı.

Birkaç saat geçti ama adamlarımızdan iz yok.

Geliyorlar, dedim kendime. Geliyorlar.

Acı dolu bir ses tarlada dalgalanırken beni de sarstı. Hepsi kiliseden geliyordu. Yolu görüş alanımda tutarak, kenarlarda ilerledim. İleride her hareket gördüğümde, hareketsiz kalmak için çömeliyordum. Rüzgâr hızlanmıştı.

İşe yaradı. Benim yardımım olmadan sapları hışırdattı.

"Onu kaç kez yakmamı istiyorsunuz Prens? Üç mü? Dört mü? Bir düzine mi? Dışarıda olduğunu biliyorum-"

Ölmeni istiyorum. Bağırma ihtiyacına boyun eğmesem de kelimeler içimi yaktı. Ateşler içinde, kanlar içinde ve çığlıklar atarak ölmeni istiyorum. Bunu görebiliyordum. Hiç bu kadar şiddet arzulamamıştım.

Kiliseye yaklaşırken Milo'yu görebiliyordum artık. Eski bir mezarın üzerindeki sütunların oluşturduğu kemere dolanmış iplerden sallanıyordu. Karanlık şiirselliği içinde iğrençti.

Daha da kötüsü, bir adam derisine *damga* basarken gömleksiz bir şekilde sallanıyordu.

"Onu rahat bırak." Milo'nun sesindeki hırıltı bu kadar alçak sesle bile duyulabiliyordu. Rüzgâr o yönden geliyordu. Ayrıca ateş, duman ve korkunç bir şey kokuyordu - kavrulmuş et mi?

Mide bulantısı içime doldu.

"O benim," diye ilan etti Fuckbucket. "O her zaman benimdi ve eğer her birinizin bağışsaklarını deşmem gerekse deşeceğim."

"Sana geri dönmeyecek." Milo'nun sözlerindeki mutlak vahşet, kalbimi tırmalarken bile beni cesaretlendirdi.

Sonra Fuckbucket hareket etti ve ne silüetinde ne de kıyafetinde hata vardı. Yine de yavaşça ve *topallayarak* hareket etti.

Bir şey söylediyse de duyamadım. Milo'yu sallandığı yerde çember içine aldı, sonra Milo bir ayağını ona çarptı ve onu geriye doğru savurdu. Fuckbucket'ın korumaları bir anda üzerine çullandı.

Ona yumruklarla, sopalarla ve diğer nesnelerle vuruyorlardı. Milo tüm bunlara homurdanarak katlanıyordu ama acı çığlıkları atmıyordu. Kötü muamele karşısında içim acıyla doldu. Birden fazla kez saldırganlara saldırdı; en az biri yere düştü ve bir daha ayağa kalkamadı.

Güzel.

Fuckbucket terini, kanını ya da her neyse onu silmek istercesine mendilini yüzüne götürdü. "Ancak sabırsızlanmaya başlıyorum..." diye seslendi. "Aylar oldu Prenses. Seni özledim." Sesindeki sahiplenme duygusu midemi bulandırdı. "Senin de beni özlediğini biliyorum. Reginald için bile seni affediyorum. Onu kurtarmayı özleyeceğimden değil."

Öksürdü.

"O gidince sadece ikimiz olacağız, sen ve ben. Ait olduğun yere..."

Sanki babam bir engelmış gibi. İkisini de sikeyim.

Gökyüzü kararmış, kara bulutlar içeri girmişti. O fırtınayı iliklerime kadar hissettim.

"Duygularımı incitiyorsun," dedi Fuckbucket karanlığa.

Bu kadar yakından onları, etrafta dolaşan adamları görebiliyordum ve rüzgâr daha da soğumuş gibiydi. Ağzım kurudu ve yanlarım acıdı. Kalbim acıyordu. Fuckbucket telefonunu kaldırdı.

Onları duyamadım, bağırıyorlardı.

"Paylaştığımız çok güzel zamanlar oldu, Prenses. Seni ilk kez boşalttığım zamanı hatırlıyor musun?"

İçimi buz kesti. "Bizim için kaydettim..." O
ne...?

"Bizim için pek çok ilk..." İcini çekti. "Seni kaybetmek istemiyorum Prenses. Hiç istemedim..." Sonra Milo'ya saldırımları için adamlarına işaret etti. Biraz daha yaklaşmaya çalıştım ama aynı zamanda içimdeki her şey ona yakın olmayı reddediyordu. Kaçmak istedim ama Milo'yu bırakamazdım.

"Başta çok sıkıydın ama bunu düzelttik," diye düşündü Fuckbucket. "Hâlâ sıkı mısın, yoksa o suçlular için bacaklarını açarak bunu mahvettin mi?"

Seni orospu çocuğu.

Sapların arasından gelen bir şangırtı beni o saplantılı bakışımdan kurtardı ve bana doğru hamle yapan iri adamdan kıl payı kurtuldum. İki yana dönerek silahı kaldırdım ama bileğimin çığlık atmasına neden olan sert bir darbeye silahı elimden aldı.

Beni bacağımdan tutup kendisine doğru sürüklerken bağırdım, yuvarlandım ve bıçağı tam uyluğunun etli kısmına sapladım. Bana elinin tersiyle vurdu ve acı zihnimi delip geçerken kanla kayganlaşmış bıçağa tutunmayı başardım.

Yine de gitmeme izin verdi ve ben de ayağa fırladım. Başka bir beden bana çarpmadan önce fazla uzaklaşmamıştım. Bu sefer başka biri saçlarımı ve kapüşonumu tuttuğu için bıçağı ona saplayamadım. Kıpırdandım ve saçıma mal olsa da neredeyse kurtulmuştum ki başka biri tam karnıma vurdu.

İçimdeki tüm hava boşaldı ve öğürerek yere yığıldım.

Sonra beni tarladan çıkarıp mezarlığa doğru götürürken ayaktaydım ve yere bakıyordum. Her şey kapüşonluya bağlı olsa da bir şekilde bıçağı tuttum. Adam beni bıraktığında, kalçamı zedeleyecek kadar sert bir şekilde yere çarptım. Oradaki toprak serbest avucuma battı ve kapüşonun son parçası da çekilip alındı ve beni bıçağımla baş başa bıraktı.

Fuckbucket tam önümdeydi ve telefonundan çığlıklar ve hıçkırıkların yanı sıra çok tanıdık bir tokat ritmi geliyordu. *Gülümsemesi* şeytani vaatlerin grotesk bir maskesi olarak bana doğru uzandığında boğazım yanıyordu.

Bana doğru uzandığında, ayağımı kötü dizine çarptım. Aynısını ben de kırmıştım ve yana doğru devrildi, o kadar yakındı ki... Bıçakla hamle yaptım ama adamlarından biri bileğimi tutmadan önce ona ancak değdi. Sertçe çekti ve kolumu arkamdan çekti.

Acı içimi parçaladı ve sırtımı yırttı. Parmaklarım bir spazmla açıldı ve bıçak düştü.

"Seni küçük amcık," diye homurdandı adam ama ben dirseğimi kullanarak serbest kolumu geri çektim. Kasığının hemen yanına vurdum ve bileğimi daha yukarı çekerek içime yeni bir acı gönderdi. İkinci bir adam serbest kolumu kavradı ve sonra her ikisini de arkamdan çekip orada kilitledim.

"Kalbimi kırıyorsun," dedi Fuckbucket ayağa kalkıp topallayarak bana doğru gelirken,

Sonra bana *dokundu*, eli yanağımdaydı.

Ağızımdaki tüm nemi topladım ve tükürdüm. Tükürük yanağına isabet etti ve bana elinin tersiyle vururken gözleri öfkeyle büyüdü. Dişlerim yanağıma keserken ağızıma taze kan doldu.

"Onu tekrar yak," diye emretti Fuckbucket. Damganın etinde *çıkardığı* ses *cızırdadı*, nefes alış verişlerimin sertliği arasında bu ses inanılmaz derecede yüksekti. Milo çığlık atmadı ya da haykırmadı ama iniltisinde kesinlikle sessiz bir acı vardı.

"Kes şunu," diye bağırdım ve Fuckbucket beni kavrarken parmaklarını yüzüme gömdü.

"Onu serbest bırakmamı ister misin?" Milo'ya kısa bir bakış attı. "Onun yaşamasını istiyor musun?"

Cevap vermedim. Söylediğim hiçbir şey Milo'yu kurtaramazdı. Hayatı için yalvarsaydım, Fuckbucket onu alırdı ve umurumda olmadığını söyleseydim, kardeşime işkence etmeye devam ederdi çünkü Fuckbucket yalan söylediğini bilirdi.

"Biliyorsun... O da sevgililerinden biri mi? O-"

"İğrençsin," diye karşı çıktım. "O benim kardeşim, benim *ailem*."

"*Ben* senin ailenim," diye karşı çıktı Fuckbucket. "Hayatta *sahip* olabileceğin tek aile ihtiyacım var."

"Ölmeyi tercih ederim." Bu düşünce aklıma ilk kez gelmiyordu. Ama hayır, ona geri dönmektense kendimi öldürmeyi tercih ederim.

Dönem.

Fuckbucket gerçekten *şok olmuş gibi* görünüyordu, sonra öfkeleni. İçindeki öfke kendi elektrik enerjisiyle uğulduyor gibiydi ve etrafımızdaki havayı yakıyordu. "Nasıl isterseniz..."

"Sen-" Milo'nun protestosu, adamlardan birinin silahının kabzasını kafasının arkasına vurmasıyla kesildi.

Orada sallanıyordu -hareketsizdi- ama göğsü... hâlâ nefes alıyordu.

Fuckbucket bakışlarımı tekrar ona çevirince bu rahatlama kısa sürdü.

"Son şansın, Prenses. Sen benim her şeyimsin, ama eğer sana sahip olamazsam

-Kimsenin yok. Beni seçersen bunu affedebilirim. Hatta kardeşinin yaşamasına bile izin verebilirim... tabii uslu durursan."

Tırnakları beni kesmekle tehdit ederken ona "Cehenneme git," dedim. Acı çeneme doğru yayılıyordu.

"Beni hayal kırıklığına uğrattın," dedi gerçek bir üzüntüyle. Eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırduğunda soğuk bir his yayıldı. Ne kadar sıkarsa sıkırsın dişlerimi sıkmaya devam ettim ve ağzımı kapattım. "Lanet olsun sana," diye küfretti ve bana tekrar vurdu. Bu sefer, bırakıp doğrulmuş olmasına rağmen yıldızlar görmeme neden oldu. Yüz ifadesinde acı okunuyordu, umarım canı yanmıştır.

Sonra tek ses, o videoya bakarken benim yumuşak hıçkırıklarım oldu. "Sen çok mükemmeldin..."

Beni tutan adamlar onun ahlaksızlığına hiç tepki vermedi. Onlara umursamayacakları kadar para ödüyor olmalı.

Piçler.

"Onu duydun, ölmeyi tercih ederdi," dedi Fuckbucket sonunda ve sonra hareket etti.

İşte o zaman tabutu gördüm.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

OceanofPDF.com

EMERSYN

"S ir?" diye sordu beni esir tutan adamlardan biri. Kollarımı çekiştirmelerinin verdiği acı beni mutlak bir ıstırap içinde bıraktı, ama

Tabuta bakarken çıkardığım sesi yuttum. O gerçek miydi? Beni o tabuta mı koyacaktı?

"Kekeledim mi?" Fuckbucket talep etti, sesi ağızındaki yarık ve gözlerindeki karanlık parıltı kadar acımasızdı. "Onu o tabuta koyun ve gömün." Bakışlarını benimkilere dikti. "Fikrini değiştirmediyse tabii?"

"Seninle yatağa girmek mi yoksa tabuta girmek mi?" Yüzümden bir damla yaş süzölürken bile kelimeleri boğuk boğuk söyledim. Benden bir kahkaha kaçtı. "Her seferinde tabutu seçerim, Fuckbucket. Bana bir daha dokunmana izin vermektense ölmeyi tercih ederim dediğimde ciddi dim."

Bana doğru dönerken gözleri kısıldı, topallığı daha da belirginleşti. Bir ayağımla saldıracaktım ama beni dizlerimin üzerine çöktürdüler ve orada tuttular. "Eskiden çok tatlıydın..." Saçlarımı avuçladı ve ben ona bakmaya zorlanana kadar çekti. "Ne oldu sana böyle?"

"Bana sen oldun, seni hayalperest canavar."

Bu sefer bana tokat attığında kulaklarım çınlamaya başladı ve ağızıma daha fazla kan doldu.

"Yalvar bana," diye emretti. "Siktir. Off."

Yanıdaki adamlar, onun yatağında olup olmayacağımdan ziyade çöreklerimizin yanında reçel mi yoksa krema mı tercih edeceğimizi tartıştığımız lanet olası bir Pazar brunch'ındaymış gibi etrafta dikiliyorlardı.

"Prenses-"

"Biliyor musun," dedim. "Beni gömün gitsin. Seni dinlemekten daha iyi olur. Akraba *olmadığımızı* öğrendiğim andaki kadar hiç rahatlamamıştım. Damarlarımda senin kanını taşımadığımı ve *hiçbir zaman* da taşımadığımı. Tabii, bir kez tecavüzcü olan her zaman tecavüzçüdür. Umarım bu adamlara çok para ödüyorsundur. Diğer tarafa bakmanın bedeli nedir? Bir ruhun ya da vicdanın bedeli nedir?"

Yüzündeki hayal kırıklığı çok belirgindi. Parmaklarını yüzümde gezdirdiğinde, mesafeyi tartıştım. Kasıklarına kafa atarsam canı yanacaktı.

Hem de çok.

Ama baskıyı bırakmıyorlardı ve omuzlarım da neredeyse kollarım kadar yanıyordu. Yine de ellerimdeki his gitmişti. Parmaklarımı bile hissedemiyordum.

"Beni çok üzüyorsun, Prenses..." Sonra benim yanımdan Milo'ya doğru baktı. "Kardeşim... yerinde kalmalı ve seni götürmemeliydi." Bununla birlikte, tabuta tekrar baktı. "Seni özleyeceğim."

Saçımı rehin tutarken yüzümü okşamaya devam etti.

"Evet," dedi. "Seni özleyeceğim." Sonra beni bıraktı ve yavaşça geriye doğru topalladı. "Eğer benim için yalvarırsa..." Bakışları beni tutan adamlara kaydı. "Onu çıkarabilirsiniz. Ama sadece yalvarırsa."

Bu asla olmayacaktı.

Benimle bir kez daha göz göze geldiğinde ona ters ters baktım, sonra döndü ve ayaklarını sürüyerek uzaklaştı. Yolda araçlar duruyordu ve o bir tanesine bindi. Durakladığında anladım. Yalvarmamı bekliyordu.

Böyle bir şey olmayacaktı.

"Onun için bağırmalısın," dedi adamlardan biri, onu duymazdan gelmeme rağmen. "Canlı canlı gömülmek hoş bir şey değil."

"Tecrübelerinize dayanarak mı konuşuyorsunuz?" Cevap beklediğimden değil ama sordum. Beni yerden kaldırdıklarında, tabuta doğru yürürken kollarımı sabit tuttular. Başka bir adam önden koşarak tabutu açtı. Açık pencereden beni izleyen amcamı hâlâ görebiliyordum. Yüz ifadesini seçemiyordum. Doğrusunu söylemek gerekirse, nasıl görüldüğü umurumda bile değildi.

Beni bu tabuta koysa da koymasa da. O ölecekti. Eğer Liam, Jasper ya da Kellan olsaydı, birileri onu bulur ve işini bitirirdi. Freddie taşaklarını kesip ona yedirecekti. Vaughn kemiklerini kıracaktı. Mickey onu parçalara ayırırdı.

Kalbim acıyla burkuldu. Rome tek kelime etmeyecekti; Fuckbucket ölmek için yalvarana kadar ona işkence edecekti. Bunu *görmek* için her şeyimi verirdim. Ama kendimi ona teslim etmezdim. Adamların beni bulacağını bilsem bile. Bu fikir beni her açıdan tiksindiriyordu.

Çocuklar gelirdi.

Bizi bulacaklardı ve beni bulamasalar bile Milo'yu bulacaklardı.

Beni kaldırıp tabutun içine attıklarında gözyaşları içinde kaldım. Ellerini üzerimden çektikleri anda kaçmak için yukarı doğru hamle yaptım ve bir yumruk yüzüme çarptı. Tabuta geri çarparken yanağımda acı patladı.

"Üzgünüm tatlım," dedi adam. "Kişisel bir şey değil. Çıkmak istiyorsun ama tek bir çıkış yolu var ve o da uzaklaşmak üzere."

Yüzümdeki acının çiçeklerini kırıştırmaya çalışırken gözlerim yaşlarla doldu. Diğer adam bileklerimi tuttu ve yukarı doğru sürükledi. İğneler ve iğneler kolumda hızla ilerliyor, hisler yeniden canlanırken bana batıyordu. Ellerimi birbirine bağlamak için bir ip geçirdi.

"Birkaç dakikalığına buradayız," dedi adam. "Belki bir saat. Ne kadar havanız olacağından emin değilim."

Konuşmaya devam ederken ona baktım. Dişleri sararmıştı ve burnunun yanında bir sivilce vardı. Neden o sivilceye ya da patlamaya hazır görünmesine odaklandığımı bilmiyorum. Görünüşünün geri kalanıyla uyumsuzdu. Bileklerimle işi bittikten sonra beni okşamakla vakit geçirdi; bu sırada göğüslerimi sıktı ve kot pantolonumun üzerinden amımı avuçladı.

Ona bu zevki tattırmadan öylece baktım.

"Böyle mi?" diye sordu yarı gülerek ve yanındaki adam onu itti.

"Onu gömün dedi, taciz etmeyin demedi."

"Onu becermek istiyor," dedi tacizci. "Görünüşe göre çok tatlı bir kıcı varmış."

"Siktir git. Bunun için yeterince para almıyoruz." Adam gerçekten de iğrenmiş görünüyordu. Kapağa uzanmadan önce bana bir bakış fırlattı. "Son şansın..."

Onu görmezden geldim.

Sonra kapağı kapattı. Boğucu karanlık aniden bastırdı. Mandalın sesi minderlerle kaplı içeride bir silah sesi gibi yankılandı. İstemedem de olsa sarsıldım. Neyse ki kimse göremiyordu. Sonra bir çarpma sesi geldi. Sesleri hâlâ dışarıdaydı, boğuk ve anlaşılmaz bir şekilde konuşuyorlardı.

Ayaklarımı kapağa doğru ittim ama kıpırdamadı. Bağlı ellerimle yukarı iterek test ettim ama kollarımda kıvranan acıdan neredeyse ağlayacaktım. Bu seferkiler ateşli iğnelerden çok daha fazlasıydı. Saf, morarmış bir ıstıraptı. Kapağa vururken çığlık atmak istedim.

Boğuk sesler kesildi. Bekliyorlar mıydı? Bir sonraki çılgılığı yuttum. Havamı korumam gerekiyordu. Bir tabutun içinde ne kadar hava vardı? Hiçbir fikrim yoktu. İnsanların diri diri gömüldüğünü okumuştum ama bunu deneyimleyebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Daha da kötüsü, havanın ne kadar süreceğini bilmiyordum. Yani, daha yavaş nefesler. Sığ nefesler. Kalp atış hızımı yavaşlatmaya odaklanmaya çalıştım. Bileklerimdeki ipler sol tarafımı sağ tarafıma göre daha çok acıtırıyordu.

Sağa.

Bilekliğim. Ellerimi zifiri karanlıkta görebilecekmişim gibi kendime doğru kaldırdım. İpin pürüzlülüğüyle birlikte metali de hissedinceye kadar yaralanmamış yanağıma sürttüm.

Sikey

im.

Sikey

im.

Liam'ın bileziği bende idi. Parmaklarımı avucumun içine kıvrırarak ona odaklandım. Mesaja. Randevumuzu kaçırdığımız gerçeğine. Bilezik.

Beni bulabilirler.

Benim için çok geç kalsalardı, Milo'yu bulurlardı.

Bu sözlerle kendimi sakinleştirmeyi başardım ve sonra tabut hareket etti. Adrenalin tekrar içimde kıvılcımlandı ve ter yanağımdan aşağı kaydı. Ya da belki bir gözyaşıydı. Ya da kan.

Ya da yukarıdakilerin hepsi?

Dudağımı ısırdım, sonra yüzümü buruşturdum. Tabut hareket ettikçe tüm ağrı ve sızılarım artıyor gibiydi. Bir tabutun içindeydim. Gözlerimi sıkarak kapatmam bunu benden zor saklıyordu. Karanlığın içinde çoktan kaybolmuşum. Ellerimi iplere doladım. Bileziğe dokunmak istedim. Orada olduğunu kendime hatırlatmak için onu okşamak istedim.

Evet, sınırlı bir menzili vardı. Ama beni arıyorlarsa, kullanabilirlerdi.

Kapa çeneni, Emersyn, dedim kendime. Olumlu *düşünceler-eğer?* Eğer diye bir şey yoktu. Geliyorlardı. Sadece buraya gelmeleri için yeterince uzun süre dayanmam gerekiyordu. Keşke onlara daha fazla mesaj bırakmayı akıl etseydim. Daha önceki aceleci, fısıltılı yorumlar yol tarifi, konum ve kaç kişi olduklarından öteye gitmemişti. Kişisel bir şey değildi.

Freddie için cesaretlendirici ya da Mickey için teselli edici bir söz yok. Jasper ya da Liam için alaycı sözler yok. Rome-Rome söylemediğim her şeyi duyacaktı. Vaughn... Bağlı ellerimi karnıma ve oradaki dövmeyle bastırdım. Vaughn da **Ö y l e** yapardı ama kendini suçlardı. O hâlâ

yangından sonra acı çekiyordu. Kendi hatası olmasa bile orada ölen insanlardan kendini sorumlu tutuyordu.

Kellan.

Kalbim Kellan için çarptı. Hepsinin canı yanacaktı. Kendi yöntemleriyle öfkeleneceklerdi. Ancak, Kellan'a izin verilmeyecekti - en azından kendi başına. Tüm zamanını onları bir arada tutmaya çalışarak geçirecekti. Lider olmak korkunç bir yükü ama Kellan gerçekten yetenekli görünüyordu. Dahası, hepimizi anlıyordu. Neye ihtiyacımız olduğunu. İhtiyacı olan şeyi her zaman en sona koyardı.

Bu değiştirmem gereken bir şeydi. Hiç kimse için değilse bile, benim için önce o gelmeliydi. En azından ona kendini nasıl ilk sıraya koyacağını göstermeliydim. Hepsinin ona çok ihtiyacı olacaktı. Milo'nun ona ihtiyacı olacaktı.

Daha fazla gözyaşı döküldü. Ona ihtiyacım vardı.

Hepsine ihtiyacım vardı. Gözyaşlarımın durmasını emretmeye çalıştım ama bu neredeyse boşunaydı. Tabut indiriliyordu. Dibe vurma hissiyle midem bulandı. Gözlerimi açıp karanlığın içinden kapağa doğru baktım. Tam oradaydı ve boğuk sesler bana doğru süzülürken milyonlarca mil uzakta gibi görünüyordu.

Daha önce uzakta gibi görünseler de şimdi başka bir boyuttaydılar. Duyamadığım kelimeler için bir ton bile yoktu. Sadece varlık. Kapağı tekmeledim ve kenarlarına vurdum. Kendime bunu yapmamamı söylemem bile beni yutmaya kararlı bir fırtına gibi içimde dönen paniği engelleyemedi.

Dur.

Ne kadar çok stres yaparsam o kadar çok oksijen tüketiyordum. Tabutun içi gittikçe ısınıyordu.

Tabut.

Bir tabutun içindeydim.

Bu bende tekrar çılgılık atma isteği uyandırdı.

Gözlerimi tekrar kapatarak nefes alışımı yavaşlatmaya odaklandım. Burası sıcaktı çünkü nefes nefese kalmıştım. Nefesim sıcaktı. En azından bir gece önce durduğumuzda dişlerimi fırçalamıştım ve arabada nane şekeri vardı.

Bir kıkırdama

kaçtı. Sonra bir

tane daha.

Canlı canlı gömülebilirdim ama en azından nefesim kokmazdı. Bu bir kıkırdamaya daha yol açtı, sonra tabutun tepesine bir şey çarptı ve tüm mizah buharlaştı.

Dinlemek için zorlanırken, yağmur kapağa çarptığında sıçradım. Fırtına gibiydi. Açılmış ve yağmaya başlamış olmalıydı. Dudağımdaki yarığı yalayarak, yaradan gelen bakır tadıyla kendimi topraklamaya çalıştım. Bir ses daha geldi, sonra durdu.

Sesler bile soluklaştı.

Yağmur yağmıyordu.

Dehşet içimi ürpertti. Sıcaklık beni boğmakla tehdit ediyordu ama aniden acımasızca üşüdüm.

Pislikti.

Yağmur

değil.

Beni tabutuma gömdüler.

Duyabildiğim tek ses, kalbimin kulaklarımda hızla çarpması ve nefes alışımı yavaşlatmaya çalışsam bile almaya devam ettiğim keskin soluklardı.

Ne kadar havam vardı?

Ağzımda hiç tükürük olmaması yutkunmamı neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Yüzümdeki acı donuk bir zonklamaydı, kollarım ağrıyordu ve ağzımdaki kesikler keskindi. Bunların hiçbirisi ruhumdaki paramparça edici çatlakla kıyaslanamazdı. Daha yavaş nefes al, dedim kendime.

Çok daha yavaş.

Buraya geldiklerinde hayatta

olmalıydım. Olmak zorundaydım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 5

OceanofPDF.com

KELLAN

İKİ GÜN ÖNCE.

T Planı hazırlamak biraz zaman aldı. Onları korumaları için başka birine gönderme taraftarı değildim, ama aynı zamanda Doc ve arkadaşlarıyla birlikte. Onun birimi... Ne yaptıklarını biliyorlardı. Dahası, koruma ihtiyacını ve neyin tehlikede olduğunu anladılar. Dürüst olmak gerekirse, bana planı satanlar onlar değildi.

Kızlarının vardı.

Grace Black'i kaçırılan kamyonlarımızdan birinde olması dışında tanıımıyordum. O da insan tacirlerinin isimsiz kurbanlarından biriydi. İsimsiz değildi; sadece onu tanıımıyorduk. Gemideki diğerlerinin çoğu gibi o da berbat durumdaydı. Doktor onları kontrol etti, arkadaşlarını çağırdı ve onlar da kurbanları evlerine götürmek ya da başka bir yere yerleştirmek için çalıştılar. Önemli olan özgür olmalarıydı ve ekibi tüm nakil ve güvenlik işlerini halletti.

Tüm bunlar onlara olan güvenimin artmasına yardımcı olmuştu ama Grace bunu mühürledi. Doktor'un onlarla konuşmasını bitirmesini beklerken, "Onlar pislik," diye düşündü.

"Affedersiniz?" Ona bir bakış attım. Bir tanışma ve birkaç kelime dışında onunla fazla temasım olmamıştı. Doc'un ekibinin her üyesinin o etrafta olduğunda bana soğukkanlı bir bakış atması, *ona* yaptıkları yatırım hakkında bilmem gereken *her şeyi* anlatıyordu.

"Şerefsizler," diye tekrarladı, Doc ve diğerlerinin durduğu yeri başıyla işaret ederken dudaklarında bir gülümseme belirdi. İkisi bizi izliyordu. "Biri nöbet tutmadan düş bile alamıyorum, ama yaptıkları işte gerçekten iyiler ve size bir şey yapacaklarını söylerlerse yapıyorlar."

"Onlara güveniyor musun?" Bu bir sorudan çok bir onaylamaydı.

Hemen cevap vermek yerine düşünceli görünüyordu. "Onların sözlerine güveniyorum." Sonra adamlara baktı.

onunla yaptığım konuşma. "Onları her zaman sevmiyorum ama sadık, kurnaz ve sözlerinin eri olduklarını kanıtladılar."

Bana bir gülümseme attı. "Bizi o kamyondan kurtardığınız için hepinize teşekkür ettiğimi hiç sanmıyorum."

"Rica ederim," dedim kolayca, hâlâ Doktor'un birimi hakkında söylediklerini düşünüyordum. Ayık konuşmasındaki samimiyet, sevgi ya da bağlılıkla işaretlenmiş gibi görünmüyordu. Aynı zamanda, açıkça etkilenmişti ve bu dördünün etrafında kesin bir dokun-ve-öl havası vardı. Endişelenmelerine gerek yoktu. Benim için sadece bir kadın vardı. Benim için sadece tek bir kadın olacaktı.

Sparrow'u gitmeye ikna etmek yapmak istediğim bir şey değildi. Ondan uzak kalmayı hiç istemedim. Hepimize uyan tanıdığım ilk kişiydi. O *bana* uyuyordu. Onunla geçirdiğim zaman asla bir angarya ya da iş değildi. Sanki kaybolduğunu bile fark etmediğim eksik parçamı o dolduruyordu. Aynı zamanda, ona ya da zamanına karşı bencil olmayı reddettim.

Bu hariç.

Hepimiz konuşmuştuk. Doc'tan Liam'a, Jasper'dan Freddie'ye kadar herkes kendi davasını açtı. Vaughn ve Rome onun gitmesini istemiyordu. Adil olmak gerekirse, hiçbirimiz onun gitmesini istemiyorduk. Yine de onlar da çoğunluğun kurallarına uymaya hazırdı. Genelde her konuda çatışan Liam ve Jasper ise aynı fikirdeydi. Doc'un arkadaşlarına bir noktaya kadar güveniyorlardı ama sadece Milo da onunla giderse gitmesine izin vereceklerdi.

Milo ya da bizden biri. Buna bir şey diyemem. Birimizin orada olmasını istiyorduk. Bununla birlikte, Milo'yu bu işin merkezinden uzaklaştırmak iyi bir plandı. Babalarının kral olmasını hâlâ aklım almıyordu. Bu, düşürmememiz gereken canlı bir el bombasıydı. Doktor'un argümanı da sağladı; Sparrow'a güvende ihtiyacımız vardı. Onu ateş hattının dışında ve güvende tutmamız gerekiyordu.

Bu, binlerce önlem ve onu gitmeye ikna etmek anlamına geliyordu. Vedalaşmamız gereken gün, kollarını boynuma doladığında tüm bunlar aklımdaydı. Onu iyice sıktım. "Güvende olacaksın," diye bilgilendirdim onu. "Kendine ve Milo'ya bakmak için o güzel aklını kullanacaksın."

Arkasına yaslandığında, gülümsemesi ruhumdaki tüm karanlık, çatlak yerleri doldurdu. Daha önce ne kadar çok olduğunu fark etmemiştim. Onu korumak, daha önce hiç sahip olmadığım bir merhem ölçüsü sundu. Ama onu sevmek? Daha da ötesi, onun beni sevmesi? Evet, bu çatlakları kapattı, onları tekrar bir araya getirdi.

"Güvende olacaksın," dedi, yüzümü kavrarken sesi şiddetliydi. "Savaşacağınızı biliyorum. Bu yüzden Milo'yla birlikte kaçmamı istediğinizi biliyorum." Gözlerindeki güven içimi parçaladı. "Ama siz de güvende olmalısınız. Geri döndüğümde burada olmalısınız..."

"...burada olacağız. Büyük ihtimalle orada olacağız, hepimiz seni almaya geleceğiz."

Gülüştü bunların doğru kelimeler olduğunu söylüyordu. Sonra bana tekrar sarıldı. Sahip olduğu vahşi güç kollarımı sıkılaştırdı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı ve ben bu sözleri içime çektim.

"Ben de seni seviyorum."

Sonra herkesin vedalaşabilmesi için onu bırakmanın zamanı gelmişti. Kimse oyalanmak istemedi. Onu ne kadar çabuk hareket ettirirsek, o kadar çabuk geri alırız. Yine de...

Freddie'nin arabaya tırmanırken derin bir iç çekmesi ve saklanmak için eğilirken gözden kaybolması bende de yankılandı.

Planımız bir kabuk oyunu oynamaktı. Şehirden çıkıp kuyruklardan kurtulana kadar arkalarından sırayla gidip onları yakalayacaktık. Sonra geri dönecektik, yarımız burada olacak, diğer yarımız da avlanmaya gidecekti. Amcanın iki tercihli fişinin nerede olduğunu öğrenmiştik. Liam'ın güvenlik elemanları onları izliyordu. Birini diğerine tercih ediyordu.

Buranın yarısı Reginald Sharpe ile ilgilenecekti. Acı çekmeye devam etmesini istediğim kadar silinmesini de istiyordum. Birini arkamızda bırakmak kötü bir fikirdi. Milo ve Sparrow'un şehirden ayrıldıklarını teyit ettikten üç saat sonra, şehrin uzak kuzey tarafında bir garaja girdim.

Liam Jasper'la birlikte bekledi. Freddie ve Rome geri dönmeyi tercih etti, Vaughn da onları destekledi. "Doktor nerede?" Arabadan inerken sordum. Doc arabayı durdurduğunda bu soruyu daha yeni dile getirmiştım. Dışarı çıktığında yüzündeki karanlık ifade hiç de iyiye işaret değildi. "Ne oldu?"

Doğrulan tek kişi ben değildim. Liam ve Jasper'ın etrafındaki gerilim daha da artmıştı.

"Bu Little Bit'le ilgili değil - en azından doğrudan değil."

İçimi bir rahatlama duygusu kaplamıştı ve kızgın bir nefes üfleyen tek kişi ben değildim. Sadece birkaç saat olmuştu ama onun bu kadar uzakta olması beni şimdiden kaşındırmaya başlamıştı. Milo'nun onunla birlikte olması yardımcı oldu. Ona zarar vermeye çalışan herkesi ve her şeyi neşeyle öldürebilirdi. Bu kesinlikle yardımcı oldu, ancak onun için de endişeleniyordum.

"Dün gece biri kliniğe saldırmış."

Doktor'un sesi koyulaştıkça gözlerim kısıldı.

"Fazla zarar vermediler ama dosyaların peşindeydiler..." "Sparrow'un Yeri," dedim sorgusuz sualsiz.

"Ya da bizimkini?" Liam sordu. Çoğumuz Doc'u bir şekilde gördüğümüz için... bu soru çok da zor değildi.

"İkisi de olabilir," diye cevap verdi Doc, ifadesi taştan bir maskeye dönüşmüştü. "Hiçbir şey bulamadılar. Dijital kopyalar yerine basılı kopyaları tercih ettim ve hepsini kaldırdım... ve kaldırmış olsam bile hiçbir zaman onun adıyla listelenmedi."

Jasper bir sigara çıkardı, sonra da rahatlama ve öfkenin vahşi karışımını yansıtan bir tür sarsıntıyla yaktı. "Başka hasar var mı?"

"Hayır," dedi Doc kollarını kavuşturarak. "Dosyalar atılmış. Güvenlik kapısı hemen hemen menteşelerinden sökülmüş. Bir kamyon bağlayıp çekmeleri gerekirdi."

Yüzümü buruşturdum.

"Polis araştırıyor ama güvenlik kamerası da parçalanmış. İçeride bir kişi vardı ama maskeleri vardı, bu yüzden kim olduklarını tespit edemedik." Peşini bırakabileceğimiz bir şey değil, ama şimdilik buna izin vermek zorundayız. "Bir süreliğine saha güvenliği ekleyeceğim..."

Liam, "Ben halledebilirim," diye teklif etti ama Doktor başını salladı.

"Hayır, bir şirket kullanıyoruz ve kliniğin kamu yararına yaptığı pek çok iş olduğu için belediye de yardımcı oluyor. Görevli olmayan polisler en iyisi olabilir. Ayrıca sorunlarımız ile klinik arasında biraz mesafe de sağlıyor. Artık orada değilim ve amcanın yokluğumun farkında olduğunu düşünmemi isteyecek kadar çok insan 'uğradı'."

"O pisliği bulmak istiyorum," dedi Jasper. "Sonra da onu parçalara ayırmak için çok uzun bir zaman harcamak istiyorum."

"Bunu düşündün, değil mi?" Liam da benzer şekilde karanlık bir tonda sordu.

"Birinin derisini canlı canlı yüzmenin ne kadar çaba gerektireceğini hiç düşündün mü?" Jasper son derece ciddiydi ve Liam düşünceli görünüyordu.

Doktor ikisine de "Zaman ve sağlam bir el ister," diye bilgi verdi. "Ayrıca çok keskin neşterlerim var."

Kana susamış gülümsemeler, üçü de. Bunu Doc'ta görmek tuhaftı ama aynı zamanda ben de anladım. Bunlar kızımıza zarar veren insanlardı. Özellikle de amcası. Onu yıllarca istismar etmişti.

Suistimal edildi.

Ona yaptığı şey için fazla nazik bir kelimeydi. "Ona ne yaparsak yapalım," dedim yavaşça. "Eğer isterse *darbeyi* o alır."

"*Coup de gr ce*?" Liam sırtarak sordu. "Birileri biraz okuma yapmış."

Gözlerimi devirdim ama alayını duymazdan geldim. Yıllar boyunca pek çok şey yapmıştım. "Mesele şu ki, eğer isterse onun olur."

"Ve eğer onu bir daha asla görmek istemezse," diye yorum yaptı Jasper. "Bunun da olmasını sağlayabiliriz."

Evet, yapabiliriz.

"Pekâlâ, bu kadar yeter. Bu orospu çocuğunu ne kadar çabuk bulursak," dedi Doc. "Küçük Bit'i eve o kadar çabuk getirebiliriz. Adamlarım o yanlarına gelir gelmez mesaj atacaklar." Saatini kontrol etti. "O zamana kadar onunla ve Milo'yla telsiz konuşması yapmayacağız."

Liam homurdandı. "Anlaştık." Telefonunu bana uzattı. "Her iki gemide de gözümüz var. Ayrıca buralardaki özel limanlarda da g zc lerim var."

"Gözlerini koyacak çok fazla yer var, bu yüzden eğer akıllıysa, tahmin edilebilir bir noktada olmayacaktır." Beni her şeyden çok rahatsız eden de buydu. Adam onlarca yıl boyunca onu istismar etmişti ve bunu kadın etrafı başkalarıyla çevrili, göz önünde yaşarken yapmıştı. Ona yaptığı muameleye yönelik itirazları şantaj, para ve tıbbi hapis yoluyla susturmuş, ancak bunlar işe yaramadığında tehditleri yok ettirmişti.

Onun hakkında ne istersem düşünebilirdim, ki çok şey düşünebilirdim, adam aptal değildi. Aşağılık olduğu kadar acımasızdı da. Sparrow'un hâlâ onu ona *verdiğimize* dair kâbuslar görüyor olması, onun etrafında kurduğu karmaşık açı daha da karmaşıklaştırıyordu. Bize bu kadar güvenirken bile, içine yerleştirdiği şüphe ve korku vardı.

Korku, onu hizada tutmak için bir boğma zinciriydi. Onu bununla asmak istedim.

"O iyi olacak," dedi Jasper omzumu tutarak ve bana hâlâ bir otoparkta durduğumuzu hatırlattı. Ona baktım ve bana yansıyan anlayış, açıklama yapmama gerek olmadığını söyledi.

Ne zaman amcası konusu a ılsa Sparrow'un gözlerindeki acı beni paramparça ediyordu. Bize güvendiğini, inandığını mı? Bu yardımcı oldu, ama hiçbir şey

o adam geride bıraktığımız yolda rüzgârda savrulan bir toz olana kadar yeterli olacaktı. Bu olacaktı.

"Buluşmaya kaç saat kaldı?"

Doktor saatini kontrol etti. "Çok fazla. Ama bu tatbikatın amacı da buydu, onları radardan çıkarmak. Şimdi gidip biraz gürültü yapmalıyız..."

Ve dikkatleri *üzerimize*
çekmek için. Benim için
sorun yoktu.

"Hadi yapalım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

OceanofPDF.com

LIAM

Sadece "görünmek" için gidiyorduk. Ama aynı zamanda biraz ses getirmek ve dikkat çekmek istiyorduk. Bu fikre saygı duydum, her ne kadar

Bir kez daha 'acele et ve bekle' pozisyonunda olmak sinir bozucuydu. "Doc'u ben alırım," dedim. "Sen Jasper'ı al."

"Yaralı," diye mırıldandı Jasper. "Ben de güzel bir an yaşadığımızı sanıyordum."

Başımı sallayarak sııttım. "Devam eden bir işimiz var, dostum. Ayrıca, tüm eğlenceyi senin yaşamana izin veremem."

Kellan gözlerini devirdi ama Doktor güldü. Ses paslıydı ve içinde bulunduğumuz durumu düşününce, bunu onun için yapabildiğime sevindim.

"Gidelim," dedim, "Hellspawn'dan bir haber duyan olursa-"

"Herkesi uyaracağız," dedi Kellan. "Kimse sır saklamıyor." "Artık değil," diye kabul ettim, sonra telefonumu kontrol ettim. Onu takip eden uygulama

Bilezik tam oradaydı. Biraz daha yaklaşmam gerekiyordu ama giderken takmıştı. Bileğindeki görüntüsü beni rahatlatmıştı. Ona verdiğimden beri çoğu zaman takıyor olması beni rahatlatmıştı. Gözlerin kızımızın üzerinde olması *hoşuma* gidiyordu. Onu göremediğimde kötü şeyler oluyordu.

"Hadi," dedi Doc, arabamı işaret ederek. "Şu işi bitirelim."

Jasper'la yumruklaştık ve sürücü koltuğuna oturmadan önce çenemi Kel'e doğru kaldırdım. Onlar batı tarafına geçerken ben de kuzey limanına gidecektim. Arabayı çalıştırmadan önce güvenlik ekiplerime bir mesaj gönderdim. Sırasıyla annem, Moira ve onların gözetimleri hakkında bilgi almak istiyordum.

Telefonu görebileceğim bir yere koyarak arabayı çalıştırdım ve limanın adresini girdikten sonra arabadan indim. Ben trafiğe karışırken Doc hiçbir şey söylemedi. Ona basmakalıp sözler söyleyecek değildim. Bayan Stephanie gitmişti, tıpkı babam gibi. İkimizin de yas tutacak zamanı yoktu. Onu daha *sonra* halledecektik.

Sonrası da olacaktı, lanet olsun. Ne yapmamız ya da kimi öldürmemiz gerektiği umurumda değildi. Şehrimizi kilitleyecek ve gelen herkesin icabına bakacaktık. Ama aileme, cehennem zebanilerime geri dönecektim ve bir gelecek inşa edecektik.

"Bir turne yapmayı düşünüyor," dedim, daha çok sessizlik canımı sıktığı ve düşüncelerimin gittiği yön beni kızdıracığı için. Öfkemi *daha sonra* dindirecektim. Kederimi, öfkemi ve kızgınlığımı dışa vurmak için fırsatım olacaktı. Sadece adamı acı çekmeden *önce* öldürmemek için öfkemi yatıştırmam gerekiyordu.

"Biliyorum," dedi Doc çenesini ovuşturarak. "Bundan bahsetti. Ama o da emin değil..."

"Yalnız olmadığından emin oluruz ve eğer pislikler hakkında endişelenmeden kendi şovunu yapmak isterse, bunu finanse edebilirim." Siktir, parasını aldıktan sonra finanse edebilirdi. "Onunla evlenmeye de varım."

"Hadi canım," dedi Doc kuru bir ses tonuyla, sonra bana bir bakış attı. "Bunu çok açık bir şekilde ifade ettiniz. Ancak, parasına erişmek için tek ihtiyacı olan parmağındaki bir yüzükse, herhangi birimiz işimizi görür."

"Anlaştık, *eğer* tek ihtiyacı buysa." Avukatlarım bu konuyu araştırıyorlardı. Tröstün koşullarını, özellikle de şartlara ve yaş sınırlamalarına bağlı olanları delmek zordu. Moira Sharpe şartlar hakkında bilgi vermişti ve evlilik, ona ihtiyacı olanı vermenin ve onu özgür bırakmanın tek kesin yoluydu.

"Parasına erişimini sağlamak için tam olarak ne yapmamız gerekiyor?" Doktor sordu. "Entelektüel egzersiz. Açıkçası buna ihtiyacı yok, çünkü hiçbirimizin umurunda değil."

"Hem evet hem hayır," diye karşı çıktım. "Bu güvenlik ve bağımsızlıktır. Ama aynı zamanda güç. Güven hesaplarını alırsa, sonuçta o pisliğin elinden tamamen alır. Güç elde etmek erkekleri böyle inciten bir şeydir. Bu aynı zamanda ona koz da verir..."

Doktor iç
çekti. "Ne?"

"Yok bir şey," dedi omzunu ovuştururken başını sallayarak. "Bir şey var," diye karşı çıktım, başımı herhangi bir kuyruk için döndürmeye devam ettim

kuzeye doğru giderken. "Yoksa iç çekmezdin."

"Evlenmek için çok genç," dedi Doc, ses tonunda alaycı bir değişim vardı. "Başına gelen her şey için çok genç, hatta bizim için bile."

"Yaş sadece bir sayıdır." Onun hakkında bildiğimiz her şeye dayanarak, bırakın ergenlik çağına girmeyi ve genç bir kadın olmayı, çocuk olmasına bile izin verilmemişti. Hayır, çok hızlı büyümeye zorlanmıştı. "Özellikle de onun söz konusu olduğu yerde. Hellspawn onun kim olduğunu ve ne istediğini biliyor. Şimdi

İsteddiği şeyi keşfetmesine izin verildiğine göre, gönlünden geçen her şeyi elde etmesini planlıyorum."

Ve sonra biraz. Onu şımartmak listemin en başındaydı. Elbise seçmeme izin vermesi beni çok mutlu etmişti. Eğer hiç kimsenin ona kıyafet almasını istemiyorsa, onu giydirmeme izin verdiği zamanların tadını çıkarırdım. İsteyebileceği tüm kıyafetlere ulaşmasını sağlayamazdım, o da kendisi için seçerdi.

"Sorun da bu zaten," dedi Doc. "Hiçbir zaman pek çok şeye izin verilmedi ve şimdi..."

"Bunu ve onu sorgulamayı bırak," dedim. "Anlıyorum, onun için çok yaşlı olduğunu düşünüyorsun. O istemiyor. Onu istiyorsun-" Ne söylerse söylesin bu çok açıktı. "O seni istiyor. O yüzden toplumun ne düşündüğünü ya da ne beklediğini boş ver. İkiniz için de iyi hissettiren şeyi yapın."

Yorumumu sessizlik karşıladı ve ona bir bakış attım. Doktor bana baktı, yüzü okunamaz bir maskeye dönüşmüştü.

"Ne?" Ben sordum.

"Bazen sizin artık çocuk olmadığınızı unutuyorum."

Homurdandım. "Doktor, bunu sana söylemekten nefret ediyorum. Hiçbirimizin gerçekten çocuk olduğunu sanmıyorum. Ne sen, ne biz, ne de o. Ama biz neyiz, Vandal -*Vandallar*'dır." Belki de bunu hatırlamalıydı. "Bu hayattan uzaklaştığını biliyorum..."

Bunu elinin tersiyle itti. "Ben iyi insanları öldüren suçlulardan uzaklaştım. Siz çocuklar ne yapıyorsunuz? İhtiyacı olmayan kimseyi öldürmüyorsunuz. Daha çok, burayı temizliyor ve yeni bir hayat veriyorsunuz. Kahretsin, Roma kendi başına bir güzelleştirme gözyaşı döküyor."

Başımı sallarken bir kahkaha attım. "Evet, öyle. Ve evet, sokaklarımızı soyan ve Freddie gibi çocukları uyuşturucuya alıştıran serseriler olmadığımızı düşünmek hoşuma gidiyor..."

"Sen değilsin."

"Ama bazı anlarımız oluyor." Bunu inkâr edemezdim. Kral-Julius King için payıma düşen boktan işi yaptıktan sonra değil.

"Evet," dedi Doc, başını koltuğa yaslayarak. "Öyle. Ve artık onu kendimden uzaklaştırmıyorum. İstesem bile yapamam ve kesinlikle yapmak istemiyorum."

Son birkaç kelimedeki sahiplenme hırıltısı beni sırttırdı. "Böyle bir etkisi var. Kendine binlerce kez sensiz daha iyi olacağını ya da erkeklerin onu ilk gördüğünü söylesen bile... kardeşimin

daha önce hiçbir kadına bakmamış, sen daha onunla tanışmadan ona aşık olmuş ve her şeyi hak ediyor, bunu mahvetmekte benim ne işim var?"

"Dur tahmin edeyim," dedi Doc. "Senin onun işi olduğuna karar verdi."

Güldüm. "Onun gibi bir şey. Ona hayır demek neredeyse imkânsız." Bunu nasıl bu kadar uzun süre başardığımdan bile emin değilim, çünkü geriye dönüp baktığımda? Evet, Milo'nun onu benimle yaşaması için gönderdiği o birkaç ayın tadını gerçekten çıkarabilirdik.

Onları sevmediğimden değil...

"Neredeyse imkansız," diye kabul etti. "Ancak bazen, özellikle de güvenliği söz konusu olduğunda, bu sınırlara sahip olması gerekir."

"Biliyorsun," dedim yavaşça. "Aptalca riskler almıyor. Ona verdiğim cehennem azabına rağmen dinliyor, öğreniyor, uyum sağlıyor... ve kendi başına gitmesine hayır dediğimizde, buna isyan etmedi."

"Hayır," diye onayladı Doktor. "İsyan ettiği tek şey onu göndermemiz oldu. *Benim* onu göndermek istememe karşı..." Yumruğunu hafifçe kapıya vurdu. "Neredeyse keşke yapmasaydık diyeceğim, her ne kadar Milo ve onun için bundan kilometrelerce uzakta olmanın daha iyi olduğunu bilsem de."

"Bu bana bunu kendimiz için değil onun için yaptığımızı söylüyor." İşin özü de buydu. "Onun güvende olmasına ihtiyacımız var, ama daha da fazlası, onun *kendini* güvende *hissetmesine* ihtiyacı var." Güvenlik sadece konumla ilgili değildi, güven ve iletişimle de ilgiliydi. Kendimizi onunla dünya arasına istediğimiz kadar koyabilirdik ve kesinlikle koyardık da, ama onu kendi korumasından mahrum bırakırsak, herhangi birimizi planlamadan mahrum bıraktığımızda yaptığımız şeyi yapma riskiyle karşı karşıya kalırdık.

Bizi korumak için bir kez yapmıştı.

Bir daha asla. Elimden gelse yapmazdım.

Doktor bir şey söyleyemeden telefonum çaldı ve ekranda beliren isme bir göz attım. Doktor sertleşerek sordu, "Bu...?"

"Evet," dedim ona bir bakış atarak. "Hiçbir şey söylememeyi becerebilir misin?" Bir kez başını salladı. "O orospu çocuğunun sesini duymak istiyorum."

Son bir onaylama, olduğu gibi. Bu düşünceye saygı duydum. Cevap tuşuna basarak diğer elimi direksiyona koydum. "O'Connell."

"Kız arkadaşın seninle mi?" Sadede gelem.

Doktora baktım. Çenesi granit gibiydi ve yüz ifadesi buz gibiydi. Sanırım bu her şeyi doğruluyordu. "Hayır," dedim. "Seninki mi?"

Bir süre sessizlik oldu. Aylardır onu zorluyordum. Ama ona kendisi için çalıştığını söylediği *yemekten* sonra ve özellikle de kralın gerçekte kim olduğunu öğrendikten sonra? Evet, sikimi yalayabilirdi. Bu çatışmayı şimdilik tarafsız tutmamız gerekse bile. Benim markam kavgacıydı, benim için iyi.

Homurtusu hatta yankılandı. "Telefonlarıma cevap vermiyor."

"Güzel," dedim. "Zaten onu aramamalısın. Onunla benim aracılığım la bağlantı kurabilirsin ya da hiç kurmazsın." Önümüzdeki yolu taradım.

"Bu işler böyle yürümüyor, Bishop."

"Neydi o?" Ben sordum. "Ayrıldınız..." Birkaç garip ses çıkardım ve telefonu kapattım. Zaten onunla konuşmak istemiyordum.

Doktor uzun süren bir sessizlikten sonra, "Gerçekten o olduğuna inanamıyorum," dedi.

"Roma'nın çizimini gördükten sonra o olduğunu söylemiştin." Milo da öyle demişti. Tepkilerinde herhangi bir tereddüt belirtisi yoktu.

"Bu bir içgüdü kontrolüydü," diye itiraf etti Doc. "Yine de onu duymak? O şerefsizin çocukları ve annelerini terk edip gitmesinden bir hafta öncesinden beri onunla konuşmamıştım. Onu neredeyse hiç düşünmemiştim, eğer elimde olsaydı."

"Onun hakkında ne hatırlıyorsun?" Bu, hepimiz için yeni bir zemin oluşturdu. Evlat edinen ya da kan bağıımız olan ebeveynlerimiz genellikle hiçbirimizin çok yakından ele aldığı bir konu değildi. Rome ve benim biyolojik ebeveynlerimizin kim olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Şimdiye kadar birkaç kez öğrenmiş olabilirdim. Hatta annem ve babam cevap istersem bakmayı bile teklif ettiler.

Annem ve babam Roma'yı istiyordu. Bizi doğuran kişi bizi istememişti ya da en azından bizi elinde tutamamıştı. Her iki durumda da... cevaplanması gereken bir soru değildi. Özellikle de babamı kaybettikten sonra. Diğer ebeveynlerimize gelince, sadece Kellan iyi bir ailede doğmuş gibi görünüyordu. En azından o Warrick'i öğrenmeden önce böyle düşünüyorduk.

Bana kalırsa, sperm donörü sayılmazdı. Kel'in şekillenmesine yardım eden ebeveyn o değildi. Freddie onunkini bilmiyordu. Jasper'ın babası hapisteydi. Vaughn'un annesi kanserden öldü. Doc ve Bayan Stephanie'nin ebeveynleri, ben ikisiyle de tanışmadan uzun zaman önce vefat etmişlerdi.

Geriye annem ve Hellspawn kalmıştı. Annesi hakkında pek bir şey düşünmüyordum ama yine de ona biraz sempati duyuyordum. Annem... Annem yas tutuyordu ve onu bir an önce görmem gerekiyordu. Geri kalanımız kendi ailemizdi ve ben bundan hoşlanıyordum. Biz kendi kurduğumuz aileydik.

"Gerçek bir piç olabilir," dedi Doc. Bu Milo'nun yıllar boyunca onun hakkında söyledikleriyle örtüşüyordu. "Bazen... o kadar yumuşaktı ki kim olduğunu ve ne yaptığını unutabilirdiniz. O zaman anlamamıştım ama şimdi anlıyorum. Büyüleyiciydi ve bu onun için işe yarayan bir yetenektir."

"Hellspawn'ın istediğini elde etmek için sizi nasıl etkileyebildiği ya da Milo'nun ne düşündüğünü kimseye belli etmeden nasıl oyun oynadığı gibi mi?"

Hangi cevabı aradığımdan pek emin değildim.

"İkisi de," dedi Doktor.

Yine de kesinlikle bu değildi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

OceanofPDF.com

FREDDIE

W Toplu göçten bir saat sonra depoya geri döndük. Kabuk oyunu oynamak, bazılarımızın iki kat geri dönmesi anlamına geliyordu. Diğerleri devam etti. Ben Roma ile gidiyordum. Vaughn tek başınaydı ama sürekli telefonla konuşuyorduk. Çocuklar benim sürmeme pek izin vermiyorlardı. Ben aldırmadım. Aslında araba sürmeyi *sevdiğimi* söyleyemem. Araba kullanmanın Boo-Boo'yu ne kadar mutlu ettiğini görmek hoşuma gidiyordu.

Depoda, JD ve diğer birkaç sıçan, kamyonlar daha uzun mesafeli alıcılara dağılmadan önce göndereceğimiz son sevkiyatlardan ikisini yüklemeyi bitiriyorlardı. O sabah bir düzinesi yola çıkmıştı. Bu dördü sonuncusu olacaktı.

Şimdilik.

Sakızları açarken Roma'nın arabasının kaputuna yaslandım ve farelerin hareketini izledim. Kutu yükleme işini bir sanat haline getirmişlerdi. Dürüst olmak gerekirse, işçilerin büyük bir kısmı sadece yerliydi ve sıçan değildi. Maaşlarını alıyor, bu depoya bir liman merkezi olarak meşruiyet kazandırıyor ve mahallenin çocuklarını beladan uzak tutuyorlardı.

Kellan bizim için de onlar için de iyi bir liderdi. Yine de...

"Bir sorun mu var?" Vaughn arabasının kapısını kapatıp Rome'un arabasının hâlâ sıcak olan kaputuna yaslandığım yere doğru yürürken sordu. Rome fazla uzaklaşmamıştı, sadece birkaç adım ötede duruyordu.

Hiçbirimiz ofise ya da ötesindeki buzdolabına bakmadık. Bunun yerine, onlar da benim gibi işçileri izliyor gibiydiler. JD birkaç kez bize doğru baktı. Yıllardır buralardaydı. Fareler arasında en sevdiğim değildi. En nefret ettiğim de değildi.

Açıkçası, çoğu zaman ona karşı kayıtsızdım. Ne en iyisiydi ne de en kötüsü. Hatta çoğu zaman akılda kalıcı bile değildi. Ara sıra Jasper'ı kızdırması dışında, JD göze çarpmıyordu. Yine de yeterince güvenilir ve sessizce rütbesini yükseltiyordu.

Şimdi, o aşağı yukarı bir ustabaşıydı. O günlerde fareleri çalıştırmak için bizden daha fazla zaman harcıyordu. Programlarımız bu kadar yoğunken bize büyük bir zaman ve emek tasarrufu sağladı.

"Emin değilim," diye itiraf ettim sakızı yavaşça çiğnerken. Ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum ama oradaki hareketlilikte, sohbet uğultusunda ve düpedüz *neşeli* havada tedirgin edici bir şeyler vardı.

"Onu özlemiyorlar," dedi Rome. Bu sessiz gözlem tüm dikkatimi ona çekti ve uzun bir nefes verdim. "Biz özlyoruz."

"Belki," dedim sakızımı tekrar çiğneyerek. Bu doğru gelmiyordu. Onu özleyip özlememeleri neden umurumda olsun ki? Açıkçası, 'evet, hanımefendi' demek ve 'yolundan çekilmek' dışında hiçbirinin ona doğru bakmasına bile gerek yoktu.

Vaughn ikimize de "Yapacak işlerimiz var," diye hatırlattı ama Roma hareket etmek için benden daha aceleci görünmüyordu.

"Evet." Sakızı ağızımda yuvarladım ve sonra tekrar iğnedim. Sakız iştahımın açılmasına yardımcı oldu. Biraz acıkmıştım ama yemek yeme fikri bana cazip gelmiyordu. Boo-Boo'nun bu gece nerede uyuyacağını bilmemek hoşuma gitmiyordu. Daha çok, ikimizden birinin orada olmayacağından nefret ediyordum. Milo'yla birlikte olacaktı ve Raptor kız kardeşine bir şey olmasına izin vermezdi ama bu aynı şey değildi.

Boo-Boo dışarıda, bizden uzakta olacaktı.

Benden uzakta.

"Başka bir parça var mı?" Vaughn sordu, ben de cebimden paketi çıkarıp ona uzattım. Arabanın kaputuna yaslandığında ona baktım. O da bizim gibi yükleyicilerle birlikte çalışan fareleri taradı. Bazılarının neşeli konuşmaları azalmıştı. Dahası, birden fazla kez bize baktılar.

Hayır, *JD* bize daha fazla baktı. Onu sinirlendiriyor muyduk?

"Ondan hoşlanmıyor musun?" Roma'nın sesindeki soru beni çekiştirdi ve omuzlarımı kaldırdım.

"Dürüst olmak gerekirse ondan hoşlanıp hoşlanmadığımı bilmiyorum. Çoğu zaman onu düşünmüyorum. Hiçbirini düşünmüyorum..."

"Vaughn'un yorumu cevap gerektirmiyordu. Gözlerini deponun diğer tarafına dikerken çenesini kaşıdı.

"Evet." Ne olduğunu anlayamadım. "Belki de onun yokluğu beni geriyordur..."

İkisi de benimle aynı fikirde değildi.

Rome, "Birimizin Sharpe'ı kontrol etmesi gerekiyor," dedi. "Ben istemiyorum." Vaughn kıkırdadı. "Açlıktan ölmesi birkaç gün sürer."

Roma omuz silkti. Umurunda değildi.

"Onu kontrol etmek istiyorum" dışında bu konuda kendimi çok güçlü hissettiğimi söyleyemem.

Bu Vaughn'un bana spekülâtif bir bakış atmasına neden oldu. "Bunu halledebilir misin?"

Dürüst olmak gerekirse, bu soruyu sorması bile benim için bir destek oldu. Çoğu zaman beni böyle durumlarda istemezlerdi. Bıçakla birkaç kez kaydım ve beni "misafirlerimizle" tek başıma ilgilenmekten alıkoyma eğilimindeydiler. Sharpe'ın zamanı azalıyordu.

"Evet," dedim kaputu itip ofise doğru bakarken. "Bu eğlenceli olacak." Sırıtmaya başladığımda kötü ruh halimin bir kısmı uçup gitti.

"Freddie?" Roma beni inceledi.

Kaşlarımı kaldırdım. Gözlerinde bir soru vardı. Şüphe değil. Şüphencilik değil. Sadece bir soru.

"İyi olmalıyım. Hızlı ölmesini istemiyorum."

Ama onun acı çekmesini istiyordum. Bunu Boo-Boo için yapabilirdim.

Ne Rome ne de Vaughn uzun bir süre bir şey söylemediler ama başlarını salladılar. Vaughn telefonunu çıkararak, "Hemen geliyoruz," dedi. "Bu akşam pizza ister misiniz?"

"Sipariş verme," dedi Rome ve Vaughn içini çekti. "Onlar gittikten sonra. Kapıyı kilitleyip herkesi dışarıda tutacağız."

Planımız buydu. Birinin Sharpe'ı serbest bırakmaya çalışması ya da Boo-Boo'nun hâlâ burada olduğunu düşünmesi ihtimaline karşı yerimizde olmak istiyorduk. Sadece bir avuç olmamız onları dışarı çekebilirdi.

Birkaç taneden fazlasını mideye indirebileceğimiz gerçeği, bu teklifi biraz daha cazip hale getirdi. "Evet, sanırım Kel artıklarımız olduğundan emin oldu. Buzdolabındaki malzemelerin üzerindeki talimatlarla ilgili bir şeyler söyledi."

Vaughn güldü. "Eğer Tupperware'e bok koyduysa, önümüzdeki on yıl boyunca onunla dalga geçeceğim."

Yorum yapmadım. Kel oldukça iyi bir aşçı olduğu için buna değecekti. En azından bize yememiz için bıraktığı şey gıda zehirlenmesine ya da birinin bize saldırmasına yol açmayacaktı. Pizza teslimatının sağlığını için tehlikeli olabileceğini kim bilebilirdi?

"Uzun sürmez." Depodan ofise doğru yola çıktım. Vaughn ve Roma farelerle aramda olduğu için kimsenin beni takip etmesi ya da bana bir şey söylemesi konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Ofisin şifresi hepimizin ezberlediği bir şeydi ve kendimi içeri attım. Burası sessizdi.

Klima hem serin tutuyor hem de dışarıdan gelen sesleri maskeliyordu. Buzdolabına ek olarak ofisin kendisi de ses geçirmez hale getirilmiştir.

Açıkçası, hiçbirimiz bu özel konaklama yerinde kalmayı hak eden herhangi birinin çığlıklarından rahatsız olmak istemedik. Masanın üzerinde, en son programa göre açılmış bir not defteri vardı. Ayrıca misafirin ne zaman beslendiğini, sulandığını ya da hortumla yıkandığını not ettiğimiz bir kod da vardı.

Görünüşe göre Sharpe son on iki saatte hiçbir şey almamış. Bildiğim iyi oldu.

Buzdolabından bir şişe su ve birkaç protein barı aldım. Kuru, tatsız ve karton kıvamındaydılar. Burası beş yıldızlı bir yer değildi. Ona bunu vermeyi düşündüğüm için şanslıydı. Cebimde bıçağımın olup olmadığını kontrol ettim, ardından ceketimi çıkarıp iş önlüklerinden birini giydim. Tamamen değişmek istersem pantolon yerine önlük de vardı.

Bunu aklımda tuttum. Şimdilik.

Beni bekleyen koku oldukça iğrençti. Evet, kendime not, burun tıkaçı. Tepe lambasını açarken burnumu tıkamayı başardım. Çok karanlık odaya parlak bir ışık doldu ve Sharpe inledi. Morarmış yüzünü kaldırıp gözlerini kısarak bana doğru baktı. Onu kollarından asılı olduğu yerden aşağı indirmişlerdi. Ayak bileğinde bir kelepçe vardı -uygun bir kelepçe- ve pantolon yerine önlük giymişti, başka da bir şey yoktu.

Bir duvara yaslanmış, üşüyormuş gibi kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Yüzünde ve omuzlarına kadar inen gökkuşağı rengine bir renk değişikliği vardı. Sırtında ve yanlarında yumruk büyüklüğünde çürükler olurdu. Birden fazla kişi onun üzerinde çalışmıştı.

"Ne istiyorsun?" diye acı dolu bir sesle mırıldandı adam, ışığı engellemeye çalışmasına rağmen gözleri yaşıyordu.

Su şişesini yerde yuvarladım. Adamın idrar birikintisinin içinden geçerek ona doğru gidiyordu. Benim sorunum değildi. Dışarıya işemişti, bu yüzden ona dokunmak onu rahatsız etmemeliydi. Cebimdeki protein çubuklarıyla hortumun klipsini açıp suyu çalıştırmak için yürüdüm.

Hortumu üzerine çevirdiğimde su şişesini yeni almıştı. Koku oldukça iğrençti. Su ona, duvara ve etrafındaki zemine çarptığında çıkardığı çığlıklar beni olması gerekenden çok daha fazla eğlendirdi. Başkalarının canının yanmasından hoşlanan biri değildim.

Sevdiğim insanlarla uğraşmadıkları sürece.

Çok sevdim.

Bu kelimeyi kafamda evirip çevirirken su aniden kesildi. Aşk.

Evet. Uydu.

Boo-Boo'yu severdim. Ona hayrandım, savaşçı ruhuna ve gerçekten zarif vücuduna hayrandım. Güzel amcığı unutulacak gibi değildi, seks olmasa bile mükemmeldi. Seks, devam eden bir çalışmaydı. Her zaman da öyle olabilirdi ama Boo-Boo için azmaktan çekinmiyordum. Yani evet, onu seviyordum.

Ve bu orospu çocuğu.

Püskürtücüyü tekrar sıktım ve suyun tüm gücüyle ona vurdum. Cehennem gibi buzluysa ve bitirdiğimde titriyor ve yarı hıçkırıyordu. Neyse ki şimdi biraz daha iyi kokuyordu. En azından pis koku yüzünden öğürmeyecektim.

"Neden...?" Başını kaldırmaya çabalarken bu tek kelimenin tamamı titredi. Burada geçirdiği zaman ona iyi davranmamıştı. Kilo kaybetmişti. Gözlerinin altında, yüzündeki morluklarla hiçbir ilgisi olmayan derin gölgeler vardı. Şiddetli titremesi su şişesini açmasını zorlaştırıyordu.

Bir sandalyeyi sürükledim, zemine sürtünmesine ve çarpmasına izin verdim. Çıkan ses kara tahtaya çakılan çiviler gibiydi. Dudaklarını yalarken bile yüzümü buruşturmamı ve irkilmemi sağladı.

"Neden beni öldürmüyorsun?" Oh, şuna bakın, sonunda bir soru sorabildi.

Sandalyeyi çevirerek üzerine oturdum ve kollarımı arkaya yasladım. "Ölmek mi istiyorsun?"

"Hayır," dedi, ses tonunda bir meydan okuma vardı. "Karımı ve kızımı istiyorum-"

"Asla olmayacak dostum," dedim ve bıçağımı çıkarıp ağzını kontrol ettim. Birkaç gün önce bilemiştim. Çentiksiz tutmak her zaman iyidir.

"O zaman ne istiyorsun?" Sonunda su içmek için su şişesini kaldırırken bana baktı.

"Senden mi?" Önce ona, sonra bıçağa baktım.

"Evet," derken suda biraz boğuldu ve sonra öksürdü. Neredeyse şişeyi düşürüyordu, düzeltmeden önce üçte birini dışarı sıçrattı. Kaybettiklerini yerine koymuyordum.

"Ölmeni istiyorum," dedim ona. "Eninde sonunda." "Ben asla-"

Başımı kaldırdım ve göz göze geldik. "Ne yapmadın Reginald?"

"Bana inanmazsın," dedi, bir içki daha almaya çalışırken. Öksürük göğsünde bir şeyleri tıkırdattı. Kulağa çok tatsız geliyordu. Belki de onu kendi ciğerlerinde boğabiliriz?

"Muhtemelen hayır," diye ona katıldım. "Ama bir de beni dene. Neyi hiç yapmadın? Eminim tahmin edebilirim. Karınızı hiç korumadınız mı?" İrkildi. "Evet, bunu biliyoruz. Kızınızı korumadınız..."

"Korudum," diye karşı çıktı, ama sesi zayıf ve cılızdı. "Onları korudum... Denedim... Kardeşimi tanıyorsun."

"Onu tanımama gerek yok. Onun gibi adamlar tanıdım." Çok fazla. "Hem erkekler hem de kadınlar." Çoğu insan ahlaksızlığın sadece oyuna dalan erkekler için geçerli olduğunu düşünüyordu. Onları cesaretlendiren ya da onlarla birlikte oynayan ya da oyuncaklarını hazırlayan kadınları değil. Bıçağı çevirip kabzasının parmaklarımin üzerinde dans etmesine izin verdim. "Bir seçeneğin vardı. Kendini ve onu seçtin, onları değil."

"Kulağa kolaymış gibi geliyor," diye karşı çıktı Sharpe. "Onun istediğini elde etmenin bir yolu var. Moira'nın beni seçip seçmemesi önemli değil. Beni seçti ve o da kızdı. Bu yüzden beni cezalandırdı..."

Homurdandım. "Affedersiniz, ona *günlerce* vahşice tecavüz etti ve bu sizin cezanızdı, değil mi?"

En azından o pislik herif bunu görünce yüzünü buruşturma nezaketini gösterdi.

"Evet, acısı onunla ilgiliydi, çük torbası. Seninle değil. Belki sen bunu bir ceza olarak gördün ama seni temin ederim ki o bunu bir acı olarak gördü. Sonra onun intikamını almak için zahmet bile etmedin. Onu ondan uzaklaştırmak yerine, yakınında kaldın... ve konu kızına geldiğinde?"

Konu Boo-Boo'ya gelince... Ayağa kalkarken bıçağı yumrukladım. "Bana onu nasıl koruduğunu anlat."

"Denedim..."

Evet. Yeterince iyi değil. Hareket ettiğimi bile fark etmeden kolunu kestim. Acı dolu bir homurtu duydu. Boğazını kesmemek için çaba harcadım.

"Denedin mi?" Ben sordum. "Ne denedin?" "I-"

"Hadi," dedim göğsünü bir meme ucunun hemen altından kesmeden önce. "Ne denedin? Dinliyorum."

Kanı görünce irkildi, sonra bana bakmadan önce koluna baktı. "Ne-"

"Yanlış cevap." Diğer meme ucunu kestim. Hissetmiyordu. Onu kesmemi izlerken bile hissetmiyordu. Bıçak o kadar keskin ve teni o kadar soğuktu ki. "Ne denedin, Sharpe? Seni kesmemin bir düzine yolu var." Olabilirdi ve olurdu, bu konuda. "Artık onları hissetmeyeceksin..." Bıçağı yanağından aşağı doğru sürükledim ve başını duvara çarpacak kadar sert bir şekilde geri çekildi. "Ama yapacaksın... ve bu canını yakacak."

Hem de çok.

Ayağındaki kesikler kapanmıştı, bu yüzden gitmeden önce onları tekrar açtım. Bu onun etrafta koşturmak gibi bir fikre kapılmasını engelledi. Kanı, su damlacıklarıyla birlikte zemini kızıla boyamak üzere aşağıya süzüldü.

"Onu korumak istedim," diye bağırdı bana. "Emersyn'i seviyorum. Her zaman onu korumak istedim... ama kardeşimin neler yapabileceğini bilmiyorsun. Onları ayrı tutmaya çalışmak onu daha da hırçınlaştırdı."

"Oh, duygularını mı incitti, Reginald? Seni kesmekle tehdit etti mi? Hiç aklına geldi mi ki, eğer sen sadece..." Göğsünden göbek deliğine kadar kestim. Kesik sığ ama uzundu. "Tek yapman gereken onu kesmek miydi? Aletini, boğazını, kafasını?"

Reginald hıçkırarak ağlamaya başladı ve ben de gözlerimi devirerek ayağa kalktım ve ondan uzaklaştım. Bu adam işe yaramazdı.

"Ona dokunmasını hiç istemedim - ilk başta Moira'yı ondan uzak tutmaya çalıştım. İş için onu hep yanımda götürürdüm. Beni her gönderdiğinde, onu aldım. Ama o çocuk istiyordu ve olanlardan sonra..."

Onları alamazdı. Onunla tekrar yüzleştim.

"Umurunda değil," dedi aniden bakışlarımla karşılaştığında. "Ne yaptığım ya da yapmadığım umurunda değil, değil mi?"

"Pek sayılmaz," dedim ona. "Boo-Boo'nun ne çektiğini biliyorum. Onun acısını biliyorum. Senin ne yapmadığını biliyorum..."

Sharpe gözlerini kapattı. "Bitir şu işi..."

"Hayır," dedim ve kanı temizlemeden önce ayaklarına bir çift kesik attım. Etrafındaki zemin ıslaktı ve kan lekesi damlamaya devam ediyordu. Yaralar halsizleşir ve acı verir. "Kolay bir çıkış yolu bulamazsın..." Odayı işaret ettim. "Boo-Boo'nun onca yıl yaşamak zorunda kaldığı hücreye kıyasla burası bir saray. Onun çektiği acıları anlamıyorsun... henüz değil."

Yine de yapardı.

Protein barlarını yere bıraktım ve kapıya yöneldim. Ben ışıkları kapatırken bir şeyler bağıırıyordu. Kendimi dışarı attığımda

Roma ya da Vaughn'un beni beklediğini görünce şaşırmadım.

Kapıyı kapatmadan önce onlara "Hâlâ hayattayım," dedim.

"Şimdilik." Başlarını salladılar ama Vaughn omzumu kavradı.

"İyi misin?"

Bir an için cevabımı düşündüm. "Sanırım öyle," dedim yavaşça. "Boo-Boo'yu şu anda kafayı bulmaktan daha çok istiyorum. Bu iyiye işaret, değil mi?"

"Evet," dedi Vaughn.

"Ve dövme yaptırmak istiyorum."

Bu ikisinin de bana bakmasına neden oldu. Diğerleri kadar mürekkepli değildim. Mürekkep almanın her zaman tahammül edemediğim bir kırılganlığı vardı. Ama bu adamlar benim kardeşimdi.

"Biraz yardıma ihtiyacım olabilir," diye itiraf ettim.

"Yardım edeceğiz," dedi Rome ve Vaughn başıyla onayladı.

Vaughn kapıyı işaret ederken, "O zaman önce yemek," dedi. "Sonra hangi mürekkebi istediğinizi konuşuruz..."

BÖLÜM 8

OceanofPDF.com

VAUGHN

R Freddie'nin aklındaki tasarımı çizdim ve ona hak vermek zorunda kaldım... ona çok yakışacaktı. "Biliyor musun," dedim, bir şişe su açıyordum. Omuzlarımdaki ve sırtımdaki yanıklar büyük ölçüde iyileşmişti. Yine de ağrıyorlardı. Altlarındaki kaslar ağrıyordu. Kasları esnetmek için egzersiz yapmam gerekiyordu. "Bu Dove'un üzerinde olağanüstü dururdu."

Roma duraksayarak bana, Freddie'ye ve sonra tekrar taslağa baktı. "Tam renkli mi?"

"Tabii ki evet," dedi Freddie, siyah-beyaz çizimi inceleyebilmek için eğilerek. "Kendim için beğendim ama..."

"Ama mürekkeple aran hiç iyi olmadı." Şu anda mürekkepleme yapabilmem için yeni aletler almam gerekiyordu. Eski eşyalarımın bir kısmı buradaydı ama en yeni ekipmanların hepsi dükkândaydı. Bu işi halledemeyeceğimiz anlamına gelmiyordu. Yine de... "Onunla eşleşmek ister misin?"

Freddie bir elini saçlarında gezdirirken düşünceli görünüyordu. Sharpe'la işi bittikten sonra duş almıştı. Ona sadece adamın ölüp ölmediğini sormuştum, o da sadece omuz silkerek cevap vermişti. "Henüz değil," dedi. Yeterince makul. Yakında ölecekti. Her halükarda acı çekmesini istiyordum. Hepimiz istiyorduk. Bu acı ne kadar sürecekti? Dünyada ne kadar acı çekmesi *gerektiğine* yetecek kadar saat yoktu.

"Onunla eşleşme fikri hoşuma gidiyor," diye itiraf etti Freddie. "Ama sanırım benimki daha küçük olsun istiyorum."

"Harika," dedim ve depodaki tüm kamera açılarını gösteren monitörlere bakmadan önce başımı iki yana salladım. Liam her yere kablo döşemişti. İç kameralar beni eğlendirdi. Onun bu kadar dikizci olduğunu kim bilebilirdi ki, o baskın olduğunda paranoyası işe yaramıştı. İçeride olup biten her şeyi kuş bakışı görebiliyordu. Bu ona hareket etmesi gerektiğinde hareket etmesi için zaman kazandırdı.

Şu anda, herhangi bir hareket belirtisi için onları izliyordum. Diğerleri dinlenirken sırayla gözcülük yapacaktık. Çetenin yarısı yokken görünen zayıflığımızdan yararlanmak istiyorsanız, şimdi bunu yapmanın tam zamanı. *Özellikle* de yerlileri ve fareleri kovduktan sonra.

Dışarıdan bakanlar için burası sadece üçümüzün ve muhtemelen Dove'un ikamet ettiği bir yer gibi görünmeliydi. Davet edilmedikçe insanları kulüp binasından uzak tutmak için güvenliği, çarpma kapıları ve farklı kilit türlerini artırdık. Kulüp binasının güvenlik kapıları daha önce uğraştığımız her şeyden daha sağlamdı - bir zamanlar kilitler konusunda hiç endişelenmemiştik.

Neden yapalım ki? Bizim için gelen her şeyle başa çıkabilecek kapasitedeydik ve çok azı bizi uyuduğumuz yerde yakalamaya çalışırdı. Burada her zaman birileri vardı.

Sonra bizim için geldiler. Daha da kötüsü, *onun* için geldiler.

Korumak için hepimizin ölebileceği tek kişi için gelmişlerdi - yine de uğruna ölmeyeceğim tek bir Vandal yoktu. Onların da aynı şeyi hissettiğini çok iyi biliyordum. Freddie'nin kanepelerden birinde horlaması uzun sürmedi. Yerleştim, kameraları izlerken ayaklarımı masaya uzattım. Dolu bir av tüfeğim ve tabancam hazırды.

Rome çizimi üzerinde çalışmaya devam etti, sadece kahve yaptığımda ya da ona sandviç getirdiğimde kafasını kaldırıp bakıyordu. Ona uyumasını söylüyordum ama bana eşlik etmesine aldırımıyordum ve gün ilerleyip geceye dönerken onun varlığı ihtiyacım olan yatıştırıcı sakinliği sağlıyordu. Uyuyamayacağımı düşündüğümünden değil, uykunun getireceği rüyaları davet etmek istemediğimden.

"Değiştirdim," dedi Rome, taze bir fincan kahve koyduktan sonra eskiz defterini kaydırarak. Değiştirmekten fazlasını yapmıştı; tamamen farklı bir sayfaya geçmişti.

"Bu da ne?"

Rome, "Shrike," dedi. "Ötücü kuş." Freddie'ye uyuyordu ama o kadar da değildi- "Avlarını kazığa oturturlar."

Roma'nın yüzündeki gülümsemeyi fark ettiğimde gülmedim. "Bir yırtıcı kuşun alışkanlıklarına sahip bir ötücü kuş." Bu Freddie'ye yıllar boyunca onunla dalga geçtikleri tüm isimlerden daha çok uyuyordu.

"Caretta caretta," dedi Rome. "Siyah, beyaz ve gri."

"Bunu sevdim... Dove için olanla eşleştirin ve isterse bir kolunda, isterse ikisinde de birer tane dengeleyebilir."

Rome sayfayı çevirerek ilk çizime geri döndü. Kesinlikle eklemeler yapmış ve çok daha ayrıntılı hale getirmişti. Ben de onayladım.

"Daha fazla ekipman sipariş etmem gerek," diye uyardım onu. "Ama Freddie giderse-"

Ekranlardaki hareket beni durdurdu ve öne doğru eğildim. Dış kameralar yeni gelenleri göstermiyordu ama güneye bakan duvardaki kapı açılıyordu. Orası bizim en sevdiğimiz girişlerden biriydi. Bir ara sokağa açılıyor ve bize biraz koruma sağlıyordu. Bu yüzden kapıyı dışarıdan gören kameraya odaklandım.

"O kamera çalışmıyor."

Rome eskiz defterini bir kenara bırakıp Freddie'yi uyandırmaya gitti. Kapı tamamen açıldığında hareketi takip ettim. Eğer ona bakmıyor olsaydım, kamera normale dönerken oluşan titreşimi kaçırabilirdim. Hareket yoktu. Kapı kapalıydı. Uzaktaki o bölgeyi çekebilecek başka bir kameraya geçtim.

Evet. İşte oradaydı.

"Kim o?" Freddie'nin sesi beklenenden çok daha uyanık geliyordu. "Emin değilim," dedim. "Ama bir sıçan olduğunu tahmin ediyorum... çünkü

kameralar var."

"Buzdolabına doğru gidiyor, değil mi?"

Ben de öyle tahmin ediyorum. Ayrıca yalnız da değildi. Orosu çocuğu... Kapıya yönelmeden önce tüfeği ve Glock'u aldım. Rome çoktan dışarı çıkmıştı. Freddie yarım adım arkamdaydı.

Kapıları açmadan önce alarmlarını susturdum. Roma da muhtemelen aynı şeyi yapmıştı. Freddie benimle birlikte hareket eden bir gölgeydi. Ona önümde ilerlememesini söylemedim ve o da kaçmaya çalışmadı. Bir acı çığlığının ardından gelen çarpma sesiyle tüfeğimi kaldırdım.

Davetsiz misafirimiz Roma'dan kaçmaya çalışırken ayakkabıların betona çarpma sesi duyuldu. Freddie el feneriyle ona vurdu ve JD'nin yüzüne doğrulttuğum silahı aydınlattı.

Durma noktasına gelen sıçan önce bana, sonra Freddie'ye, sonra da tekrar bana baktı. Bütün ağırlığını ön bacağına verdiğini fark ettim. Harekete geçmeye hazırdı; tek kararı geri çekilmek mi yoksa bize saldırmak mıydı? İkisi de iyi bir plan değildi.

"Yapma," diye uyardım onu, bir parmağımı tetiğin üzerinde gezdirerek. Bazı cevaplar almayı tercih ederdim ama zorlarsa eninde sonunda kafasını uçururdum. Şu anda, bir diz kapağıyla başlayabilirdim.

JD Freddie'ye bir kez daha baktı ama Roma onun arkasındaydı ve başının arkasındaki silahın baskısı, gözlerini kapatırken bile doğrulmasına neden oldu. "Açıklayabilirim..."

"Bahse girerim yapabilirsin," diye yorumladı Freddie. "Bu hikâyeyi dinlemek için sabırsızlanıyorum."

"Bunu Kerkenez ya da Şahin'e açıklayacağım. Dilsizlerin ve uyuşturucu bağımlılarının söz hakkı yoktur-"

Rome ona JD'yi yere devirecek kadar sert vurdu. Cebine doğru yöneldiğinde, göğsüne sert bir tekme atarak sırt üstü dönmesini sağladım ve ardından tüfeği doğrudan yüzüne doğrultarak ayağımı oraya diktim.

"Sana açıklamanı söylediğim şeyi aynen açıklayacaksın," dedim, gözlerini ondan ayırmadan. "Freddie'ye ve Roma'ya hesap vereceksin. İkisinden biri hakkında bir kelime daha edersen ayak bileği eklemlerinden başlayıp yukarı doğru ilerlerim."

JD bana ters ters baktı ama omzundaki kılıfta taşıdığı silahı gösteriyordu.

"Freddie..."

"Üzerinde..." Freddie eğildi ve bıçağını kılıfı kesmek için kullandı. "Bana aldirmayın, bilirsiniz, uyuşturucu bağımlısıyım, elim kayabilir."

JD'deki gerginlik, ayağım göğsüne bastırırken bile kendini açıkça belli ediyordu. Rome etrafında dönerken tüfeği ya da ayağımı hareket ettirmedim, yani silahı JD'nin kafasına doğrultmuştu. Bu mesafeden bakıldığında, kan ve dokudan ibaretti.

Freddie silahlarını çıkarmayı bitirip ceplerini ve cüzdanını keserken, "Konuşmaya başla," diye emrettim. Dokunulmadık pek bir şey kalmamıştı ve JD'nin birkaç yerinde kanama olduğu gerçeği? Benim sorunum değildi.

Freddie boğazını kesmemişti; şimdilik kendini şanslı saymalıydı.

Freddie ikisini de incelerken, "Neden iki telefonun olduğuyla başlayalım," diye yorum yaptı. Telefonlar kilitliydi ama yüz kimliği kolayca açıyordu.

JD içindekileri dökmek yerine, sanki cevaplar oradaymış gibi gözlerini tavana dikti. "Neden buradasın, JD?"

"Ben burada çalışıyorum."

"Evet, bu benim işime yarayacak bir cevap değil." Silahın namlusunu tam ayak bileğine dayamak için yer değiştirdim. "Konuşmadan önce düşün, sonra tekrar dene."

Bakışlarını bana çevirdi. "Bundan hoşlanmayacaksın."

"Yok artık," diyerek ona katıldım. "Artık hoşuma gitmiyor."

"Kel'in telefonunun bir kopyasının onda olması hiç hoşuna gitmeyecek."

JD gözlerini kapattı, tüm vücudu yere çöktü. Suçluluk duygusu yüzüne kazınmıştı -suçluluk ve öfke.

Sorunları ortadan kaldırmıştık ama JD uzun süredir bizimle birlikteydi. Bizim için kanını akıttı, bizim için çalıştı, neredeyse bizden biri oldu...

"Ne kadar?" Rome sordu ve JD sadece başını salladı.

"Nasıl olsa beni öldüreceksiniz ve ben muhbir değilim."

"Hayır, sen bir kalleş ve yalancısın. Sharpe'ı dışarı çıkaracaktın, değil mi?"

Planlara göre fena bir plan

değildi. "Önemli değil."

Evet, o da benim için işe yaramıyordu.

"Telefonda ne var?"

"Sadece Kel'in tüm mesajları var-" Freddie kaşlarını çattı, sonra dizlerinin üzerine çöktü, elinde bıçak vardı ve bir saniye sonra bıçağı JD'nin kalçasına saplayıp bükte. JD çığlık attı ama onu orada tutmak için ağırlığını ona verdim. "Boo-Boo'nun nereye gittiğini kime söyledin?"

"Sharpe'ı istiyordu," dedi Rome. "Starling ve Sharpe hakkındaki bilgileri sadece bir kişi isteyebilir."

"Ne kadar sürecek?" Ayağımın baskısını artırarak sordum. Freddie bıçağı kalçasında döndürürken JD'nin nefes alması daha da zorlaşacaktı. Kas ve siniri parçalamamasına imkân yoktu. "Ne kadar zamandır onun amcası için çalışıyorsun?"

Bunca zaman.

Cevabının ne olmasını istediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Bir köstebeğimiz olduğunu biliyorduk. *Birinin* ona bilgi verdiğini biliyorduk. Ama JD-

"Neden o adam için çalışıyorsun ki?"

"Çünkü bana para verdi," diye bağırdı JD, tükürükler saçarak. "Bana çok para ödedi, hepinizin sahip olduğundan daha fazla... ve bana *saygı* gösterdi."

"Küçük orospusu olman için sana para ödedi," dedi Freddie.

"Kimin umurunda? İyi paraydı ve sadece peşinde koştuğunuz o küçük kancığın ne yaptığını bilmek istiyordu..."

Rome'un ayağı JD'nin yüzüne çarptı ve bir dişi fırladı. "Ona isim takma," diye tembihledim.

"Aslında," dedi Freddie, bıçağı çekip çıkardı ve sonra biraz daha yukarı kaldırarak tekrar sapladı. "Çok özel sorulara cevap vermek dışında onun hakkında hiç konuşma."

"Siktir git," dedi JD, kan yüzünden aşağı akıp kot pantolonunu ıslatırken yüzünü buruşturarak. "Bu geceden sonra bir önemi kalmayacak."

"Freddie... git Kel'i ara. Onu ve diğerlerini uyar." Bir an için Freddie'nin yüzünde bir isyan ifadesi belirdi, sonra JD'ye ters ters baktı. "Sen merak etme."

Onu. Sharpe'ı ziyaret etmesi için onu içeri alacağız..."

Çenemi Roma'ya doğru kaldırdım, o da silahını bir kenara bıraktı ve JD'yi ayak bileklerinden tutarak sırt üstü yerde sürüklemeye başladı. Ofis kapısıyla aramızdaki her engele çarptı. Temizlememiz gereken bir sürü kan olacaktı.

Bunu kesinlikle umursamadım.

"Onu bacaklarından asın," dedim takip ederken. "JD... hızlı konuşmak isteyeceksin..."

"Ya da ne...?" Ofisin sınırına geldiğinde kaşlarını çattı ve Rome başını çarptı.

"Ya da Sharpe için nesne dersimiz olacaksın. Ona yapacaklarımız için pratik yapmalıyız..."

"Kel..." Freddie kapı kapanırken şöyle diyordu. "Telefonunu kaybetmeli ve yeni bir tane almalısın..."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9

OceanofPDF.com

DOC

"W şapka?" Liam bir çıkış ararken bile bu kelimeyi homurdanarak söyledi. Ben işaret ettim, o da bir kez başını salladı.

"Telefonlardan kurtulun. Hepsiinden. JD benimkini klonladı." Kellan'ın sesi gergindi, duyguları tamamen tükenmişti.

"Kel..."

"Biliyorum, telefonlardan kurtul. Brülörleri alın. Yeni numara için Vaughn'u ara." Sonra telefonu kapattı. Telefonumu çıkardım ve ona baktım. Yedek telefonum kamyondaydı. Steph'le olan tüm fotoğraflarımın buluta gittiğini kontrol ettim, sonra arkasını açtım ve sim kartı çıkardım. Pencereden dışarı fırlattım.

Geç olmuştu ve saatlerdir bu arayış içindeydik. Telefonunu uzatırken Liam'ın tüm tavrı karardı. "Sadece sim kart."

"Diğer her şey yedeklendi mi?"

Bir kez başını salladı. Liam çıkışları tararken sim kartı uçtu gitti. Braxton Limanı'na geri dönüyorduk. Nereye gittiğimiz konusunda içimde hiçbir şüphe yoktu.

"Onlarla Valde Gölü'nün dışında buluşacaklardı. Orada güvenli bir evleri var. Hayır, tam adresi bilmiyorum. Brülörlerimiz olur olmaz bulabilirim."

"On beş dakika içinde elimizde olacaklar."

Sadece on dakika sürdü. Arabadan hızla inip büyük mağazaya girdiğinde hiçbir şey söylemedim. Bir çuval dolusu brülör, iki soda ve birkaç sandviçle geri döndü. Hayatımda gördüğüm en güzel şeyler değildi ama yiyordum.

Liam bir kutuyu açıp içinden bir telefon çıkardı, sonra bir numara çevirdi ve telefonu kulağına dayayarak bekledi.

"Rome, benim."

Bu mantıklıydı. Yenilebilir bir şeyden çok kartonla ortak noktası olan sandviçi metodik bir şekilde yerken ona kardeşiyle konuşması için bir saniye verdim. Boşluğu doldurmak için yeterliydi. Soda soğuktu ve onu yıkamama yardımcı oldu. İşim bittiğinde ocaklardan birini çıkardım ve Alfabe'yi aradım.

"Evet?" Bu soğuk tonda söylenen tek hece sizi hatta kalmaya davet etmiyordu.

"Benim, telefonlarımız ele geçirildi. Konumunuz da ele geçirilmiş olabilir." Paketteki bir sonraki telefonu aldım. "Dört, bir, beş, bir. Temizlendiğinde beni ara."

Telefonu kapatır kapatmaz, kullan at telefonu kırıp ambalajıyla birlikte çöpe attım. Ben daha telefonu çıkarmayı bitirmeden ikinci telefon çalmaya başladı. Numarayı tanıımıyordum ama tanımama da gerek yoktu.

"Ne kadar sürecek?" Liam arabayı işaret ederken Alfabe sordu. Tekrar arabaya bindim ve telefonu hoparlöre verirken ona sandviçini uzattım.

"Roma'dan ne kadar süreyle ilgili bilgi aldınız mı?" Ben sordum.

Liam bir kez başını salladı, arabayı vitesle takıp geri geri çıkmadan önce bir ağız dolusu soda içti. "Aylar sürebilir. Farelerden birinde Kel'in telefonunun bir kopyası vardı. Her şey Kel üzerinden gidiyor..."

Her şeyi. Uzun bir nefes verdim ve mutlak kızgınlığımı üzerimden attım. Artık gerçekleri değiştiremeyiz; sadece kabullenin.

"O zaman harekete geçmemiz gerekecek," dedi Alfabet. "Size gerçek konumu vermemiş olsak da, eğer onun aramalarını ve mesajlarını izliyorlarsa..."

"Little Bit ve Milo'nun size doğru geldiğini biliyorlar. Protokollerin bir kısmı ellerinde olabilir." Hepsine değil ama sorun olacak kadarına.

"Onları aradın mı?"

"Roma denedi," dedi Liam. "İkisi de cevap vermiyor. Doğrudan sesli mesaja yönlendiriliyorlar, bu yüzden aramaların bağlandığını bile sanmıyorum."

Bunun için pek çok sebep var.

"Kulağa geldiği kadar kötü olmayabilir," dedi Alfabe, düşüncelerimi yankılayarak. "Ama kesinlikle iyi değil. Onları telsize bağla. Onları buluşma noktasından uzaklaştırmalıyız."

Bu bir tuzaktı. Bunu söylemesine gerek yoktu. "Asıl buluşma yeri?" Genel konumu biliyordum.

"Mesaj atacağım. Onları denemeye devam et, biz de aynısını yapacağız. Gitmemiz gerek. Gracey'i toplayıp buradan çıkaracağız, sonra da adamlarınızla buluşmaya hazır olacağız. Altınıza dikkat edin."

Arama bittikten on saniye sonra bile ekranımda bir mesaj belirdi. GPS koordinatları.

Liam'ın ekranından GPS'i açtım ve onları girdim.

Saatler.

Tam bir günlük yoldu.

Liam hızlanırken, "Bundan çok daha kısa sürede yapabilirim," dedi. "On sekiz saatten fazladır yoldalar..."

"Evet. Bunu farklı yapıyoruz." Biz daha otoyola çıkmadan o dšemeye başlamıştı bile.

Bir saat sonra, Kellan ve Jasper'ın hemen arkamızda olduğu küçük bir havaalanına giriyorduk. Liam arabayı park etti ve hızla dışarı çıktı, bir helikopterin çoktan ısınmaya başladığı ve bir pilotun bizi beklediğı piste doğru ilerledi.

"Biliyor musun," dedi Jasper. "Eğer bu kadar acil olmasaydı, bu harika olurdu."

Başımı salladım. "Haksız değilsin."

Havaalanına girdikten on dakika sonra havalandık. Geç olmuştu. Karanlıkta onları fark etmek çok daha zor olacaktı. Hâlâ telefonlarına cevap vermiyorlardı. Ama bunun nedeni başlarına bir şey gelmiş olması mıydı yoksa kapsama alanı dışında olmaları mıydı, bilmiyordum.

Hiçbirimiz yapmadık.

Bones uçuştan bir saat sonra bizi aradı. "Buluşma noktasına gelmediler."

Tabii ki oraya gitmişlerdi.

"Daha erken, değil mi?" Saatimi kontrol ettim. şafak sökmek üzereydi. Kahretsin, saatler nereye gitmişti? Yorgunluk beni yıpratıyordu ama görev modundaydım ve bunun için zamanım yoktu.

"Buluşma zamanı on beş dakika önceydi," dedi Bones bana. "Bölgeyi gözetim altına aldım. Burada kimse yok. Kimse buraya gelip pusuya düşmedi."

Sikeyim.

"Eğer aramaları dinledilerse, başka telefonları ya da numaraları klonlamış olabilirler."

"Alphabet de böyle düşünüyor. Telefonlarını hacklemeye alışıyor. Onları bulacağız, Doktor. Sana bir söz verdim, bunu unutmadım." "Bu senin suçun değil," dedim ona, iim içimi yerken bile.

"Söz sözdür. Yakında tekrar gel." Sonra telefonu kapattı.

Liam, "Aı güneye," dedi. Pilotun yanında oturuyordu ve uzakta güneşin doğuşuna dair bir ipucu vardı.

Sikeyim.

"Üzerinde miydi?" Jasper öne doğru eğilerek sordu. Konuşabilmemiz için hepimiz kulaklık takıyorduk. Helikopterler sessiz değildi.

"Evet," dedi Liam omzunun üzerinden. "Bizden uzakta olduğu zamanlarda bunu takmasını istedim... sigorta."

"Ne giyeyim?"

"Takip bileziği," dedi Kellan bana. "Çalınmak istemedi, bu yüzden Liam ona bir bileklik takip cihazı aldı. Menzilde olmamız gerekiyor ama eğer ulaşabilirsek Milo'yla nerede olduklarını tespit etmemize yardımcı olacak."

Pencereden dışarı odaklanarak, onlardan bir iz bulabilmek için karanlığı taramaya devam ettim. Işık doğu gökyüzünde şerit halinde ilerleyip kara bulutların ardında kaybolurken bile arabayı seçmeyi beklemiyordum. Yakıt ikmali için kısa bir süre iniş yapmak zorunda kaldık ve sonra tekrar havalandık.

Liam'ın adama ne kadar ödediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama tereddüt etmedi ya da tartışmadı. Ki bu iyiydi. Hiçbirimiz havasında değildik. JD sonunda dağıldığında Vaughn Kellan'a bilgi vermek için aradı. Sonrasında bizi bilgilendirecekti. Ne yazık ki, sikkafalının izini nasıl süreceğimiz konusunda pek bir şey söylemedi. Son görevi Sharpe'ı serbest bırakıp ona para ve araba vermektir. Sonra da son ödemesini bekleyecekti.

Para bile JD'nin başına bir kurşun yiyeceğini gösteriyordu. Onun için çok kötü, aramızda hiç sempati bulamayacaktı. Liam, "Onu yakaladım..." demeden önce zaman sonsuzluğa uzanıyor gibiydi.

Helikopter rotasını değiştirirken aniden tetikte olan tek kişi ben değildim. Sabahtan beri etrafımızda dans eden fırtına gökyüzünü daha da karartmıştı ama silahımı kontrol ederken bunu görmezden geldim. Herhangi bir işaret için etrafı tarayan tek kişi ben değildim.

Haydi, onları zihinsel olarak cesaretlendirdim. Bize bir işaret ver.

"Araba," dedi Jasper, işaret ederek ve işaret ettiği anda onu takip ettim. Orospu çocuğu. Kaputu buruşmuştu ve park edilmişti ya da en azından terk edilmişti.

-Bir mısır tarlasının kenarında. Bu iyiye işaret değildi.

Liam, "Bizi şu kilisenin yakınına indir," dedi ve Kellan küfrederken bile işaret ettikleri yeri görmek için eğildim. Kilise avlusunu çevreleyen küçük mezarlığın etrafına dağılmış cesetler vardı.

Pilot, "Yola çıkmamız gerekiyor," dedi. "Orada uzun süre kalamayacağız..."

"Sorun değil. Bizi destek için aramanız gerekebilir." Liam biz daha aşağı inmeden kulaklığını çıkarmıştı bile. Arka kapı bendeydi.

açıktı ve ikimiz de koşarak çıkarken bıçaklardan kaçıyoruz. Kellan ve Jasper hemen arkamızdaydı.

İlk ceset açıkça ölmüştü, görmeyen gözleri gökyüzüne bakıyordu. Yine de bir sonrakine geçmeden önce kontrol etmek için durakladım. Burada kötü şeyler olmuştu. Liam'ın elinde bir cihaz vardı ve hiç yavaşlamadan bozulmuş toprağa doğru ilerliyordu-

Jasper bizden yarım adım önde ona yaklaşıırken, "Lanet olsun Milo," dedi. Onu çevirdiği anda sorunu gördüm.

Kan gömleğini ıslatmıştı. Silah kılıfındaydı, onu kontrol etmek için eğildiğimde yemin ettim. Nefes almakta zorlanıyordu. Karnındaki sivri bir yaradan kan akıyordu. "Teçhizatıma ihtiyacım var," dedim.

"Helikopterde mi?" Kellan sordu, ben de başımı salladım. İçinde temel malzemeler olan sırt çantamı getirmiştım. Onu almak için havalandı, çünkü şu ana kadar pilotumuz bizimle dayanıyordu.

Diğer yaralara bakarken, "Nabız zayıf," dedim ondan çok kendime. Bulacak çok şey vardı; sırtında yaralar ve taze yanıklar. İşkence görmüştü. Jasper ve Liam uzaklaştılar ve sonra yeni dönmüş toprakta olduğumuz yere döndüler. Kellan çantamla geri dönmüştü ve ben de yarayı temizleyip kapatıyordum. Onu bir hastaneye götürmem gerekiyordu.

"O burada değil... birçok insan buraya geldi... ama burada olduğu yazıyor." Liam mezarlıkta yavaşça bir tur attı.

"Saklanıyor olabilir," dedi Jasper. "Swan...Em...bebeğim, güvendesin. Dışarı çık."

Milo'yu stabilize etmeye çalıştıkça bağırışlarının sesi yükseliyordu. "Hadi evlat," dedim ona. "Daha işin bitmedi. Uyanma zamanı-" Uyanmıyordu, en azından kolay kolay uyanmıyordu.

"İkinizi de helikoptere bindirebiliriz," dedi Kellan. "Biz üçümüz bakarken onu hastaneye götürün."

Rengi, yüzündeki ter ve bıçak yarasının derinliği konusunda endişeliydim. Özellikle de ne kadar kan kaybetmiş olabileceği konusunda.

Liam ve Jasper geri dönmüştü, yüzlerinde sert ve endişeli bir ifade vardı. "Bileziği onda mı?"

Üzerini aradım ama bir şey çıkmayınca başımı salladım.

"O zaman nasıl burada olabilir?" Liam sordu ve ben Milo'yu üzerinde yatarken bulduğumuz bozulmuş toprağa bakarken bir an duraksadım.

Rahatsız oldum.

Burada haklı mıydı, ama...

"Siktir." Jasper sarsıldı. "Bir beko olmalı. Onu taşıyın." Koşmaya başlamıştı bile; Kellan ayaklarından tutarken ben de Milo'nun omuzlarını dikkatle kavradım. Liam bir an için orada öylece durdu, sanki saldırmak üzere olan bir engerek yılanıymış gibi toprağa bakıyordu.

"Kendine gel Alaycı Kuş," diye tersledim onu. Bir hatırlatma. Ne kadar tehlikeli olursa olsun o vahşi bir yırtıcı kuş değil, her şey olabilen ve herkese dönüşebilen bir adamdı. "Sana ihtiyacı var."

Milo'yu temizledik ve onu yere bıraktığımızda inledi. "Ivy..."

"Buradayız," dedim ona. "Nerede olduğunu biliyor musun?" Bir şans var mıydı...

Milo doğrulmaya çalışırken, "Onu gömdüm," dedi. "Ona ulaşmam gerek..." Kilisenin uzak tarafında bir yerde bir motor ateşlendi. Ancak, Liam iki eliyle toprağı kazmaya başlamıştı ve Kellan da hemen yanındaydı.

"Burada kal," dedim Milo'ya, omzunu tutarak. "Benimle kal. Onu almaya gidiyoruz..."

Kabul edilebilir başka bir sonuç yoktu.

BÖLÜM 10

OceanofPDF.com

EMERSYN

F Kulak eski bir arkadaşı. Etrafında büyüdüğüm biri. Bu his beni okula kadar takip etmiş, ilk turuma katılmış ve Sonuncusuydu ve kulüp binasında ilk kez uyandığımda bile oradaydı. Bu anıların bazıları bulanık, gölgelerden yarı biçimlenmiş olarak kalırken, korku her zaman oradaydı.

Ta ki öyle olmayana kadar.

Gözlerimi açmak gerçekten çaba gerektiriyordu. Göz kapaklarım inanılmaz derecede ağırdı. Onları açıp açmamamın gerçekten bir önemi yoktu. Karanlık her yerdeydi. Serin hava çoktan kaybolmuş, yerini sıcak, nemli ve çok ince bir havaya bırakmıştı. Nefes alışım gittikçe sığlaşıyordu.

Nefesimi kontrol etmeye çalışmayı bırakmıştım, yavaş yavaş gevşiyordum. Uykuya mı dalmıştım? Yukarıdaki sessizlik neredeyse boğucuydu ve aynı zamanda huzur vericiydi. Bu tabutun içinde olmak beni korkutmalıydı.

Olmalı.

Ama olmadı.

Bu tabut amcam için çok daha iyiydi. Bunun beni kıracağını mı düşündü? Çıkmak için yalvaracağımı mı? Şu anda bile yukarıda, umutsuzca çığlıklarımın sesini mi bekliyordu?

Sikeyim. Onu.

Ona bu zevki tattırmazdım.

Melankoli, korkunun aksine, yok olmak istemiyordu. Acı vericiydi. Çocuklar için yalnızlık. Birbirlerine göz kulak olacaklarını umuyordum. Jasper ve Liam, Freddie ve Rome'a göz kulak olacaktı. Milo'yu da koruyacaklardı. Ah, Milo. Onu bulmak zorundaydılar. Milo'nun başka bir tabutun içinde olabileceği fikri kısa bir süre için korkuya yol açtı.

Hayır, Fuckbucket Milo'nun hemen tabuta girmesini istemiyordu. Beni götürdüğü için onu cezalandırmak istiyordu. Bu ona biraz zaman kazandırabilirdi. Sonra onun işkence görüntüleri, akortsuz piyano müziğine kadar, eski zamanlardan kalma hasta bir çizgi film gibi kafamda dans etti.

Belirsizlik, karanlıktaki bir hortlak gibi içimden çıkmaya çalışan korkuyu bir kenara itti. Vandallar kendi başlarının çaresine bakacaktı. Fuckbucket'ı öldüreceklerdi. Muhtemelen Reginald'ı çoktan öldürmüşlerdi.

Güzel.

Annem güvendeydi. Onu sevmek zorunda değillerdi, hatta görmek bile istemiyorlardı ama benim için onu çoktan çıkarmışlardı.

Yorgunluk üzerime çöktü ve çenemi geren esnemeyle savaştım. Gerçekten de uykuya geri dönmeye hazırdım. Göğsümün etrafındaki gerginlik daha da kısıtlayıcı hale geldi. Basınç esnemeyi durdurdu ve beni aşağı çeken uykuyla savaşmayı bıraktım. Onları görmek istiyordum... sadece...

Bir...

Devamı

...

Uzaktan bağırışlar geliyordu. Bir şey tabuta çarptığında boğuk bir motor sesi duyuldu. Bu muhtemelen beni daha fazla rahatsız etmeliydi, ama sesler vurur vurmaz kesildi. Sürüklendim-

Bir şey tabutu çekiştirdi ve sonra kapak, içimi parçalayan acı verici bir sesle geri sıyrıldı. Soğuk hava yüzüme çarpmak için içeri doldu ve derin bir nefes aldım.

"Hayatımı sik, Hellspawn," diye yemin etti Liam ve bu şimdiye kadar duyduğum en güzel sestti. Gözlerimi açmaya çalışırken bile beni yukarı doğru çekti. Acı, bulanıklığın içinden fırladı ve beni tekrar uyanıklığa sürükledi. İnleyerek ona yaslanmaya çalıştım, o da koluyla beni sımsıkı sardı. "Lanet olsun, onları öldüreceğim..."

"Evet," dedi Jasper ve hemen orada olup beni yakaladığında ağlamak istedim. "Hadi Swan, uzan, işte gidiyor, aferin kızıma." Omuzlarım çığlık atıyordu ve zonklayan nabzım her uzvumda atıyor gibiydi.

"Onu bana ver." Mickey-oh, Mickey buradaydı. Gözlerim sonunda bana itaat etti ve açıldı. Her yerde ışık vardı, farlar. Gözlerimi kısarak çok parlak ışıktan uzaklaştım ve Mickey'ye döndüm. Göğsü tam yanağımın altındaydı. Onun kokusunu alabiliyordum - kir ve çimen kokusu ve...

"Milo." Dudaklarım neredeyse dayanılmaz derecede kurumuş ve çatlamıştı. Öksürmeye başladım.

"O iyi," Kel oradaydı. "Su içebilir mi?"

Mickey beni yere yatırırken "Evet," dedi. Dümdüz olduğum anda başımı çevirdim. Milo tam karşımdaydı. Gözleri yarı açıktı ve elini uzattığında elini sıkıca kavradım.

Zaman biraz daha akıcı hale geldi. Kellan bana bir yudum su verdi. Sonra kaldırılıp araçlara bindiriliyorduk -hayır, araç değil- bu bir

Helikopter. Helikopteri nereden bulduk?

Diğer sesler gelip geçti ama ben Kellan'ın kucasına kıvrılmışım. "Yanımdayım Sparrow," diye mırıldandı sırtımı ovarak. "Uyu."

Benim için geleceklerdi. Milo için geleceklerdi. Artık uyuyabilirim.

Bir sonraki uyanışımda Roma elinde eskiz defteriyle yatağın yanındaki sandalyede oturuyordu. Ona bakarken deja vu hissine kapıldım. Geçen seferkinden farklı olarak, kim olduğunu tam olarak biliyordum ve onu görünce göğsümde bir sıcaklık hissettim.

"Roma," dedim, onun adı benim için tadı tatlı bir şey gibi bir armağandı. Sesim sert ve kırık çıkmıştı. Başını kaldırdı ve bakışları benimkilere kilitlendi. "İsmin kesinlikle daha iyi hissetmemi sağlıyor-" Öksürerek etkiyi bozдум. Gerçi gülümsemesinin parıltısı bu düşünceye katılmıyor gibiydi.

Onun yerine eskiz defterini bir kenara bırakıp yanımdaki yatağa kaydı. Bana doğru uzandığında, komodinin üzerinde duran pipetli bardağı görmek için hareketini takip ettim.

"Kulüp binasındayız."

Beni eve getirmişlerdi.

"Evet," dedi Roma, bir yudum alabilmem için bardağı bana doğru uzatarak. Suyun dilimin üzerindeki ilk fırçası cennet gibiydi. Bir an durakladım, sonra daha uzun, daha derin bir yudum aldım. Su boğazımı mükemmel bir şekilde rahatlatıyordu. "Yavaşça," diye uyardı Rome. "Doktor çok hızlı içersen seni hasta edebileceğini söyledi."

"Tamam," dedim başımı yastığa yaslayarak. Ne kadar zamandır dışarıdaydım? Braxton Limanı'na dönecek kadar uzun süredir. Bu kadar yorgun olmak için hiçbir şey yapmamıştım. Elimi kaldırmaya çalıştığımda koluma kramp girdi ve Rome suyu bir kenara bırakarak bileğimi nazıkçe yakaladı.

Parmaklarının kollarıma yaptığı dikkatli masaj beni neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlatacaktı. Çok acıyordu ve aynı zamanda...

"Milo." Ağabeyimin görüntüsü kafamdan geçti ve doğrulmaya çalıştım. Rome beni yerimde tuttu, başparmaklarını ön kolumun iç kısmında aşağı yukarı gezdirirken parmakları dikkatliydi. Yara izleri genellikle acıtmazdı ve şu anda yara izlerinin değil, kollarımın kendisinin acıttığından oldukça emindim.

Rome bana, "Odasında uyuyor," dedi. "Doktor onunla birlikte. Lainey geliyor..."

Lainey... "Bu tehlikeli."

"Evet, bu yüzden Liam ve Jasper Ezra ile birlikte onu getirmeye gittiler." Oh.

Gülümsedim. "Ona karşı dikkatli davranıyorlar."

"Evet." Roma bir elini kaldırarak alnımdaki saçları taradı. "Sana karşı da dikkatli olacağız."

"Bana karşı hep dikkatli davranıyorsunuz." Çenemi geren bir esneme, özellikle ağrıyan bir noktayı bulup başparmağını içeri soktuğunda iniltiye dönüştü.

"Olmamız gerektiği kadar dikkatli değiliz."

"Bu senin hatan değildi... Bir şekilde bize bir mesaj gönderdiler-"

"Biliyoruz," dedi Rome. "JD öldü."

JD MI? "Sıçan mı?"

Bir baş sallama. Bana odaklanırken gözleri dümdüz, neredeyse bomboş olmuştu. Yüzünde gördüğüm en derin, en dostça olmayan ifadeydi bu. "O bize ihanet etti. Size ihanet etti. O öldü."

İçimde bir rahatlama hissettim. "Fuckbucket için çalışıyordu." Bir baş sallama daha.

"O zaman öldüğüne sevindim." Bir elimle onun elini kapattım, o da parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Roma...?"

Bana baktı.

"İşemem lazım ve duş almak istiyorum." Dudaklarımı yaladım. "Ve biraz daha su? Lütfen?"

İfadesine sıcaklık doldu, boşluğu kovaladı. Roma suyu geri kaldırdı, böylece birkaç yudum alabildim. "Yürüyebiliyor musun?" Soruyu, bardağı komodinin üzerine geri koyduktan sonraya sakladı. Gözlerimin arkasında donuk bir ağrı vardı. Boğaz ağrım ve kramp giren kollarımla iyi bir uyum içindeydi.

"Sanırım," dedim ve Rome'un oturmama yardım etmesine izin verdim. Üzerimde sadece bir tişört vardı ve bu iyiydi. Temizdi. Ayağa kalktı ama elimi tuttu. "Yakaladın mı beni?"

"Düşmeyeceksin," diye söz verdi.

Bu yeminde kelimelerin basitliğinden çok daha fazlası vardı. Bacaklarımı aşağı doğru sallarken elini daha sıkı kavradım. Ayağa kalktığımda durum pek hoş değildi. Baldırlarım isyan etmekle tehdit ediyordu ama Roma bacaklarımı altına aldığımda kaya gibi sağladı. Sonra adım adım, benimle birlikte benim hızımda banyoya doğru ilerledi.

"Bok gibi hissediyorum," diye itiraf ettim. Su içmiş olmama rağmen sesim hâlâ pürüzlüydü. "Akşamdan kalma gibiyim."

"Dehidrasyon ve hipoksi." Rome beni banyoya götürdü ve neyse ki külotla uğraşmak zorunda kalmadım. Ben işerken o da duşu açtı. İşim bittiğinde sifonu çektim ve sonra gömleğimi çıkardım. "Duşta yardım ister misin?"

"Evet, lütfen." Gerçekten de yardım istiyordum. Her şey titriyordu ve titremeyen şeyler de ağrıyor ve sertleşiyordu. "Yenilmiş hissediyorum..."

Roma bana odaklandı. Hafif parmaklarıyla dikkatlice kolumdan kalçama doğru bir yol izledi ve beni döndürdü. Yan tarafım boyunca teknik renkte bir çürük vardı.

"Arabadan atladığım yer burası," dedim ona.

Kollarımda parmak izleri, çürükler vardı. Her birine dokundu, parmaklarını dikkatlice üzerlerinde gezdirdi. Sonra avuç içlerimi öpmek için ellerimi kaldırdı.

"Onlar beni yakalayan ve Fuckbucket'a zarar veremeyeyim diye kollarımı sıkıştıran adamlardan."

Roma'nın gözlerindeki ölçülü bakış beni esir aldı.

"Bana dokunmadı."

Sonra elini yanağıma dokundurdu ve aynaya bakmam için çenemi itti. Yüzümde parmak izleri vardı.

"Oh, bunu unutmuşum." Dürüst olmak gerekirse, bana yumruk atmasını tercih ederdim... "Parmaklarını yüzüme sapladı, sonra bana ters vurdu."

Roma'nın yüz ifadesi gerginleşti. Parmaklarını üst yanağımdaki büyük çürükte gezdirdiğinde iç çektim.

Hepsi farklı şekillerde acıttı, ama dürüst olmak gerekirse, yüzümdeki morluk neredeyse hiç fark edilmedi.

"Beni tabuta koyan adam bana yumruk attı."

Rome bir kez başını salladı, sonra beni tezgâha doğru itti. "Burada kal."

Odama geri döndü ve elinde bir telefonla geri geldi. Kapıyı arkasından kapatıp telefonu kaldırarak bazı fotoğraflar arasında gezindi.

Üç ölü adam.

Üçünün de ölmüş olduğu gerçeğinde hata yoktu.

"O," dedim sonuncusuna geldiğinde. "Bana yumruk atan oydu."

"Güzel," diye telefonu kapattı Rome. "O çoktan öldü."

Yanağına dokundum, kolumu kaldırmanın verdiği gerginlik omuzlarımdaki yanmaya eklenmişti ama umurumda değildi. Roma başını eğdi ve ben ayak parmaklarımın üzerinde yükselecekken kalçalarımı kavradı ve onu öpebilmem için beni kaldırdı.

Sonsuz derecede hafif ve nazıktı. Dudaklarının fırçası benimkine karşı sıcaktı. Sıcak ve davetkâr. Kollarımı boynuna doladığımda, ikimizi de duşa götürmek için döndü. Sıcak su bir tür mutluluk işkencesiydi. Suyun yüzüme dökülmesi için başımı arkaya yasladığımda Roma beni yere indirmede.

Bu yanağı ve gözümü yaktı. Ellerimi Roma'nın omuzlarına koyarak dengemi sağladım, o da ellerini saçlarımda gezdirmek için uzandı. Spreyin altından çıkmam için beni dürttüğünde neredeyse iç çekiyordum. Saçımı yıkamam gerekiyordu ama neredeyse hareket etmek istemiyordum.

Avucuna aldığı şampundan kafa derime masaj yapmaya kadar her şeyi yaptı. Saçımı durularken ve sonra saç kremi kullanırken tekrar daldım. Sonra sabunlanmama ve temizlenmeme yardım etti. Roma özenle çürüklerimin her birini tek tek inceledi. Parmaklarını yanlarımdan kalçalarım, oradan da bacaklarıma doğru gezdirdi. Bir noktada sırtımı kontrol etmek için beni çevirdi ve beni göğsüne doğru geri çektiğinde, suyla yüzleştüğimde iç çektim ve sabunu göğüslerimden ve sonra karnımdan duruladı.

Parmaklarının her bir okşayışı keşfettiği kadar yatıştırıyordu da. Sonra amımı avuçlarken dudaklarını omzuma bastırdı.

"Hayır," diye söz verdim ona. "Bu sefer bana öyle dokunmadı."

Yine mi?

"Onu seçmemi istedi," dedim boğazımda oluşan ani yumruyu yutkunarak. "Ona geri dönmemi istedi, ben de ölmeyi tercih edeceğimi söyledim. Sonra beni tabuta koydurdu..."

Rome çenemi yukarı ittiğinde, sabit bakışlarının bana sabitlendiğini gördüm. "Ama beni bulduğunuza sevindim," diye fısıldadım.

"Bulacağınızı biliyordum." Sadece bunun zamanında olacağından yüzde yüz emin değildim.

"Seni seviyorum," dedim ve bana sıkıca sarılırken gülümsedi. Ellerini yanlarımda gezdirirken dudaklarını boğazımda hissettiğimde iç geçirdim. Evet, canım yanıyordu. Evet, ağrım vardı. Ama bu... Geri çekildim ve Roma bakışlarımla buluştu. "Bana dokunmak mı?"

Kelimeyi zar zor söyledim ve ağzı benimkine değerken bir elini tekrar saçlarıma kaydırды. Roma'nın hareketleri de dili kadar doğruydu. Sordum

Bana dokunmasını istedim ve o da dokundu. Parmaklarımı omuzlarında ve kollarında gezdirdiğimde titriyordum ama biraz da çaresizdim.

Tabutun içinde tek istediğim onları tekrar görme şansıydı. Onlara dokunmak. Onları tutmak. Sikine ulaştığımda ve elimi zaten kalınlaşmış olan uzunluğu boyunca kaydırdığımda, ağzıma doğru iç çekti. Aletini amcığıma sürttüğümde kalçalarımı ona doğru çektim.

"Yeterli değil..." Roma endişelendi ve ben de ağzının kenarlarını öptüm, bana tekrar açılana kadar dilimle dudaklarının kenarıyla alay ettim.

"Sen her zaman yeterlisin." Fazlasıyla yeterli. Ben onun üzerine çökmeye başladığımda bile beni dengeledi. Yavaş esneme ve yumuşak yanma mükemmeldi. Roma mükemmeldi.

Dušta seksle ilgili gerçekten bayıldığım bir şey vardı. Roma sırtım duvara gelecek şekilde yer değiştirdiğinde usulca inledim. İlk itiş her şeydi ve beni doldururken horozunun sallanma hareketini yansıtırken diline karşı emdim.

Göğüs uçlarımın göğsüne değdiği her fırça darbesi, parmaklarının tenimde gezinmesi ve öpücüğündeki sıcaklığın tadı beni onun hissiyle sarhoş ediyordu. Ama o kadar yavaş, o kadar dikkatli hareket ediyordu ki daha fazlasını istiyordum.

"Roma," diye yalvardım öpücükler arasında ağzına karşı. "Lütfen..."

"Sana zarar yok." Söz verdiği için ona tapıyordum, ama o incitmiyordu. Ben.

"Sana ihtiyacım var." Bu açıklama onun başını kaldırmasına neden oldu. Yavaşça başını salladı.

Basıncı ve sürtünmeyi artırırken her şeydi, bu yüzden bir dahaki sefere içime girdiğinde yanıyordum.

İhtiyacım olan şey buydu. Birlikte dalgalanırken ona sarıldım. Başka kelime, başka ses yoktu. Orgazmım beni pusuya düşürdü ve gözlerimi açık kalmaya zorladığımda bile boşaldığında hala dönüyordum. İfadesinde her zaman tadını çıkardığım bir şaşkınlık anı vardı ve salıverilmeden önce beni doldurmasının son itışı sistemime erotik dalgalar gönderdi.

Sonra nefes nefese birbirimize sarıldık.

Duştan çıkmamız gerekiyordu. Ama ben bir yere gitmek istemiyordum, henüz değil.

Ama
yakında. Çok
yakında.

BÖLÜM 11

OceanofPDF.com

EMERSYN

W Parmaklarım erik gibi buruşana kadar duşta oyalandım. Roma beni daha hızlı gitmem için zorlamadı ya da şikayet etmedi. Hatta saçını yıkamama izin vermek için diz çöktü. Birçok açıdan rahatlatıcıydı. Sonunda dışarı çıktığımızda oturmak zorunda kaldım. Kapalı kapağın üzerine oturabilmem için klozet kapağının üzerine bir havlu bıraktı ve kurulanmama yardım etti.

Kollarımdaki kaslar kasıldıkça zıplıyor ve seğiriyordu. Omuzlarımdan belime kadar her yerim ağrıyordu. Vücudumun hemen hemen her yerini zedelemiş, çekmiş ve başka şekilde zorlamıştım. Kendimi ne kadar kötü hissetsem de aynı zamanda içimi bir sevinç kapladı. Artık evimdeydim. Vücudum seks yüzünden uğulduyor ve onun gülümsemesi ruhumu canlandırıyor.

Roma giyinmeme ve ayaklarıma çorap giymeme yardım etti. Saçımı taradıktan sonra beni kucaklayıp yatağa götürdü. Beni yatırmak yerine durakladı. "Oturma odasına gitmek ister misin?"

"Çocuklar burada mı?" Çünkü sadece ikimiz vardık. Jasper ve Liam'ın Lainey'i almaya gittiklerini ama diğerlerinin nerede olduğunu bilmediklerini söyledi.

"Evet."

"O zaman evet, lütfen."

Roma alnıma bir öpücük kondurduktan sonra beni kapıya kadar taşıdı. Beni taşımasını istememiştım ama duştan dolayı bitkin düşmüştüm. Muhtemelen hemen uyumaya devam edebilirdim.

Kapıyı açtığında oturma odasından gelen konuşma üzerimize döküldü ve sonra kesildi.

Vaughn tam oradaydı. Topaz gözlerindeki sıcaklık, beni Roma'dan uzaklaştırırken kollarının yaptığı sarılmanın her parçasını bana sundu. Kollarımı boynuna doladım ve ona sıkıca sarıldım. Sonra Freddie geldi, bana sarılmadan önce uzun uzun inceleyen bir bakış attı ve kulağımın hemen altına bir öpücük kondurduğunda iç geçirdim. Dönüp beni Kellan'a verdiğinde neredeyse gülüyordum.

Daha yatak odasından üç adım bile atmamıştık ki birinden diğerine geçmeye başladım. Buna bayılmıştım. Kellan beni kanepeye taşıyıp kucığına oturturken bakışları karanlık ve şiddetliydi.

"Merhaba." Sesim hâlâ biraz sert çıkıyordu. Yumuşak parmaklarını boğazımda gezdirirken yüz ifadesi gerginleşiyor gibiydi. Ondan önceki Roma gibi o da yüzümdeki çürükleri katalogladı. Diğerlerini göremiyordu ama belki de çoktan görmüştü. Elinin kalçamda durduğu yere gösterdiği özen, gördüğünü gösteriyordu.

"Serçe," dedi nazikçe. "Aç mısın?"

"Um..." Bir an için bunu gerçekten düşünmek zorunda kaldım. "Başım ağrıyor." Başka her yerim de oldukça ağrıyordu ama sakat bırakacak kadar değil. "Belki?"

Rome, "Kahve ve çörek getireceğim," dedi.

Kellan, "Dışarı yalnız çıkma," diye emretti ve odadaki sıcaklık yerini gerçekliğin soğuğuna bıraktı.

"Onu yakaladım," dedi Vaughn düştüğü yerden kalkıp benim ve Kel'in yanına otururken.

"Ben de," diye kabul etti Freddie, şimdiden ayak ayak üstüne atmaya başlamıştı. "Özel bir şey ister misin? Belki Kolaches de? Kahvaltı burritosuna ne dersin?"

"Her şey kulağa hoş geliyor," diye itiraf ettim. "Özellikle de kahve."

Roma başını salladı, sonra Kel'le oturduğum yere yaklaştı. Vaughn yana kaydı. Rome dikkatle morarmış yanağımı avuçladı ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Ben de seni seviyorum."

Yumuşak sözler beni gülümsetti. Acı yanağımın zıplamasına ve seğirmesine neden olsa bile, yatıştırıcı sözlerden keyif aldım.

"Sana orada söylemeyi unuttum," diye mırıldandı, sonra beni tekrar öptü. "Yakında döneceğiz."

Roma doğrulurken Vaughn ve Freddie geniş geniş sırtıyordu. İçimden bir ses benim gülümsememin de onlarınki kadar geniş olduğunu söylüyordu. Freddie göz kırparak, "Geri döneceğiz, Boo- Boo," dedi ve Vaughn bana bir öpücük kondurduktan sonra üçü birden kapıdan çıkıp beni Kellan'la baş başa bırakarak gözden kayboldular. İçimi çekerek kucağında biraz kıpırdandım ve onun bana çok anlaşılmaz bir ifadeyle baktığını gördüm.

"İyi misin?"

Biraz oflayıp pufladı. "Bunu sana benim sormam gerekirdi."

"Ama ben sana soruyorum," diye karşı çıktım ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırmak için bir elini kaldırdı. Hâlâ nemliydi ama kurutmak için zaman ayırmak istememiştim. "Üzgün görünüyorsun."

Üzgün doğru kelime değildi. Yakınından bile geçmez. Dertli ve sıkıntılı görünüyordu. İkisi de düzeltmek istediğim şeylerdi, hatta belki de onun için silmek istediğim şeylerdi.

olabilir.

"Seni ve Milo'yu saklanacağınız, ikinizin de güvende olacağı bir yere gönderme planını imzaladım. Bunun yerine, güvendiğimiz biri telefonumu klonladı ve kim bilir ne kadar süre klonlattı. Muhtemelen hepimizin telefonunu..." Başını iki yana salladı, sesindeki karanlık giderek dağılıyordu. "Sonra sana tuzak kurdular..."

"Kel..."

Parmaklarını dudaklarıma dokundurdu ve gözlerimin içine bakarken beni susturdu. Bakışlarındaki yoğunluğu görmezden gelmek mümkün değildi. "Sparrow, kendimizden olanları korumak hepimizin paylaştığı tek ortak amaç. Sen bizim için her şeydin ve Milo hayatımın büyük bölümünde benim kardeşim oldu. İfşa edildiğimizi *bilmiyordum* ve bu bilgi eksikliği seni tabuta koydu..."

Omurgamda bir ürperti belirdi. "Ben iyiyim..."

"Mesele bu değil, Sparrow." Kollarını bana doladı ve ben de ona doğru gevşedim. Şu anda başka bir yerde olmak istemiyordum, bana ihtiyacı varken olmazdı. "Güvende olmanız gerekiyordu ama bunun yerine ikiniz de onun tuzağına düştünüz."

"Fuckbucket'ın hatası, senin değil," dedim ona kucağına oturmak için kayarken. Bacaklarım bu hareketi protesto etti. Her yerimin neden bu kadar ağrıdığından tam olarak emin değildim ama bunun arabadan atlamakla, kavgayla ve sonra da bu kadar uzun süre hareketsiz yatmak zorunda kalmakla bir ilgisi olduğundan emindim. "Kellan- Geleceğinizi *biliyordum*. Biliyordum. Beni bulacağınızı biliyordum. Milo'yu bulacaktınız."

"Yarım saat bile geç kalmış olsaydık..." Elini boğazıma doğru kaydırdı ama sadece hafifçe kavradı. "Sparrow-"

"Buradayım," diye söz verdim ona. Sonra bir elimi kalbinin üzerine bastırdım, bir yandan da boştaki elini alıp kendi elimin üzerine bastırdım. "Beni hisset, Kel. Ben buradayım. Hâlâ nefes alıyorum. Korkmuyordum... orada geçirdiğim onca zaman boyunca korkmuyordum."

Kaşlarını çattı.

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ve belki de öyledir. *Onun* orada olduğunu fark ettiğimde korktum ama kendim için değil. Milo için korktum, ona işkence etti." Bu beni incinebileceğimi bile bilmediğim bir düzeyde incitti. "Onun için korkunç bir video oynattı."

Bu itiraf beni derinden yaraladı.

"Video mu?" Kellan'ın gözleri kısıldı.

"Videolar yaptı." Ürperdim ve sonra başımı salladım. "Bizim videolarımız." Yüzümü buruşturdum. "İğrençti ve sanki güzel bir anıymış gibi izliyordu."

Yüz ifadesi taşa döndü. "Gezegende bu adama yetecek kadar acı var mı bilmiyorum ama bunu öğrenmeye niyetliyim."

"Biliyorum," dedim ve yüz ifadesinden şaşkınlık okunuyordu. "Milo'ya ve anneme yaptığı her şey için acı çekmesini istiyorum..."

"Ve sana," dedi Kellan. "Milo senin için kurşun bile yerdı ve inan bana, onun intikamını alacağız. Ama o piçin sana yaptıklarını? Bunun her bir dakikasını hissetmesini istiyorum."

"Bunun mümkün olup olmadığını bilmiyorum ama neyin mümkün olduğunu *bildiğimi* bilmek ister misin?"

Bir an için hafif esprimin işe yarayacağından emin olamadım. Yüz ifadesi çok vahşiydi. Sonra uzun bir nefes verdi ve göğsüne yaslanana kadar beni daha yakına kaydırđı ve ellerini sırtımda aşağı yukarı gezdirmeye başladı. Temas son derece nazikti ama yine de ruhuma kadar sarıldığımı hissettim.

"Neyin mümkün olduğunu biliyor musun?"

"Ondan kurtulmak." Bir an için şaşkınlığı yerini şoka bırakmış gibi gerildi. "Evet, ne dediğimi biliyorum ve altı ay önce bile bana bunun bir olasılık olduğunu düşünüp düşünmediğimi sorsaydın, öyle olduğunu söyleyebileceğimi sanmıyorum. Daha önce Freddie'ye söyledim-" Başımı salladım. "İlk kaçışımdan sonra buraya geri dönmeyi seçmeden önce ve hepinizi korumak için kendimi teslim etmeden önce, bırakın ondan kurtulmayı, ondan kaçmanın bile mümkün olduğunu düşünmüyordum."

Başparmaklarını hafifçe sırtımın alt kısmına, tam omurgamın dibine bastırdı. Görünüşe göre çürüklerim orada değildi çünkü masaj gerçekten çok iyi hissettirdi. Ayağa kalkarak ona baktım. Yüzlerindeki her ayrıntıyı, ifadelerindeki her nüansı ezberlemek istiyordum. Her şeyi.

"Ama ben ondan kurtuldum. Milo'ya zarar verdi ve bunun için onu bıçaklayacağım..." Çok sertti ve Kellan'ın yüz ifadesi yumuşadı. "Yine de beni o tabuta koyduklarında sorun etmedim, çünkü o orada değildi. Tek şey -Tek sorunum sizi bir daha göremeyeceğim fikriydi."

Elimi yüzüne dokunmak için kaldırıarak, yüz hatlarını hafifçe çizdim.

"Artık kurban değilim." Uzun zamandır kurban değildim; sadece bunu görememiştim.

"Sparrow, sen asla bir kurban olmadın. Sen her zaman hayatta kalan biri oldun." Yumuşak bir şekilde iç çekti. "O kadar çok hayatta kalmak zorunda kaldın ki, yürüyecek yaşa geldiğinden beri savaşıyorsun."

Gözlerimde sıcak yaşlar yanarken bile biraz güldüm. "Ve şimdi buradayım -seninle ve-"

Kelimeleri dudaklarımdan öptü. Ağzının benimkine yaptığı sert baskı, temas anında iç çekmeme neden oldu. Dili dudaklarım ayrılana kadar şefkatle dudaklarımın kenarında gezindi. Dokunuşunu, tadını ve yanaklarıma vuran ıslaklığı içime çektim. Onun gözyaşları mı yoksa benimkiler mi, emin değildim ama öpücüğe doğru eğildim. Yumuşak, nazik yalamalar ve ısırıklar içimi dışıma çıkardı.

Başımı kaldırdığımda, ben onun gözyaşlarını dikkatle silerken o da başparmağıyla gözyaşlarımı nazikçe sildi. "Teşekkür ederim, Sparrow," diye fısıldadı. "Her şeye rağmen hayatta kaldığın için teşekkür ederim. Sadece hayatta kaldığın için teşekkür ederim..."

"Benim için geldiğiniz için teşekkür ederim," diye cevap verdim benzer bir sessizlikle. "Yine de, sanırım gelecekte..."

"Evet, siz nereye giderseniz biz de oraya gideriz, nokta." Sesi sertti ama yine kahkahalar atmaya başladı ve gözlerindeki gölgelerin bir kısmı geri çekildi. Bu pozisyonda kaldık, küçük öpücükler ve yumuşak sevişmeler yaptık ama bunlar tutkulu olmaktan çok rahatlık ve sarılma amaçlıydı. Eğer daha fazlasını isteseydi, ona vermek için elimden geleni yapardım ama şu anda çok yorgundum.

Kapıdaki kilitlerin takılma sesi beni yarı uykumdan uyandırdı ve kapıya bakarken gözümü kırptım. Kellan'ın minderlerin arkasından silahını kaldırdığını fark ettim ama Mickey içeri girdiğinde silahını kılıfına geri koydu. Berbat görünüyordu.

Kel gibi onun da gözleri gördüğü korkunç şeylerden dolayı yaşlıydı. Yer değiştirmeye başladığımda bile Kellan beni ayağa kaldırdı ve beni kollarının arasına almadan önce Mickey'ye iki adım atabildim. Kollarımı kaldırdığımda inlememeye çalışsam da iç çekmeme neden olan bir kucaklamayla beni kendine bastırdı.

Mickey başını kaldırarak bakışlarını tepeden tırnağa üzerimde gezdirdi. "Hâlâ yatakta olmalıydın."

"Kel'le kucaklaşmak istedim," dedim ona. "Ve herkesi kontrol etmem gerekiyordu." Sesim hâlâ pürüzlüydü. Diğer herkes gibi Mickey de kanepeye oturmak için geri çekilirken beni taşıdı. Kellan içmem için bana su uzatmaya başlamıştı bile. Bir yudum almadan önce "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Boğazım gerçekten ağrıyordu.

"Milo uyuyor," dedi Mickey bana. "Birazdan oraya döneceğim. Biraz dikiş atmam gerekti. Ayrıca ona oldukça ağır antibiyotikler ve ağır kesiciler de verdim. Yerinde duramıyordu."

Kaşlarımı çattım. "Ama iyi olacak mı?"

Mickey, Kellan'la arasında sadece yarım minder olan kanepeye yerleşirken, "Evet, Küçük Bit," dedi. Mickey beni kucağına oturttu ve bacaklarımı Kellan'ınkilerin üzerine koydu. "O iyi olacak. Dikişlerinin tekrar yırtılmaması için inatçı kıcımlı gerektiği kadar sakinleştireceğim."

Yüzümü buruşturdum. "Bekle, bu yüzden mi Lainey'i almaya gittiler?"

Jasper ve Liam oluyorlar. Kellan gülümsedi ve Mickey güldü. "Evet," dedi Kellan bana. "Bu ve onunla konuşmanız gerekebileceğini biliyorduk. Doktor bir şey bulamadı..."

Ona baktım ve Mickey'nin kaşları daha da çatıldı. "Oldukça kendinde değildin..."

Elimi göğsüne sürttüm. "Sorun yok. Bana dokunmadı - yani, evet, yüzümü kavradı ve bana elinin tersiyle vurdu." Morluklarımı gösterdim. Şimdiye kadarkilerin en kötüsü sayılmazlardı. Dürüst olmak gerekirse, hafif bir zonklayanın ötesinde, onları neredeyse hiç hissetmiyordum. "Ama başka türlü bana dokunmadı."

Mickey şakağıma bir öpücük kondurmadan önce başımı avuçladı. Aralarında bir rahatlama hissi belirdi ve ben de kıvrıldım, yara almamış yanağımı onun omzuna yasladım. Onların bana sarılmaya ihtiyaç duydukları kadar benim de onları hissetmeye ihtiyacım vardı.

Üzerimizi örten sessizlik hala konuşmadığımız şeylerle doluydu, ancak bu da yavaş yavaş rahatlama başladı. "Kahve ve çörek almak ne kadar sürer?"

Kellan gülerek, "Muhtemelen fırının yarısını sana getiriyorlardır," dedi. "Ve Roma senin kahveyi nereden sevdiğini biliyor."

Evet, ama ben onları daha çok seviyordum ve aşağıda bir kahve makinesi vardı. Mickey bana, "Bırak yaygara yapsınlar, Little Bit," dedi, bir daire çizirken bile

başparmağıyla morarmış kalçama vurdu. "Bu kimse için iyi bir kaç saat değildi..."

Hayır, sanırım öyle değildi. "Beni nasıl buldun?"

Kellan elimi kaldırıp bileziğimi okşamadan önce bir nefes verdi. "Bunun yardımı oldu."

Güzel.

"Ancak, biz aramaya çıkmadan önce başınızın belada olduğunu zaten biliyorduk, çünkü JD babanızı serbest bırakmak için buraya gizlice girdi..."

Yüzümü buruşturdum ama onlar bana bilgi verirken sözlerini kesmedim. Reginald hâlâ hayattaydı -şimdilik. Bu çok uzun sürmeyecek gibi görünüyordu. JD çoktan ölmüştü ve bizi bir daha rahatsız edemeyecekti.

Bu benim için çok iyiydi.

Kellan telefon konusunda yine kendini hırpalamaya çalıştı ama ben onun elini tuttum. Amcam sinsi, tehlikeli derecede narsist ve kontrolcü bir adamdı. Mezarlığa kadar bizi takip ettiklerini anlatırken bana her şeyi ve söylemedikleri her şeyi anlatmalarını dinledim.

Helikopterle beni almaya gelmişlerdi. Keşke bunu görebilseydim.

Gözlerim ağırlaştı ve Mickey enseme masaj yapmaya devam etti. Kapı açılıp çocuklar içeri girdiğinde, kahve ve şeker kokuları arasında uyuyakalmıştım.

Her ikisi de beni hemen uyandırdı, ama gerçek şu ki, yemek ve kahve için aç ve susuz olduğum kadar, *onları* daha çok istiyordum.

Onları bir daha neredeyse hiç göremeyecek olmanın üstesinden gelmem zaman alacaktı. Tek bir anı bile boşa harcamak istemiyordum, bir daha asla.

BÖLÜM 12

OceanofPDF.com

"W "Sadece ailemin jetini alabilirdim," dedi Ezra, sesi sıkılmış ve sinirlenmişti. Liam'ın bu ahmağı neden sevdiğini bilmiyordum, Emersyn'in hoşuna gitmeseydi, Liam'ın kiraladığı uçağa binmeden önce kışını piste atmayı önerirdim.

Lainey telefonundan başını kaldırmadan, "Çünkü izleniyorlar," dedi. "Liam'ın sana üç kez açıkladığı gibi, hak ettiğinden çok daha fazla sabırla."

Adam kıza kaşlarını çattı ama kız ne irkildi ne de telefonundan başını kaldırdı. "Eğer izleniyorlarsa, gitmemelisin."

"Bu konuşmayı bir daha yapmayacağız," dedi ona emniyet kemerini çözüp ayağa kalkarken. "Ben tuvalete gidiyorum, yokluğumda birbirinizi öldürmemeye çalışın. Eğer bu işe yaramazsa, hiçbir şeye kan bulaştırmamaya çalışın."

Neredeyse gülecektim. Freddie'nin ona Top-Kraker demesinin bir nedeni vardı ve bu isim *kesinlikle* uyuyordu. Filmlerde uçakta gördüğümünden çok daha büyük olan özel banyonun kapısı kapanır kapanmaz Ezra sandalyesini sallayarak Liam'a ters ters baktı.

"Bir uyarı iyi olurdu."

Liam hiçbir şey söylemeyince, "Çenenin kapatsan daha iyi olurdu," diye yorum yaptım. Kendi telefonuna bakıyordu. Bir kumarbaz olsaydım, kulüp binasındaki güvenlik kameralarına bağlandığına ve Swan'ı kontrol ettiğine bahse girerdim. Bunu yapmaktan çekinmezdim. Freddie'den gelen son mesajda uyandığı ve gülümsediği yazıyordu.

Bu benim için pek çok gerginliği çözdü. Ne kadar çabuk dönersek o kadar mutlu olacaktım.

"Sana soran olmadı, sık kafalı," diye hırladı Ezra bana, ben de sırtıttım.

"Senin ne söyleyeceğin de kimsenin umurunda değil. Buradasın çünkü Lainey için geldiğimizde sen de oradaydın. Kışını bir yere atmakla ilgili bir sorunum yok." Sadece bu da değil, bundan *zevk* alırdım.

Ezra koltuğundan kalktı. Kiralanmış bir jetin güzel bir yanı, bunu dövdüğüm için tutuklan-

"Otur," dedi Liam, Ezra'ya ters ters bakmak için telefonundan başını kaldırarak. "Onu kışkırtmayı bırak, Jas. Pisliğin teki olsa bile işe yarar biri."

Homurdandım.

Ezra, "Beni onun kışını kurtardığıma pişman ediyor," diye homurdandı.

"Beni sen kurtarmadın, Liam ve Emersyn kurtardı." Eğer skor tutmak istiyorsa, bunu yapabilirdim.

Liam içini çekti ve bana bir bakış attı. Yüzündeki belli belirsiz gülümseme beni eğlendirdi.

Omuzlarımı kaldırdım ve sandalyede arkama yaslandım. "Tamam."

"Teşekkür ederim." Sonra Ezra'ya odaklandı. "Onu koruyacağımızı biliyorsun, gelmene gerek yoktu."

"Eğer ona izin verdiğimi düşünüyorsan-"

Lainey tekrar bize katılmak için kapıyı açarken, "Hiçbir şey yapmama *izin vermiyorsun*," diye onu bilgilendirdi. Yüz ifadesi sakın, derli toplu ve aynı zamanda *vahşiydi*. "Tekrar incinen en iyi arkadaşımı görmeye gidiyorum. Yine incinen Pretty Boy'u görmeye gidiyorum."

Güzel çocuk yorumu, Ezra'nın bu kez sandalyesini iterek kalkmasıyla kaşlarını çatmasına neden oldu. "Onun etrafında olmana gerek yok-"

"Bu mu?" Kaşlarını kaldırarak devam etmesi için ona meydan okudu.

"O adamın etrafında olmana gerek yok. O lanet olası hapishaneye gitti." Adamın kibri karanlık bölgelere daldı. "Tecavüz için. Lanet bir tecavüzcüyle mi çıkmak istiyorsun-"

"Ezra," dedi Liam benim başarabileceğimden çok daha kararlı bir sesle. "Yapma."

"Yoksa ne olur?" Liam'la yüzleşmek için döndü ve Liam'ın attığı ilk yumruğu zorlukla yakaladı. Ancak ikinci yumruğu yakalayamadı çünkü Liam'ın bir-iki yumruğu her zaman acımasız bir saldırı stratejisi olmuştu. Yere düştü ve sadece Liam'ın hafifçe başını sallaması beni sandalyemde tuttu.

"Ah, lütfen," dedi Lainey o kadar küçümseyerek ki neredeyse komikti. Ezra'nın yanından geçip Liam'ın terk ettiği koltuğa, yani uçağın benim tarafıma geçti. Emniyet kemerini yerine taktı ve bir bacağını diğerinin üzerine geçirdi. "Eğer sadece geçmişini kontrol etmek istiyorsan, kendin için de bir tane yap. Ne yazmadığını ve ne yazdığını biliyorum... Kendine onu hapse gönderen şeyin gerçek olup olmadığını sor. Ya da yapma, aslında umurumda değil."

Ayağa kalkarken homurdandı ama Liam ikisinin arasına yerleşti. Parmaklarımı birbirine kenetledim, gerekirse harekete geçmeye hazırdım.

İlgisizliğine rağmen Lainey de benim gibi iki adam arasındaki atışmaya dikkat kesilmişti.

"Onu nasıl savunabilirsin?" Ezra ayağa kalkarken talepte bulundu. Her iki burun deliğinden de kan akıyordu. Liam'ın o lanet şeyi kırmamış olması beni etkilemişti. Yine de züppenin hakkını vermeliydim, o yumruğu yedi ve tekrar ayağa kalktı.

"Çünkü onu tanımak için zaman ayırdım," dedi ve bakışlarını Ezra'nınkilerle buluşturmak için kaldırdı. "Arkadaşlarımı her zaman koruyacağım, aptal olsalar bile."

"Amcığının senin yerine karar vermesine izin vereceğini hiç düşünmemiştim..."

"Ezra," dedi Liam. "Bana kıcını tekmeletme. Nezaketen ve arkadaş olduğumuz için buradasın. Onunla bir daha böyle konuşursan, Hellspawn seni ele geçirdiğinde yapacağım hiçbir şey seni kurtaramaz."

Uyarı neredeyse mükemmel bir şekilde yerine oturdu, Ezra başını çevirip Liam'a baktı ve sonra kahkahaya benzer bir şey kaçarken başını salladı. "Herhangi bir zarar veremeyecek kadar küçük."

Homurdandım. "Eğer senin için gelirse," dedim. "Hepimiz öyle olacağız."

"Katılıyorum," dedi Lainey hafif bir tebessümle. "Pretty Boy onun kardeşi ve çok korumacı. Ben de ona karşı son derece korumacıyım."

"Yok artık," diye mırıldandı Ezra, kendini sandalyesine geri atarken.

"Güzel. Nasıl düşüneceğini hatırlamışsın," dedi Liam. "Konuşmadan önce bunu yapmayı öğrenseydin iyi olurdu."

Lainey, Ezra'nın ona doğru fırlattığı hararetli bakışları kesinlikle görmezden gelerek, "Mucize istiyorsun," diye yorum yaptı. Aralarında ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum. Adam onunla ilgileniyor muydu? Kesinlikle ilgileniyordu. Ama bunun ne kadarı gerçek bir ilgi ve şefkatti, ne kadarı sahiplenmeydi?

Dürüst olmak gerekirse, ne istediği umurunda değildi. Eğer onu şımarttıysa, kendi kararıydı. Swan'a olan sadakati tartışılmazdı, ancak Milo'ya *Cici Çocuk* demesi çok hoştu. Bunu saklayabilirim. Liam başka bir şey söyledi ama Lainey'nin terk ettiği koltuğa oturmak için hareket ederken sesini alçalttı. Konuşmanın onunla arkadaşı arasında geçtiği belliydi, ben de kendi telefonumu çıkardım.

"O iyi mi?" Lainey'nin sorusu yumuşak ve neredeyse duyulamaz bir sesle geldi. Sadece birkaç adım ötede oturuyor olmasaydı, duyacağımdan şüpheliydim. Zaten telefonundan başını kaldırıp diğer ikisine bakmaktan başka bir şey yapmadı, sonra tekrar telefonuna döndü. "Gerçekten mi?"

"Olacak," dedim ses tonumu aynı seviyede tutarak. Bu kurnazlık pek sevdiğim bir şey değildi. Yerimde durup bir yumruk ya da sözlü bir yumruk atmayı tercih ederdim. Bunun için gerekli öfkeye sahip olduğumu biliyordum. Ama o pislik Milo'ya bir daha tecavüzcü derse, kafasını koparabilirdim. Çok yumuşaktı. "Onlara zamanında ulaştık."

Yüz yaşına kadar yaşasam bile Swan'ı o tabutta görmeyi unutabileceğimi sanmıyorum. Liam tabutu yırtıp açtığında kalbimin durduğunu sandım. Göz kapakları çırpınana kadar atmadı, hareket etmedi, hatta seğirmedi bile.

O zaman ve sadece o zaman kendime nefes alma izni verdim. Doktorun orada olması da yardımcı oldu. İkisi için de tam olarak ne yapacağını biliyordu ve bizi işe koyuldu. O orospu çocuğu onu gerçekten gömdü.

Önce onu öldürmediği için şanslıydık. Yine de Milo'ya bir göz attım; onu yakmışlar ve hırpalamışlardı. Hasta piç. Bıçaklanma kötü olmuştu. Doktor enfeksiyon kapıldığını ve zehirli olabileceğini söyledi ama öyle olmadığını umuyordu. Son kontrolde iyileştiği söylenmişti, belki de iyileşmemiştir.

Kahretsin, bir molaya ihtiyacımız vardı.

"Ona ne yaptı?" Bu soru beni şimdiki zamana geri çekti ve başımı kaldırmadan ona baktım. O da benim gibi yüzünü telefonuna doğru çevirmişti ama bakışları benim üzerimdeydi.

"Onu kırmayı başaramadı," dedim.

"Yine." İç çekti. "Ondan nefret ediyorum."

"Evet, aynı."

Dürüst olmak gerekirse, daha önce kulüp binasına geldiğinde Lainey ile pek fazla sohbet etmemiştim. Onun mutlak sadakati ve Emersyn'le olan arkadaşlığının derinliği hayran olduğum özelliklerdi. Ayrıca Milo'nun ona karşı gerçek bir ilgi duymasından önce onu bizimkilerden biri yaptı. Onunla seyahat eden ahmak kendine çeki düzen verse iyi olur, çünkü Milo oradayken onunla böyle konuştuysa-

Bu dünya için fazla uzun değildi.

Ezra'nın uçuşun geri kalanında kendini toparlamasına sevindim mi yoksa hayal kırıklığına mı uğradım emin değildim. Konuşmasını Liam'la sınırlı tuttu. İndiğimizde Liam'ın güvenlik görevlileri oradaydı ve bu çok garipti.

Yine de paranoyayı takdir ettim. Bir saat sonra depoya girdik ve Swan kulüp binasından çıktığında ben arabadan inmiş ve kapıya doğru ilerliyordum. Çok kırılgan görünüyordu. Elime aldım.

Kel ve Vaughn'un onun sadece birkaç adım gerisinde olduğunu ve Roma'nın Freddie'yle birlikte dışarıda olduğunu bilerek hızımı artırdım.

Sonra kollarımdaydı ve ben de onu kucağıma aldım. Yola çıktığımızda hâlâ baygındı. Dönüş yolculuğunda birkaç kez kendine gelmiş olsa da, yorgunluk ve travma onu tamamen yere sermişti. Doktor bunun normal olduğunda ısrar etti, özellikle de oksijen azalmasıyla birleştğinde.

Ona sarılmak, hayatta olduğunu hatırlatan içgüdüsel bir şeydi. *Hayatta kalmıştı. Dayanmıştı.* O benim kahramanımdı ve tam buradaydı. Başımı kaldırdım ve gözlerini aradım, ama sonra dudakları dudaklarıma bastırırken yüzümü kavırıyordu. Çölde ölmek üzere olan bir adam gibi öpücüğünü içime çektim.

Aşk ve şehvet beni savurdu ve onu yutmak istedim. Tutuşundaki güç beni canlandırdı. Onun tadı tam da içime çekmem gereken şeydi. Bu ve kollarımda hissettirdikleri.

"Vaktin olduğunda paylaş," diye yorum yaptı Liam. "Ben sabırlıyım. Bekleyebilirim." İnkâr edilemez kuru ses tonu, JD'nin onları sattığını anladığımızdan beri beni ilk kez güldürdü. Onu tutmaya devam ederek döndüm ve Liam'a uzanırken bile bir kolunu bana doladı. Liam bir kolunu ona dolayana kadar onu tuttum ve sonra kolayca ona uzattım. Bana sarıldığı gibi Liam'a da sarıldı.

Benim rahatlamam onun yüz ifadesinde yankılandı. Öpüştüklerinde sırttım ve Kellan'ın da benzer şekilde rahatlamış görüldüğünü fark ettim. Kaşlarını kaldırdım ve o da başını bir kez salladı. Son mesajlaşmamızdan beri bir değişiklik olmamıştı. Bu iyi bir şeydi. Bakışları yanımdan geçip gittiğinde bir süre bekledim ama Freddie "Top Kraker!" diyerek herkesin sözünü kesti.

Swan başını kaldırdı ve gülümsemesi neredeyse dönüştürücüydü. Liam homurdandı ama onu ayağa kaldırdı ve Lainey'ye doğru giderken koluna dokundu. Ben ve Vaughn yer değiştirirken bile kızlar birbirlerine çarptılar. Sadece biz değildik. Freddie daha da uzaklaşmıştı. Kızımızı bir güvenlik çemberi içinde tutuyorduk. Artık Lainey de burada olduğuna göre, o da çemberin içinde olacaktı.

Ezra, Liam'ın yumruğunun ardından belli ki biraz sağduyu geliştirmişti çünkü çemberdeki boşluğu doldurdu. Onlara yaklaşmadı ya da kaşlarını çatmadı. Ayrıca Swan söz konusu olduğunda ağzını da kontrol altında tuttu. Kızlar birbirlerinden ayrıldıklarında yüzlerinde gözyaşları vardı. Damarlarıma mantıksız bir öfke doldu.

Yine ağlıyordu. O piç amcanın ona yaptığı bir şey yüzünden ağlıyordu. Ona ve Raptor'a.

Bir el omzumu kavradı ve dikkatimi kızlardan çekip Doc'la göz göze geldim. "Kendine gel," dedi alçak bir sesle. "Little Bit hepimiz için bir yüz ifadesi takınıyor, ama bu onu söylemek istediğinden daha sert vurdu."

Bu beni şaşırtmadı. Kellan'ın yüzündeki gergin ifadeye bakılırsa, ki muhtemelen benimkiyle eşleşiyordu, bu hepimizi daha çok etkilemişti. Bir kez başımı salladım. "Milo uyandı mı?"

"Hayır, ne zaman ilaçları hafifletsem düpedüz şiddete başvuruyor ve onu suçlamıyorum. Ama o dikişlerin sökülmesini istemiyorum. Gerçekten yardım edebileceğini umuyorum."

Lainey'ye başıyla işaret etti ve ben de nefesimi verdim. "Swan'ı yanına götürelim. Onun iyi olduğunu bilmesi gerekecek."

Kahretsin, tam gömüldüğü yere yığılmıştı. Bu da bir iz bırakırdı. Doktor omzumu okşadı. "Hanımlar..." Onları durdurmak için harekete geçti. "Milo'yu görmek ister misiniz?"

"Evet," Emersyn'in tüm tavrı değişti. Bir anlığına maskesi düştü ve endişesi ortaya çıktı. Evet, anladım. Doktor haklıydı, bizimle ilgilenmek için savaşıyordu ve ben de ihtiyacı olanı yapmasına izin vermeye fazlasıyla istekliydim. Ama benim de ona göz kulak olmam gerekiyordu.

"Lütfen," dedi Lainey, Emersyn ile kollarını kenetleyerek. İkili, Vaughn'un açtığı kulüp binasının kapısına doğru ilerlerken Doc da onlara eşlik etti. Ezra onları takip etmek için bir hamle yapmadı.

Akıllı adam.

Takip etmeyi tercih etsem de Kellan'a odaklanmak için yer değiştirdim. "Sırada ne var?"

BÖLÜM 13

OceanofPDF.com

EMERSYN

L Merdivenleri tırmanırken Ainey'nin elini sıkıca kavradım. Mickey bizi takip etti, sonra koridorda ilerlerken önden gitti. Milo'nun odası. Daha önce oraya sadece kısa bir süreliğine girmiştım. Uyuyordu ve onu rahatsız etmek istemedim. Aynı zamanda hayatta olduğunu görmem *gerekliyordu*. Onu en son, beni o tabuta koymalarından önce görmüştüm; damarlarıma buz dolmuştu.

Lainey ellerimizin birleştiği yerde parmaklarını esnettiğinde, ben de karşılık olarak sıktım. Bana baktı. Gözlerinde endişe ve üzüntünün somut bir bileşimi vardı. "Ne kadar kötü?" diye sordu ve ben başımı salladım.

"Kötü, ama güçlü."

"O da inatçıdır," diye öğüt verdi Mickey. "Daha kötülerini de yaşadı ama siz ikiniz onun isteyebileceği en iyi ilaçsınız."

"Daha kötüsünü yaşamış olması" fikrinden nefret ediyordum. Geçmişimin çalkantılı fırtınasına kapılmış olmasından nefret ediyordum. Milo'nun odasının kapısını açan Mickey bizi içeri aldı. Köşede iki loş ışık yanıyordu. Loşluk, pürüzlü sınırları yatıştıracak bir şey sunuyordu.

Bir yerlerden süzülen müzik, su şırıltılarına eşlik ediyordu ve bunlar kuşlar mıydı? Kaplıca benzeri seslerden hoşlanması neredeyse sevimliydi. Lainey benimle birlikte Mickey'nin yanından geçip doğruca ona doğru ilerledi. Yatağının yanına vardığımızda yüzündeki gerçek endişeyi görmemek mümkün değildi. Çıplak göğsünde bir omzuna kadar uzanan bir sargı bezi vardı.

Mickey, "Yaralar çok önemliydi," dedi. "Kesinlikle işkence görmüş." Lainey'nin tırnakları ellerime battı. "En kötüsü bıçağın karnının alt kısmından girdiği yerdi. İç organlara isabet etmesinden endişelenmişim ama hayati bir şeye isabet etmemek için elinden geleni yapmış gibi görünüyor."

Lainey dikkatle yatağın kenarına oturduğunda, boştaki eliyle Milo'nun ellerinden birini tutmak için uzandığında onu sabitledim. Parmak eklemleri morarmış ve kabuk bağlamıştı. Kavgasının izleri görülebiliyordu.

"Peki ya yanıklar?" Onları gözden kaçırıyordum. Sıkılmış dişlerinin ardında tutmak için mücadele ettiği çığlıklarının alçak, stresli tonlarını duymuştum.

Bunları ya da sopa darbelerini kaçırmak imkansız olurdu.

"Enfekte olmamış, bu iyi bir şey." Mickey bir elini enseme dolaştırdı; rahatlatıcı sıkma kaslarımı kilitleyen gerginliğin bir kısmını hafifletti. "Hoş değiller ve onları tedavi ettim. Dikkatli olmamız gerekecek. Birkaç kaburgasında çatlak var ve çıkık omzunu yerine oturttum."

Lainey acı dolu bakışlarını kaldırıp Mickey'ye baktı. "Onu bulduğunuzdan beri uyanmadı mı?"

Mickey ona en sakin ses tonuyla "Denedi," dedi. Ruhumun daha sivri kısımlarına karşı yatıştırıcı bir merhem gibiydi. "Uyandı ve konuştu. Tamamen mantıklı olmadığı ve Little Bit de uyuduğu için onu sakinleştirici verdim."

"Ama şimdi uyanığım," dedim hem kendime hatırlatmak hem de Lainey'i ikna etmek için.

"Kesinlikle," diye mırıldandı Mickey, şakağıma bir öpücük kondurmadan önce ağzının etrafındaki çizgileri hafifleten bir gülümseme. "Şimdi ikiniz de burada olduğunuza göre uyanmasına izin vereceğiz. Muhtemelen biraz kafası karışacaktır ama sakin olun ve odaklanmasına izin verin. Siz ikiniz onunla biraz yalnız kalmak ister misiniz? Çok uzağa gitmek istemiyorum ama..."

"Lainey?" Mickey'nin orada olması benim için sorun değildi ama bu ona bağlıydı. "Birkaç dakika," dedi. "Lütfen. Kapıyı açık bırakabilirsin..."

"Bunu yapabilirim." Mickey tekrar bana odaklandı. "Sana bir sandalye getireceğim ya da sen diğer tarafa geçip oturacaksın." Ses tonu tartışmaya izin vermiyordu ve küçük bir iç çektim. "Dinlenmene ihtiyacım var, Küçük Bit. Beni şımartır mısın?"

"Elimden geldiğince," dedim ve başımı eğerek bana çok sert bir öpücük verdi. Dudaklarını dudaklarıma bastırışındaki sahiplenme, ona doğru eğilirken bile ayak parmaklarımı halıya doğru kıvrımama neden oldu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı beni bırakmadan önce. Yatağın diğer tarafına dönmek için bırakmadan önce Lainey'nin elini bir kez sıktım. Yatak yeterince genişti, Lainey onun hemen yanında kendine ait bir yer tutarken ben de tırmanıp yanına oturabildim. "Yakında olacağım."

Ona baktım ve uzun bir süre bakışlarımı üzerinde tuttu. Gözlerindeki endişeyi ya da yorgunluğu anlamak mümkün değildi. "Seni seviyorum" diye mırıldandım. Gülümsemesi derinleşti ve yumruğunu kalbine dokundurup beni işaret etmeden önce bana bir öpücük kondururken bırakmadığı iç çekişini neredeyse duyabiliyordum.

Sessizce dışarı çıktığında dikkatimi Milo ve Lainey'ye verdim. Lainey Milo'nun elini tutuyordu ve gözlerini Milo'dan ayırmıyordu. Elimi onların üzerine koyduğumda bana baktı. "Ne kadar kötü?"

"Oldukça kötü," dedim ona. Bir parçam yalan söylemek, bunu köşelere ve gölgeli yerlere süpürmek istedi. Ama bunu her yaptığımda, suç ortağı olmama izin verdim. "Bize tuzak kurdu -bir telefonu klonlaması için farelerden birine rüşvet verdi, sonra da kendi planlarımızı bize karşı kullandı. Mickey'nin arkadaşlarına gidecektik, orada güvenli bir ev kurmuşlardı. Amaç beni ateş hattından çıkarmaktı, ikimizi de kurtarmaktı."

Tekrar kardeşime baktım. Garipti. Onu hiç uyurken görmemiştim. Pek sayılmazdı. Şu anki ifadesinde huzurlu bir şeyler vardı. Büyük ihtimalle ilaçların etkisindeydi ama aynı zamanda...

"Ne olduğunu anladığımızda artık çok geçti. Bir tarlada daireler çizdi, korunmak için tozu dumana kattı ve ben de hareket halindeki bir arabadan atladım." Lainey'nin yüzünü buruşturması üzerine elini nazikçe sıktım ve sırttım. "Eğlenceliydi - bunu yapmayı tavsiye ettiğimden değil."

Kaba homurtusu gülümsememi artırdı. "Eğlence anlayışını onayladığımdan emin değilim," diye azarladı Lainey ama sesinde endişe olduğu kadar şefkat de vardı.

"Farklı vuruşlar..." Alay ettim, ama bu bile ayılttı. "Yine de onu köşeye sıkıştırdılar, arabaya çarptılar. Çok kalabalıktilar ve sadece bir kişi vardı. Ben tarlada saklanıyordum. Beni arıyorlardı ve ortaya çıkmam için ona işkence ettiler-" Sonra Lainey ile göz göze geldik. "Fuckbucket ona işkence etti."

"Saklandın." Bu bir soru değildi.

"Onu terk etmeyi planlamamıştım, ama aynı zamanda - eğer kendimi teslim edersem, onu öldürür müydü?" Bunun olmasına izin veremezdim. Buna cesaret edemezdim. "Ne yapacağımdan emin değildim ama adamları etrafı süpürüyordu ve Fuckbucket beni aramak için bağırdığında bile beni buldular-" Elini bırakarak yüzündeki saçları taramak için uzandım. Yanaklarında ve çenesinde kirli sakal gölgesi vardı. Kesinlikle tıraşa ihtiyacı vardı.

"O yapmadı-"

Başımı salladım. "Videoları var, Lainey."

Ortam sıcaklığındaki düşüşü hissetmek için ona bakmama gerek yoktu.

"Birkaç tanesini çaldı. Milo duymuş..." Ona gösterip göstermediğini bilmiyordum. Belki de? Bu fikir bende kasma isteği uyandırdı.

Lainey, "Onun mikro penisini bir kaşıkla keseceğim," diye ilan etti ve çok güçlü olmasa da gülümsedim. "Orospu çocuğu."

"Belki asit falan atarsın. Ona dokunmanızı tavsiye etmem." Bu söz içimde bir ürperti yarattı.

Parmaklarımı yakaladı. "Konuşmaya devam etmek zorunda değilsin."

"Biliyorum," diye teminat verdim, dikkatimi ona geri vererek. "Ama bana bir seçenek sundu... Ona geri dönmek ya da ölmek. Garip, değil mi?"

Kaşları gerildi. Bu bana garip geldi. Hayatım boyunca bana kişisel eşyası, evcil hayvanı gibi davranmıştı. Ben *onun* malıydım ve bana gerçekten bir seçim hakkı vermişti.

"Ben ölümü seçtim," dedim omuz silkerek. "İstediğim en son şey ona geri dönmektir."

"Em..." Parmaklarımı sıktı.

"Biliyorum Lainey, gerçekten biliyorum. Beni bir tabuta koydurdu ve eğer yalvarırsam... eğer *yalvarırsam* beni çıkaracağını söyledi."

"Siktir. Onu." Milo homurdandı ve ikimiz de ona baktık. Gözlerimdeki yaşların arasından yavaşça gözlerini kırptırırken yüzü dalgalanıyordu. "Ona hiçbir şey için yalvarmıyorsun."

"Hayır," dedi Lainey aynı sertlikle. "O değil. Biz sadece onun canını yakacağız, hem de çok."

"Kargaşa mı?" Sesindeki kafa karışıklığı ve umut karışımı ikimizin de elini tutmasına neden oldu.

Elini kaldırırken neredeyse yumuşak bir sesle, "Hey, tatlı çocuk," diye mırıldandı. Gözleri daha da açıldı ve elini yüzüne bastırduğunda parmaklarını kıvırdı. "Küçük bir kuş dikkatimi çekmek için olağanüstü önlemler alacağını söyledi."

"Burada olmamalısın," diye alçak bir sesle uyardı.

"Etrafta bundan çok var," diye neredeyse nazikçe alay etti. Onu azarlamaması için onun için duyduğu endişe ve korkunun destansı bir seviyede olması gerekiyordu.

Gözleri tekrar kapandı. "Ivy..."

"Buradayım," diye söz verdim ve bana bakmak için başını çevirdi, ama parmaklarını Lainey'nin yüzüne doğru kıvrırma şeklinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Belki burada olmamızın kötü olduğunu düşünüyordu ama bizi burada *istiyordu*. Onu burada istiyordu. "Sağ salim-"

"Seni gömdüler." Sesindeki ıstırap içimi parçaladı. Serbest elini yakaladım ve iki elimin arasına sıkıştırdım. "Çocuklar geldi, beni çıkardılar. Mickey, Liam, Kel ve Jas. Oradaydılar... beni çıkardılar, seni kurtardılar ve biz iyiyiz. İkimiz de iyiyiz."

Bir an için uykuya geri döndüğünü sandım, sonra elimi sıktı. "Neredeyiz biz?"

"Suya ihtiyacın var," dedi Lainey ona sertçe. Elini bıraktı ama Lainey uzaklaşmadan adam onu yakaladı. "Uzağa gitmiyorum," dedi, bu kez sesi azarlar gibiydi. "Em'le konuş."

"Kargaşa-"

Bir parmağını onun dudaklarına bastırdı. "Bana emir vermek için daha iyi olmalısın. O zamana kadar bayım, size patronluk taslamak bana düşer. Anladın mı?"

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Evet, hanımefendi."

"Daha iyi." Sonra onun yanağına bir öpücük kondurdu ve bir tanesini de ağzının kenarına yerleştirdi. "Hemen döneceğim."

Bu sefer gitmesine izin verdi ama gözlerini açarak onun hareketlerini takip etti. Onun peşinden bakarken kendi gülümsememi yutmak zorunda kaldım. "Burada olmamalıydı," diye fısıldadı.

"Sus," dedim. "İkimiz için de olmak istediği yerde."

Bu onun dikkatini bana çekti. Sonra etrafımızdaki odayı kaydediyor gibiydi. "Kulüp binası."

"Sürpriz," diye mırıldandım. "Bizi eve getirdiler ve hiçbir yere gitmiyoruz. Bu sefer hareket ettiğimizde birlikte hareket edeceğiz..."

"Nasıl?" Kaşlarını çatı.

"JD," dedim ona. Tüm detayları bilmesem de, bunun ne anlama geldiğini açıklamam gerekeceğini düşünmemiştim. Yüz ifadesi karardı. "Onun için endişelenme. Halledildi." Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Kana susamış."

"Kardeşime zarar verdiklerinde mi? Ya da Vandallardan birine?" Kaşlarımı kaldırdım. "Keşke onun bağırsaklarını ben çıkarsaydım."

Lainey elinde bir fincan ve pipetle yatağa dönerken, "Anlaştık," dedi. Tekrar Milo'nun yanındaki yatağa uzandı. Milo'nun tüm varlığı ona odaklanmış gibiydi ve ben bir gülümsememi daha saklamak zorunda kaldım. "Bir dahaki sefere birinin bağırsaklarının deşilmesi gerektiğinde, orada olduğumdan emin ol. Kendimi dışlanmış hissetmeye başladım."

Ofladı ama bu bir alaydan çok kakhaha gibiydi. Kadın pipeti adamın dudaklarına bastırduğunda adam uzun bir yudum aldı. Sonra bir tane daha. Kadın elini yüzünde gezdirdiğinde yüzünü buruşturdu.

"Uyu," diye fısıldadı. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Güvenli değil," diye itiraz etti Milo ama ben nazikçe göğsüne dokundum.

"Yeterince güvenli. Sen dinlen ve bırak biz sana göz kulak olalım. İhtiyacın olursa Mickey koridorda..." Milo yüzünü buruştururken acısı için endişeleniyordum.

"Beni bayıltacak."

"Güzel," dedi Lainey. "O zaman senin güzel yüzünün tadını çıkarmak için biraz sessizliğim olacak."

Gülmedim. Gerçekten çaba sarf etmem gerekti ama gülmedim. Ona gerçekten gülmek istemedim. Dinlenmesini istedim. Ayrıca onlara biraz zaman tanımak istedim. Yanağına bir öpücük kondurdum ve sonra Mickey'yi aramak için yataktan kaymadan önce onun eline dokundum. Kapıdan dönüp baktığımda Lainey'nin alnını onunkine dayamış olduğunu gördüm. Kalbim küçük bir çarpıntı geçirdi. Tüm bu karanlığın içinden çıkan iyi bir şey daha vardı ve bu ışık kıvılcımına her şeyimle tutunacaktım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 14

OceanofPDF.com

E Zra bilardo masasının etrafında öyle bir tur atıyordu ki onu bıçaklamaya hazırdım. Her neyse, dikkatimi masanın etrafındaki bilardo topu. Biz bilardo oynarken alt katın tamamını bir örtü gibi sessizlik kaplamıştı. Jasper duvara yaslanmış, kazananı oynamayı bekliyordu. Freddie ne yaptığına dikkat etmiyormuş gibi neredeyse boş boş tahtaya dart atıyordu.

Diğer herkes odanın etrafına yerleşmiş, kahve içiyor ya da telefonlarıyla uğraşıyordu. Roma dışında kimse yaptığı işe odaklanmış gibi görünmüyordu. Geri kalanımızın aksine, benim aynam merdivenlerin dibinde durmuş, Hellspawn'ın Lainey ile birlikte ortadan kaybolduğu yere odaklanmıştı. Doc tekrar aşağı inmemişti, yani Milo ve kızlara göz kulak olma ihtimali vardı.

Dikkatinin olduğu yerde olmasını destekledim. Milo'nun yaraları hafif değildi. Aksine, gördüğümüz en kötü yaralara rakipti. Sırtının alt kısmındaki yanıklar iz bırakacaktı. Bu konuda damgayı alıp Fuckbucket Sharpe'ın kışına sokmaktan başka yapabileceğimiz bir şey yoktu.

Telefonum çaldı ve bir sonraki çekimi bitirmek yerine kontrol etmek için doğruldum. Ezra bana sabırsız bir bakış attı ama telefonu çevirip ona Adam'ın mesajını gösterdim.

Yola çıkmıştı.

Bir an için Ezra'nın tavırlarındaki tüm kızgınlık uçup gitti. Bilardo ıstakasını yere dayadı ve başını eğdi. Daha iyi bilmesem dua ettiğini düşünebilirdim. İkimizin de çok sık yaptığı bir şey değildi. Yine de...

Bir onay gönderdim, sonra Kellan'a baktım. "Otuz dakika."

Bir kez başını salladı ve Hellspawn merdivenlerin dibinde belirmeden bir saniye önce Roma doğrulurken ayağa kalktı. Onun kollarına doğru yürüdü ve ona doğru eğildi.

"Lainey nerede?" Ezra sordu.

"Milo uyusun diye onunla oturuyor," diye cevap verdi gayet makul bir tonda. Sesi ne kadar soğukkanlı ve düzgün çıkarsa çıksın, sesinin sert uçlarında hırçın bir nota vardı. Gözleri kapalı, Roma'ya doğru eğildi

Ezra'ya bakmadan önce onu kucakladı. Ezra aptalca bir şey yapmak üzereyse Roma'nın beni uyaracağına güvenerek başımı çevirmedi.

"O nasıl?" Ezra uzun bir süre sonra en sert ses tonuyla sordu.

Bunu sormak bile ona pahalıya patladı.

Başını eğdi, sonra bize doğru baktı. Bakışlarımla karşılaştığında yüzündeki gülümseme beni sakinleştirdi, sonra Ezra'ya baktığında ifadesi değişti. "İyileşecek. Dinlenmeye ve antibiyotiğe ihtiyacı var."

Ezra nefesini üfleyerek başını salladı. "Bir şey yapabilir miyim?"

"Lainey ile gelmek çok şeydi ve onu güvende tutmak her şeydi. Bu yüzden teşekkür ederim."

Hellspawn piçin huysuz ruh halini tamamen etkisiz hale getirdiğinden sırtımadım. "Başka bir şeye ihtiyacın olursa söyle."

"Kızımızı bulduk," dedi Jasper. "Yalakalık yapmana gerek yok."

Ezra ona ters ters baktı ve ben tekrar masaya odaklanırken gülme sırası bana geldi. "Ona yem atma," dedim bir sonraki atışı hazırlarken. Milo'nun iyi olacağını duymak bir şeydi ama Hellspawn'ın yüzündeki rahatlamayı görmek ve bunu sesinden duymak çok daha fazla rahatlık sağlıyordu.

"Kim?" Ezra sordu. "Ben mi o mu?"

"İkisi de," diye yanıtladı Hellspawn, Roma onu takip ederken masaya yaklaşarak. Atışı bitirmemi beklemek için durakladı. Doğrulup kolumu kaldırdığımda bana doğru süzüldü ve yanıma kaydı. Kolumu ona dolayarak saçlarından derin bir nefes aldım ve yanağımı onunkine bastırdım.

Omurgamı düğümleyen gerilim serbest kaldı ve ona yaslanmamak için bacaklarımı kilitlemek zorunda kaldım. Onları kulüp binasında güvenli bir yere götürdükten beş dakika sonra arkamı dönüp gitmek beni yaktı. Ama hem onun hem de Milo'nun Lainey Benedict'e ihtiyacı vardı. Ezra onu buraya getirme konusunda tam bir pislik gibi davranıyordu, o yüzden bu savaşı telefonda vermeyecektim. Ben gittim, Jasper da benimle geldi, sonra onları geri getirdik.

Onları korudu ve Ezra'yı susturdu. Ödül tam buradaydı, bana sarılıyordu. Rahatlama çok derindi. "Ben iyiyim," diye fısıldadı göğsüme doğru. Kelimeleri duymaktan çok hissettim. Kolunu ovarken ve dudaklarımı tekrar başının tepesine bastırırken içeriğini içime çektim.

"Sana ihtiyacım var," dedim ve başını arkaya yatırmadan önce bir elini göğsüme bastırdı. Onu öpmek için başka bir davete ihtiyacım yoktu. İlk fırçada dudaklarını ayırdı ve ben de öpücüğün içine gömüldüm, yarı sevişiyor olmayı dileyerek

ama bu kadarı yeterliydi. Narin, yavru kedi yalamaları iyi bir günde beni delirtmeye yeterdi.

Bugün mü? Beni rahatsız eden her şeyin ilacı onlardı. Dilimi emdi, sonra da en sevdiği şeyi elinden alıyormuşum gibi dudağımı ısırdı. Öpücüğü tekrar derinleştirdiğimde, en keyifli küçük iniltiyi çıkardı.

Biri öksürdü. Sonra
ikinci bir kişi.

Üçüncü bir kişi neredeyse iğrenç bir gürültüyle boğazını temizlediğinde homurdandım. Öpüşmemizi kesmeyi başaran vahşi bir kıkırdama çıkardığında ve sırtıırken gözlerinde dans eden ışığa hayret etmek için başımı kaldırdığımda sinirlenmek zordu. "Merhaba."

"Merhaba," diye mırıldandım. "Seni alıp götürdüğümde ve bu pislikleri dışarıda bıraktığımda bana aldırma."

"Awww," Freddie'nin yankıladığı gibi o da bir kahkaha atarak şikâyetini uzattı. Sonra küçük komedyen çifti aynı derecede vahşi sırtışırlarla birbirlerine baktılar. Gözlerimi devirdim. "Kızma," diye alay etti. "İçinizden biri tarafından çalınmak benim için sorun değil. Sadece beni geri getirmeniz gerekiyor."

"Peki," diye homurdandım elimden gelen tüm sahte sabırsızlıkla. Burnuma bir fiske vurduktan sonra beni tekrar öptüğünde, ona gözlerimle hayran kaldım. "Şuna bak, beni tam teslimiyetin içine sokacak şekilde öptün."

"Saçmalık," diye hapşırdı Jasper ve hıyar Ezra kahkahayı patlattı. Benim ve diğer herkesin telefonunda bir alarm çaldı. Hellspawn'ı Roma'ya geri kaydardım ve kontrol etmek için telefonu çıkardım.

"Dostça," dedim kapıya yönelmeden önce. Adam gelmişti ve bu iyiydi. Kulüp binasını yalnız terk etmedim. Vaughn ve Freddie beni takip ediyordu ve Vaughn'un taşıdığı testereli tüfeği görmemek mümkün değildi. Evet. Bu işi hafife almıyorduk.

Adam'a içeri girmesi için mesaj attım ve dış kapılardan birini açmak için uzaktan kumandaya bastım. Cevap vermedi, sadece siyah Mercedes Benz SLS AMG'sini tereddüt etmeden içeri sürdü. Adam eşiği geçer geçmez kapıyı iterek açtı ve dışarı çıktı.

"O güvende mi?"

"İkisi de öyle," dedim ona, Emersyn kadar Lainey'i de sorduğunu düşünerek. Yüz ifadesinden süzülen rahatlama, sık sık büründüğü buz gibi boşluğun bir kısmını hafifletti. Vaughn'a bir bakış attı

Sonra da Freddie bana baktı. "Ezra içeride, umarım kavga çıkarmıyordur ama onu bir kere pataklamıştım zaten."

Adam gözlerini devirerek başını salladı. "Tipik."

Omuz silktilim. "Hadi gel. Sana bir içki getireyim, sonra hepimizin konuşması gerek."

Freddie gözlerini yan kapıya çevirirken telefonunu kaldırdı. Yüzümü buruşturdum ve başımı salladım.

"Peki, siktir et-Vaughn, Adam'ı içeri götürüp ona bir içki getirir misin?" Bakışlarımı ona kilitledim. Tercihen, onun da kavga çıkarmasını engelleyecek ya da çıkarırsa üzerine oturacaktı. Vaughn başını kapıya doğru sallamadan önce onaylarcasına çenesini bir kez kaldırdı.

"İçeri gelin. İnsanlar biraz gergin, bu yüzden sakıncası yoksa her türlü pislik eğiliminizi en aza indirmenizi tavsiye ederim."

"Eğer yaparsam?" Adam sordu.

"O zaman biri sana kışını uzattığında nedenini anlayacaksın..." Vaughn bu konuşmayı mükemmel bir şekilde yaptı ve Freddie gözlerini devirirken ben de kendi kıkırdamamı yutmak zorunda kaldım.

Vaughn ve Adam içeri girdikten sonra Freddie'ye odaklandım. "Ne zaman doğacak?"

"Yakında," dedi Freddie. "Ona mesaj attım. Hayranı olmadığını biliyorum ama Bodhi bize yardım etti."

Evet, Freddie'nin adama duyduğu güvenin farkındaydım. "Peki," dedim. "Ama Cavendish'in ne kadarını bildiğini kontrol etmemize izin ver."

"Ondan neden hoşlanmıyorsun?" Freddie sordu ve ben iç çektim.

"Uzun hikaye. Para, ayrıcalık ve hemen hemen her şeyden kurtulmanın yolunu satın alma becerisiyle başlar ve biter."

"Ve?" Bu kuru soru bir noktaya işaret ediyordu. Açıkçası, haksız değildi. O kadar param vardı. Ezra ve Adam'da da vardı.

"Cavendish serseri mayın gibidir," dedim ona. "Ailenin serveti pek çok suçu ve çılgınlığı örtbas ediyor."

"Ondan hoşlanıyorum."

"Biliyorum," dedim ve Freddie'nin omzunu hafifçe sıktım. "Senin kararlarına güveniyorum." Bu açıklama karşısında Freddie'nin gözlerinde beliren şaşkınlık alçakgönüllülüktü. "Benimkine de güvenmeni istiyorum. Eğer yardım edebilecekse, bunu memnuniyetle karşılarım. Tıpkı Doc'un adamları gibi. Ama..."

"Bodhi bizden biri değil," dedi Freddie ve oradaki anlayış yardımcı oldu. "Evet, anlıyorum. Yine de yardım edebilirse..."

"Dediğim gibi, bunu alacağız. Zaten kan kaybediyoruz Freddie ve bu son savaşı-" Milo ve Hellspawn için çok yaklaşımtı.

Başını salladı. "Anladım. Seni takip edeceğim."

Neyse ki Bodhi'nin gelmesi için o kadar beklememiz gerekmedi. Tıpkı Cavendish'in her zaman yaptığı gibi, hazır olduğunda içeri girdi. Adam kendi zaman çizelgesine göre koşuyor ve sanki tüm dünya onun için buradaymış gibi davranıyordu.

Dick.

Neyse ki Doc'un adamları hemen peşinden gelmişti. Freddie'yi selamladıktan sonra pek bir şey söylemese de Bodhi, Doc'un adamlarını, onların kendisini inceledikleri gibi inceliyor gibiydi -çok fazla bilinmeyen. Onları içeri aldıktan sonra kulüp binası çok kalabalık gelmişti. Hellspawn Kellan'la birlikte oturuyordu, kucağına kıvrılmıştı, yarı uykuluydu. Muhtemelen adam onun sırtını ovduğu ve o da yorgun olduğu için.

Jasper ve Vaughn odanın geri kalanıyla Kellan arasında bir bariyer oluşturdular. Evet, Doc arkadaşlarına güveniyor olsa ve biz de ona güveniyor olsak bile, bu değişken karışıma Ezra ve Adam'ı eklemek hiç de yardımcı olmuyordu. Zaten Adam ve Bodhi birbirlerine hançer gibi bakıyorlardı. Sonra Lainey merdivenlerden indi ve onun gelişi gazyağının içine bir kibrit atmış gibiydi.

"Elaine Benedict," dedi Bodhi odayı geçerken geniş bir sırıtışla. Ezra çoktan odanın öbür ucuna fırlamamış olsaydı, kadının yüz ifadesi eğlenceli olabilirdi.

Kadın kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Cavendish," dedi yavaşça. "Buraya ne zaman geldin?"

Vaughn başını eğip Fransız öpücüğü verir gibi kızın yanaklarına birer öpücük kondurdu ve kız da Hellspawn'a doğru yönelmeden önce onu hafifçe itti. Vaughn onun Kellan'ın yanındaki kanepeye kaymasına izin vermek için yerinden kaydı.

"Pekâlâ," dedim ve bir süre kızların konuşmalarını izledim. "Sanırım hepimizin kartlarını masaya koyma zamanı geldi..." Kellan ve ben bunun bir kısmını tartışmıştık ama hepsini değil. "Birileri kimin daha büyük bela olduğu hakkında atıp tutmaya başlamadan önce, dinleyin. Hepimizde bu yapbozun parçaları var."

Ayağa kalkması için Kellan'ın kucağından kayarken bakışlarımı Hellspawn'a çevirdim. Çocuklar kımıldadı ve Ezra, Adam, Doc'un adamları - Lunchbox, Bones ve sonuncusunun adını unuttum- ile yüzleşirken kızların etrafında gevşek bir daire oluşturduk. Alfabe burada değildi, o yüzden sanırım onların kızlarıyla birlikteydi.

Doc bize katılmak için aşağıya inmişti ve odayı benim gibi kolayca okumuş görünüyordu. Bu ciddi anlamda değişken bir insan kombinasyonuydu.

"Bildiklerimizle başlayacağız," dedi Kellan. "Bu iş başladığından beri hepiniz bize farklı şekillerde yardım ettiniz ama şu anda açıkça söylüyorum, bu iş bitmeden önce daha çok kan dökülecek. Henüz hiçbiriniz kararlı değilsiniz. Eğer çıkmak istiyorsanız, şimdi gitme zamanı."

Kimse kımıldamadı. Böyle bir seçim yapmalarını beklediğimden değil. Aksine, Adam düşünceli ve çalışkan bakışlarını Kellan'a çevirdi ve onu değerlendiriyor gibiydi. "Bizi de okuyun... eğer yardımcı olabilirsek - eğer yardımcı olabilirsem, olacağım."

Ezra içini çekti. "Peki, siktir et. Siz her zaman kavgaya hazırsınız."

"Doktor için buradayız," dedi Bones, sanki bu her şeye cevap veriyormuş gibi ve muhtemelen cevap veriyordu da.

"Pizza olacak mı?" Bodhi sordu ve ben gözlerimi devirdim. "Çünkü açım ve yemekle daha iyi düşünüyorum."

Şerefsiz.

Hellspawn güldü ve ben de orospu çocuğunu orospu **ç o c u ğ u** olduğu için neredeyse affediyordum.

Neredeyse.

"Doğru," dedi Kellan. "Pizza sonra. Herkes otursun, bir dakika sürecek."

BÖLÜM 15

OceanofPDF.com

EMERSYN

W Liam bizi başlatmış olsa da, liderliği Kellan aldı. Lainey benimle birlikte kanepeye yerleştikten sonra elimi sıktı. Bodhi'nin ona verdiği yanıt *ilginçti*. Daha da ilginç, kızın ona verdiği yanıtı.

"Birbirinizi tanıyor musunuz?" Kulağına mırıldandım ve o da bana başını salladı.

"Sonra anlatırım," diye söz verdi ve elini sıktım. Bilmek isteyecek kadar meraklı biriydim ama yine de paylaşmak istemediği hiçbir ayrıntıyı bana vermek zorunda değildi. Ezra'nın Bodhi'ye kurşun delikleri açmasını gözden kaçırmak zordu. Adam'ın *bana* bakması da aynı derecede zordu, ancak incelediği kişinin ben olduğumu düşünmüyordum. Ama Lainey'nin iyi olduğunu bilmeye ihtiyacı varmış gibi davranmak istediğini de sanmıyordum.

Keşke şu anda bu kadar çok şey olmasaydı da daha kişiler arası meseleleri ele alabilseydik. Lainey'nin mutlu olmasını istiyordum ama çocukların da benim kesinlikle *onun* ve *Milo'nun* tarafında olduğumu bilmeleri gerekiyordu. O kadar. Bununla birlikte, Lainey'i izleme şekillerine karşı bağışıklığım yoktu. Beni kızdıran şey ona davranış biçimleriydi. Kafalarını aşırı korumacı kışkırlardan ayırmak, istediklerini elde etmek için uzun bir yol kat edebilirdi.

Birleştirdiğimiz ellerimizi boştaki elimle kapatarak Kel'e göz kulak oldum.

Yorgunluk, esen kızgın bir fırtına cephesi gibi onu çevreliyordu. Bu beni endişelendiriyordu. Bize olanlar onu rahatsız ediyordu. Tüm sorumluluğu üzerine almış gibi görünüyordu. Şimdiye kadar söylediğim hiçbir şey ona nüfuz edememişti. Onu suçlamıyordum. Kimse onu suçlamıyordu. Olan her şey Fuckbucket'ın ve *JD'nin* eylemlerinden kaynaklanıyordu, onun değil. Kel kendini suçladığı için bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu.

Ona bu konuda yardım etmenin bir yolunu bulmalıyım.

"Bu konuyu nasıl ele alacağımızı tartışıyorduk," dedi Kel, devam ederken sesi güç ve yön kazanıyordu. "Hepimizin güçlü yanları olduğu gibi zayıf yanları da var. Biri lehine diğerini görmezden gelmek mi? Kötü bir fikir. Bu dersi aldık ve asla bu dersleri ciddiye almadığımızı söylemenize izin vermeyeceğiz."

Mickey kollarını kavuşturdu, kaşları çatıldı ve alnı gerildi. Bu karanlık ifadede yalnız değildi. Jasper'ın bir gözü Kel'deydi, ama o Freddie'ydi.

Kalçamla dürttüm. Kel ayağa kalktığında yanımdaki boş yeri kapmıştı. Kaşlarını kaldırarak elini bacağıma koyduğunda, omzuna bir öpücük kondurmak için döndüm. Ağzının kenarları biraz daha yukarı kalktı ve üzerindeki gerginlik biraz azaldı.

"Öyle de denebilir," diye belirtti Kellan. "Bu dövüş şimdiden kanlı bir hal aldı ve daha da kanlı olacak." Bize değil Ezra'ya, Adam'a, Mickey'nin adamlarına ve Bodhi'ye bakıyordu. "Eğer çıkmak istiyorsanız, şimdi gitme zamanı. Hiçbirimizin bu işten yara almadan çıkacağının garantisi yok. Çoğumuz için, zaten içimizden parçalar koparıldı."

Bana bakmak için döndü ve ben de kaşlarımı kaldırdım. Hiçbir yere gitmiyordum. Önceki planı kabul etmiştim ve hâlâ iyi olduğunu düşünüyordum.

"Kime güvenilebileceğimizi öğrendik," diye devam etti Kellan, ben bakışlarını tutarken. "O insanlar bu odada bulunuyor."

"Aynen öyle," dedi Bodhi gülererek. "Kesimi ben yaptım."

"Çoğunlukla," diye devam etti Kellan, Bodhi'nin sözünü kesmesi üzerine sesi Sahra'dan daha kuru çıkmıştı. Freddie kıs kıs güldü ve Lainey'nin dudaklarının kenarları seğirmeye başladı.

"Lanet olsun, ahbap," diye homurdandı Bodhi. "Böyle mi olacak?" "Böyle devam et," dedi Kellan ona.

"Öğreneceksin."

Jasper buna yüksek sesle güldü, Mickey'nin birkaç adamı da öyle. Lunchbox önce bana sonra da Mickey'e bakarak başını salladı.

"Kapa çeneni Cavendish," dedi Adam alaycı bir ses tonuyla. "O bunu söyleyemeyecek kadar kibar ama benim hiç vicdanım sızlamıyor."

"Isır beni Reed," dedi Bodhi ona, Lainey ve beni işaret ederken. "PPG ve Lainey B'nin bana ihtiyacı var, bu da demek oluyor ki beni çıkarmaya çalışırsan seni rostodaki etli bir domuz gibi deşerim."

"Beyler," dedim, Ezra öne doğru bir adım atarken bile. Adam doğruldu, Bodhi neşeli görünüyordu ve Liam içini çekti.

Mickey odayı çatlatan bir ses tonuyla, "Yapma," diye homurdandı. Bones sırtıttı ama onun ve Voodoo'nun pozisyonlarını nasıl değiştirdiklerini kaçırmadım. Bütün oda artan bir gerilimle kaynıyor gibiydi.

Bodhi içini çekti ve bana doğru bir bakış fırlattı. "Gerçekten mi, PPG?"

"Gerçekten," diye vurguladım kelimeyi. "Yardım etmek istediğin için teşekkür ederim ama insanları kışkırtmanın bir faydası yok."

"Olabilir," diye mırıldandı. "Kesinlikle eğlenceli." Lainey gözlerini devirdi. "Phillip."

"İyi," dedi heceyi uzatarak. "Sadece *siz* ikiniz sordu."

Ezra kaşlarını çatarak, "Ondan nefret ediyorum," dedi.

"Bunu duydum," dedi Bodhi ona, neşesi tüm gücüyle geri gelmiş gibiydi. "Ama PPG ve Lainey B sorduğu için peşini bırakacağım. *Sen* ise sürekli araya girdiğin için tam bir pisliksin."

Kellan nefesini dışarı üfledi. Herkes Bodhi'ye bakıyordu ve o da ellerini kaldırarak sırtıttı. Lainey yanındaki kanepeyi okşayınca sırtışı büyüdü ve hem beni hem de Lainey'i zıplatacak kadar sert bir şekilde kanepeye düştü. Freddie başını eğerek Bodhi'ye baktı.

"İyi misin?" Freddie'nin sorusu beni gülmekten alıkoydu çünkü sesinde çok fazla şüphe vardı.

"En iyi günlerimde bile değil." Ama Bodhi bir kolunu Lainey'nin omuzlarına doladı, sonra da benim at kuyruğumu biraz çekti. "Ama uslu duracağım." Yine de nefesinin altında "Şimdilik" diye eklediğine yemin edebilirdim.

"Kellan," dedim, ona odaklandım ve bakışlarını kendime çektim. "Devam et. Tekrar konuşmaya başlarsa ağzını tıkarız."

Kellan'ın gözlerinin etrafındaki gerginlik yumuşadı. "Teşekkür ederim, Sparrow." "Benim için zevkti," diye söz verdim.

Lainey, Bodhi başka bir şey söyleyemeden dirseğini ona sapladı ve Kellan toplanan müttefiklerimizle yüzleşmek için dönmeden önce uzun bir süre bakışlarımı tuttu.

"Şu anda iki düşmanımız var," dedi. "Birini derhal yönetim kurulundan çıkarmak istiyoruz, diğeri ise... diğeri tartışmaya açık. Eğer araya girmezsek sizi bilgilendireceğim."

Neyse ki Bodhi sessiz kaldı ve başka kimse yorum yapmadı, Kellan'ın benimle ilgili ayrıntılara girmeden Fuckbucket hakkında bildiğimiz her şeyi onlara anlatmasına izin verdi. Yine de bu konuya değinmek zorundaydı - özellikle de son tırmanışının ışığında...

"Yani temelde, kadın onu seçiyor ya da adam gelip onu ve yoluna çıkan herkesi öldürmeye devam ediyor?" Adam yüzündeki düşünceli ifadeyle önce bana, sonra Lainey'e odaklandı ve Kellan'a tekrar baktı.

"Özetle," diye yanıtladı Liam. "Hellspawn her zaman bizimle birlikte. Başlangıçta Sharpe'ı dışarı çekerken onu ve Milo'yu güvenli eve taşımayı planlamıştık."

"Şu an için iyi bir fikir değil," dedi Bones açıklamasına daha fazlasını eklemeyen. "Tam cepheden saldırı ama dikkat dağıtıcı o olmalı."

Mickey ona ters ters baktı ama aslında öne doğru eğilen Vaughn'du. "Affedersiniz?"

"Onu nereye yönlendirmeye çalışırsak çalışalım," dedi Kellan bize dönerek, "fark etmeyecek. O Sparrow'u istiyor. O yüzden bunu ona karşı kullanacağız."

"Bir gösteri yapmamı istiyorsun." İçim bu fikir karşısında çok rahatsız edici bir takla attı ama aynı zamanda... "Onu dışarı çekmek için yem olmamı istiyorsun."

"Hayır, bunu istemiyorum," dedi Kellan bana. "Ancak planlar arasında en yüksek başarı şansına sahip olanı bu. Aynı zamanda inanılmaz miktarda risk de içeriyor. Belki de çok fazla."

Kellan'ın sesindeki ciddiyetten mi, misafirimiz olmasından mı, yoksa benim orada bulunmamdan mı emin değildim. Belki de yukarıdakilerin bir kombinasyonuydu. Buna karşı olan argümanlar anında patlamadı.

"Bunun için biraz çalışmak gerekecek," dedi Lunchbox ölçülü bir ifadeyle. "Çünkü yemi yutmasını sağlamak için, özellikle de son tuzaktan kurtulduktan sonra, savunmasız görünmesi gerekecek..."

"Ya da," dedi Liam, bakışlarını bana kilitleyerek. "Onu zorlayacak kendi güç hamlemizi yaparız."

"Madem kız kardeşime evlenme teklif ediyorsun," dedi Milo kapı aralığından, sesi düzensiz ve yüzü griydi. "Tek dizinin üzerine çök ve en azından biraz romantizm kat, ahmak."

Lainey ayağa kalkarken bile "Güzel Çocuk," diye azarladı. Bodhi onu bırakmak için yana kaydı, ben de yarım adım gerisindeydim ama Mickey ondan önce davrandı.

"Ben iyiyim," dedi, biz yaklaşırken Mickey'ye yaslanarak. "Eğer strateji konuşuyorsak, ben de işin içinde olmalıyım."

Lainey ona ulaştığında, bir kolunu ona doladı ve odanın sıcaklığı düştü. Arkamda kayan ayaklar değişen iklimi haber veriyordu. Bunu yarı yarıya beklesem de, şu anda barış için yalvarmak istemiyordum.

"Dostum, onlara doğru bir adım daha atarsan bu iş kimse için iyi gitmez," diye yankılandı Freddie'nin uyarısı. "Oturması için ona bir dakika verin."

"Ne oldu?" Adam sordu.

Arkama baktığımda onun ve Liam'ın her ikisinin de Ezra'yı tuttuğunu, Freddie'nin ise tam önünde durduğunu ve bıçağın parmaklarında dans ettiğini gördüm.

"Fuckbucket'ın adamları beni gömdükleri tabuttan çıkarmaya çalışırken onu bıçakladılar."

Ezra bakışlarını kardeşimden bana çevirirken yüz ifadesi değişti. "Seni bir *tabuta* mı koydu?"

"Evet."

Adam'ın gözleri düzleşti ve Ezra ona bir bakış attığında içimi bir rahatlama kapladı. Belki de olmamalıydı ama Lainey bile biraz gerginliğini kaybetmiş gibiydi. O aşırı korumacı bakışları tanıyordum. Her ne olursa, Fuckbucket'la başa çıkma konusunda aynı fikirdeydiler.

"Milo," dedim ona dönerek. "Oturabilir misin? Mickey'nin dikişlerini patlatmanı istemediğini biliyorum."

"Hayır, öyle değil," diye onayladı Mickey. "Eğer inatçı bir pislik olup kendini buraya sürükleyeceksen Little Bit'i dinle."

Milo'nun rengi griye dönmüştü ve yüzünde ter lekeleri vardı. "Oturacağım ama bu tartışma için kalıyorum."

Kellan ona, "O zaman otur," diye emretti ve Lainey ile ben onu hareket ettirirken Milo kaşlarını çatı. Milo oturabilsin diye Bodhi yerini terk etti. Lainey Milo'nun bir yanına oturduğunda, ben de diğer yanına oturdum. İkimiz de onu çok fazla itip kakmamaya dikkat ettik. Oturdukça solgunluğu düzelmedi ama Roma bize katıldı ve Milo için su ve battaniye getirdi.

Milo'yu yatırmaya yardım ederken ona "Teşekkür ederim," dedim.

Kellan yerleşmesi için bize bir süre verdikten sonra konuşmaya yeniden başladı. "Onun dikkatini çekmek için kullanacağımız bazı ipuçlarımız var - bu ipuçlarını aramızda ayrıca tartışacağız. Şimdilik ihtiyacımız olan şey daha fazla güvenlik. Sparrow ve Milo'nun her zaman desteğe ihtiyacı var-"

Adam kollarını kavuşturarak, "Bunu biz hallederiz," dedi. "Diğer konu hakkında saklayacağım bazı fikirlerim var."

"İkinci sorun Julius King ve Bay Ridge Royals."

Bodhi, "Onları bir sebepten ötürü davet etmiş olman gerektiğini biliyordum," diye yorum yaptı, sesinde en ufak bir gülümseme belirtisi vardı.

"Aslında," dedim Bodhi'ye olduğu kadar Ezra ve Adam'a da, "onları davet ettik çünkü onlar bizim arkadaşlarımız. O yüzden susun." Fermuarı çekiyormuş gibi yaptım ve Bodhi bana sırtı, sonra iki elini kalbine bastırdı.

"PPG, senin için her şeyi yaparım." Dudaklarını fermuarla kapatıp kilitledikten sonra anahtarı Lainey'ye uzatarak büyük bir gösteri yaptı.

Çok komikti ama Milo'nun yan gözle bakmasına ve Liam'ın homurdanmasına neden oldu. "Siz de neden onun gitmesini istediğimi merak ediyordunuz..."

"Hayır," dedi Jasper. "Artık merak ettiğim bir şey değil." Rome ısıklık çaldı ve herkesin sesi kesildi.

"Teşekkür ederim," dedi Kellan. "Bu sizin ilkokuldaki *halinizden* bile daha kötü." Bir avuç kıs kıs gülmelerine ve Mickey'nin hafifçe eğlenerek başını sallamasına rağmen, yorumlarını minimumda tuttular. Bu da iyi bir şeydi.

Şimdiye kadar.

"Julius King'in kim olduğunu ve Milo'yu neden hedef aldığını biliyoruz ya da en azından bundan şüpheleniyoruz. Ayrıca Sparrow'a neden ilgi duyduğunu ve seni neden öldürmek istediğini de anladığımıza inanıyoruz." Sonuncusu Adam'a gitti.

Lainey başını sallayarak bana baktı ve ben de Milo'nun üzerinden uzanarak elimi ona uzattım. Milo'nun eli ikimizin elinin üzerine geldi.

"Sanırım bu cevaptan nefret edeceğim," dedi Adam. "Kim o?"

Mickey doğrulurken, "Onu tanıdığım zaman," dedi. "Adı Jeff Hardigan'dı ve annelerini terk ettiğinde o çocukları da terk etmişti."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Lainey ve Milo'ya bakmadan önce bana odaklandı.

"Evet," dedim usulca. "Hâlâ her şeyi bilmiyoruz -sadece Adam'ın benimle evlenmesini istemediğini ve evlenme teklif ettiğinde planına dair bir ipucu yakaladığını-" Adam'a özür dileyen bir bakış attım. "Bu yüzden seni öldürmek istedi."

"Benim için endişelenme," dedi çenesini kaldırarak. "Bu teklif daha önce yaptığım tüm nedenlerden dolayı hâlâ geçerli." Bunu bu kadar kolay önermesi neredeyse çok hoştu ama Lainey parmaklarını elime geçirdi. "Asıl soru şu: Onun hakkında *ne* yapmayı düşünüyorsun?"

Milo'ya bir göz attım ve tek göz atan ben değildim. King hakkında ne düşüneceğimi gerçekten bilmiyordum. Onunla ilgili hiçbir anım yoktu, sadece Milo'nun vardı. Milo terk edilmiş ve sonra bu adam tarafından cezalandırılmıştı. Onun hakkında ne yapmaya karar vermişti? Takip edecektim.

"O orospu çocuğunu kullanacağız," dedi Milo. "Bir kez olsun bize yardım edecek."

BÖLÜM 16

OceanofPDF.com

EMERSYN

I Adamların planlar için soracakları sorular bittiğinde geç olmuştu. Fuckbucket'ın yerini tespit etmek birinci öncelikten

Ona kurmak istedikleri tuzak yüzünden ikinciydi. Öyle bir tuzak *ki* onun için ayarlanmış olacaktı. Bu bana birden fazla sert bakış kazandırdı.

Açmak için içinde olmam gereken ama içinde tek başıma beklemeyeceğim bir tuzak. Hiçbiri zarar görmediği sürece benim için sorun yoktu. Bu plana kaç kişiyi dahil ettiğimizi düşünürsek, bana ne olacağı umurumda değildi. Fuckbucket'ın gitmesini istiyordum. Mickey'nin adamları gittikten sonra, Lainey ve ben Mickey'nin Milo'yu odasına ve yatağına götürmesine yardım ettik.

Onu yerleştirmesi için Lainey'den ayrıldım ve salona geri döndüğümde Vaughn ve Jasper, Adam ve Ezra'yı Milo'nun odasından uzak tutan bir çift nöbetçi gibi duruyordu. Bu işin kötü gitme ihtimali çok yüksekti.

"Milo hazır mı?" Ben dışarı çıkarken Vaughn sordu. Üzerimdeki sweatshirt'ün kollarını yukarı ittim.

"Mickey aşağı indiğinden beri dikişlerini kontrol ediyor ve Lainey de uslu durması için üzerine oturuyor." Omuzlarımı kaldırdım. "Yani, evet diyeceğim." Ezra'nın gergin ifadesinden Adam'ın fazla sakin ama okunamayan yüzüne baktım. "Burada her şey yolunda mı?"

"Biz iyiyiz," diye cevap verdi Adam onlardan önce. "Lainey ile konuşmak istiyorum." Jasper ve Vaughn'a baktı. "Gerçi kardeşiniz yerleşene kadar bekleyebilir."

"Teşekkür ederim," dedim ve kollarımı kavuşturdum. "Kahve içmek için aşağıya iniyorum, isterseniz siz de içebilirsiniz."

Geç olmuştu ve yorgundum ama uykunun yakın zamanda geleceğini düşünmüyordum.

"Onları eğlendirmek zorunda değilsin," dedi Jasper, bir kolunu bana dolayarak. Ona doğru kıvrıldım. Onunla kucaklaşmayalı uzun zaman olmuştu. Tabutta geçirdiğim zamandan beri onların yanında olma ihtiyacım daha da artmış gibiydi. Düşüncesi bile kanımı donduran bir ürperti yarattı. Titrediğimden mi yoksa gerginliğin bir şekilde bunu bana ilettiğinden mi emin değildim çünkü Jasper kollarını sıkmıştı.

"Bak ne diyeceğim," dedi. "Siz ikiniz aşağıya inin, eğer o da isterse bir dakika içinde aşağıya iner."

"Tamam," dedi Vaughn. "Sana yolu göstereceğim..."

"Bekle," dedi Adam elini kaldırarak ve ben de ona bir bakış attım. "Çok uzağa gitmiyoruz. İhtiyacın olan zamanı kullanabilirsin. Ancak, Lainey ve seninle konuşmam gerekiyor."

Jasper'a başımı salladım. "Bir dakika içinde aşağıda olacağım." Çünkü şu anda bu dakikaya ihtiyacım vardı. Hepsine ihtiyacım vardı. "Teşekkür ederim Vaughn."

"Tamamdır, Dove," diye mırıldandı, parmak eklemlerini yanağımda gezdirdikten sonra diğer ikisini ikizlerin az önce belirttiği merdivenlere doğru yönlendirdi. Liam bir şeyler söyledi, sesi ısırgandı ama kelimeleri ayırt edemedim. Biz onların gitmesini beklerken Jasper sırtıma yavaşça bir daire çizdi. Sadece Rome merdivenin başında oyalandı ve bize doğru baktı.

"Ben iyiyim," diye seslendim, o da bana yavaşça başını salladı ve bir fincan kahveyi taklit etmeden önce merdivenleri işaret etti. "Lütfen," dedim ve Jasper'a baktı.

Jasper, "Onun yaşadığını iki kere yaşıyor," dedi. "Teşekkürler, Rome."

El salladı ve sonra merdivenlerden inerek gözden kayboldu. Gözlerimi kapatarak Jasper'ın sıcaklığına gömüldüm.

"Sorun ne?" diye sordu. "Bariz olanın ötesinde."

Biraz güldüm, sonra başımı kaldırıp ona baktım. "Bilmiyorum... Bir iyiyim, bir değilim. Milo için endişeleniyorum ve kızgıyım. Paslı bir kaşıkla Fuckbucket'ın dalağını sökmek istiyorum."

"İşte benim kızım," dedi Jasper yüzümü avuçlayarak. "Oraya varmak zaman alabilir, vücudundaki her eklemi o l a b i l d i ğ i n c e acımasızca çıkarmayı planlıyorum."

Bu beni gülümsetti. "Bir çeşit bastonla yürüyor..." "Güzel."

İyiydi.

"Peki, söyle bana, şu anda seni rahatsız eden başka ne var?"

"Tüm bunlar yüzünden başka kimsenin zarar görmesini istemiyorum." Benim yüzümden demezdim, öyle hissetsem bile. Hepsi bu konudaki duygularını son derece açık bir şekilde ifade etmişlerdi. Onlar için bir kurşunu bile göze alabileceğime göre, benim için yapmak istediklerinden dolayı onları suçlayamazdım.

Şöyle ki.

"Elimizden gelen her şeyi yapacağız," diye söz verdi, yüzündeki saç tutamlarını geriye doğru okşayarak. "Her şeyi, tatlı kız. Bu işte artık yalnız değilsin ve bu iş bitmeden önce hepimiz sana birkaç kilo et vereceğiz."

Dudaklarımı yaladım. "Sonra ne olacak?"

"Ne istersek," dedi ve burnumun ucuna bir öpücük kondurdu. "Her seferinde bir adım..."

Alnımı göğsüne bastırarak gözlerimi tekrar kapattım. "Kel için endişeleniyorum."

"Ben de," diye itiraf etti kısık bir fısıltıyla. "Ama onu yakaladık. Tıpkı sana sahip olduğumuz gibi. Onu dinlendirmek için üzerine oturabileceğin bir yere götürmeme yardım eder misin?"

"Belki," dedim kollarımı boynuna dolayarak. Jasper beni kucağına aldı ve daha da yaklaştırdı. Sarılmak inkar edilemez bir şekilde her şeydi. "Sadece kendimi garip hissediyorum."

"Garip, nasıl?"

"Kaçmak ve tüm tehlikeyi sizden uzaklaştırmak istiyorum," diye itiraf ettim, kelimeleri söylerken bile kafamda evirip çeviriyordum. "Aynı zamanda, hiçbirinizi gözümün önünden ayırmak istemiyorum." Dudaklarına bir öpücük kondurmadan önce burnumu onunkine sürttüm. Öpücüğü orada tuttu, tatlı ve nazik ama yine de sahiplenici. "Onun ölmesini istiyorum ama bunu yapmak için hiçbirinizi feda etmeye hazır değilim."

"Sana bir sır vereyim," dedi yumuşak bir sesle. "Feda ettiğimiz tek insan annenle evlenen sık kafalı mucize - çünkü annene ve sana yaptıkları için onu sikeyim. Bir de sana yaptıklarından dolayı parça parça edilmesi gereken sıkik herifin kendisi var. Güven bana, her şeyi yakıp yıkabiliriz, her şeyi. Bittiğinde gerekirse yeniden inşa ederiz ama daha fazla kayıp yok Swan. Ve döktükleri her damla kanın intikamını alacağız."

İçimde bir ürperti daha dans etti.

"Bana inanıyor musun?"

Yutkundum. "İstiyorum."

"Tamam, bu kadar yeter," dedi beni ayağa kaldırırken. "Şimdi aşağı in ve çocuklara yakın dur. O aşağıdayken Milo'nun kapısını korumak için burada kalacağım. Doc da muhtemelen işi bittiğinde seni bulmak için aşağı inecektir."

"Adam ve Ezra'ya güvenmiyorsun."

"Azıcık bile değil. Sana ve Liam'a oldukça sadık görünüyorlar. Ama arkadaşınızda gözleri var ve Milo'nun onunla birlikte olmasından hoşlanmıyorlar."

Bu konuda yorum yapamam. Milo düştüğünde peşine düşeceklerini mi düşünmüştüm? Belki de. Yine de bunu düşünmek istemedim.

"Mickey dışarı çıktığında Lainey'ye Adam'ın onu görmek istediğini söyler misin?" Sözüünü kesmek istediğimden emin değildim, özellikle de Milo'yu kızdıracaksa.

"Ona haber veririm." Yanağımı okşadı. "Endişelenmeyi bırak. Git çocukları gör. Neler olduğunu öğren, sonra Kel'i dinlenmesi için götürmene yardım edeceğim."

"Seni seviyorum," diye fısıldadım ve ona bir öpücük daha vermek için ayağa kalktım.

Jasper göz kırparak, "Günümün en güzel kısmı," dedi. "Sen git. Ben hemen geliyorum."

Merdivenlere yönelmeden önce parmaklarını sıktım. Roma elinde bir fincan kahveyle aşağıda beni bekliyordu. Ben ona doğru kıvrılırken bile bana ikram etti. Onlara yakın olma ihtiyacı beni hızlı ve sert bir şekilde tuttu.

"Yorgun musun?"

Ona karşı başımı salladım. "Birazcık. Peki ya sen?" Kafamı kaldırdığımda kahveyi ellerime tutuşturdum.

"Bazıları," dedi. "Liam'la birlikte bekliyorlar."

Onlar Ezra ve Adam'dı. "Tamam. Sanırım Kellan'ın biraz uyumaya ihtiyacı var."

Rome bir an için düşünceli bir şekilde başını eğdi, sonra başını salladı. "Onunla ilgileneceğiz." Parmak uçlarımin üzerine kalktım ve onu hafifçe öptüm.

"Teşekkür ederim."

Sırıttı. "Bir şey değil."

Orada onunla birlikte durdum, kahvemi yudumlarırken yakınlığını içime çektim. Hem onun varlığı hem de kahve soğuğu kovdu.

"Hellspawn," dedi Liam ve bakışlarımı kaldırdığımda onun bizi izlediğini gördüm, kaşları çatılmıştı. "Yorgun görünüyorsun. Belki de yukarı çıkıp yatağına dönmelisin."

"Adam ve Ezra..."

"Bekleyebilir," diye devam etti başını yavaşça sallayarak. "Son yetmiş iki saatte çok şey yaşadın. Bu gece kolay değildi ve yarın da çok daha iyi olacağına benzemiyor. Mümkün olduğunca dinlenmelisin."

"Seninle evlenmek istediğimden emin değilim," dedim dalgınca ve gözlerini kıstı. "Zaten patronluk taslıyorsun."

Liam dudakları seğirerek bana bakarken Rome kıkırdadı. "Seninle evlenirim," diye teklif etti Rome.

"Hey," diye karşı çıktı Liam, sırtışı büyürken bile. "Patronluk taslayabilirsin."

"Can ve are..." Roma omuz silkti. "İki farklı şey."

Bir kıkırdama duyuldu ve ardından bir başkası geldi. Liam'a bir kolumu uzattığımda, bir kolunu bana doladı ve ardından Roma sırtıma yaslandı. İkisinin arasında emniyet, güvenlik ve teselli vardı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım Liam'a.

"Özür dileyecek bir şey yok, Hellspawn. Sadece evet demen için daha çok çalışmam konusunda beni zorluyorsun." Sonra göz kırptı. "Buna değer."

Bir öpücük daha ve sonra bir nefes verdim. "Tamam, hadi Adam ve Ezra'yla konuşalım."

"Bekleyebilirler," diye hatırlattı ve Roma'ya yaslanmadan önce yanağına dokundum.

"Onlar yapabilir ama ben yapabilir miyim bilmiyorum." Çocuklara odaklanmak istedim ama aynı zamanda müttefiklerimize de odaklanmamız gerekiyordu. Özellikle de Julius King sahadayken ve onu oynatmamız gerekirken.

Oturma odasına doğru ilerlerken ikizler de benimle birlikte hareket etti. Kellan, Adam'la birlikte mutfaktaydı. Şanslıydım. Ezra'yı görmedim ama merdivenleri kapattığımız için daha az endişeliydim.

Yanına vardığımda Kellan bir kolunu belime doladı. Beni incelerken ölçülü bakışlarının ağırlığını neredeyse hissedebiliyordum. Yanağına bir öpücük kondururken "Ben iyiyim," diye fısıldadım. "Ama bu gece seninle yatmak istiyorum." Kurnazca ya da adil değildi ama bunu yapmazsam Kel'in uyuyabileceğini sanmıyordum.

Şu anda uyumak istediğimden emin değildim, o yüzden belki birlikte oturabilirdik.

Beni sıktı ve sonra Adam'a baktı. "Adam'ın sana bazı soruları var - hiçbirine cevap vermek zorunda değilsin."

Liam ve Rome hemen oradaydı ve Rome oturmam için bir sandalye çekti. Sonra da diğer yanımdakini aldı. Tüm mutfak sandalyelerini ne zaman değiştirdiklerini bile bilmiyordum. Daha sonra soracaktım. "Ezra nerede?"

"Dışarıda Cavendish'ten dayak yiyor," dedi Adam omuz silkerek. "Onun için endişelenme. Biraz stres atmaya ihtiyacı var."

Endişeyle başımı kaldırıp inleyen Liam'a baktım. "Tamam. Ama bana iki borcun var, Hellspawn."

"Sana tapıyorum," dedim ve gülümsemesi büyüdü.

"Güzel." Dudaklarıma bir öpücük kondurdu, sonra Adam'a baktı. "Saygılı ol."

Adam, "Sanki ona başka türlü davranacakmışım gibi, sik kafalı," dedi ve Liam kaşlarını çattı ama yine de dışarı çıktı. Freddie'nin dışarıda olup olmadığını merak ediyordum. Vaughn olmalı, çünkü o da burada değildi. "Emersyn..."

Kahvemden bir yudum aldım ve bakışlarına karşılık verdim. "Adam."

Ağzının köşesi biraz daha yukarı kalktı. "Özür dilerim."

"Ne için?" Ne söylemesini beklediğimden tam olarak emin değildim ama öyle değildi.

"Amcanı hiç sevmedim. Eminim onun için pek çok isim vardır. Ancak ondan hiç hoşlanmadım ve Lainey'nin onun etrafında olmasını hiç istemedim. Dürüst olmak gerekirse, kimsenin onun etrafında olmaması gerektiğini düşünüyordum ama Lainey'i dinlemek ve sana yardım etmek yerine onu senden uzak tutmaya çalıştım."

Gözlerinde gerçek bir pişmanlık parlıyordu.

"Onu benden uzak tutma konusunda pek iyi değildin."

"Evet, görünüşe göre o da senin kadar inatçı." Bu alaycı yorum beni daha da gülümsetti. "Ama özür dilerim. Daha fazlasını yapmalıydım. Yardıma ihtiyacın olduğunda sorarsın sanmıştım. Bazen karanlık sırları olan ailelerin başkalarına güvenmeyi teşvik etmediğini hatırlamak zor oluyor."

Sonra anladığım için, belki de elimden geldiğince iyi değil, eline dokunmak için uzandım. Babası ve Lainey'nin annesi karmaşık bir durum yaratıyordu. "Teşekkür ederim."

"Yeterince yapmadım-"

"Ama bir şey yaptın. Belki şu anda yapabileceğini düşündüğün şey değildi ama günün sonunda ailemden nefret ediyordun ve Lainey yüzünden bana yardım etmeye istekliydin. Bu da bir şeydir."

İç çekti. "Bu da sorumu sormayı biraz daha zorlaştırıyor." "Sen sert bir adamsın." Kahvemi alıp koltuğuma yerleştim ve bakışlarını karşıladı. "Bunu yapabilirsin."

"Yapmam gereken bir iş var," dedi Adam bana. "Bu işin bir parçası da Julius King'i öldürmek."

Oh.

"Senin ve kardeşin için kim olduğunu öğrenene kadar bunun bir sorun olacağını düşünmemiştim."

Hayır, hala bir senaryoyu takip etmiyorduk. Dudağımı ısırdım. "Bu onun kim olduğuyla ilgili değil..." Yavaşça söyledim.

Adam önce Kellan'a, sonra Roma'ya ve son olarak da bana bakarak, "Hayır," diye onayladı. "Ondan istediğın şey bu."

"Biz."

"Hayatımı geri alabilmem için onun ölmesi gerekiyor..."

Ve ona canlı ihtiyacımız vardı, en azından şu an için, böylece onu Fuckbucket'a karşı kullanabilirdik.

Lanet olsun.

Neden daha kolay olmasın ki?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

OceanofPDF.com

A Dam Reed beni şaşırtmıştı. Adam tam bir çelişkiydi. Kibirli, varlıklı ve ayrıcalıklı. Bu da onun tek tip bir insan olmasına zemin hazırlıyordu. adam. Yine de, hiçbiri tarafından tanımlanmış gibi görünmüyordu. Tehlikeli olup olmadığını merak etmeme gerek yoktu. Kendi dünyasında olduğu kadar bizim dünyamızda da rahat görünüyordu. Aylardır ölü taklidi yapıyor, ailesinden, arkadaşlarından ve hayatından kaçıyor, dikkat çekmemeye çalışıyordu. Kendini Sparrow'la takas etmişti, aslında kendini arkadaşı olan ya da olmayan birine teslim etmişti.

Sadece düşmanımın düşmanı olmak bir insanı güvenilir yapmazdı. Bunlar, Rome'un Liam olduğuna inanarak Rome ve Sparrow'u kaçıran insanlardı. Rome'u tehdit ederek dayak yemeye zorlamışlardı. Evet, onu koz olarak kullanan biri dost değildi, düşmanlarının kim olduğu umurumda değildi.

"Bana işten bahset," dedim elimi Sparrow'un ensesine koyarak. Bütün gün birimizden diğerine sürüklenmişti ve benim için sorun yoktu. Eğer yakınlığa ve temasa ihtiyacı varsa, bunu sağlamaktan mutluluk duyuyordum. Yüz yaşına kadar yaşasam bile, o orospu çocuğunun onu lanet olası bir tabuta koyup gömdüğü gerçeğini asla unutamayacaktım.

Onu gömdü çünkü ona sahip olmak istiyordu ve eğer yapamazsa, o zaman ölmesi gerekiyordu. Hayatımda insanları öldürdüm. Birkaç taneden fazlasını öldürdüm. Birkaçını da mahvettim. Kardeşlerimi korumak için yapmayacağım çok az şey vardı.

Sparrow'u korumak için mi? Her şeyi yakıp yıkardım. Ona hak ettiği intikamı ve adaleti vermek için mi? Dünyanın ve bizden olmayan herkesin canı cehenneme. İstedikimizi elde etmek için kralla olan biyolojik ilişkilerini kullanmak anlamına geliyorsa? Öyle olsun. Gerekeni yapmak için yalvarır, ödünç alır ve çalarız.

"İş oldukça basit," dedi Adam. "Şu anki işverenim bir güç boşluğu yaratmak için kralı ortadan kaldırmak istiyor. Sonra da bu boşluğu diğer oyuncularını ışığa çıkmaya zorlamak için kullanacaklar. Doğa boşluktan nefret eder ve zenginler de bunu bilir..." Sesi gerçekten de yorgun geliyordu. "Şu anda elinde çok çeşitli kontroller var, en önemlisi de kimse onun neye benzediğini ya da kim olduğunu bilmiyor."

"Anlamadığım şey... kimse onun olduğunu bilmeden nasıl bu kadar güç toplayabildiği," dedi Sparrow, ben masaja devam ederken o bana daha fazla eğilirken sesi alçak ve düşünceli bir şekilde.

"Manipölasyon," diye önerdim. "Adam ve Ezra'yı, hepsi on altı yaşındayken Liam'ı işe almaları için gönderdi."

Adam kaşlarını kaldırdı. Belki de Milo ve Liam planlarını yıllarca gizli tutmuş, her şeyi çok gizli oynamışlardı. Artık yapmıyorlardı. Hepimizin içini okumuşlardı. Hayır. Daha fazla. Lanet olsun. Sırlar.

"Seni ne zaman işe aldı?" Sparrow neredeyse uykulu gözlerle, rahat bir şekilde Adam'a odaklandı. Eğer onun bize olan bağlılığından son derece memnun ve emin olmasaydım, bu beni rahatsız edebilirdi. Bu haliyle, bu bakış onu rahatsız etmiş benziyordu.

Ya da belki de soruydu. İkisi de olabilir.

"On dört," diye itiraf etti Adam. "Gerçi o zamandan önce de orada olduğunu sezmiştim."

"On dört," dedim ona bakarken. "Bu sana tuhaf gelmedi mi?"

Diğer adam omuz silkti. "O seviyede hak ettiğinizi alamazsınız. Ne pazarlık edersen ve ne kazanırsan onu alırsın. Bir güç tabanı oluşturmak için kendimce nedenlerim vardı." Bir nefes verdi, sonra ona verdiğim son birayı da devirdi. Şişeyi elinde çevirdi, bir süre inceledikten sonra bize baktı. "Yeterince basit başladı - bilgi için bilgi. Herkes bunu başaramadı. Herkesin cesareti yoktu."

"Ama sen yaptın," dedim ve başparmağımı Sparrow'un boynunun kenarında aşağı yukarı gezdirerek oradaki gerginliğin bir kısmının geçmesini bekledim. Üzerindeki çürükler beni farklı bir düzeyde kızdırıyordu, bu yüzden onlara odaklanmamaya konsantre *olmam* gerekiyordu.

"Kendimce sebeplerim vardı." Şişeyi yere bıraktı. "Mesele şu ki, içeri girmek görüldüğü kadar zor değildi. Dışarı çıkmak bir görev olduğunu kanıtladı."

"Lainey onun senin üzerindeki kozuydu," dedi Sparrow yumuşak bir sesle. Adam hiçbir şey söylemeyince iç çekti. "Ona söylemek zorundasın."

"Hayır," dedi. "İstemiyorum. Bu konuda kendi işine bakmanı tercih ederim, Emersyn. Onu ne kadar önemseydiğini takdir ediyorum. Sizin tarafınızda olması gerekirken onu korumak için yaptığınız her şeyi takdir ediyor ve saygı duyuyorum. Zaten ikiniz için de çok fazla risk var, özellikle de ikiniz bu kadar içli d ı ş l ı y k e n ..." Eğilmek

ellerini masanın üzerine koydu ve ona odaklandı. "Sırlardan hoşlanmadığını biliyorum. Tüm bu eski yaraları açma arzuna saygı duyuyorum..."

"Ama Lainey'i korumak istiyorsun."

Sparrow'u korumak istiyordum, bu yüzden nereden geldiğini anladım. Lanet şey, onun da anladığı belliydi.

"Evet." Reed'in hakkını vermeliyim, bu onun için ne kadar önemli olursa olsun -elleri ve çenesindeki gerginlik sakın havayı etkilediğini gösteriyordu- Emersyn için ses tonunu ölçülü ve tavrını sessiz tuttu. "Anlıyorum."

"Ona yalan söylemeyeceğim," dedi ona, elime doğru eğilerek. Beni incelediğini görmek için aşağıya baktım. "Kimseye yalan söylemek istemiyorum ama eğer sormazsa..."

İznimi mi istiyordu? Bakışını yorumlamak benim için zordu. "İçgüdülerine güven," dedim ona. "Oyunlarını destekleyeceğiz." Bu mesaj Adam için olduğu kadar onun için de geçerliydi.

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "O zaman hayır, ona yalan söylemeyeceğim. Ancak, bana özellikle sormazsa, şimdilik ona söylemeyeceğim." Sonra bakışlarını Adam'a kilitledi. Adam'ın onun bakışları karşısında omurgasını dikleştirmesi beni eğlendirdi. "Onu anlamanın bir yolunu bul, bilmeyi hak ediyor ve dışarıda seni tehdit ettiğini bilmediğin bir şeyle savaşılamazsın."

Sandalyesinden kalkmadan önce onun argümanlarını bastırmak istercesine elini kaldırdı. Teması kaybetmek istemediğim için ayağa kalktım ve bir kolumu beline dolayarak onu kendime doğru çektim.

"Bana onun dövüşmesini istemediğini söylemeden önce, senin haberin olmadan girdiği tüm dövüşleri düşün... çünkü seninle de dövüşmek zorunda kalmak istemiyor." Bu bilgi Adam'ı geri adım attırdı. "Ve unutma, o görüldüğünden çok daha sert. Onu dışlayarak ve ona bir çocuk gibi davranarak ona iyilik yapmıyorsun." Bu kesinlikle bir uyarıydı. "Onu koruduğun için teşekkür ederim."

Adam'ın ağzının kenarı kalktı. "Tabii ki..." Bana baktı. "Kalıyoruz. Ezra er ya da geç kafasını kışından çıkaracak ama biz buradayız. Anladığım kadarıyla Emersyn'in yanı sıra Hardigan'ı korumama da yardım etmemi istiyorsun?"

"Bunun gibi bir şey..." Onu inceleme sırası bendeydi. "Şu anda onunla birlikte olduğunu anlıyorsun." Bu bir soru değildi. "Bu seni tehlikeye atacak mı?" Çünkü rakibini ortadan kaldırmaya istekliyse, bir sorunumuz olabilirdi.

"Sana söz veriyorum, benim gözetimimde onlara hiçbir şey olmayacak." Bakışlarımızı kilitleyebilmek için ayağa kalktı ve bakışlarındaki dürüstlüğü okudum. "Hardigan'ı biri öldürecekse, bu ben olacağım."

Sparrow ona ters ters baktı. "Hiç komik değil."

"Şaka yapmıyorum," dedi Adam ona. "Bu bir tehdit değil. Kardeşinle olan meselelerim yakın gelecekte rafa kaldırılabilir."

"Eğer bu değişirse?" Meydan okudum.

"Emersyn ya da Lainey'i tehlikeye atmadan önce kendimi uzaklaştıracam. Hardigan'a zarar vermek bunu yapar, bu yüzden şimdilik onlara karşı olan hislerime güvenin."

Son birkaç aydır bu duygularını açıkça ortaya koymuş ve sadakatini kanıtlamıştı.

"Adam..."

Diğer adam ona baktı, sonra içini çekti. "Sana söz verdim. Bunu yapmak zorunda kalacak."

Ona inandım. Rakibinin öldürülmesine izin vermek kolay olabilirdi ama bunun yol açacağı sorunların farkına varmalıydı.

"İyi, senin üzerinde daha sonra çalışırım," diye haber verdi ve yarı kahkaha attı.

"Yörüngendezde yeterince erkek var," dedi bir parça şefkatle. "Git onlara işkence et."

"Bu iyi bir plan," dedi ve sonra bana baktı. "Şimdi seni çalabilir miyim?"

Ona gülümsedim, sonra yanağını okşadım. "Bize bir dakika verir misin?"

"Sadece bir tane," diye takıldı ve mutfaktan çıkmadan önce çenemi öptü. Adam'a baktığımda ellerini ceplerine soktu. "Sözümünden fazlasına mı ihtiyacın var?"

"Tuhaf bir şekilde," dedim, sandalyeyi iterek daha önce boşalttığım kahve fincanımı aldım. "Hayır. Her iki kızı da korumak istediğine inanıyorum. Onlara zarar vermek istemediğine inanıyorum."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ve bunu tanımlanamayan bir şey izledi.

"Yine de bunu açık çek olarak algılama. Her ne kadar onlara zarar vermek istemediğinize inansam da, onları koruyacaksa bunu yapmaya istekli olacağınızı da düşünüyorum."

Yüz ifadesi gerginleşti ve ağzı düzleşti.

"Anlıyorum," dedim, çünkü anlıyordum. "Ama açık konuşalım, eğer yapacağınız herhangi bir eylem Sparrow'a zarar verirse, nedenleriniz umurumda olmaz." "Ama açık olalım."

silah ya da yumruk çekmek için bir neden. İntikam hızlı olacaktı ve bunun illa benden gelmesi gerekmiyordu. "Kardeşini incitmek ona zarar verir. En iyi arkadaşını incitmek onu incitir."

Adam bir nefes verdi. "Zekice."

Küçük iğnelemeyi görmezden geldim. "Kurnazlık etmeye çalışmıyorum. Kendini öldürtmenin ona da zarar vereceğini unutma. Eğer bir cesedi ateşe vermek için kazmaya karşı olduğumu düşünüyorsanız, bir daha düşünün."

Aslında bu bana bir kahkaha kazandırdı.

"Senin kötü bir adam olduğunu düşünmüyorum," dedim ona. "Ama kararlılığının farkındayım, bunu paylaştım. Çizginin bu tarafında kal ve iyi olacağız."

"Eğer yapmazsam?" Neredeyse meraklı görünüyordu. "Geldiğimizi görmeyeceksin."

Yavaşça başını salladı. "Anlaşıldı."

"Umarım öyledir," dedim ona. "Vaughn ikinizi bir odaya yerleştirecek. Doğrudan davet edilmediğiniz sürece Milo'nun evinden uzak duracaksınız. Yarın güvenliğin tam kapsamını gözden geçireceğiz. Bir baskın durumunda Milo ve Lainey'i korumak sizin öncelikli göreviniz olacak."

"Anladım. Sanırım hepiniz Emersyn'e sahip olacaksınız?"

"Bizden biri olmadan hiçbir yere gitmez." Bir daha asla.

"İyi plan." Adam elini uzattı. "Senden hoşlandım, Trachel."

Elini sıktım ve sııttım. "Jüri senin hakkında hâlâ karar vermedi."

Güldü, sonra ben onu mutfakta bırakırken başını salladı. Kapı, hızla kızaran bir göz, kanlı bir burun ve yarılmış bir dudakla sendeleyerek Ezra'yı içeri almak için açıldı. Ayrıca topallıyordu. Liam, Freddie ile birlikte onun arkasından geldi. Bodhi içeri girerken ikisi de başlarını sallıyordu

-Kendi payına düşen çürükleri taşıyor.

Sparrow kaşlarını kaldırarak onlara baktı.

Freddie ona, "Her şey yolunda, Boo-Boo," diye güvence verdi. "Sadece birkaç şeyi halletmeleri gerekiyordu."

"Hı-hı," dedi Liam'ın sarılmasını kabul edip Freddie'nin etrafına dolanırken, Liam da onun içine düştü. Birlikte görünüşleri hoşuma gitmişti. Freddie'nin giderek daha fazla uzanmasına izin vermesi hoşuma gitmişti. "Eğer eminsen."

"Merak etme, Dove," diye güvence verdi Vaughn, Adam ve birkaç buz torbasıyla dönmek üzere mutfığa giderken. Her ikisini de belirgin bir nezaketten yoksun bir şekilde teslim etti. "İyi olacaklar."

Adam Ezra'ya kötü kötü bakarken ben gülmedim. Bu gece ne sirkime ne de maymunlarıma. Elimi uzattığımda, Sparrow doğruca

Bana. "Yatma vakti," dedim ona. Yorgunluğu gözlerinin
e t r a f ı n d a k i morluklara yansımıştı.

"Sadece sen de yatacaksan."

"Kesinlikle seninle yatacak, Hellspawn," dedi Liam. "Onu oraya götürüp
senin için yatağa atmamı ister misin?"

Gözlerimi devirecektim ama Sparrow gerçekten de düşünceli
görünüyordu. "Gereksiz," dedim ona. "Bu adamları beladan uzak tut."

"Kahretsin," dedi Liam, elini kalbinin üzerine götürerek. "Birkaç
dakikayı kaçırıyorum ve bir sürü işle uğraşmak zorunda kalıyorum."

"Kulağa hoş geliyor," dedim ve omzuna vurdum. "Üç saat sürecek."

"Altı," diye bilgilendirdi Sparrow beni. "Gerçi ben beşe razıyım."

Freddie sırtıttı. "Boo-Boo konuştu, Daddy-K, en az beş saat sürgündesin.
Eminim seni daha fazlasını almaya ikna edebilir."

Tartışabilirdim ama bunu yapmak istemedim... Bu yüzden Sparrow'un
elini tuttum. "İyi geceler beyler. Uslu durun."

"Yapmak zorunda mıyım?" Freddie seslendi ve Sparrow yanıma
sokulunca kıkırdadım.

"Sadece ortalığı temizle," dedim ve Freddie güldü. "Bu,
uslu durmak zorunda olmadığım anlamına geliyor..."

"Öyle demedi," diye t a k ı l d ı Sparrow ve daha fazla kahkaha yükseldi.
Bu yardımcı oldu.

Hepsi yardımcı oldu.

BÖLÜM 18

OceanofPDF.com

EMERSYN

Üst katta, Jasper'ın ayaklarını uzatmış ve telefonunu çıkarmış bir sandalyede arkasına yaslandığı yere baktım. Mickey henüz odadan çıkmamıştı. Kellan

kaşlarını çattığımda beni kapıya doğru götürmekte tereddüt etmedi.

Jas ayağa kalkarken, "Her şey yolunda, Swan," dedi. "Doktor Milo'ya ders veriyor ve o da şu anda derse çok meraklı, bu yüzden dersi ona bırakacağız."

"Ders mi?" Biraz şaşırmıştım. Jasper bana doğru uzanırken Kellan kıkırdadı. Kel gitmeme izin verdi, ben de Jasper'ın kollarına kaydım ve o beni sararken iç çektim. Sonra Kel sırtıma bastırdı ve tüm gerginliğim uçup gitti. Bu sarılmaların anısı beni o tabutta ayakta tutmuştu; boğucu baskı hissi kalplerinin sabit gümbürtüsüyle silinmişti.

"Doktor periyodik olarak bize ölümlü olduğumuzu hatırlatmayı sever, özellikle de aramızdaki kalın kafalılara." Kellan'ın açıklaması damarlarıma kahkahalar saçtı, özellikle de Jasper homurdandığında.

"Bir kez olsun ben değilim." Bu sözler üzerine yüzümü Jasper'ın göğsüne bastırarak kahkahalarımı bastırmaya çalıştım. İşe yaramadı, özellikle de ikisi de kıkırdarken. Başımı kaldırıp Jasper'ın Kellan'a attığı, içinde endişe unsurları da taşıyan alaycı bakışı gördüm. "Uykuya ihtiyacın var dostum, hiç uyumadın."

Kellan sert bir ses tonuyla, "Ben de aynı şeyi senin için söyleyebilirim," dedi.

"Doğru değil. Liam'ın kankayı almak için bizi bindirdiği o süslü uçakta uyudum." Sonra Jasper bana baktı. "Onu yatağa bağlamak için yardıma ihtiyacın var mı?"

Yumuşak bir kahkaha attı. "Muhtemelen hayır. Sanırım beni ona bağlamayı tercih ederdi."

Ağzı yumuşak bir tıkırtıyla kapanan Jasper dudaklarını büzdü. "Tamam, kapıyı koruyacak birini bulur bulmaz yardıma geleceğim."

Bu Kellan'ı güldürdü, bir kolunu bana doladı ve Kel beni geri çekerken bile Jasper'a kaba bir itiş verdi. "Hayır, yardıma gerek yok. Sparrow'a beş saat söz verdim. O beş saat alacak. Sen de nöbet tutacaksın."

"Berbatsın..." Jasper zerre kadar kötü niyet olmadan söyledi. Sonra bana göz kırptı. "İyi eğlenceler, Swan. Gidip birbirinizin kafasını dağıtın." Tavsiyeye ihtiyacım olduğundan değil. Kellan'ı rahatlatmak ve dinlendirmek için her şeyi yapmaya niyetliydim. Etrafını saran karanlık ve kendini suçlaması, her ikisi de hafifletmek istediğim şeylerdi.

"Yapacağım," diye söz verdim, ona bir öpücük vermek için uzandım. "Milo ve Lainey'e göz kulak ol."

"Söz veriyorum." Göz kırptı. "Hadi git. Sabah görüşürüz."

"Saatin kaç olduğunu bile bilmiyorum," diye itiraf ettim ve o da sırtıttı.

"Yatma vakti, Sparrow," dedi Kellan beni yanına çekerken. Jasper'a bir öpücük daha verdim. Oturma odası sessizdi ama yine de neredeyse herkes alt kattaydı ya da başka bir şeyle meşguldü. Sadece ben ve Kellan vardık.

Yatak odasına doğru giderken beni bir gelin gibi kucakladı ve kapıdan içeri taşıdı. İçeri girince kapıyı kapattı ve kilitledi. Bir an kıpırdamadan öylece durdu ve bana baktı. Başımı eğerek kaşlarımı kaldırdım.

"Hoşuna giden bir şey gördün mü?"

Beni yatağa doğru götürmeden önce "Oh, çok öyle," dedi. Özenle beni yere yatırdı ve ben ona uzanmak üzereyken başını salladı. "Dokunmak yok."

Kaşlarımı çattım. Yüzündeki hoşgörülü ifade değişti ve bir eliyle boğazıma sarıldı. Parmaklarıyla yaptığı kolye, derimin altındaki uğultuyu hemen yatıştırdı.

"Benim için iyi bir kız olacaksın," dedi. "Buna ihtiyacım var."

Üç kelime her şeyi değiştirdi. Ona dokunmak istedim. Ona dokunmayı seviyordum. Ama ona ihtiyacı olan şeyi daha fazla vermek istiyordum. Tutuşuyla gevşeyerek, boğazımı ona açmak için başımı eğdim. Gözlerindeki yoğunluk, yüzümdeki her izi incelediği konusunda beni uyardı. Yanaklarımdaki morluklar artık koyu ve belirgindi. Daha da kötüleşmişlerdi, bu da iyileşmekte olduklarının bir işaretiydi.

Eli boğazımda sıkıca dururken başparmağıyla nabzımı okşadı. Bana bakışları başlı başına bir okşamaydı. Beni inceledi, gözlerindeki delici odaklanma derinlere iniyor ve altındaki tüm katmanlara bakıyor gibiydi - X-ışını görüşüyle Süpermen. Eğlence içimde dalgalandı. Kellan başını eğdi.

"Ne düşünüyorsun?" Nabzımı okşamaya devam etti. Onun yakınlığı, aynı anda diğer her şeyle birlikte, beni daha fazlasını istemeye bıraktı.

"Bana Süpermen'i hatırlatıyorsun," diye itiraf ettim ve Kellan'ın kaşları havaya kalktı. Şaşkın bir neşe mavi gözlerine yansıdı.

"Buna pişman olacağım," diye yarı mırıldandı. "Neden?"

Sesindeki bıkkınlık imaları beni güldürdü. "Çünkü- bana bakış şeklin. Sanki kemiklerime kadar her şeyi görebiliyormuşsun gibi geliyor, belki de daha derinleri."

Dudaklarındaki gülümsemenin ipuçları büyür gibi oldu ve sert bir kıkırdama çıkardı. "Sparrow... bunu nasıl yapıyorsun?"

"Ne yapmak?" Nazlanmaya çalışmıyordum. Dürüst olmak gerekirse, olduğumdan başka bir şeymişim gibi davranmayacaktım. Bu adamlara karşı buna gerek yoktu. Beni ben olduğum için seviyorlardı. Beni *ben* olduğum için kabul ettiler.

"Sadece duymak istediklerimi söyle."

Sesinde birbirine karışan şefkat ve rahatlama karşısında içim zevkle doldu. "Duymak istediğin tek şey benim kişisel süper kahramanım olduğunsa, sana her gün söyleyeceğim. Biri dokunmak yok demeseydi sana dokunur ve anlatırdım." Ellerimi teslim olur gibi kaldırdım ve parmaklarımı oynattım.

Gülümsemesi derinleşirken ifadesi yumuşadı. "Bunu dikkate alacağım." Sonra kaşlarını çatarken gülümsemesi bozuldu. "Gitmene izin verdiğime inanamıyorum-" Nefes verişindeki sertlik beni öne doğru uzattı. Eli boğazımda esnedi ama elimi kalbinin üzerine bastırdığımda beni azarlamadı.

"Yapma," diye emrettim ve emir onu etkilemiş görünüyordu. "Ciddiyim. Birazdan davranışlarıma geri döneceğim. Ama lütfen kendini suçlama. Bu kararı tek başına vermedin. Ben de dahil olmak üzere herkese danışarak verdin. Neden gitmemi istediğinizi bana anlattınız, hoşuma gitmedi ama *kabul ettim*. JD'den haberimiz yoktu. Başından beri Fuckbucket için çalıştığını bilmiyorduk."

"Ama bilmeliydim," dedi Kel, gözlerindeki gölgeler kıvrılırken. "Bilmem gerekirdi. Bir köstebekleri olduğunu biliyorduk..."

"Biz de onları tespit ettiğimizi sanıyorduk." Gerçi bu da şu soruyu akla getiriyordu: Kimliklerini tespit ettiklerimiz JD tarafından tuzağa düşürülmüş müydü? Hiç bilebilir miyiz? "Kellan

-Her şeyi doğru yaptın. Benim güvenliğimi ön planda tuttun. Milo'nun güvenliğini ilk sıraya koydun. Bir şeylerin yanlış olduğunu anladığında bizim için geldin. Eğer hiçbir şey

başka bir şey sizi ikna edemez. Ben buradayım ve yaşıyorum, nefes alıyorum. Sensiz olmazdım."

Tutuşunu gevşeterek parmaklarıyla boğazımı okşadı. "Sana zarar verdiler-"

"Beni uzun zaman önce incitti, bu sefer tek yaptığı beni morartmak oldu." Gerçek buydu. "Komik olan şu ki, ondan korkmuyordum. Yaptıklarından hoşlanmadım... Videoları olmasından ve Milo için bir tane oynamasından nefret ettim." Belki birden fazla oynatmıştır. Bu düşünce tüylerimi diken diken etti. "Ama hissettiğim şey korku değildi. Öfkeydi. Hayal kırıklığıydı. Sonra beni o tabuta koyduklarında biraz korktum, sonra kendimi sakinleştirdim."

"Nasıl?" Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Geleceğinizi biliyordum," dedim ona. "Hepinizin geleceğini biliyordum. Beni bulana kadar durmayacaktın... ve benim için çok geç olsa bile Milo'yu bulacaktın. Tek gerçek endişem şuydu: Sizden ayrılmak istemiyordum ve incinmenizi istemiyordum-"

Dudaklarının benimkilerle birleşmesi sonraki sözcükleri susturdu. Dokunmamakla ilgili söylediklerine rağmen kollarını bana doladı ve beni kucağına sürükledi. O an hiçbir kelime yoktu. Onun tadına bakmadan zar zor nefes alabiliyordum ve oksijeni teması kesecek kadar önemsemiyordum.

Geri çekildiğinde nefes nefese kalmıştım ve sonra elleri gömleğimin eteğindeydi, onu yukarı ve aşağı doğru çırpıyordu. Ellerini kaburgalarımın ve benek benek morluklarımın üzerinde gezdirirken ani durgunluğu bende yankılandı.

"Onu parçalara ayıracağım," dedi Kellan yavaşça, izleri inceleyebilmek için beni geri iterken.

"Onu burada istemiyorum," dedim, daha fazla eğilmesini engellemek için bacaklarımı gövdesine doladım. "Bizimle değil. Ne seninle *ne* de benimle. *Bu* bizimle ilgili ve sen bana dokunduğunda onu yakınımızda istemiyorum."

"Böyle mi olacak?" Sözlerine isteksizlik damgasını vurmuş gibiydi ama gözlerini benden kaçırmadı. Bir kez bile.

"Evet," diye bilgilendirdim onu. "Öyle. Kurallarımız var."

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Eğer itaatsizlik edersem bana şaplak atmayı mı planlıyorsun?"

"Hayır," dedim ona. "Ama eğer istersen..."

Bu bana içten bir kahkaha kazandırdı ve sonra yüzümü dikkatle ellerinin arasına aldı. "Sparrow... Sana tapıyorum."

"Duygularımız karşılıklı," diye söz verdim. "Burada benimle kalabilir misin? Sadece ben mi? Başka bir şey yok mu? Yoksa dikkatini dağıtmak için başka bir yol mu bulmalıyım?"

Dudakları büzüldü. "Senin için her şeyi yapabilirim." Bu sözlerdeki ham, temel gerçek göğsümdeki gerginliği çözdü. Bir parçam bunca zamandır nefesimi tutuyordu. Nefesimi tutuyor ve kaçmak için bana saldıran duygu selini yumrukluyordum. "Herhangi bir şey."

"Seni seviyorum Kellan," dedim ona. "Hepinizi çok seviyorum ama benim de seni sevdiğimi ve senin için her şeyi yapabileceğimi ve yapacağımı asla unutma."

Hepsi için.

"Sen benim evimsin."

Hepsi öyleydi. Onların -hayır, *bizim*- kulüp binasında oydukları yenilenmiş alanlardan, yanlarında oluşturdukları alanlara kadar.

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldandı. "Ama bu hâlâ seni bağlayıp, benden başka bir şey görmeyene ya da hissetmeyene kadar yemeyi hayal etmediğim anlamına gelmiyor."

Bu açıklama karşısında amım sıkıştı.

"Ya da oyuncaklarla sınırlarını test etmek -şimdi beni kışında görmek hoşuna gidiyor, değil mi?" Bu sorunun açık sözlülüğü içimde başka bir beklenti titremesine yol açtı.

"Her yerde senin olmanı seviyorum," diye söz verdim. "Ağzımda-" Göz bebekleri büyüdü. "Amımda." Kalçalarımın beşiğine doğru bastırarak kendini hafifçe gıcırdattı. Giysilerimiz sürtünmeyi azaltıyordu ama ereksiyonunun ağırlığını ya da bana karşı hareket ettiğinde nasıl hissettirdiğini gizleyemiyordu. "Kıçım-evet, seni orada hissetmeyi seviyorum. Bana gösterdiğin özeni seviyorum." Hepsinin gösterdiği özeni. Bu herkesle yaptığım bir şey değildi ama onlara güveniyordum. Doğru yapıldığında iyi hissettirebileceğini anlamıştım ve dahası, bunu geri almıştım. "Sana dokunmayı ve senin bana dokunmanı seviyorum."

Yukarı çektii, sonra ellerini taytımın kenarlarına geçirdi. Nazik bir çekişten sonra kıyafetlerimi soymaya başladı. Çıplakken yatağın yanında durmuş beni inceliyordu ve kendimi hiç bu kadar teşhir edilmiş hissetmemiştim ya da bu kadar baş döndürücü bir yükseliş yaşamamıştım.

"Bacaklarını aç," diye mırıldandı, bir parmağını bir meme ucunun etrafında gezdirdi ve elini karnıma doğru götürmeden önce Vandals dövme doğru ilerledi. Amcığıma ulaştığında elini uyluğuma götürdü. Dokunduğu her yerde ateş beni yakıyordu. "Freddie lanet olası bir şair olabilir," dedi ve sonra bana alaycı bir bakış attı. "Gerçekten de çok güzel bir amın var."

Öksürerek bir kahkaha attım ve sonra kendi giysilerini çıkarmaya başladı. Ben öne doğru oturacakken başını sertçe salladı.

"Ellerini ayak bileklerine koy, Sparrow. Beni iyice ger." Aleti kalın, kırmızı ve ön spermle nemli bir şekilde karnına çarptığında dudaklarımı yaladım. Ben dediğini yaparken o da kendine birkaç vuruş yaptı ama ben ayaklarımı geriye çekerek başımın arkasına sıkıştırdım. "Lanet olsun..."

Sırıttım, sonra kalçalarımı kavislendirerek gerdirdim. "Amım çok boş..."

"Sadece beni itmek istiyorsun."

Evet, evet yaptım. "Seni *hissetmek* istiyorum."

Başka bir şey söylememe gerek kalmadı, çünkü öne doğru fırladı ve sikini yarığıma sürttü. Bu hareket ikimizi de kızdırdı ama şikâyet etmedim. Şu anda bana bakışı, bakışlarıyla beni yiyip bitirmesi, beni tam uçurumun kenarında tutuyordu. "Nazik olacağım," diye beni bilgilendirdi, "ve beni saatlerce hissedeceksin, Sparrow."

Oh, bu baştan çıkarma beni gülümsetti ve sonra içeri girerken alçak bir çığlık attı. Gerilme mükemmeldi, yanma oradaydı ama aynı zamanda amımın onu saran sıkışıklığı da vardı ve alt dudağımı ısırarak için başını eğerken ellerini her iki tarafımdaki yatağa dayadı.

"Ayak bileklerini omuzlarıma koy." Emir içime işledi ve ayak bileklerim onun omuzlarında olacak şekilde yer değiştirdim.

"Benim için iyi bir kız ol ve şimdi meme uçlarınla oyna... onları acıtacak kadar sık, sonra tekrar kızdır." Kalçalarını hafifçe yuvarladı, geri itmeden önce bu hareket onu rahatlattı.

Ellerimle göğüslerimi kapattım ve meme uçlarımla oynamaya başladım. Sağdakini o kadar sıktım ki, acısı beni ona kenetledi.

"Mükemmel," dedi gülümseyerek. "Böyle devam et ve dayan Serçe... yarın ikimiz de kolay kolay yürüyemeyeceğiz."

Oh, bu bir-ve sonra tekrar itti. Şiddetli ve çılgın hızı düşüncelerimi dağıttı, ama onaylayan bakışları altında meme uçlarımla oynamaya devam ettim ve ilk orgazm beni batırdığında, o da beni takip etti. Sadece yumuşamadı. Belki de yumuşamadı, sadece bir süre benimle birlikte yattı ve sonra tekrar hareket etmeye başladı.

Bir noktada beni yüzüstü çevirdi ve kıcımlı doldururken klitorisime takılı bir oyuncak vardı ve aklımdaki tek düşünce onun

tekrar ve tekrar isim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19

OceanofPDF.com

ROMA

A Doktor Milo ile işini bitirdikten sonra geri kalanımızı bulmak ve kahve almak için merdivenlerden indi. Ezra'nın patlamış dudağına ve morarmış gözlerine baktı.

Yüzünü. "Dikişe ihtiyacın var mı?" Bu onun açısından bir tavizdi; Graham'ın omuz silktiği bir taviz.

Bodhi, "Elimi yamamak gerekebilir," diye gönüllü oldu. "Suratıyla parmak eklemlerimi kırmaya kararlı görünüyordu. Adamın nasıl dövüşüleceğini öğrenmesi gerek."

Ezra omzunun üzerinden, "Siktir git," dedi ve Bodhi ona bir sırtış fırlattı.

"Benim tipim değilsin," dedi Bodhi. "Partnerlerimin biraz daha kıvrımlı, biraz daha zeki ve çok daha güzel olmasını isterim."

Bu açıklama göldeki çakıl taşları gibi dalgalanarak düştü ve Graham'dan daha sert bir bakış aldı. Ama adam bu sataşmaya tepki vermekten -en azından fiziksel olarak- kaçındı. Onun yerine sadece ters ters baktı. Sadece Adam kıkırdadı, Liam da öyle. Freddie gerçek bir kahkaha patlattı ve Doc gözlerini devirirken gülümsememe izin verdim.

Onlara hiç dikkat etmeden odayı taradı.

"Starling uyumaya gitti. Kellan'ın ona ihtiyacı vardı." Hepimizin ona ihtiyacı vardı. Bu her yüze yazılmış ve her ifadeye kazınmıştı. Bodhi, Adam ve Ezra'ya baktım, her yüze değil. Sorun değildi. Önemsiyorlardı... bu yeterliydi.

"Güzel, dinlenmeli. Milo dinleniyor ve kız arkadaşı da onunla kalıyor." Doc'un son yorumu Ezra ve Adam'ın birden fazla karanlık bakışına neden oldu, ancak Adam'ın ifadesi karardığı anda neredeyse nötr hale geldi. Doc'un sırtması ona göre değildi; o daha nazik olma eğilimindeydi.

Belki de bu nezaketti.

"Huh, küçük Lainey B'nin bir erkek arkadaşı var." Bodhi koltuğunda geriye yaslandı ve morarmış ellerini başının arkasında birleştirdi. "Aferin ona."

"Siktir. Off." Ezra her kelimeyi tükürdü ama sandalyeden kalkmadı. Hah. Belki de Liam onu daha sert dövmeliydi.

Kesinlikle, gelecek için saklanacak bir şey.

"Sadece kıskanıyor," diye devam etti Bodhi, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi.

"Ayrıca silahlı," dedi Doktor ona. "Yani belki biraz sağlıklı bir hayatta kalma içgüdüğü yanlış olmaz."

"Eğer beni öldürebilseydi, Doktor," dedi Bodhi, "bunu çoktan yapardı. Şu anda sadece başka bir adam kendisine ait olduğunu düşündüğü bir kıza aletini daldırdığı için kızgın."

Ezra ayağa kalkarken "Pislik," dedi ama bu kez onu durduran Adam oldu.

"Bırak gitsin..."

"Lainey hakkında böyle konuşması senin için sorun değil mi?" Ezra'nın öfkesi her bir kelimeyle birlikte alevlendi.

"Sözler onun için değil," diye öğüt verdi Adam. Bu mantıklıydı. Bodhi ikisini de yemlemekten oldukça memnundu. Liam'ı yemlemekten de hoşlanıyor gibiydi.

-Peki ya geri kalanımız? Bizi yalnız bıraktı.

Düşünmek için yiyecek.

Ezra ve Adam şimdi birbirlerine ters ters bakıyordu ve Liam gözlerini devirdi. "Üçünüzü de ayıracağım. Bu saçmalığa ihtiyacımız yok."

"Bence patlamış mısır yapmalıyız," dedi Freddie sırtarak. "Bu bizim kendi kişisel yan gösterimiz gibi bir şey."

"Ancak," dedi Vaughn ölçülü bir sesle, "şu anda hiçbirimizin bu tür bir dikkat dağınıklığına ihtiyacı yok."

Bu cümle üçünün etrafındaki balonu delmiş gibiydi ve Bodhi uzun bir iç geçirdi. "Peki, ince derili siksiz mucizeyi yemlemeyi bırakacağım."

"Eğer sikimde boğulmak istiyorsan," dedi Ezra. "Bunu ayarlayabiliriz."

"Yeter," dedi Liam, kelimenin içinden öfke fişkırıyordu. "Hepinizin ağzını tıkamak üzereyim. Ve yemin ederim Ezra, ağzını bir kez daha açmayı aklından bile geçirirsen o lanet çeneni kırarım. Ağzın bağlıyken işe yarayabilirsin."

Ezra cevap vermek yerine döndü ve elindeki şişeyi uzaktaki duvara fırlattı; şişe paramparça oldu ve boyayı bira kırıntılarıyla kapladı.

"Daha iyi hissediyor musun?" Adam ona sordu. Ezra onu tersledi ve merdivenlerden yukarı çıkmak için uzaklaştı.

Liam bakışlarını tavana çevirdi. "Onu takip et, yoksa ben ederim."

Adam içini çekti ve oturduğu yerden kalktı. "Tamam. Ben onu sakinleştiririm. Deliyi bizden uzak tut."

"Bunu düşüneceğim," diye karşılık verdi Liam.

"Hakarete uğramış gibi hissediyorum," dedi Bodhi. "Neyse ki ne söyleyecekleri umurunda bile değil."

"Freddie," diye yorumladı Doktor. "Şu ikisine odalarına gitmeleri için bir dakika ver, sonra arkadaşını *başka* bir yere yerleştir."

"Evet," dedi Freddie, Doc'a başparmağıyla onay vererek. "Sırada Milo'nun nöbetini kim tutacak?"

"Evet," dedi Vaughn. "Birazdan Jasper'ın yerini alacağım, sonra da Liam'ın. Bu şerefsizler buraya yardım için gelip gelmediklerini anlayana kadar dönüşümlü olarak çalışacağız."

"Benim için çalışıyor."

"Ben de," diye gönüllü oldu Bodhi ama başka kimse onun yanıtını beklemiyor gibiydi. Gülümsedim. Bodhi'nin yaptığı her şey diğerlerini kendisinden uzaklaştırmak içindi - sevdikleri hariç.

Freddie.

Starling.

Lainey.

Onları severdi.

Geri kalanımız onun umurunda bile değildi.

İyiymiş. Starling'i koruduğu sürece, kimi sevip sevmediği umurunda değildi. Ezra'dan da hoşlanmıyordum. Adam'a zihinsel bir omuz silkme verdim. Çok şey vermişti ama onun da kendi gündemi vardı.

"Her neyse, ben kahve alacağım." Doktor mutfağa doğru gözden kayboldu. Liam bakışlarıyla onu takip etti ve sonra bana baktı. Doc'ta bir şeyler vardı. Bunu hepimiz biliyorduk.

Liam hiçbir şey söylemedi ve Freddie Bodhi'yi hareket ettirene kadar da kıpırdamadı. Onlar merdivenlerden yukarı doğru gözden kaybolduklarında Vaughn sadece başını salladı.

Vaughn, "Üçünün de kalmasına izin vermek kötü bir fikir," diye yorum yaptı. "Bodhi'nin ölmek gibi bir arzusu var."

"Keşke yapsaydı..." Liam ellerini yüzünde ovuşturdu. Yorgunluk her hareketine sinmiş gibiydi.

"Yarın anneni aramalıyız," dedim ve bana doğru döndü, yüz ifadesini bulanıklaştıran bir kafa karışıklığı vardı ve sonra...

"Lanet olsun. Bizimle yemeğe çıkmak istedi..."

"Biliyorum. Şu anda yapamayız. Onun için güvenli değil." Doğum günümüz yılda sadece bir kez geliyordu. "Bu yüzden onu arar ve konuşuruz. Sonra da güvenli olduğunda onunla yemeğe çıkarız."

Liam ensesini ovuşturdu ve bana zayıf, neredeyse hüzünlü bir gülümseme verdi. "Onunla konuşmak zorunda değilsin. Biliyorum, her zaman

rahat."

"Daha fazla aile kötü bir şey değildir." O'Connell'ları sevdim. Onları Liam gibi sevmiyordum ve onlara ihtiyacım da yoktu. Ama onun bize ihtiyacı olabilirdi ve bu da benim için sorun değildi.

"Şimdi böyle diyorsun."

Omuz silktim. "Daha önce bana ihtiyacı yoktu."

Ağzı yukarı doğru kıvrıldı ama gülümsemesi gözlerine değmedi. "Sanırım onu ararsan hoşuna gider."

"Biz..."

"Evet," dedi ve uzun bir iç çekiş daha yaptı. "Ararsak daha çok hoşuna gidecektir. Eğer Hellspawn da buna hazırsa..."

"Olacak." Starling ailesini severdi. Biz onun ailesiydik. Mary O'Connell Liam'ın ailesiydi. Bu onu Starling'in de ailesi yapıyordu.

"Bundan emin olmana sevindim." Ama sözcüklerde kavurucu bir sıcaklık yoktu. "Biraz daha kahveye ihtiyacım var."

"Uyumalısın." Uyumamıştı. İzini sürmüştüm.

"Henüz değil," dedi başını sallayarak. "Şu anda rüyalarım güvenmiyorum."

Kabuslar. Rüya değil.

"Sharpe'ı görmek istiyorum."

Diğer yarım bana bakmak için döndü. "Ne?"

"Sharpe hâlâ hayatta." Omuz silktim. "Ya da Vaughn onu kontrol ettiğinde öyleydi."

Doktor elinde kahvesiyle mutfaktan çıktı. JD'nin ne yaptığını öğrendiğimizden beri çok şey olmuştu ve Starling ile Milo'yu almaya gitmişlerdi. Onları eve getirdiklerinden beri daha da fazlası. Liam bakışlarını Vaughn'a çevirdi.

"Öyleydi. Berbat kokuyor. Daha kötü görünüyor. Ama hâlâ hayatta. Bazı kesiklerinde enfeksiyon olduğundan eminim." Vaughn'un umurunda değildi.

Doktor, "Enfeksiyonun onu öldürmesi hâlâ biraz zaman alabilir," dedi.

"Evet," diye kabul etti Liam. "Bu konuda kararsızım. Enfeksiyon yeterince acı verir mi bilmiyorum."

"Hayır," dedim. "Ya da yeterince hızlı."

"Etrafında olmasından bıktın mı?" Doktor sordu ama Liam'a değil bana bakıyordu.

"Onun tekrar peşine düşmesini istemiyorum." Sebeplerden biri buydu.

Vaughn, "JD'nin görevlerinden biri de onu serbest bırakmaktı," dedi.

Doc yavaşça, "Demek sikik herif kardeşini geri istedi," dedi. Sesinin tınısındaki değişiklik Liam ve Vaughn'un dikkatini çekti. "O zaman onu geri verelim derim, işe onu hediye paketi yaparak başlayabiliriz."

Vaughn, "Onu nereye göndereceğimizi hâlâ bilmiyoruz," dedi.

"Belki," dedim. "Kasada JD'nin telefonları var." Birinin Kellan'ın, diğerinin de JD'ninkinin klonu olduğunu doğruladıktan sonra ikisini de kapattık ve şimdilik sakladık.

"Doğru," dedi Vaughn. "Ama onları kırabilir miyiz?"

"Alfabe olabilir," dedi Doktor. "Neden ona telefonları daha önce vermedik?" Bana baktı, ses tonundaki ısırik duyulabiliyordu ama Doc'un öfkesi bana yönelik değildi.

"Biraz meşguldüm," diye yanıtladı Vaughn. "Dove'u Milo'ya geri götürmek çok daha önemliydi."

"Hadi canım," diye neredeyse hırlayarak bana doğru yürüdü Doc. "Elbette onları geri alacaktık ama adamlar buradaydı. Yapabilirdik-" Doc'la arama girmesini engellemek için Liam'ın göğsüne bir el koyduğumda bile sözünü kesti. Doc bana zarar vermeyecekti.

Acı çekiyordu.

Liam'ın canı

yanıyordu.

Starling'in canı

yanıyordu.

Herkes acı çekiyordu.

"Bunu şimdi yapabiliriz," dedim Doc'a. "Ben Sharpe'la konuşmaya gitmeden önce onları aramak ister misin?"

Çünkü bunu onunla bitirmek istedim. Starling'e bir gram daha zarar veremezdi. Kimse vermedi. Liam'ın içinde titreşen gerginlik, vücudunun sertliğiyle kendini belli ediyordu.

"Evet," dedi Liam, sesi alçak ve agresifti. "Bunu şimdi yapabiliriz ve sen de geri adım atabilirsin Vandal. Roma'nın iyi bir fikri vardı. Senin bir pislik gibi davranmana ihtiyacı yok."

"Ama belli ki senin vermene ihtiyacı var," dedi Doktor mülayim bir bakışla. "Evet," diye itiraf ettim. "Liam her zaman bir pisliktir."

Aynam bakışlarını bana doğru çevirdi, Doktor da öyle. Vaughn arkamızdan gülmeye başladı. Ses odayı çınlattı ve Liam'ınki gibi Doc'un dudakları da kıpırdadı. Çok geçmeden hepsi gülmeye başladı.

Bu iyiydi. Kavga etmekten daha iyiydi. Starling'in kavga etmemize ihtiyacı yoktu, tabii diğer herkesle kavga etmiyorsak. Onun için sorun olmazdı.

"Doğru," dedi Doc nefesini toparladıktan sonra kahvesini aldı. Arkasını dönerken bir elini yüzünde gezdirdi. "Alfabe'yi arayacağım. Biri telefonları alsın. Sonra da başka bir telefon alıp o orospu çocuğuna kendi videomuzu çekertirmek istiyorum."

Liam hiç de düşmanca olmayan bir ses tonuyla, "Telefonum var," dedi. "Daha fazlasını alabiliriz. Kaç kamera istersiniz?"

"Aman Tanrım," dedi Vaughn arkamdan. "Bu sesleri tanıyorum. Kel'i bekleyelim mi?"

"Hayır," diye herkesten önce ben cevap verdim. "Kel'in Starling'e ihtiyacı var. Sharpe'la bizim ilgilenmemiz gerekiyor."

"Kel, Jas ve ben de dans partnerinin icabına baktık." Bu benim için gerçekten bir faktör değildi. Hepimiz Starling'i koruduk. Skor tutmama gerek yoktu. Ancak Vaughn'un paylaşması gerekiyordu. "Yeterince adil. Ben telefonları alayım. Güvenliği çalıştırmalı ve Freddie'nin neler olduğunu bilmesini sağlamalıyız."

Başımı salladım. "Ona söyleyeceğim." Liam'a baktığımda onu inceledim. Bununla başa çıkabilir miydi?

Bana küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. Hiçbir şey Jonathon O'Connell'ı geri getiremezdi, hatta Starling'in yaşadığı geçmişi bile ortadan kaldıramazdı. Ama kardeşi aracılığıyla o pislige zarar verebilirdik.

Sharpe'in zaten cezalandırılması gerekiyordu. Ben de aynı fikirdeydim.

"Yani karar verdik mi?" Doktor sessizlik uzadıktan sonra sordu. Gözlerimi Liam'dan ayırmadım. Yörüngesinde dönen öfkenin kendi türbülansı vardı. Onun da yakında Starling'e ihtiyacı olacaktı. Ama şu anda şiddete daha çok ihtiyacı vardı.

Liam bana bir bakış fırlatmadan önce, "Anlaştık," dedi. "İlk sen almak istiyorsun, değil mi?"

"Sadece öldüğünü bilmek istiyorum." İhtiyacım olan şey Starling'in geçmişinin zincirlerinden kurtulmasıydı. Kanatlarını açabilmesi ve birinin onları tekrar kırmaya geleceğinden endişe etmemesiydi. Sharpe'ları silmek istedim. Moira'nın başka bir soyadı olabilirdi. "Starling'in yeni bir isme ihtiyacı var."

"Cleary?" Liam meydan okudu ve ben omuz silkdim.

"Umurumda değil, sadece Sharpe olmasın." İsmi saklamak isteyebilir ve bu onun kararı olabilir. Eğer isterse, bu isme sahip diğer herkesi eleyip bu ismi ona verebiliriz.

"Eğer isterse başka bir soyadı daha var," diye hatırlattı Doktor. "Hardigan."

"Evet," dedi Liam yavaşça. "Ve o diğer orospu çocuğuyla da ilgilenmemiz gerekiyor."

Merdivenlere doğru yönelmeden önce, "Yapacağız," dedim. Vaughn elinde telefonlarla aşağı inmeye başlamıştı bile. Freddie ve Jasper'a haber verecektim. Milo ve Kellan'ın dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Bu kısmı biz halledebiliriz.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 20

OceanofPDF.com

FREDDIE

"C Sana bir soru sorabilir miyim?" Bodhi'yi önceki odama yeni yerleştirmiştim. Burası hiç hatırlamadığım kadar temizdi. ve beni yeni süite taşıdıktan sonra birisi yeniden boyamıştı.

Hah. Bodhi için fazlasıyla yeterliydi. Jasper'ın eski odası daha büyük ve Milo'nunkine daha yakın olduğu için orayı Adam ve Ezra için ayırdık. Eğer bu ikili aynı odayı paylaşmaya karşı çıkarsa, başka biriyle kalabilirlerdi.

Bodhi banyonun kapısında durmuş elindeki havluyla yüzünü silerken, "Az önce yaptığını söyleyebilirim," dedi. Ben yeni çarşaf ve battaniyeler alırken o da yıkanmış ve tıraş olmuştu. Adam kendi yatağını yapabiliirdi. Ama koca bir dolabımız vardı ve birisi her şeyi iki katına çıkarmıştı.

Alışverişe gerçekten daha fazla dikkat etmem gerekiyordu. Kulüp binası her zaman bir sığınak olmuştu, ancak şimdi bir eve dönüşüyordu.

"Ama göt deliğimi bunu hak eden ahmaklar için saklayacağım."

Bir kahkaha attım. "Onları kışkırtmayı seviyorsun."

"Bu bir soru değil," dedi Bodhi havlusunu banyoya geri fırlatıp bana bakmadan önce. "Çıkar ağzındaki baklayı Freddie. Bugün seni öldürmeyi planlamıyorum."

"Kahretsin," dedim. "Hâlâ bunu yapacağın destansı yolu bekliyorum."

Bu oldukça kötü şakaya cevap verme zahmetine girmedi. Onun yerine kollarını kavuşturdu ve bana uzun uzun baktı.

"Doğru. Onlarla anlaşman nedir? Liam, Ball-Cracker ve şu iki pislik." Liam ondan hoşlanmıyordu -ya da daha doğrusu, ona güvenmiyordu. İlginç bir şekilde, ona daha yakın ve rahat görünen Top Kraker'di. Boo-Boo'nun kankası ve yeni arkadaşımızın sıkı fıkı olduğu küçük bir dünya.

Ya da belki.

"Yoksa bu yüzden mi Pinetree'deydiniz?" Bu fikir beni biraz sarstı. Bu mümkün müydü? Ball-Cracker bizi almaya gelmişti. Bodhi'yi de aramış mıydı?

Omuz silkti. "Lainey ateşli ve nazik biri. Hak etmeyen birine sürtük gibi davrandığını hiç görmedim. Hayır, Pinetree'ye gitmemi o istemedi. Onu birkaç yıldır görmedim." Bu kadar doğrudan bir cevap veremezdim.

isteyebileceğimi düşündüm. "Onun için Ball-Cracker'ı seviyorum. Uyuyor. Reed ve Graham, bu ikisi her zaman bir açıyla hareket ederler. Kontrol için yaşıyorlar. Bu bana kurdeşen döktürüyor."

Hah. "Ve Liam?"

"Benden hoşlanmıyor. Neyse ki onun fikirleri umurumda bile değil." Yanında getirdiği spor çantasına doğru yürüdü ve fermuarını açtı. "Tanışmamızın nedeni aptal şanslıydı Freddie. Daha fazla kurcalama."

Kollarımı kavuşturarak onu inceledim. "Her şeyi ikinci kez tahmin etmek istemiyorum..." "Ama ihanet ağızda kötü bir tat bırakır." Bodhi dönüp bana baktı. "Ne

tekrar rahat hissetmeye ihtiyacın var mı?"

Neredeyse gülecektim. Muhtemelen, bazı insanlar hayatta olduğu sürece kendimi asla rahat hissetmeyecektim. Ne yazık ki hepsinin adını bilmiyordum. Bilseydim?

Evet, işim bitene kadar bir yolculuğa çıkıp kulak falan toplayabilirdim. Ne Boo-Boo'nun ne de benim için uygun bir hayat değildi, bu yüzden kendi iblislerimi onunkilerle bir tutup onları öldürebilirdim. Bu iyi bir başlangıçtı.

Boşalana kadar aletimi kışına sürttüğümde bana karşı kıvranışının görüntüsü ve ondan orgazmı çıkarırken parmaklarımdan aşağı damladığını hissetmek, aletimi bir saniyede sertleştirdi.

Doğru. Şu anda Boo-Boo'yu böyle düşünmek yok. Tüm o odunlar sadece ve sadece onun içindi.

"Yapabileceğinden emin değilim," diye itiraf ettim, Bodhi'nin bir cevap beklediğinin farkındaydım. "Senden hoşlanıyorum. Kötü bir adam olmadığını düşünüyorum."

"Ben beni tanıyan herkese bir armağanım."

Gülmedim ama eğleneliydi. "Herkes sana güvenmiyor." "Bu hayal kırıklığıyla yaşamaktan gayet memnunum."

Homurdandım. "Boo-Boo yapar."

"Ah... PPG'nin benden korkacak bir şeyi yok Freddie. İkinizin de yok. Bak, güven bana. Bana güvenme. Benim için hepsi aynı. Senden hoşlanıyorum. PPG'yi seviyorum. Lainey B.'den hoşlanıyorum. İnsanlardan hoşlandığımda yapmayacağım şey yoktur."

Onu almıştım.

"Peki ya sevmediğiniz insanlar?"

Yüzünü buruşturdu. "Hangisini öldürmeme izin yok?"

"Liam, kesinlikle," dedim. "O benim kardeşim."

Tek tepkisi bir homurtu oldu.

"Adam ve Ezra'ya gelince? Boo-Boo Adam'dan hoşlanıyor ve birkaç kez ona yardım etmeye çalıştı."

"Yani Ezra adil bir oyun mu?" Gülümsemesinin aniden parlaması beni bu kadar eğlendirmemeliydi ama eğlendirdi.

"Mantıklı olduğunu söyleyebilirim. Daha önce kimsenin kavgadan şikayet ettiğini duymadım."

Bodhi baş ve işaret parmağını bir silah gibi kaldırarak beni işaret etti. "Anlaşıldı. Şimdi, çıplak uyumayı seviyorum ve sen benim tipim değilsin. Bitti mi?"

"Evet. İyi uyu. Çok fazla dolaşmamaya çalışın. Herkes biraz gergin ve eğer daha önce söylemediysem..." Kapıya gittim ve ona dönüp bakmadan önce kolu kavradım. "Teşekkür ederim. Sana borçluyum."

"Hayır," dedi Bodhi. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Olmak istediğim yerdeyim. Ya da sen çıktığında ben de yatabilirim." "İyi geceler, Bodhi."

"İyi geceler," dedi ve ekledi, "Hey, Freddie..."

"Öyle mi?"

"Eğer benim için gerçekten iyi ve kanlı bir dövüş ayarlayabilirsen, bu çok hoş olur."

Kıkırdadım. "Aklıma kazınması gereken birkaç kişi geliyor ve görünüşe göre fuckbucket'ın çok fazla güvenliği var."

Bodhi ellerini birbirine çırttı. "Noel gibi olacak."

Kapıyı kapattıktan sonra kıkırdadım ve Jasper'ı Milo'nun odasının dışındaki sandalyede arkasına yaslanmış, ayaklarını önüne uzatmış halde bulmak için döndüm. "İyi misin?"

"Hayatımda bir gün bile," diye karşılık verdi Jasper. "Git biraz uyu. Berbat görünüyorsun."

Homurdandım. "Senden daha iyi görünüyorum."

Elini göğsüne bastıran Jasper'ın nefesi kesildi. "Lanet olsun, evlat. Bu yaralar."

Daha önceki eğlence geri döndü. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Vaughn birkaç saat içinde beni heceleyecek. O zaman uyuyor olacağım. Liam, Rome ve Doc çöplerle ilgileniyor. Sonra onlar da biraz uyuyacak."

Çöp.

Sharpe'ı öldüreceklerdi.

Onlara katılmayı düşündüm... Hayır, o pislği öldürmek beni tatmin etmeyecekti. Ne kadar berbat bir insan olsa da, ihmalkârlığı ve bencilliği Boo-Boo'ya yardım etmesini engelliyordu.

Parçalara ayırmak istediğim kişi o sik kafalıydı. O ve Milo ile Boo-Boo'yu incitmeye yardım eden pislikler.

"Jas?"

"Öyle mi?"

"Neden beni seçtin?" Bu soru, geç olduğunda ve hepimiz yorgun düştüğümüzde tüm düşüncelerin ortaya çıktığı aynı derin, karanlık yerden ortaya çıktı. Çoğu zaman bu düşünceleri, özellikle de beni boğmakla tehdit edenleri bastırmaya çalışırdım. Ama bu gece... "Bok gibiyken. Bir keresinde seni bıçaklamaya çalışmıştım."

"Biliyorum."

"Ve uyuşturucular... Temizlenmemi istediğini biliyorum ve yardım etmeye devam ettin ama ben her zaman onlara geri döndüm." Bunu kafamda evirip çevirdim. "Ve kavgaya çıkarmak ya da başkalarına tepki vermek konusunda hiçbir bok dinlemedim."

Ben her bir parçayı çıkarıp incelerken Jasper hiçbir şey söylemedi.

"Bende ne buldun?" Anlamadığım kısım buydu. Vandalların geri kalanından önce beni gören Jasper olmuştu. Beni kavgaların dışına sürükleyen, diğerlerini sona erdiren ve muhtemelen kıcıma tekme yemeyi hak ettiğim bir bok yüzünden beni dövmeye kararlı adamları birden fazla kez döven Jasper.

"Ben," diye cevap verdi Jasper, sonunda göz göze geldiğimizde. "Bana kendimi hatırlattın. Gözün hep çıkışlarda. Her zaman kimi kışkırtabileceğine bakarsın, çünkü insanlar tepki verdiklerinde düşünmezler. Sadece saldırırlar. Acını boktan şakalarla ve bazen daha boktan davranışlarla örtbas ettin. Peki ya uyuşturucu? Hiçbir zaman uçmanın peşinde değildin Freddie. Sadece kaçmaya çalışıyordun."

"Sen uyuşturucu kullanmazsın." Hâlâ açıklamasının geri kalanını sindirmeye çalışıyordum. Kahretsin, hepsi çok rahatsız edici derecede yakındı.

"Hayır, ama kendisinden ve etrafındaki herkesten nefret eden alkolik bir babam vardı. Yumruklarıyla senin ağzınla ukalalık ettiğin kadar kolay öfkelenen bir adam. Öfkemi oldukça dürüstçe yaşıyorum." Bu çiğ açıklık daha da rahatsız ediciydi.

"Sen baban değilsin," dedim ona. "Bana hiç öfkeyle vurmadın. Bunu Boo-Boo'ya yapmazsın."

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Vaughn, Kel ve Milo'yu patlattığımdan oldukça eminim. Liam'ı birkaç kereden fazla." Jasper kaşlarını kaldırarak bunu inkâr etmem için bana meydan okudu.

"Beni yakaladın," dedim ellerimi açarak. "Ama hâlâ baban değilsin."

"Teşekkür ederim. Asla onun yerinde olmak istemiyorum." Gözlerindeki çıplak duygu daha da rahatsız ediciydi. "Yani evet, evlat. Sende kendimden çok şey gördüm. Özellikle de arkandakilere güvenmemen, etrafındaki şiddete verdiğin tepki... ve biraz sıska olman."

"Sen bir pisliksin," diye yorum yaptım.

"Evet," dedi Jasper. "Üzücü ama gerçek." Kıkırdayarak başımı salladım.

"Teşekkürler."

"Hıyarlık ettiğin için mi?" Evet, benimle alay ediyordu, ama ben buna pek aldırmıyordum.

"Elbette," dedim onu tersleyerek. "Sanırım birkaç saatliğine yatacağım. Bodhi benim eski odamı aldı. Pislikler de seninkini."

"Güzel. Biraz dinlen." Jasper boynunu kırdı. "Ya Freddie?" Ona bakmak için durakladım. "Evet?"

"Bana kendimi hatırlattın," dedi Jasper. "Sadece sen benden daha iyisin. Sen asla başkalarına zarar vermeye çalışmadın."

"Bu, bazılarına zarar vermek istemediğim anlamına gelmez." Ben bir kahraman değildim. "Hayır, beni yanlış anlıyorsunuz. Sen de geçmişinden aynı şekilde kaçırıyorsun.

Benim yaptığım gibi - sadece sen başkalarına değil kendine saldırıyorsun." Oh.

"Ve benim kitabıma göre bu seni benden daha iyi yapıyor, en azından başa çıkma konusunda."

"Bundan emin değilim."

"Şey," dedi Jas omuz silkerek sandalyesinde geriye yaslanırken. "Biliyorum... ve Swan sana yeniden gülümsemeyi öğretti ve gözlerine gerçek ışığı geri getirdi."

"Onu seviyorum." Bu kadar basitti ve söyleyeceğimi hiç düşünmediğim üç kelime... vay canına.

"İlk kez mi itiraf ediyorsun?" Jasper neredeyse hoşgörülü bir gülümsemeyle sordu.

"Evet," dedim. "Yani o her zaman özeldi..."

"Evet ve bunu bana açıklamana gerek yok. Onu sevmek hayatımda yaptığım en iyi ikinci şey."

"İlki onu çalıyordu, değil mi?"

Jasper kocaman sırttı. "Aynen öyle. Şimdi yatağa git, evlat. Biraz dinlen. Bu iş bitmeden önce uğraşmamız gereken daha çok şey var. Sonra biraz zaman ayırıp kızımızı kutlayacağız."

Bizim kız.

Bu hoşuma gitti.

"İyi geceler, Jas."

"İyi geceler,

Freddie."

Odama dönerken yol boyunca bu sözleri kafamda evirip çevirdim. Onu seviyordum.

Boo-Boo'yu seviyorum.

Vay be. Oturma odasında dururken derin bir nefes aldım. Ortak yaşam alanımızın kanıtları her yerdeydi. Jasper'ın okuduğu birkaç kitap. Vaughn ve Roma için sanat kitapları. Eskiz defterleri. En son çıkan birkaç mekanik dergisi. Hatta bir tane de dans dergisi vardı.

Önde duran bir sehpanın üzerinde zımbası duruyordu. Sessiz oturma odasına göz gezdirerek kapıları kontrol ettim. Sonuna kadar kapalı olan tek kapı Kel'in odasınınkiydi. Demek ki yatağında değildi, bu iyi bir şeydi. Doktor yatıya kaldığında onun odasında yatma eğilimindeydi.

Yine de zımbanın yanına gittim ve elimi üzerinde gezdirdim. Sadece soğuk metal. Pratik bir alet ama onun için her şey demekti.

Çünkü o lanet zimba ile savaşmış ve kendini özgürleştirmişti. Onu kendisinden koparmaya çalıştıkları ve başka bir pisliğin ona yardım etmeye çalıştığı bir yerde onu topraklamıştı.

Bunu ona daha önce kaç kez yapmıştı... Amca taşaklarına zimba çakılmasını hak ediyordu.

Oh.

Bir elim zımbanın üzerinde, durakladım. Bu da bir fikirdi. Boo-Boo'ya bundan bahsederdim. Onun bu yanını asla görmek istemeyebilir. Sorun değil, geri kalanımız bunun olmasını sağlayabilirdi.

O katliamın görüntüsü içimi ısıttı. Evet, bırak diğerleri Sharpe Baba ile ilgilensin.

Amcadan bir parça istedim.

Zımbaya son bir kez vurduktan sonra odama yöneldim. Kapıda yapışkan bir not vardı, oraya varana kadar görmemiştim bile.

Sen ve ben, şafakta çörekler ya da bilirsin, sen kalktığında. Ya da ben kalktığımda. Yani, erken ama belki şafak değil. Senin Boo-Boo'n

"Benim Boo-Boo'm," diye fısıldadım ve notasını öptüm. "Aynen öyle, sen benimsin." O hepimizindi ve fuck bizim de onun olduğumuzu biliyordu. Katliamın ateşlediği sıcaklık, notta pozitif olarak akkor haline geldi.

Kan ve Boo-Boo. Ben gerçekten basit bir adamdım.

Yatağa yığılmadan önce Jasper ve Vaughn'a mesaj attım. Şafakta çörek yememiz gerekiyordu. Jasper gülerek cevap verdi. O halledecekti.

Mükemmel.

Yatağa düştüğümde vücudumdaki tüm gerginlik eridi ve gözlerimi kapattım. Görebildiğim tek şey Boo-Boo ve tüm o yumuşak teniydi.

Kesinlikle mükemmel.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 21

OceanofPDF.com

A Buzdolabına giderken Reginald Sharpe'la ne halt edeceğimi -en azından kendi içimde- tartıştım. Roma onun gitmesini istiyordu. Onu tahtadan sil, Little Bit söz konusu olduğunda onu bir tehdit olmaktan çıkar.

Kabul ettim. Tüm kalbimle katıldım.

Milo'yu o yeni çalkalanmış mezarın üzerinde baygın ve kanlar içinde bulduğumda hayatımdan yıllar silinip gitmişti. Little Bit'in o mezara *gömülmesinin* dehşetini keşfettiğimde daha fazlası da yok oldu. Neyse ki çocuklar yanımdaydı, çünkü onlar onu mezardan çıkarırken Milo'yu stabilize etmek zorunda kaldım.

Onu o mezardan çıkardım. Omurgam boyunca bir ürperti yayıldı. Eskiden mezarlarımızın üzerinde yürüyen birinin ürpermesiyle ilgili şakalar yapardık. Bu sefer, onunkinin üzerinde yürüyorduk. Tedirginliğim akkor halindeki öfkeye dönüştü. Little Bit'in zaten travması vardı. Onun travması travmaydı. Ona ne demiştim? Yara izlerinden asla utanma. Yara izleri hayatta kaldığımızı gösterir.

Bu düşünce aklımdan geçerken bile Liam bizi buzdolabına kodlamadan önce ofis kapısını emniyete aldı. Buzdolabını başka bir panelin arkasına saklamış olmaları güvenliği daha da arttırmıştı. Ses yalıtımı mükemmeldi. Bunu takdir ettim.

Ortaya çıkan koku göz yaşartıcıydı.

Liam ışıkları yakıp odanın içinde gezinirken, "Kalk ve parla," diye seslendi. Yerde büzüşmüş, ışıklardan ürküp kaçan figürü takip ettim. Onu ne zamandır burada tutuyorduk? Gözleri çökmüştü ve yüzünde zayıf bir ifade vardı. Titreirken yüzünde ter lekeleri vardı.

"Emersyn burada mı?" diye sordu adam hırıltılı bir sesle.

"Hayır," dedi Rome hortuma doğru yürürken. Hortumu raftan çekti ve suyu açmak için döndü. Hortum açıldığında Sharpe kendi içine doğru büzüldü ve Rome ona su püskürttü.

İdrarın, dışkının, kanın ve kusursuz irin kokusu o kadar kolay temizlenmiyordu. Sharpe kendisine çarpan sudan kaçmaya çalışırken ciyak ciyak bağıırıyordu. Roma kanıtları yakadı

etrafındaki toprağı temizledi, hepsini kanalizasyona akıttı. İşini bitirdiğinde, Sharpe insanlığın acınası küçük bir karmaşası içinde büzülmüştü.

Liam ona baktı, yüz ifadesi taştan oyulmuş gibiydi. "Ne istiyorsun?"

Sharpe ağlamaklı bir ses tonuyla sordu. "Sana bir şey veremem.

Bradley...eğer yapabilseydim, yapardım. Ama yapamam." Başını güçlükle kaldırılabiliyormuş gibi ellerine yaslanarak hıçkırdı. "Geçmişi geri alamam..."

"Geçmişi geri alabilseydin," dedi Liam, sesi sanki bir otobüs tarifesini tartışıyormuş gibi ilgisizdi. "Ne yapardın?"

Sharpe'in titreyen başını kaldırışını izlediğim kapı aralığından kıpırdamamıştım. Liam'a şaşkın bir bakış attı. "Ne oldu?"

"Geçmişi geri alamayacağını söylemiştin," dedi sert ve duygusuz bir sesle. "Eğer yapabilseydin, ne yapardın?"

"I-" Sharpe duraksadı, Liam'dan Roma'ya baktı. Gözlerini kırıştırdı ve bana bakmadan önce ikiz olduklarını yeni fark etmiş gibi Liam'a geri döndü. Ya da belki sadece odadaki üç lekeyi kontrol ediyordu. Adamın gözlüğe ihtiyacı olup olmadığını bile bilmiyordum.

Dürüst olmak gerekirse, ben de bilecek kadar sikilmedim. "Bilmiyorum..."

"Bilmiyor musun?" Liam alay etti, sonra başını salladı.

Adam titriyordu, gözleri ateşliydi. Evet, bir çeşit enfeksiyonu vardı. Tıp fakültesine giden yanım -tüm hatalarını onarmaya çalışan doktor- tepki vermek istedi. Geri kalan yanım mı? Vandal, Steph'in kardeşi, Little Bit'in sevgilisi ve Milo'nun kardeşi?

Acı çekmesine izin vermekle yetiniyorduk. Bu hızla giderse birkaç gün içinde kendiliğinden ölecekti. Hem de sefil bir birkaç gün olacaktı.

"Bilmiyorum," dedi Sharpe, kelimeler ağzından çıkarken alt dudağı titriyordu. "Ne önemi var ki? Beni öldüreceksin... karımı... karım benimle hiçbir şey yapmak istemiyor." Sesindeki kırık nota ve omuzlarındaki çökme, uğruna yaşayacak çok az şeyi kalmış bir adaminkiydi.

Liam ona saldırmadan önce, "Sen mücadeleyi uzun zaman önce bıraktın," dedim. Şiddet ihtiyacı, yaz mevsiminin ortasında kaldırımdan yükselen bir tür ısı dalgası gibi onun üzerinde parıldıyordu.

Adam başını çevirip bana baktı. "Ne?"

"Sen savaşmayı uzun zaman önce bıraktın," dedim kapıdan uzaklaşırken. Aramızdaki mesafeyi yavaşça geçerek bizi ayırdım. "Sana ne olacağı umurunda değil."

"Ne yapacağımı nereden biliyorsun?" Sharpe bana dik dik bakarak sordu. Adam ayağa kalkmak için kendini yukarı doğru itemiyordu bile. Orada öylece oturmuş, ölmeyi bekliyordu. Pes etmişti. Onun gibi adamları daha önce de görmüştüm. Savaşmak ya da kaçmak bir adamı hayatta tutabilirdi ama bu ilkel tepkinin sürdürülmesi gerekiyordu ve kırılabilirdi. Yenilebilirdi. Bir insanı savaşmayı bırakana kadar yıpratabilirdiniz. Kaçmayı bırakana kadar.

Durdular.

Yere yatar ve ölürlər.

"Çünkü müzakere teklif etmiyorsunuz. Yalvarmıyor ya da rica etmiyorsunuz. Kavgacı bile davranmıyorsunuz." Çenemi ovuşturdum. "Hayatta kalmak için hiç şansın olmadığını düşünüyorsun. Bu arada haklısın. Kardeşinin o pis ellerini bir *çocuğun* üzerine sürmesine izin verdiğin gün ölüm fermanını imzaladın."

Reginald Sharpe irkildi. "Bilmiyordum." Bakışlarını başka yöne kaydırdı. Rome'un tek söylediği "Yalancı," oldu ve adam bakışlarını yukarı kaldırarak

ona. Bakışında şok ve kızgınlık vardı.

"Ben yapmadım."

"Hayal mi görüyorsun yoksa ağzından çıkan saçmalıklara gerçekten inanıyor musun anlayamıyorum." Liam'ın üst dudağı kıvrıldı.

"Bilmiyordum," diye bağırdı Reginald. "Sence onunla vakit geçirmesine izin verir miydin?"

"Karına tecavüz etmesine izin verdin," dedim konuşmaya devam ederek. "Görünüşe göre, günlerce. Sonra da hiçbir şey olmamış gibi neşeyle toparlandın. Neden bize ne yaptığın ya da bilmediğin konusunda biraz daha yalan söylemiyorsun..."

"Karımı seviyorum," dedi Sharpe, gerçekten hıçkırarak. "Onu seviyorum - beni asla affetmeyebilir ve ben bunu hak ediyorum. Onu hayal kırıklığına uğrattım."

Liam masalardan birine doğru yürüyüp bir demir testeresi alırken, "Bu konuda anlaşabiliriz," dedi. "Sen tam bir fiyaskosun."

Demir testeresine baktım, sonra bakışlarıyla Liam'ı takip eden adama döndüm. Liam silahlara bakarken Sharpe'in yüzü kızardı, yenilgisi yeni bir boyut kazandı.

"Kardeşin senin için asla gelmeyecek," dedim ona, o sefil şeyin dikkatini tekrar bana çekmek istiyordum. "Bunu bilmen gerek. Seni umursamıyor... sadece onun için ne yapabileceğin umurunda."

"Ki şu anda," dedi Liam, konuyu toparlayarak, "kesinlikle hiçbir şey değil."

Başını duvara yaslayan Reginald Sharpe bize baktı. Hiçbirimizde bulamayacak olsa da bir müttefik unsuru arıyor gibiydi. Omuzları çöktü ve çenesi eğildi. "Beni öldürmeden önce Emersyn'i bir kez daha görebilir miyim?"

"Hayır," diye yanıtladı Rome. "Seni görmesine gerek yok."

Ona bir bakış attım. Bu kararı gerçekten onun için mi veriyorduk?

"Söylemesi gereken her şeyi söyledi," dedi Liam, her kelimesi buz tutmuştu. "Ona sorabilirsin..." Sharpe, hepsini bir el hareketiyle süpürerek Bak.

"Burada olduğunu biliyor," dedi Rome. "Artık umurunda değil. Bunu sen sağladın." Bu konuda yanılmıyordu. Onu terk etmişti. Onu ve annesini terk etmişti. Ona hiçbir şey borçlu değillerdi.

"Moir-"

"Gitti," dedim o daha fazla umutlanmadan. "Onların sevgisini, şefkatini ya da zamanını hak etmiyorsun."

Sharpe daha da çöktü. "Şimdi ne yapacaksın? Bana ölene kadar işkence mi edeceksin?"

"Bunu düşünüyordum," dedi Liam. "Hellspawn'a borçlu olduğun et parçasını kesip atabileceğimizi düşündüm."

"O zaman annesine borçlu olduğun kişi." Demir testeresini gösterdim.

"Sanırım bu hanımlara ihmalinin bedelini tam olarak ödeteceğiz." "Onların incinmesini hiç istemedim," dedi, yalvarışı ruhu kadar boştu. "Asla. Brad'i tanımıyorsun, bana ne yapacağını bilmiyorsun."

"Haklısın ve sana ne yapacağı umurumda değil," dedim ona. "Benim umurumda olan kızınıza ne *yaptığı*."

"Karına ne *yaptı*?" Ben ilerlemeye başladığımda Liam konuyu yakaladı ve o da hareket etti. Muhtemelen önlüklerimizi ve maskelerimizi takmalıyız. Burası çok pis bir yer olacaktı. İlk defa, bunu dört gözle bekliyordum.

"Onları korumaya çalıştım..." Ama savunması bile bocaladı. En ufak bir inandırıcı ton yakalayamadı. "Çok istedim... çok."

"Bunun dışında mı?" Roma sordu ve bu soru Liam'ı da beni de olduğumuz yerde durdurdu. Adamın üzerine çullandık. Bu kırık dökük çöp parçası zerre kadar acımayı hak etmiyordu. Bir yanım kafasına bir kurşun sıkıp bu işi bitirmek istiyordu.

Doc'un hâlâ
merhameti vardı.

Vandal'ın yoktu.

"Önemli değil..." Sharpe mırıldandı. "Hiçbirinin önemi yok. Kumarım... Her zaman büyük bir kazancın eşliğindeydim. Sonra itebilirdim

onu dışarı çıkaracak, yönetimi ele geçirecek ve onlara dokunamayacak ve asla..." Kumar bağımlılığı.

Kişilik bozukluğu.

Zayıf iradeli.

"Biri sizi kurtarmaya devam ettiği sürece yaralanmış olmalarının ne önemi var?" Çünkü her şey anlamlıydı. "Karını ve çocuğunu sattın... Ne için?"

"O-" Sharpe sefil bakışlarını Liam ve bana doğru kaldırdı. Hata yaptım.

Liam sağ çaprazıyla ona öyle sert vurdu ki Sharpe yere düştü. Ağzından kan fışkırdı ve bir dişini tükürdü. Nefes nefese bir ses çıkardı. Çıkardığı acınası feryat beni kızdırdı ve o orospu çocuğunun karnına öğürmesine neden olacak kadar sert bir tekme attım.

Yan yattı ve daha savunmasız organlarını örtmeye çalıştı. Ama fark etmedi. Ona yaptığımız hiçbir şey Küçük Bit'e ya da annesine olanları değiştirmeyecekti. Acılarını dindiremezdi. Kardeşinden kurtulmuşlardı. Ondan kurtulmuşlardı.

Öte yandan Reginald Sharpe bizden sağ çıkamayacaktı. "İlk kim gitmek ister?"

Bunun için taş, kağıt, makas yapmayacağız. Hayır-

Rome öne doğru yürüdü ve bir süre adamı süzdükten sonra ayağını Sharpe'ın bileğine indirdi. Sağ bileğine.

"Ne yapıyorsun?" Rome diz çöküp tüm ağırlığını bileğine verirken Sharpe sordu. Adam debelenmeye başladı. Hayatta kalma içgüdüleri her zaman devreye girer. Ama Rome'a elini bile süremedi. Liam onu engelledi ve bacaklarını destekledi.

"Bıçak," dedi Rome, bana bir bakış fırlatarak.

Masadan bir neşter aldım; biri Roma için, diğeri de benim için.

Biraz çaba harcadı ama Roma dört parmağını kesip ona bir başparmak bıraktı. Sharpe ikinci parmağında bayıldı. Kan püskürmesi olabileceği kadar etkileyici değildi. Susuzluk bizim taraftaydı. Roma ayağa kalkarken kanla boyandı.

Liam kokulu tuzları aldı.

Sharpe tekrar çığlık atmadan önce zar zor uyandı. Bu sefer yalvarıyordu. Yalvarış. Küfür ediyordu. Hıçkırarak ağlıyordu. Sonra Liam ayaklarını çıkardı. Demir testeresi çok çaba gerektiriyordu ve Liam işi bitmeden terlemeye başlamıştı. Sharpe bilinç savaşıını kaybetti.

Yaraları dağlamak için bir aleti ısıtmak üzere meşaleyi kullandım. Sharpe'ı uyandırdı. Zihnimin uzak bir kısmı, onun çığlıklarını katalogladı.

benim sıramdı. Sol elinin tamamını aldım.

Hayatındaki kadınlar için parmağını bile kıpırdatmamıştı, bu yüzden Roma onları aldı. Onlara ihtiyaç duyduklarında yanlarına bile gidememişti, bu yüzden Liam ayaklarını aldı. Bu adamın yapmayı bildiği tek şey elini kardeşine uzatmaktı, yani elleri yoktu.

"Dirsek mi diz mi?" Liam sordu, ben de başımla dizlerini işaret ettim. Dizlerinin yerinden çıkması Sharpe'ı tekrar uyandırdı. Yaralarından bu kadar çok kan fışkırırken onu tutmak zordu.

Aletini kestiğimde ölmüştü.

Ne işkenceden ne de ölümünden tatmin oldu.

Sadece sessiz bir adalet duygusu. Ceset parçalarına baktım. Parçalara ayırmak çok işti ve hâlâ kollarını, bacaklarının geri kalanını ve kafasını çıkarmamız gerekiyordu.

"Aletini kutula," dedim.

Rome bana baktı ama pörsümüş organı aldı, tıbbi bir kabın içine koydu ve ağzını kapattı. Liam önce ölü adama sonra da bana baktı. "Bununla ne yapacağın hoşuma gidecek, değil mi?"

"Muhtemelen," dedim. Çünkü tüm bunları Bradley Sharpe başlatmıştı. Moira ile başladı, sonra Little Bit, sonra da bizim için geldi.

İşlediği suçlar yüzünden onu zaten parçalara ayıracaktık.

Şimdi mi?

Şimdi, onun acı çektiğinden emin olacaktık.

"Bir fikrim var..." Muhtemelen kardeşinin aletini bir kutuda almaktan hoşlanmazdı. Ama bu onu uyarırdı.

BÖLÜM 22

OceanofPDF.com

EMERSYN

A Kollarımı kavuşturdum, Milo'yu uyuduğu yerde inceledim. Lainey'nin duşa ve yemeğe ihtiyacı vardı. Bu yüzden ben kardeşimle otururken onu duşa gönderdim.

Mickey, kendisinden önceki Jasper gibi Milo'nun da iyi olacağına dair bana güvence verdi. Ama ben...

"Ivy," dedi inleyerek ve kaşlarımı çattım. "Buraya gel."

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Seni uyandırmak istememiştim."

"Şşş." Bir yumruğunu yatağa dayarken yüzünü buruşturdu ve ben hareket ettim.

"Ayağa kalkmaman gerekiyor," diye azarladım ama oturur pozisyona geçmek için mücadele ederken ona yardım ettim.

"Mecbur olduğumdan daha fazla sırtüstü yatmıyorum." Yorgunluk, her kelimeyi sanki seslendirmek çaba gerektiriyormuş gibi kazıdı. Sesindeki hırçın tonlar içimi parçaladı, tıpkı dik durup yastıklara yaslandığında keskin bir şekilde nefes vermesi gibi. "Doktor ve Mayhem'in bana patronluk taslamaları yeterince kötü."

"Sadece iyileşmeni istiyorum," dedim battaniyeleri yukarı çekerek. Mickey ve Jasper bir gün önce onları değiştirmiş, Kel ve Vaughn da Milo'nun banyoya girmesine yardım etmişlerdi. Lainey de onun yıkanmasına yardım etmişti. Tüm küfürlere bakılırsa, Milo'nun gününün en önemli olayı bu değildi.

"Ve yapacağım," diye söz verdi, sonra yatağı okşadı. "Şimdi, buraya gel."

Daha yeni oturmuştum ki gözlerimden yaşlar akmaya başladı ve önümde bocalar gibi oldu.

"Ivy," dedi yumuşak ve nazik hale gelen sert bir sesle. Kollarını açtığında ona sarılmak için öne doğru eğildim.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım. Benim yüzümden incinmişti...

"Şşşt," diye mırıldandı, saçlarımı okşayarak. "Ciddiyim. Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. O orospu çocuğuna iyi bakabildiğim için mutluyum. Keşke onun bağırsaklarını bir balık gibi deşebilseydim."

Kulağa daha çok hıçkırık gibi gelen küçük bir kahkaha attı. "Ama sana işkence etti..."

"Pfft," dedi Milo, bakışlarımı karşılamak için arkasına yaslanarak. Sonra gözyaşlarımı silmek için nasırlı başparmağını yanağıma bastırdı. "Jasper vuruyor

Daha sert. Lanet olsun, Liam biliyor."

"Milo..." Onu yakmışlar, bastonla vurmuşlar ve bir noktada bıçaklamışlar.

"Evet, Milo. Bu benim. Nelerden kurtulabileceğimi biliyorum. Hayatta kalmak için ne yaptığımı biliyorum. Bunların hiçbirisi senin hatan değildi, beni anlıyor musun?"

Dudağımı ısırdım.

"Her şeyi senden istediğim şekilde yaptın. Kaçmaya çalıştın... Kolayca dışarı çıkmadın. Sen de karşılık verdin. Güzel hareketlerdi bu arada..."

Sesindeki gurur yüzümü ısıttı.

"Ve sen hayatta kaldın," diye bitirdi sert bir bakışla. "Seni korkutan ve hayatının büyük bölümünde sana dehşet saçan adama karşı durdun. Ona bir santim bile vermedin..."

Dudaklarımı yaladım ve kendi gözyaşlarımı sildim. "Keşke sana zarar vermeseydi."

"Bana zarar veremez," dedi Milo ve ben yüzümü buruşturunca omuz silktili. Ancak bu omuz silkme canını acıttı çünkü yüzündeki gerginliğe rağmen yüzünü buruşturdu. Bu kadar yakinken ıskalamak zor olurdu.

"Ama o..." Elinde olanlardan bahsetmek istemedim. Elinde kayıtlar olduğuna hâlâ inanamıyordum. Sonra tekrar... Onda olması neredeyse hastalıklı, sapkın bir anlam ifade ediyordu.

"Biliyorum," dedi Milo ve çenesinde bir kas kasıldı. "Onu bunlardan da pişman edeceğiz... ve ne pahasına olursa olsun, hepsinin silinip yok edilmesini sağlayacağız."

Bu açıklama karşısında yutkundum. "Umurumda değil demek istiyorum. Hele ki... bunlar hakkında konuşmak bir yana, düşünmek bile çok zor. Ve evet, konuyu açanın ben olduğumu biliyorum."

Geri döndüğümüz birkaç gün boyunca, özellikle de Lainey Milo'ya bakmak için geldikten sonra, çocuklara çok odaklanmışım. Endişesini gizlemek mümkün değildi. Denememişti bile ve Ezra ile Adam kalıcı demirbaşlar haline gelmişken, onu burada yalnız bırakmışlardı.

Benim kitabıma göre lanet bir mucize. Yine de her gün onlarla konuşmaya ve beni kontrol etmeye özen gösteriyordu. İyi olacağımı söylediğimde bana inanmadığını biliyordum.

Milo sırtını duvara yaslariken, "Bana yalan söylemek zorunda değilsin," dedi. Alnında bir ter tabakası belirmişti. "Beni daha iyi hissettirmeye çalışmana da gerek yok. O ne *yaptıysa* yaptı. Biz ona ne yaparsak, *biz de* ona onu yapacağız." Kapalı olan banyo kapısına doğru bir bakış attı.

İçeride su hâlâ akıyordu. "Liam King'le buluşmayı ne zaman ayarlıyor?"

"Bundan kaçınıyor," diye itiraf ettim. "Kızgın ve bunu riske atmak istemiyor." "Riske girmeliyiz," dedi Milo, çenesindeki o kas yine titriyordu.

"Onun etrafında dolaşmak konusunda ne hissediyorsun?"

"Liam'ın etrafında mı?" Kaşlarımı kaldırdım. Bacağımı yukarı kıvrarak başımı salladım. "Hayır, onların arkasından iş çevirmeyeceğim."

"Ivy, onlar her zaman senin güvenliğini ön planda tutacaklar ve bundan sonra... herhangi birinin gözlerini senden ayırma ihtimali yok denecek kadar az. Ve her ne kadar bu oyunu oynadığı için o pisliği gömmek istesem de..." Bakışlarındaki öfke neredeyse erimişti. "Onu kullanabiliriz."

"Ama yine de Liam'ın etrafından dolaşmayacağım. Onu ikna edebilirim ama bu zaman alacaktır. Hiçbirinizi de riske atmak istemiyorum." Fuckbucket'ın Milo'ya yaptıklarını *düşününce*, Milo'nun kardeşim değil, sadece sevgilim olduğunu *sanıyordu*. Daha önce bilseydi ona ne yapacağını düşünmekten neredeyse nefret ediyordum. Belki Milo, Fuckbucket'ın onu yanına almak istediğini hatırlamıyordu ama ben hatırlıyordum. "O zalim bir adam, yani Fuckbucket. Her zaman öyleydi."

"Affetmesi umurumda bile değil. Aslında, gururunda ve sapkın hastalığında boğulmasını istiyorum... sonra da bunca yıldır senin üzerine döktüğü bokun içinde boğulana kadar boğazına tıkmak istiyorum." Sesindeki düşmanlık daha da arttı. "Onu öldüreceğiz... ve ona acı çektireceğiz."

Ellerine baktım. Üzerlerindeki morluklar hâlâ yeşilimsi siyahın çirkin bir tonundaydı. İyileşiyordu ama istediğim kadar hızlı değildi.

"Hey..." Elini yüzüme doğru kaldırdı ama ben bakışlarımı onunkilerle buluşturana kadar tereddüt etti. Öne doğru eğildim ve o da yüzümü kavradı. "Onu öldürmek mi istiyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Sadece bizi rahat bırakmasını istiyorum... Bir daha kimseye zarar vermemesini istiyorum. Onu öldüren kişi olmak istiyor muyum?" İçimi soğuk bir ürperti kapladı ve yanağımı onun eline yasladım.

"Ivy, hiçbir şey yapmana gerek yok," dedi. "Onunla başa çıkabiliriz ve çıkacağız da. Ama son sözü sen söylemek istiyorsan, bu senin hakkın."

"Bu konuda Kel'le konuşman gerekmiyor mu?" Ortamı yumuşatmaya çalışıyordum ama işe yaradığını sanmıyordum ve duş kesildi.

"Yaptım," dedi Milo, bakışları tüm öfkesine rağmen sabitti. "İhtiyacım olduğundan değil. Dışarıda seni güvende tutmak için öldürmeyecek bir adam yok. Seni korumak için

Sana borçlu olduğumuz intikamın her zerresini alacağız. Ancak ihtiyacınız olan adaletin bu olup olmadığını bize söyleyebilecek tek kişi sizsiniz."

"Onu incittim."

"Biliyorum," dedi bir damla gözyaşını silerek ve gülümsemesi gururundan neredeyse hoşgörölü bir hal aldı. "Ayrıca ona boyun eğmedin, böylece gururunu ve dizini zedelediğin kadar egosunu da etkili bir şekilde kırdın."

Yutkundum. Topallıyordu... Fuckbucket hâlâ topallıyordu. Bunu ona ben yapmıştım. Dizini mahvetmişim... Bana, Bayan Stephanie'ye, Vaughn'un iş yerindeki insanlara, Lauren'a, Kellan'a, hepimize yaptığı onca şey düşünüldüğünde, bu çok da büyük bir ödeme gibi görünmüyordu.

"Onu yakalamak istiyorum," dedim yavaşça. "Sadece hiçbirinizin daha fazla zarar görmesini istemiyorum."

Banyonun kapısı açıldı ve ikimiz de Lainey'e baktık, nemli saçlarıyla dışarı çıkarken bir milyon dolar gibi görünüyordu. Rahat kıyafetler giymişti, ondan çok bana benziyordu. Yine de burada daha süslü bir şeye ihtiyacı yoktu.

Milo'ya dönüp baktığımda kaşlarımı kaldırdım ve o da başını salladı. Lainey'nin korumamız gereken insanlardan biri olduğunu vurgulamama gerek yoktu. Zaten onun güvende olmasını istiyordu.

Lainey çantasına doğru ilerleyip küçük bir kozmetik çantası yerleştirirken, "Siz ikiniz çok kötü poker suratlarına sahipsiniz," diye yorum yaptı.

Milo'nun "Hayır, istemiyoruz" demesiyle neredeyse aynı anda ben de "Hayır, istemiyoruz" dedim.

Ona bir bakış daha attım ve ikimiz de güldük. Lainey bize doğru yürürken yan tarafını biraz sıktı ama hâlâ kıkırdamaya devam ediyordu.

"Ve senin de yatıyor olman gerekiyor," diye bilgilendirdi onu, bir kolunu sarılmak için omuzlarıma doladığı sırada bile. "Ve kendine bakması için onu rahatsız etmen gerekiyor."

Ona baktım ve gülümsedim. "Sadece oturmak istedi, hala yatakta."

"Hmm," diye mırıldandı boğazının arkasından. "Ben kahve yapmaya gidiyorum." Milo'yu bir bakışla sabitledi. "Benim için uslu duracak mısın, tatlı çocuk?"

"Bana kahve getirecek misin, Mayhem?"

"Belki."

"O zaman bunu düşüneceğim."

Kıkırdadı, sonra beni sıktı. "Peki ya sen?"

"Uslu durmayacağım." Bu itiraf üzerine Milo gerçekten güldü ve Lainey'nin ifadesi hafifledi.

"O zaman sana kahve yok." Göz kırptı ve ben de gülümsedim.

"Şimdilik iyiyim. Buyurun. Ya da gidip ikiniz için yapabilirim..." Lainey başını iki yana sallayarak, "Hayır," dedi. "Adam'a bu sabah onunla konuşacağıma söz verdim. Bunu yapmak için iyi bir zaman.

"Soğuk kahve getirmek istemediğim için sınırı aştım."

Milo'nun yüzü Adam'dan bahsedilince ifadesizleşti ama hiçbir şey söylemedi.

"İhtiyacın olursa beni ara," dedim ve kapıya doğru yürümeden önce elimi hızlıca sıktı. Kapı arkasından kapanırken Milo'nun onun her hareketini nasıl izlediğini kaçırmadım, sonra bana baktı.

"Başlama."

"Yapmak zorunda değilim, zaten yaptın."

İnledi ve başını arkaya yasladı. "Beni tehdit etmeyecek misin?" "Çoktan tehdit ettiğimi eminim... tıpkı senin bütün çocuklar."

Kıkırdadı. "Yeterince adil..." Elini bana uzatırken esprisi kayboldu ve elimi onun elinin içine koydum. "Ne yapmak istediğini ve ne kadar ileri gitmek istediğini düşün. Dünyadaki hiçbir şey için bunu senden almayacağım, Ivy. Ama o adam silinmeli. Yaptıklarının bedelini ödemeli. Sana yaptıklarının. Moira'ya. Herkese. Adaletin yerini bulmasını istiyorum... Yalnızca hiçbir şekilde pişmanlık duymanı istemiyorum."

Kelimeleri kafamda evirip çevirirken alt dudağımı çiğnedim. "Yapacağım... ve teşekkür ederim."

"Ne için?" Kaşlarını çatı.

"Zorlamadığın için. Bir seçim yapmamı talep etmediğin için..."

"Tatlım," dedi ağır bir iç çekişle. "İlk tanıştığımızda birçok konuda piçlik yaptığımı biliyorum. Onlar hakkında hâlâ piçim. Yine de haklısın, sen de bizden birisin. Söz hakkın var. Özellikle de seninle ilgili olduğunda."

"Biliyor musun... bu kardeş işinde hiç de fena değilsin."

Ağzının kenarları yukarı doğru kıvrılırken bile, "Çok şükür," dedi. "Uzun zamandır bekliyordum ve pratik yapıyordum."

İyi olduğuna, iyi olacağına çok sevinmişim. Burada, birlikte olduğumuz için çok mutluydum. "Sence bir geleceğimiz var mı? Hepimizin mi?"

Soru, gizlendiği karanlık köşelerden çıkıp geldi.

"Biliyorum," dedi. "Özellikle de sen. Ayrıca... fark etmediniz mi? Vandallar bir şeyin yapılmasını istediğinde... biz onu yaparız."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"İstiyorum," diye söz verdi. "Belki... belki her şeyimi kaybettiğim için. Çünkü değer verdiğim insanları korumak için her şeyden vazgeçtim. Hiçbir şeye sahip olmamanın ne demek olduğunu ve ailem olarak seçtiğim insanlardan başka hiçbir şeye sahip olmamanın ne demek olduğunu biliyorum. Senin bir geleceğin var, Ivy."

"O zaman senin de bir tane olsa iyi olur," dedim ve ifadesi yumuşadı. "Çünkü sana ihtiyacım var..."

Daha çok, onu hayatımda istedim.

"Bir ağabeyim olmasını seviyorum... Pisliğin teki olsa bile." "Bazen benim bir pislik olmama ihtiyacın oluyor." Gözlerini yarı kapalı tuttu.

"Tıpkı benim de senin bazen şımarık olmana ihtiyaç duyduğum gibi."

Haksız da sayılmazdı. Buna ihtiyacımız vardı. "Bu bana izin gibi geldi."

"Elbette," dedi. "Neden olmasın?"

Dudaklarımda içten bir gülümseme belirdi. "Liam'la konuşacağım. King'i görmeye gideceğiz ve... Onun babamız olduğu fikriyle ne yapacağımı bilmiyorum."

"O bir pislik değil, istediğimizi elde etmek için kullanacağımız bir pislik ve sonra bizi kullanan, istismar eden ve terk eden diğer herkese yaptığımız gibi onunla da ilgileneceğiz."

"Biz demiştin."

"Evet, yaptım, küçük kardeşim. Sen ve ben mi? Biz bir paket anlaşıyoruz." Bu hoşuma gitti. "Sana sarılabilir miyim?"

Kollarını açarak karar vermemi kolaylaştırdı ve kucağına girdiğimde dikkatliydim ama Milo'nun sarılması beni tamamen sardı.

Bir paket anlaşma.

Bunu yapacaktık ve sonra geleceğimize sahip olacaktık.

Lanet olsun.

BÖLÜM 23

OceanofPDF.com

"A "Seni bundan vazgeçiremeyeceğime emin misin?" Tezgâha yaslandım ve Hellspawn'ı incelerken o da bana bir şeyler söyledi.

kozmetik ürünlerini gözlerine sürdü. Yüzündeki morlukları kapatıcı ve fondöten karışımıyla çoktan kapatmıştı. Bu koyu lekeleri yok etmek için gereken beceri zaman içinde kazanılmıştı ve bu beni yeniden sinirlendirdi.

"Muhtemelen yapabilirsin," diye itiraf etti bana bakarak. Gözlerindeki açıklık karın kaslarına bir tekme idi. "Yine de yapmamayı tercih ederim."

Onu yatağa atma dürtüsü tam oradaydı ama ses tonundaki hafiflik ifadesindeki ciddiyetle uyuşmuyordu. "Bana neyi başarmayı umduğunuzu tekrar söyler misiniz?"

"Özgürlük," dedi yavaşça, rimel sürerken kirpiklerinin ortasında durakladı. Yüzündeki düşünceli ifade beni perçinledi. "Jeff Hardigan'ı tanımıyorum. Muhtemelen Julius King'i de tanımıyorum... ya da adını neden değiştirdiğini. Tahmin ve spekülasyon yapabilirim. Ama kralın amaçlarından biri Milo'yu ortadan kaldırmaktı - Milo'nun oğlu olduğunu biliyor olmalıydı."

Evet, o kısım benim de dikkatimi çekmişti.

"Yani, bundan ne istediğini bilmiyorum. Senin gibi onun için çalışmamı sağlamaya çalışmaktan, Milo'ya karşı daha fazla koz elde etmek dışında."

"Milo'ya karşı hiçbir kozu yok..."

"Bunun dışında hepimiz Milo'nun hapse girmesinin sebebinin o olduğunu düşünüyoruz." Bir nefes verirken bakışları dalgınlaştı. "Yani, koz olsun ya da olmasın... Milo'dan bir şey istiyor. *Ne olduğunu* bilmek istiyorum." Bakışlarını bana çevirmeden önce rimelinin hafif dokunuşunu tamamladı. "Benden ne istediğini bilmek istiyorum... Ben sadece bir amaç için bir araç mıyım? Sharpe servetini elde etmek istediği bir şey mi?"

Hoşlanmama son cümleyi öptü. Hoşlanmama ve kararlılık. Tüm bunların en kötü yanı... Kel, onu içeri göndermeyi benden daha fazla istememesine rağmen onunla aynı fikirdeydi.

Kozmetik işlerini bitiren Hellspawn yüzünü bana döndü. Seçtiğim elbise sade bir anvelopu ama aynı zamanda üzerine daha hafif bir yelek giydirmeme de izin veriyordu, ardından ceket her ikisini de örtüyordu. "Nasıl görünüyorum?"

Saçlarını kısmen örmüş, tamamını bir omzunun üzerinden geçirmiş ve geri kalanını çağlayan şeklinde dökülmeye bırakmıştı. Koyu çikolata rengi elbisesi ve ona uygun botları ile daha soluk renkte kaşmir bir ceket giymiş, kıyafetlerinin altındaki yeleği gizlemek için kontrast sağlamıştı.

"Kese kâğıdının içinde muhteşem olurdun," dedim, sonra kıkırdadım. "Ya da dışında. Sorun kıyafetler değil, Hellspawn."

Bir elini kalçasına götürerek avucunu elbisenin üzerinde gezdirdi ve dikkatimi kesinlikle kıvrımlara çekti. Yine kilo vermişti. Ben bunun üzerinde durmazdım ama o duruyordu. Stres yüzünden. Tabutu yırtıp açtığımızda onun solgun ve çelimsiz halini bir anda görebiliyordum.

"Hey..." Yumuşak eller yüzümü çevreledi ve beni şimdiki zamana geri çekti. Karşımdaki kadın solgun ya da çelimsiz değildi; sonsuz derecede değerliydi. "Gitme..."

Kollarımı ona dolayarak onu kendime çektim ve o da bana sarılıp eridi. Kulağının göğsüme bastırması ve kollarının sıkılığı, o tabutta olmadığını hatırlatan başka bir içgüdüsel hatırlatmaydı.

Canlı canlı
gömülmemişti.
Ölmemişti.

Dudaklarımı başının tepesine bastırarak onun tatlılığını içime çektim. Narenciye, vanilya ve ne olduğunu tam olarak anlayamadığım bir şeyin karışımıydı. Belki de sadece Hellspawn'ın kendisiydi. Kahretsin ki kokusunu, bakışını, konuşmasını ve hatta beni itmesini sevdiğimi biliyordum.

"Seni alıp götürmeyi ve saklamayı o kadar çok istiyorum ki-" Hem de nasıl. "Ve hayır, bunu daha önce denediğimizi ve işe yaramadığını biliyorum. Ancak Ezra'nın bir adası var..." Onu sıkarak fısıldadım, "Lainey'i alıp adada saklanmaya ne dersin? Adamların çoğunu seninle gönderebilirim."

Boşunaydı.

Lanet olsun, nafile olduğunu biliyordum.

Aynı zamanda.

"Ve seni burada tek başına mı bırakayım?" Parmakları sırtıma saplandı, beni tutuşu da benim onu tutuşum kadar şiddetliydi.

"Evet, kabul edeceğini düşünmemiştim."

"Liam," diye mırıldandı, isminin dudaklarında uyandırdığı tatlı duygunun tadı doğrudan sikime gitti. En ufak bir direnç sesi çıkarıp geri çekilmeye başladığında, bakışlarıyla buluşabilmek için elimi gevşettim. "Seni seviyorum."

Söylemesini beklediğim her ne ise, o üç kelime ruhumda bir bomba gibi patladı.

"Hepinizi çok seviyorum," dedi bana odaklanarak. Kılımı bile kıpırdatmayı reddettim. Hiçbir şeyin bu anı kesintiye uğratmasına izin yoktu. "Ve eğer bir an için gitmemin benim için daha iyi olacağını düşünseydim, giderdim."

"Ama daha iyi olmazdı," diye itiraf ettim. "Lanet olsun, sana, kendime, dünyaya yalan söylemek istiyorum..."

"Hayır, söylemiyorsun," dedi ağzının seksi şekli yukarı doğru kıvrılırken. "Benimle tanıştığından beri bana hiç yalan söylemedin."

Kaşlarımı çattım.

"Cevap vermedin. Sadece sorularıma cevap vermediniz ya da öğrenmek istediğimde vermeyeceğinizi söylediniz..."

Bu gerçekten de saçları ayırmak gibi hissettirdi. "Sana Roma'lı olmadığımı söylemedim." İçinden bir kahkaha yükseldi. "Sen de bana o olduğunu söylememiştin." Evet. Sanırım. "Beni konudan saptırıyorsun."

"Kasıtlı olarak değil." Parmaklarını göğsüme doğru uzattı. "Sizi seviyorum. Ben de sizden biriyim. Buradayım ve savaşımaya hazırım. Ayrılmanın doğru yol olmadığına çoktan karar verdik."

"Bana mantığınla yaklaşma," diye homurdandım ve o yine güldü. Ne yüzümü buruşturabildim ne de suratımı asabildim. Aksine, daha çok gülümsemek istememe neden oldu. "Seni kaybetmek bir seçenek değil, Hellspawn."

"Bu senin için de geçerli." Gömleğimin düğmelerinden biriyle oynadı. "Şimdi, eğer gerçekten King'le buluşmak istemiyorsan, o zaman yeni bir plana ihtiyacımız var."

"Onunla görüşmek istemediğimden değil..."

"Onunla buluşmamı istemiyorsun." Zeki ve güzel. "Aynen öyle, seninle ilgileniyor ve seninle bunu bizim yararımıza olacak şekilde müzakere edebiliriz. Sadece ona herhangi bir söz vermeni istemiyorum."

"Ona herhangi bir söz vermeyi planlamıyorum," dedi dudaklarını büzerek. "Görüyorsunuz, bende onun istediği bir şey var. Eğer istiyorsa, bunu hak etmesi gerekiyor."

"Tam olarak ne olduğunu bilmiyoruz."

Yarı omuz silkmesi başımı sallamama neden oldu. "Fark etmez, ne isterse istesin, hayır diyebiliriz. Bu benim için sorun değil. Ya da umurumda olmayan bir şey olabilir ve evet demekten zarar gelmez. Her iki durumda da, önce benim sırtımı kaşıyana kadar bir cevap alamayacak."

Şişedeki şimşek. O da buydu. "Hellspawn kesinlikle sana uyuyor."

"Teşekkür ederim," dedi mutlu bir parıltıyla. "Bunu sevdim sayılır." Çünkü o beni seviyordu. Daha önceki duygusunu tekrar etmese de, bu onun her hareketinde ve ifadesinde vardı.

"Silahlı mısın?"

Ceketini geri çekerek açtı ve küçük omuz kılıfının yerinde olduğunu gösterdi. Takarken onu izlemiş olsam da, yine de kontrol etmek istedim. Tabanca daha küçük kalibreliydi. Ama işimi görürdü.

"Bıçak mı?"

"Çantamda," dedi çantayı göstererek. "Şok tabancası ve biber gazıyla birlikte."

"Bana bok mu atıyorsun, Hellspawn?"

Başını hafifçe sağa eğerek sırttı. "Bunu yapar mıydım?"

Kolumu beline dolayarak başımı ona doğru eğdim ve öpücüğümü karşılamak için yukarı itmekte tereddüt etmemesi beni gülümsetti. Dudaklarına doğru fısıldadım, "Kesinlikle, bunu yaparsın ve yapmanı seviyorum."

Kahkahasını ağzından öpüp çıkardım. Julius King konusu yeniden ortaya çıktığı andan itibaren *bunu* tekrar yapacağımızı biliyordum. Onu toplantıya katılmaktan nasıl vazgeçirebileceğimi düşünmek bile bir çözüm değildi. Dilimin ilk dokunuşuna açıldı ve benimle dalga geçip oynarken iç çektim. Düello öpücüğü bir güç ya da hâkimiyet mücadelesinden çok, eğlenceli, şefkat dolu ve kendi başına bir vaatti.

Öpüşmeyi kesmek yapmak istediğim son şeydi ama yine de yaptım. Alnımı onunkine dayayarak, "Beni takip et, ben de senin oyununu destekleyeyim. Eğer ben çağırırsam -çekip gideriz."

Yüzündeki hafif şaşkın ifade yerini eğlenceye bıraktı. "Sınıfla paylaşmayı mı planlıyorsun?" Meydan okudum.

"Şair olduğunu bilmiyordum..." Gözlerinde neşe dans ediyordu ve ben inledim. Elimi kışının üzerinde yumuşatarak cazibesine teslim oldum ve oraya yankılanan bir şaplak indirdim. Nefes verirken küçük bir inilti çıkardı. Sıcaklığı etrafa masaj yaparak yaymaya dikkat ettim. "Sana şair demek bana bunu kazandıracaksa..."

"Yapma," diye emrettim. "Hellspawn... buna şimdi başlarsan gideceğimiz tek yer o yatak olur."

"Sanki bir cezaymış gibi konuşuyorsun," diye alay etti ve inleme sırası bana geldi, özellikle de çantasını kapıp o tatlı kışını önümde salladığında.

Freddie ve Vaughn oturma odasındaydı. "Um..." Freddie dedi ki. "Boo-Boo yenilebilir görünüyor. Bence bu kadar harika görünerek dışarı çıkmamalı."

"Silahlıyım," diye karşılık verdim.

Hellspawn başını eğip Freddie'nin dudaklarına bir öpücük kondururken, "Ben de öyle," diye söz verdi. Bu çok dikkatli bir temastı, hafif ve geçici. Onun neyi kaldırıp neyi kaldıramayacağını anlamıştı. Freddie onun elini tuttuğunda gülümsedi.

Vaughn, "Desteğe ihtiyacınız olabilir," dedi.

"Bende var, ama bir takip arabasına hayır demem." Ben hiçbir şeye hayır demezdim. Vaughn bu öneri üzerine ayağa kalktı.

Hellspawn yorum yapmak yerine sehpanın kenarına tüneyerek Freddie'ye odaklandı.

"Her şey yolunda mı?" Vaughn'a dudaklarımın hareketinin görülmesini engelleyecek kadar başımı çevirerek sordum.

"Evet," dedi Vaughn. "Freddie dövme yaptırıyor... Dove'a söyleyebilir."

Dövme mi yaptırıyordu? Freddie'nin onun parmaklarıyla oynadığı yere baktım ve diğer elini bileğindeki bileziğin üzerinde gezdirdim. O bilezik beni sabitliyordu. Başlangıçta kaçırılma korkusunu yatıştırmak için ona takmışım. Onu bu şekilde kurtaracağımızı hiç düşünmemiştim.

Beğendiği için şükürler olsun.

"Harika."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Hellspawn ayağa kalkarken, "Bu bir randevu," dedi ve Freddie sırtıttı.

"Sence seni böyle bir elbiseye daha ikna edebilir miyim?" Freddie bize hızlıca bir bakış attı ama dikkatini kızdan ayırmadı.

"Tabii daha sonra beni bundan vazgeçirmeye niyetliysen." Bu alay Freddie'den gerçek bir kahkaha kopardı ve üzerindeki gerginliğin bir kısmı uçup gitti. Freddie'nin onun yanında olduğu halini, kendini bıraktığı halini seviyordum. Hâlâ kendisiydi ama daha az sivri uçluydu. Bunu hepimiz için yapmıştı.

"Anlaştık," dedi Freddie, sonra bana baktı. "Boo-Boo tek parça halinde, lekesiz olarak geri dönsün lütfen."

"Planım bu," dedim ve kanepeye uzanmadan önce selam verdi. "Biraz dinlen."

"Benim planım da bu," dedi bana sırtarak. "En azından Bodhi uyanana kadar. Sonra da Doc'a bazı konularda yardım etmem gerek."

Hellspawn, Vaughn'a düzgün bir öpücük vermeden önce ona bir öpücük verdi. "Sonra görüşür müyüz?" diye sordu ona.

"Burada ya da orada olacağım... koruma görevini kimin alacağına bağlı olarak."

"Vücudumla kesinlikle ilgilenilecek." Flört ederek beni öldürüyordu, her ne kadar umursamasam da - çünkü gitmek için ne lanet bir yol.

Alt katta Ezra, Roma ile birlikte bizi bekliyordu. İkisi de takım elbise giymişti. Rome'unkini iki kez süzdüm. Bana donuk bir bakış attı. Haklıydı. Geride kalmasına imkân yoktu ve bahse girerim yelek giymişti.

İyi plan.

Ezra'ya bir bakış attım.

"Benimle başlama," dedi. "Artık bu orospu çocuğu hakkında biraz daha fazla şey bildiğimize göre, beni uzak tutamazsın. Ayrıca, Lainey Em'in güvende olmasını istiyor, ben de orada olacağım. Adam kardeşiyle ilgilenilecek."

"Milo'nun bir adı var," diye hatırlattı Hellspawn ve Ezra ona ukala bir sırıtışla karşılık verdi.

"Biliyorum, yine de umurumda değil."

Kıkırdadı ve başını salladı. Çocukların Milo'nun bizim için ne kadar önemli olduğunu anlamaları iyi oldu, yoksa bu iş tamamen başka bir yöne gidebilirdi.

Kellan, Jasper ve Doc'la birlikte geldiğinde, "Bu kadar oyun yeter," dedi. Adam yoktu ama Milo ve Lainey de öyle. Evet, duymak istediğim bir konuşma değildi, bu yüzden Kellan'a odaklandım. "Siz dördünüz gitmeden önce bu geceki plan hakkında konuşalım..."

Planımız.

Oldukça basitti, ancak hepimiz *neredeyse* yaşadığımız kayıpları, yaşadığımız kayıpların hemen ardından hissediyorduk.

Planın üzerinden yüzlerce kez geçmekle ilgili bir sorunum yoktu. Bu işi yine berbat etmeyecektik.

Dönem.

BÖLÜM 24

OceanofPDF.com

EMERSYN

T akşam yemeği toplantımıza giderken yol neredeyse çok sessizdi. Ezra Liam'la birlikte önde giderken, Roma benimle birlikte arkada oturdu.

Ayrılışımızı izleyen adamların farkındalığı üzerimde ağırlık yapıyordu. Orada yalnız değillerdi. Lainey Milo'yla kalırken Adam dışarı çıktı. Aslında Ezra ve Liam'la kısa bir süre konuşmuştu; bana baktığında gözlerindeki ölçü, boşluğun altındaki endişeyi fark edene kadar bana biraz garip geldi.

Tarafsız kalmaya çalışıyordu. Herkes gibi o da benim gitmemi istemiyordu. Onu suçlayamazdım. King'in Liam'a Adam'ı öldürmesini emretmesi benim hatamdı. Onun teklifini ben istememiştim ama yine de teklif etmişti. Bu yüzden gergin olması biraz mantıklıydı. Diğer yandan adamlarım tedirgindi. Özellikle de geride kalanlar, çünkü beni en son uğurladıklarında... kendimi bir tabutun içinde bulmuştum. Soğuk bir el omurgamı sardı ve parmaklarını içeri soktu. Bu gece benzer şekilde bitmeyecekti... Umarım.

Rome parmaklarını benimkilerle birleştirdi ve dikkatimi arkamızda bıraktığımız adamlardan çekip ona yöneltti. Yalnız değildim. Onları terk eden ben değildim. Birlikteydik. Onunla. Ben. Liam. Ezra bile. Gözlerindeki kararlılık beni perçinledi ve mezarın soğukluğunu kovdu. Beni bir kez bile yalnız bırakmadılar. Biri ya da daha sık olarak birkaçı hep yanımdaydı.

Birkaç ay önce, beni çevrelemeleri, dünyayı bana ulaşmaya çalışmadan önce tamponlamaları altında boğulabilirdim. Kahretsin, beni alıp esir tuttuklarında da bundan rahatsız olmuştum. Geriye dönüp baktığımda mı? Evet, bir tutsaktım ama gerekçeleri bana çok daha mantıklı geliyordu. İnisiyatif aldıkları için onlara tapıyordum. Geri adım atmayı reddederken onlara saldırmama izin verdikleri için onları daha da çok sevdim.

Şimdi mi?

Şimdi, onları seviyordum, nokta. Beni kafeslemiyorlardı. Eğer etselerdi? Hepsi benimle birlikte kafesin içine tıkılmıştı. Bu bir takım çalışmasıydı. Sadece korunan ben değildim; onları da korumam gerekiyordu. Bu akşamın onlar için bu kadar zorlu geçmesinin nedeni de buydu. Roma'nın elini sıkarak

başımı omzuna yasladım. Liam'ın dikiz aynasındaki bakışlarını yakaladığımda dudaklarının saçlarıma değen en hafif fırçası içimde dalgalandı.

Gözlerindeki keskin parıltı bana çok az şey özlediğini söylüyordu. Şu anda mı? Bu özel savaş alanından mümkün olduğunca uzak olmak istiyordu. Bunun yerine savaşın içine doğru ilerliyordu çünkü ona ihtiyacımız olan şey buydu. Biz, yani ben, Vandallar, Roma, Ezra ve hatta Adam.

Ağzımdan "seni seviyorum" sözcükleri döküldü, gözleri yumuşadı, sonra tekrar yola döndü, tamamen işle ilgiliydi.

Yolculuk sonsuza kadar sürdü ve neredeyse hiç zaman almadı. Şehir merkezindeki bir binanın kapalı otoparkına girdiğimizde arabadaki gerginlik had safhadaydı. Demek özel bir kulübe gitmiyorduk. Güzeldi. Sonuncusu... rahatsız ediciydi. Şu anda mesafeye ihtiyacım vardı. Güvenlik hemen içeride bizi bekliyordu. Daha üzerimize kapanmadan Liam elini kaldırdı.

"Bay King'e söyleyebilirsiniz, eğer kalmamızı isterse, olduğumuz gibi geçeriz. İçinizden biri buradaki herhangi birine parmağını bile sürmeyi aklından geçirirse kolunu kırar ve onunla hepinizi öldüresiye döverim."

"Ben de onları vuracaktım," dedi Ezra. "Senin yöntemin kulağa çok daha eğlenceli geliyor."

Ezra'nın küstah olduğu yerde, Liam kesinlikle küstah değildi. Güvenlik görevlisi yedi kişiydi. Rome kesinlikle hiçbir şey söylemedi. Gerek de yoktu zaten. Liam ne yaparsa yapsın, Roma onu destekleyecekti ve ben de öyle yapacaktım. Çocuklar bir üçgen oluşturmuştu; Liam en uçta, Ezra ve Rome onun hemen arkasında yer alıyordu. Ben elmasın diğer ucundaydım. Bu beni kapıya ve üçünü de bana doğru gelen birinin yoluna daha yakın kılıyordu.

Bunu tartışmamışlardı bile. Onları çok seviyordum ama adamlarıma dokunmalarına izin vermeden önce güvenlik görevlilerini kendim vururdum. Ezra'yı bile. Pislik gibi davrandığı zamanlarda bile iyi bir arkadaştı.

Liam Ezra'nın yorumuna yanıt vermedi. Bakışları öne çıkan ilk muhafıza kilitlendi. Muhtemelen yetkili olan adamdı. Liam'ın yüzünü göremiyordum ama görmeme de gerek yoktu. Gardiyan onun yüzünde ne gördüyse, ona inanmıştı. Bir adım geri çekildi ve parmağını kulağındaki cihaza dokundurdu.

"Evet efendim," dedi resmi bir tonda. "Sanırım Bay O'Connell şaka yapmıyor."

Hah. Tehdidi olduğu gibi kabul etmesi ve hatta hiç terlemeden doğrulaması oldukça etkileyiciydi.

Ve biraz da korkutucuydu. Muhafızın bakışları Liam, Ezra ve Rome'un üzerinde gezindi ve sonunda bana takıldı.

"Evet, efendim, o burada."

Liam'ın tüm vücudu kaskatı kesilmiş gibiydi. Yüzünde her ne varsa şimdi iki muhafızı daha da gerilettil. Adamlardan biri gerçekten de solgun görünüyordu. Yüzümdeki gülümsemeye karşı savaştım ama onu zapt etmek zordu. Liam'dan korkuyorlardı.

Ondan çok korkuyorlardı. Tek düşünebildiğim iyi olduğuydu.

Üçünden de korkmaları gerekirdi. Öğreneceklerdi - eğer zorlarsa, sadece kendilerini suçlayacaklardı. Omurgamdaki ürperti biraz heyecana dönüştü. Belki de adrenalin ve dopaminin aynı anda sistemime girmesinden kaynaklanıyordu ama bir yanımdövüş için neredeyse can atıyordu.

Çok hevesli.

"Evet efendim," dedi muhafız üçüncü kez. "Onları yukarı göndereceğim."

Aynen böyle, adam ellerini kaldırdı ve geri çekildi. Diğer muhafızlar da onu takip etti.

"Kral sizi şimdi görecektir," dedi sadece.

Liam yorum yapmadı, Ezra da yapmadı. Rome bana bir el uzattı ve ben de öne doğru süzüldüm. Liam işaret ederken Ezra bir tarafa katlandı, Rome da diğer tarafımdaydı. Asansöre doğru ilerlerken beni çerçevelediler. Çocuklarda bu vardı, ben de sadece bir ayağımı diğerinin önüne atmaya odaklandım. Açıkça görülüyordu ki izleniyorduk ve King de benim orada olduğumu doğrulamıştı.

İçimde bir öfke patlaması oldu. Bu adam Milo'yu incitmişti. Elbette, evet, o benim biyolojik babamdı. Milo'yu incitmesi *dışında* bu kısmı daha az umursayamazdım. Bizi terk etti, *onu* terk etti. Liam ve Milo'nun Royals hakkında paylaştıklarına bakılırsa, o da yıllardır Milo'yu hedef alıyordu. Milo daha ergenlik çağındayken onu hedef almaya başlamıştı.

Nesi vardı bunun?

"Sakin ol," dedi Liam, asansörün kapısını tutarak onun içeri girmesini sağladı. Çocuklar alıştırmayı yapar gibi koordine ediyorlardı. Belki de Liam ve Ezra yapmıştı. Ezra bizi daha önce kesinlikle desteklemişti. Liam ve Rome'un pratik yapmaya ihtiyacı yoktu. Birbirlerinin kesinlikle uzantısı olduklarına ikna olduğum zamanlar oldu.

Asansöre bindiğimde, arkamızdaki muhafızlarla yüzleşmek için döndüm. Gerçi onları pek göremedim. Adamların hepsi beni görüş alanından çıkarıp köşeye itti.

"Senden hoşlanmam iyi bir şey," diye takıldım. Bir elini arkasına uzattı ve ben de boştaki elimle onunkini kavradım. Bir eli Roma'da, diğeri Liam'daydı. Mükemmel bir denge kurmuşlardı. Temas beni ifade edemeyeceğim bir şekilde sakinleştirdi. Bu sahne korkusu ya da özellikle zorlu bir performans öncesi sinir değildi.

Bu öfke, keder, hayal kırıklığı ve derin bir seviyeydi. Kardeşim için öfke. Yıllarca ayrı kalmıştık. Evlat edinme beni Milo'dan uzaklaştırmış ve Vandallardan koparmıştı. Onlar dışarıdayken, beni uzaktan izlerken, ben onlardan tamamen habersizdim. Bu kısımdan her şeyden çok nefret ediyordum.

Şimdi *tekrar* göreceğimiz bu adam hepimizi tanıyordu. *Tüm* oyuncular. Daha önceki karşılaşmalarımızda sorduğu soruları, verdiği kararları ve hatta Liam'ın aktardığı gibi yaptığı eylemleri düşündükçe öfkem daha da arttı.

Julius King ya da Jeff Hardigan ya da kendisine her ne demek istiyorsa, bizi terk etti, *Milo*'yu terk etti ve yardım etmeye ya da destek olmaya çalışmak yerine? Milo'yu cezalandırmak için peşinden gitti. Ne için? Yedi ya da sekiz yaşındayken ona karşı çıktığı için mi?

Ne pislik ama.

Kapılar bir ding sesiyle açıldı ve bizi bekleyen bir görevli ya da asistan yerine adamın ta kendisiydi.

Julius King ofisin resepsiyon bölümünde duruyordu. Diğerleri gibi o da takım elbise giymişti. Kravatı özenle düğümlenmişti ve kıyafetlerinin terziliği pahalı bir işçilik ve kaliteli malzemeler kullanıldığını gösteriyordu. Ellerini arkasında kenetlemişti ve dikkati doğrudan üzerindeydi. Onunla ilk tanıştığımızda sinekkaydı tıraş olmuştu ama şimdi kirli sakalları çenesini süslüyordu ve bize bakarken gözleri kısılmıştı.

Ancak bana ulaştığında, bakışları sabitlendi ve bana tam olarak çözemediğim bir bakış attı. Sanki biri bir kibrit çakmış ve öfkemin fitilini ateşlemişti. Uğraşmak istediğim en son şey bu adam, onun manipülasyonları, yalanları ve oyunlarıydı. Yine de buradaydık çünkü Milo haklıydı.

O orospu çocuğuna ihtiyacımız vardı.

King, Liam ve Ezra'ya başıyla işaret ederken, "Beyler," dedi. Birlikte adım atarak işaret ettiler. King onların ellerini sıkarken bile bir iki adım geri çekilmek zorunda kaldı. "Bay Cleary," diye devam etti, bana ve Roma'ya bakarak. "Emersyn."

"Sanırım Bayan Sharpe'a geri dönüyoruz," diye düzelttim onu. Hayır, plan bu değildi ama yine de içimde öfkenin sıcak kömürleri yanıyordu. Bizi terk edip kaderimize terk eden, daha da kötüsü Milo'yu başka bir kadere mahkûm eden adama dokunacak kadar yaklaşmak mı? Rol yapacak havada değildim.

"Gerçekten mi?" Bana elini uzatırken yüz ifadesinden merak süzülüyordu. "Bir anlaşmaya vardığımızı sanıyordum."

Elini almak için hiçbir harekette bulunmazken önce eline, sonra da adama baktım. Liam ve Rome'un her bir kelimeyi ve manevrayı tartıp ölçtüklerini *hissedebiliyordum*. Ezra da muhtemelen öyleydi ve yakında onun ukalalık yapmasına ihtiyacım olacaktı.

"Bir yere varmıştık," dedim ama bu ne onunla ne de bir başkasıyla oynamak istediğim bir oyun değildi. "O zamandan beri bir tabutun içindeyim ve ihanetlerden biraz bıktım."

Son altı kelime dudaklarımdan dökülür dökülmez yaklaşımımı değiştirdim ve King'in etrafından dolanarak ofise doğru ilerledim. Bu küçük buluşmanın orada gerçekleşmesini planladığını varsaymıştım. Roma da benimle birlikte hareket etti ve Ezra ile Liam'ın nerede olduklarını kontrol etmek için arkama bakmama gerek kalmadı. King'i kuşattılar ve etrafımızdaki güç dinamiği değişmeye başladı.

Bu, tanımlayabileceğim bir şey değildi. King bilgiyi sınırlandırarak, erişim alanının çok geniş ve farkındalığının sınırsız olduğu yanılsamasını yaratarak kontrolü elinde tutuyordu. Ama öyle değildi. Olmamıştı da.

Ya da Adam ve Liam neden onu kandırabilirdi?
Ya da Liam'ın onu uzun süre oynamış olması?

King şüphelenebilirdi ama bildiklerini kanıtlayamazdı. Ya da kanıtlayabilse bile bu konuda hiçbir şey yapamazdı. Etkisinin azalması, Liam'ın lobide açıkça isyan ilan etmesinden ve King'in bunu kabul etmesinden daha belirgin olmamıştı. Arama yapmadan ya da silahlarımızı almadan bizi içeri alması bir şeyi açığa çıkarmıştı ama tam karşısında durana kadar bunun farkına varmamıştı.

Kendimi ofise bıraktım, iki elimi de kavradım ve onları içeri doğru itmek için çevirdim. Bir parçam yarı yarıya bir tuzak bekliyordu. Eğer bunu kabul edersem

Liam'ın şaplak teklifini yerine getireceğine dair içimde bir his vardı. Ayrıca, muhtemelen bir öncekinin yarısı kadar bile eğlenceli olmayacaktı.

Ancak ofisin içi boştu. Bana ilk buluşmamızı hatırlattı. Gerçi bu farklı bir binaydı. Kaç tane vardı? Takip edilmemek için sürekli yer mi değiştiriyordu? Etrafında tuttuğu güvenlik gülünç seviyedeydi. Kimden saklanıyordu?

Çok fazla sorum vardı.

Şöminede bir ateş yanıyordu ve ben şömineyi çevreleyen oturma alanına doğru ilerlerken Roma beni takip ediyordu. King'in bizi takip ettiğini görmek beni şaşırtmadı, yüzünde temkinli ama aynı zamanda şaşkın bir ifade vardı.

"Tabut mu dediniz?" En azından adamın ben konuşurken beni dinlediğini biliyordum. Bu da bir şeydi. Ondan Liam'a baktım. Bakışları King'in üzerindeydi ama sanki Liam ona odaklandığım anı biliyordu. Bakışlarında güven ve öfke sıkıca sarılmıştı. Bunu başka bir şeyle karıştırmak mümkün değildi.

Kaşlarını kaldırdı. Gerçekten bunu yapmak üzere miydim? Bunu konuşmadığımızı bildiğim halde başımı salladım. Sonra ona bir şans verdim. Eğer bu plana uymak istemezse, başka bir yol bulurduk.

Liam hiçbir şey söylemeden, uzun bir an gibi görünen bir süre boyunca bakışlarımı tuttu. Sonra Roma'ya bir bakış fırlattı. Liam başını sallamadan önce aralarında o sözsüz titreşimlerden biri geçti. Eğer bunu yapmak istiyorsam, o da benim oyunumu destekleyecekti.

"Evet," dedim, Liam'ı o anda o kadar çok seviyordum ki. Hepsini seviyorum. Sonra dikkatimi tekrar King'e yönelttim. "Görünüşe göre amcam hayattaki seçimlerime, özellikle de kendisini ilgilendirmeyenlere karşı çıkıyor. Bu yüzden beni diri diri gömdürdü."

Omuz silkmek de dahil olmak üzere her ne kadar sesimi yükseltmiş olsam da, endişem midemi bulandırdı.

King'in gözleri kısıldı ve ifadesi daha da sertleşti. "Benimle oyun mu oynuyorsun, Emersyn?"

"Ah, lütfen," diye alay edince Ezra'nın duruşu değişti. Hem o hem de Liam silahlarına davranmaya hazırdı. "Oyunlardan bahseden tek kişi sizsiniz Bay King." Neredeyse ona Hardigan diyecektim ama bu Milo'nun adıydı ve bu piç kurusuna bu adı veremezdim. "Yıllardır oyun oynuyorsunuz - bu küçük toplantı başka bir oyun değilse ne hakkında?"

Meydan okuma teklif edildi.

King'in burun delikleri alevlendi ve bakışları sanki kemik iliğimin derinliklerine kadar görebiliyormuş gibi benimkileri deldi. Dürüst olmak gerekirse, Fuckbucket'ın gözlerinin içine bakmıştım.

Bu adam beni
korkutmuyordu. Artık
korkutmuyor.

"Haklısın," dedi sonunda. "Ve Liam'a daha önce de söylediğim gibi, senin düşmanların benim de düşmanlarım. Dolayısıyla amcan da artık benim düşmanım."

Meydan okuma kabul edildi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 25

OceanofPDF.com

EMERSYN

I homurdandı.

Ses odada yankılandı ve King'in yüz ifadesi karardı. Sadece Liam'ın sırtışı çenemi dik tuttu.

"Bana inanmıyorsunuz," dedi King. Bu bir soru değildi.

"Hayır," diye onayladım. "Hayır." Ve yapmazdım da. Bakışlarımı ondan ayırıp odayı tekrar gözden geçirdim. İçkiler ve aperatifler hazır. "Ayrıca, parti yemekleriyle aranda ne var?"

"Affedersiniz?" King, topuklarımın üzerinde dönerek kurulmuş olan sergi alanına doğru yürürken, "Affedersiniz," dedi. Roma benim gölgemdi. Elini omurgamın dibine yerleştirmeden önce parmakları omurgamın üzerinde gezindi.

"Yemek ve düzenle ilgili ne olduğunu sordum?" Odayı işaret ettim. "Emir yağdırıyorsun. Bizi aramaları için fedailer ayarlıyorsun. Benim ayakkabı değiştirdiğimden daha sık yer değiştiriyorsunuz. Yemekleri ve mezeleri sen sağlıyorsun ve..." Nefes almak için açılmış olan şarap şişesini kaldırdım. "Pahalı ama iğrenç bir Fransız şarabı." Fuckbucket'ın en sevdiklerinden biriydi. Beni haşlayacakmış gibi masaya geri koydum. "Kimse havyarı bununla eşleştirmez. Biri çok tatlı, diğeri de çok tuzlu."

King'in tepkisini göz ucuyla yakaladım. Dikkatini masaya çevirirken küçük bir sarsıntı geçirdi. Kollarımı kavuşturarak masayı boylu boyunca yürüdüm ve sonra uzaklaştım. En son istediğim şey yemekti; şarabı gördükten sonra hepsini sifonu çekmeyi tercih ederdim.

Dürüst olmak gerekirse, bir çizburger için adam öldürebilirim.

Sonunda ateşin yanındaydım ve tekrar onlarla yüzleşmek için döndüğümde sıcaklık beni saran buza neredeyse hiç dokunmuyordu. Ezra'nın ifadesi paha biçilemezdi. Çok manik bir sırtışı vardı. Bir yabancıda olsa rahatsız edici olurdu ama onun yüzünde biraz itici olmadığını da söyleyemezdin. Yine de olduğu gibi kabul ettim. Liam'ın yüzü biraz daha hesaplıydı, dikkati sadece King'e odaklanmıştı.

King'e gelince? Eğer piskoposlarının farkında olsaydı, bunu belli etmezdi. Aksine, onun tüm dikkatini çekmiştim ve bunu korumayı planlıyordum. Tedirginliği canlı bir şeydi, odayı yakıcı bir parazit ile örtüyordu. Sanki canlı yayındaymışım gibiydi.

sahne, bir sonraki gösteri için hazırlanıyordum. Hareketleri biliyordum, çünkü dans da müzik kadar benim bir parçamdı. Tek yapmam gereken ritme ayak uydurmaktı.

Roma ise fırtınanın ortasında bir sükûnet adasıydı. Dans umurunda değildi. En azından bu dans. Tam oradaydı, desteği havadaki çatırdayan gerilime karşı bir tampon görevi görüyordu.

"Bana kızgınsın," dedi King önemli bir duraksamadan sonra, sanki kızgınlığım karşısında şaşırılmış gibi. Ceketinin düğmelerini açarak tekrar masaya baktı. "Şarabı ya da yemeği beğenmediysen başka bir şey getirebilirim."

"Öyle ya da böyle seninle ilgilenmiyorum." Garip bir şekilde, ağzımı açana kadar ne söyleyeceğimi fark etmemiştim. Belli ki o da bu sözleri beklemiyordu. "Buradayız çünkü bir sebepten dolayı hepimizi görmek istedin ve bana karşı sağlıklı bir hayranlığın var."

"Sağlıksız mı?" Hakaret kelimenin rengini bozdu.

"Evet," diye onayladım. "Sağlıksız. O halde, sırtına bıçağı saplarken ya da arkadaşlarına ve dostlarına onu öldürmelerini emrederken rakibinizin dikkatini dağıtmak için sık sık bıçaklara eşlik eden tüm sosyal saçmalıkları ve kelime dansını bir kenara bırakalım ve sadece dürüstçe konuşalım."

Ağzı, dişlerinin bir araya gelmesiyle oluşan küçük bir tıkırtıyla kapandı. Sessizlik, boşluğu doldurmak için içeri hücum eden sıcak hava gibi balonlaştı ve Ezra'nın kahkahasıyla patladı.

King gözlerini benden Ezra'nın kanepelerden birine yaslanmak için hareket ettiği yere çevirdi. Dünya umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Dahası, boğayı kasıtlı olarak kışkırtıyor olsa bile kahkahası doğal bir mizah unsuru taşıyordu. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi, çünkü Ezra ne yaptığını biliyor olmalıydı. Mesele şu ki, açıkça umurunda değildi. King, Liam'a Ezra'nın en iyi arkadaşını öldürmesini emretmişti. Ezra'nın misilleme yapmamasının tek nedeni cevaplanması gereken çok fazla soru olmasıydı.

Asla cevap alamayacağımız sorular.

King'den kurtulduğumuz ve bir daha kimseye zarar veremediği sürece, cevaplar olmadan da yaşayabilirdim. Geçmişimizdeki çok fazla gölge beni çok uzun süre boğmuştu. Geriye bakmaya devam etmek istemiyordum.

Dört gözle beklediğim çok şey vardı.

"Seni gerçekten gücendirmişim gibi görünüyor," dedi King sonunda ve bana odada bizimle birlikte olduğunu hatırlattı. Ezra ve Liam'ı arkasında bırakarak odayı geçti ve benim durduğum yere geldi. Roma hafifçe kıpırdandı. Kolunu kaldırdığında, ona yaslanma davetini kabul ettim. Onunla olmanın verdiği rahatlık

hepsinin bizi beklediğinin farkındalığıyla birleştğinde ve eğer buradan geri dönmezsek?

Gelip bizi alacaklardı.

"Bunu size söyleten nedir?" Bu sözcüklere kibar bir merak katmak nefes almak kadar kolaydı. Annem bana her sosyal etkileşimin kuralları olduğunu öğretmişti. Bu konuşmaları kontrol etmek pratik gerektiriyordu. Ben asla ustalaşamadım. Bunun en büyük nedeni, bu tür etkinliklere kendi isteğimle nadiren gitmemdi. Burada körlemesine uçuyor olabilirdim ama kendi başıma uçmuyordum.

"Az önce beni oyun oynamakla suçladın."

Omuz silktim. "İnkâr mı ediyorsun?"

Liam bir gülümsemeyi bastırdı, sonra bana bir bakış attı. Gözlerinde uyarı parıldıyordu. Omuz silkmekten kendimi alamadım. King bana bakmaya devam ettiğinde değil. "Hayır," dedi yavaşça. "Gerçi ben buna oyun demezdim."

"Harika," dedim, Roma'nın gücüyle rahatlayarak. Beni ayakta tutmuyordu ama sabit kalmamı sağlıyordu. "Peki buna ne diyorsun? Ya da biliyor musun, ne dediğin umurumda değil. Bilmek istediğim şey, ne istediğin? Onlardan ne istiyorsun? Benden ne istiyorsun?" Ve bunun peşini bırakamayacağım için. "Kardeşimden ne istiyorsun?"

Şimdi King'in kaşları kalkmıştı. "Kardeşin mi?"

"Aptal numarası yapma." Liam bu sefer sopayı eline aldı ve King'in tüm dikkatini benden uzaklaştırdı. "Vandallarla olan bağlarım yüzünden Reed ve Graham'ı beni işe almaları için gönderdin. Ailemin parası olması işime yaradı ve ben de bağlantılarımla geldim. İş dünyasında, seçkinler dünyasında... ve Vandallar'da bağlantılarımla vardı."

Liam'ın benim belirlediğim tonu alıp kendi tonu haline getirmesini çok sevdim. Olduğu yerde kalmak yerine yanımda durmak için hareket etti. Eksik parçayı tamamlamak gibiydi. Elimi kolunda gezdirdiğimde gözlerini King'e dikti. Elini tutmaya çalışmadım. Onun serbest kalmaya ihtiyacı vardı ama benim de temas kurmaya ihtiyacım vardı.

Belki o da yapmıştır.

"Milo Hardigan'ı hedef aldığınızı biliyorum." Sözlü yumruk indi. Cevap vermese de krala çarptı - en azından hemen değil. "Ona tuzak kurmanıza yardım etmemi istediniz. Onu yönetim kurulundan *uzaklaştırmak* istedin. Görünüşe göre, Vandalları Braxton Limanı planlarınıza engel olarak gördüğünüz için."

Rome homurdandı. Bu hikâyeye o da benim ya da Liam'ın inandığı kadar inanmamıştı.

"Beni çalıştırdın, benden bilgi istedin. Roma'ya girmeye çalıştın-" Liam'ın sesi hızla soğuk bir bölgeye kaydı. "Bulduğun her fırsatta beni sınadın. Milo'yu sana gümüş tepside sunmamı istedin ama ben oyun oynamadım."

"Demek bizi de dahil ettin," diye katıldı Ezra ve Liam'ın sözünü kesmesinin yapamadığını yaptı, King'i *ürkütti*. İsyanın yaklaştığını görememiş miydi? Çok yazık oldu. Ezra bir kraliyet mensubunun rahatlığıyla eğildiği yerden kıpırdamadı. Aksine, biraz sıkılmış görünüyordu. "Adam'la benden Liam'ı konuşturmamızı istedin, adamın peşine düşmek için bilgi verecek kadar işbirliği yapmasını sağlamak için. Onu tanımıyordum, umurumda bile değildi. Hâlâ da umurumda değil."

Ezra'ya son söylediği yalanı söylemedim. King için çukuru daha da derin kazıyordu. Tuzağı açıyordu.

"Liam işbirliği yaptığında da pek bir şey elde edemediniz. Açıkçası sen de bizden pek bir şey alamadın." Ezra omuz silkti. "Orada pek bir şey yoktu.

-Sonra da tutuklandı." "Şüpheli

kokuyordu," dedi Liam.

"Şüpheliydi," diye devam etti Ezra. "Adam'ın Hardigan'ı başka bir yere yerleştirebilecek tek tanığı ortadan kaldırmaya yönlendirildiğini fark ettiğinizde daha da fazla."

İkisi de Hardigan ismine doğru eğiliyorlardı. Gülümsemek istedim ama King'e bakarken bu isteğimle savaştım. Tavrı gittikçe daha soğuk bir hal alıyordu. Birileri bizden hiç hoşnut değildi.

Ayrıca doğrulamıyor ya da yalanlamıyordu.

"Tanıklar zaten baş belasıdır," dedi Ezra. "Hafızaya her zaman güvenemezsiniz. Özellikle de travmatik hafızaya. Kadının suçlamaları kabul etmesi için parayla birlikte tehdit de işe yaradı."

"Ona tuzak kurduğumu mu ima ediyorsun?" King'in sesindeki uyarı yüksek ve net bir şekilde yankılandı.

"Hayır," dedi Ezra.

"Bunu açıkça söylüyoruz," diye ekledi Liam. "Ona tuzak kurdunuz. Milo'yu hayatımın büyük bir bölümünde tanıdım. Suçlandığı şeyi yapmadı. Suçlu olduğuna emin olmak için alınan önlemler oldukça aşırıydı. Ayrıca şantaj da içeriyordu."

"Birden fazla cephede," Ezra konuyu ele aldı ve bir profesyonel gibi Liam'la ileri geri salladı. "Sadece tanıklar değil, hukuk da

polislerden savcılığa kadar. Bunu başarmak için paraya ihtiyacınız var."

"Ve etki..." Liam ellerini iki yana açtı. "İkisi de sende. O tahtadan indiğinde, kalan Vandalların dağılmasını istediniz. Gitmelerine izin vermeye hazırdın..."

King, Liam'a sanki buna ihtiyacı varmış gibi, "Çünkü kardeşin hâlâ bir taneydi," diye hatırlattı.

"Ve Milo olmadan, artık onları umursamıyordun." Liam gözlerini King'e dikti. "O hapisten çıkana kadar umurunda değildi, sonra birdenbire tek konuşabildiğin bu oldu." Liam Ezra'ya doğru bir bakış attı. "Kulağa doğru geliyor mu?"

"Çoğunlukla - en azından Em ortaya çıkana kadar." Ezra bana göz kırptı. "O zaman hakkında daha fazla bilgi edinmek istediğin sadece Hardigan denen çocuk değil, onun..."

Liam, "O kaçırılana kadar bu tam olarak gerçekleşmedi," diye karşı çıktı. "Roma ile."

"Eh," dedi Ezra. "Adam'ı öldürmeni istediğinde kaçırılmamıştı."

"Haklısın." "Sık sık hak veririm."

"Siz ikiniz işinizi bitirdiniz mi?" Oh, onu çıldırtmışlardı, çünkü kültürlü ses tonu hafif bir hırıltının altında kayboldu.

"Olabilirler," dedim. "Ben değilim."

Nasıl oynandığını bildiğinizi sandığınız ama tüm kurallarını bilmediğiniz bir oyunun ortasına atlamak gibiydi. Aslında... Ben hiçbir kuralı bilmiyordum.

"Tabii ki değilsin," dedi King, yüz ifadesi karararak. Garip olan şey, onu ne kadar incelersem inceleyeyim. Milo'yu ya da kendimi göremiyordum. "Yine de senin itirazların biraz daha yapmacık geliyor, Graham'ınki de öyle. İkiniz de Hardigan'ı geçen yıldan önce tanıımıyordunuz."

"Bu onu daha az kardeşim ya da bana karşı daha az koruyucu yapmaz." Belki de küçük bir çocuğu seçim yapmaya zorlamaya çalıştığını hatırlaması gerekiyordu. Ya da belki de umurunda değildi. "Ancak Ezra haklı, Adam'ı öldürttün çünkü bana evlenme teklif etti. Neye ya da neden karar verdiğimi öğrenmek için beklemedin, sanki hiç önemi yokmuş gibi onu tahtadan indirdin. Milo'yu hapse gönderdin. Adam'ı öldürdün. Roma'nın peşinden gitmeye çalıştın, Liam'ın kararlılığını test ettin ya da etmedin. Sırada ne var? Ezra'yı mı öldüreceksin? Liam'ı mı öldüreceksin?"

Çenesinde bir kas kasıldı. Bu konuşmanın gidişatından hiç hoşlanmamıştı.

"Belki de beni şimdi öldürmek istiyorsun. Dürüst olmak gerekirse, buna alışmaya başladım." Rome beni nazikçe sıktı, bu onun orada olduğunu hatırlatıyordu. "Güven öylece verilebilecek bir şey değildir. Kazanılması gerekir. Sürdürülmesi gerekir. *Değer verilmesi gerekir*. Senin hakkında gördüğüm ya da duyduğum hiçbir şey bunu göstermiyor. Yıllarca bir grup *çocuğu* manipüle ettiniz, şantaj yaptınız ve kontrolünüzü kötüye kullandınız."

King, "Onlar çocuk değil," diye karşı çıktı.

"Şimdi değil. Belki o zaman da değildiler. Liam kaç yaşındaydı? On beş mi? On altı mı? Ondan önce Adam ve Ezra vardı. Onlar kaç yaşındaydı?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Neden çocukları bir iş için işe alıyordunuz? Neden başka bir gencin peşinden gittiniz?"

"O bir genç değildi." Dört kelimeyle, aslında en başından beri itiraf etmediği şeyi itiraf etmişti. King bir nefes verdi. "Bunların hiçbirinin senin neden tabutta olduğunla bir ilgisi yok." Birisi kontrolü tekrar ele almak istiyordu.

Kapağın kapanışının ve üzerine yağın toprağın anısı içimden bir sel gibi aktı.

Milo için oynatılan Fuckbucket videosunun sesleri.

Parmaklarının yüzümdeki baskısı.

Hepsi, cerrahi bir kesi gibi, içimden geçti. Jilet keskinliğindeydi; acı, yalnızlık, korku.

...ve umut.

"Her şeyin seninle ilgisi var, seni orospu çocuğu," dedim. "Biz çocukken Milo'yla beni terk etmeseydin, Sharpe'lar tarafından asla evlat edinilmezdim."

Evet.

Oynamayı bırakmıştım.

BÖLÜM 26

OceanofPDF.com

ROMA

S Tarling bu toplantıya sessiz ve çekingen bir şekilde girdi. Geri çekildiğinde, bizimle aynı alanda değildi.

Araçtan indiğimiz andan itibaren aramaları bizim yapmamıza izin verdi. Yaklaştığımızda bizimle birlikte hareket etti ve pozisyonunu korudu. Gardiyanlar bize meydan okuduğunda, o hazırды. Asansöre adım attığımızda, köşeye itildiğimiz için şikayet etmedi.

Ancak bu kata geldiğimizde, asansörden indiğimiz andan itibaren her şey değişti. Aynanın bir odaya girdiğini ve sadece bakışlarının gücüyle odayı ele geçirdiğini görmüştüm. Onun ringde hükmettiğini, kararlılığıyla karşısındakini daha ne olduğunu anlamadan devirdiğini görmüştüm. Jasper'ın insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı, özellikle de dövüşmek istediğinde. Milo basit bir bakışla bir odayı ele geçirebilirdi.

Kel ve Vaughn daha sessizdi, ancak içinde bulundukları alanın her santimini bilmediklerini düşünmek bir hataydı. Biliyorlardı ve sahipleniyorlardı. Doc daha alçaktan uçuyordu ama her zaman orada ve hazırды. Starling ise Freddie gibiydi. İşi bitene kadar aldı, aldı ve sonra vurdu. Güzelliği ve zarafeti tamamen ona aitti.

Onun King'e karşı meydan okumasını izlemek muhteşem bir şeydi. Kendi başına bir tehdit olan adam tamamen hazırlıksız yakalanmıştı ve o bir milim bile geri adım atmıyordu. Liam onun hayranı değildi ama onu ezip geçecek de değildi. Pislik Ezra bile bu işin içinde gibi görünüyordu.

Güzel.

"Seni ve kardeşini bırakıp gitti mi?" King yavaşça tekrarladı.

"Gerçekle ilgili bir sorunun mu var?" Bana yaslandığı yerden doğruldu. Kanatlarını aniden açması ve çenesini kaldırması beni ne kadar etkilediyse, Liam'ın ağırlığını ayaklarının üzerine vermesini de o kadar fark etmedim. King ona doğru tek bir yanlış hareket yaparsa, oyunu burada ve hemen şimdi bitirecektik.

Bunun yerine King'in bakışları düşünceli ve ölçülü bir hal alırken, bir eliyle kravatını düzeltti. "Beni ne ele verdi?"

"Buraya sorularınızı yanıtlamaya gelmedim," diye karşı çıktı. "Onları sormaya geldim."

"Ve bana birinin seni tabuta koyduğunu söylemek için." Hayır, adam o kısmı unutmamıştı. Bunu görmek için orada olmadığımı sevinmişim. Liam bunu bana anlatmıştı, içindeki keskin acı beni derinden yaralamıştı. Bu görüntü sonsuza dek aynamın ve benim peşimi bırakmayacaktı.

Hepimize musallat olur.

Omuz silkti. "Gerçekten umurunda mı?"

"Daha önce söylediklerim geçerli. Sizin düşmanlarınız benim düşmanlarımdır."

"Düşmanlarımdan biri olabileceğin zaman bu bir sorun." Freddie'nin bıçağıyla çalışmasını izlemek gibiydi. Dilimler ve kesikler acımasızdı, neredeyse sanatsal olan bir tür kasıtlı zarafetle yapılıyordu. Sığırcık ürkek bir kuş değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı ama hiçbir zaman şu anda olduğu gibi vahşi bir yırtıcı da olmamıştı.

Ben beğendim.

"Neden senin düşmanın olayım ki Emersyn?" King odağını tamamen ona yöneltti. Onların farkında olmadığını düşünmek aptallık olabilirdi ama tepkilerini ona yöneltti.

"O zaman *beni* istemedin." Sesinin mutlak duygusuzluğu farklı türden bir kesikti. Beni ona daha da yaklaştıran bir kesik. Sadece ona sarılmak ve onu bu yerden ve bu kavgadan uzaklaştırmak istedim. Bu kararı vermek ona düşerdi ama King daha kim olduğunu bile bilmeden onu incitmişti. Onun umursamazlığı onu incitmeye devam etti.

"Bunu sana kardeşin mi söyledi?"

"Yapma," dedi elinin bir dilimiyle ve King'in bakışları dümdüz oldu. "Bilmiyormuş gibi davranma. Bana neden onun için koruma istemediğimi sordun. Ve Milo ile aramızı açmaya çalışma. İnsanları birbirine düşürme konusunda çok başarılı görünüyorsun. Mantıklı. Güç sahibi erkekler, diğerlerinin kendilerine meydan okuyacak destek yapısını reddederek gücü ellerinde tutarlar." Söylediği her kelimededen güven fışkırıyordu. Eğer kırık kuşumuzun alev alev yanan bir kuşa dönüştüğü anı yakalayabilseydim, bu o an olurdu. "İzole edin. Yalıtın. Üçgenleştirin. Her bir kişiyi tamamen size bağımlı ve başkalarına güvenmez hale getirmek için ne gerekiyorsa yapın."

Ellerini iki yana açan King özür dilemedi. "Annene benziyorsun. Ancak sen ondan çok daha güçlüsün."

Starling bu iltifata yanıt vermedi, eğer öyleyse bile. "İyi. Onu tanıımıyordum."

Gerçi Milo o parçayı eklememişti.

"Sorulara cevap verecek misin, yoksa bu oyunu oynamaya devam mı edeceksin?" Çok sert ve kararlı. King kısa bir an için düşünceli bir ifadeyle önce bana, sonra Liam ve Ezra'ya baktıktan sonra tekrar ona baktı.

"Oturalım," dedi. "Duygularınızın güçlü olduğunu ve bazı sorunlarınız olduğunu anlıyorum. Benim sorularım var, senin de soruların var. Birine sen cevap ver. Ben de bir tanesini yanıtlayacağım. Bu şekilde yolumuza devam ederiz."

Liam Starling'e bir bakış attı. Bunu yapmak istiyor muydu? "Gerçekten oturmak istemiyorum."

Bu soruyu cevapladı.

"Yine de cevap istiyorsunuz," diye karşı çıktı King. "Ve onlara başka bir yol sunmayacak mısınız?"

"Her şey bir pazarlıktır, Emersyn. Her şeyi kontrol edemeyeceğinizi ne kadar çabuk kabul ederseniz, bu o kadar kolay olacaktır."

Şimdi ona odaklandım. "Bu bir tehditti."

King'in gözlerinde şaşkınlık belirdi. Evet, konuşabiliyordum. Sadece genelde onunla konuşmayı tercih etmezdim.

"Tam olarak değil," diye karşılık verdi. "Benim-" Tereddüt etrafımızdaki sessizlikte yankılandı. "Emersyn," diye düzeltti, dikkatini tekrar ona yöneltirken kendini yakaladı. "Lütfen oturun."

Bu onun teslimiyetinin işaretiydi. En azından bu raunt için. Bunu duyan tek kişi ben değildim. Gerginliğin bir kısmı Ezra ve Liam'dan dışarı sızdı ama hepsi değil. Hiçbirimiz ona güvenmiyorduk.

Hiçbirimiz

yapmazdık.

En azından Starling.

"Oturmama gerek yok. Aslında," diye devam etti. "Oturmak istemiyorum."

"O zaman ne istiyorsun?" King sordu, kaşları gerilirken çenesi de gerilmişti.

Söylenmemiş bir düzine cevap etrafımızdaki odada oyalanıyordu.

Starling onun sorusunu elinin tersiyle itmek yerine düşünceli görünüyordu. "Liam mı?"

Omzunun üzerinden bizim durduğumuz yere baktı, gözlerini ona dikmişti. Soruya cevap vermesini mi istiyordu? Ben öyle düşünmüyordum. Gözlerindeki değerlendirmeye bakılırsa o da öyle düşünmüyordu.

"Bu senin oyunun, Hellspawn." Bu taviz aynam için çok büyüktü. Yine de onun için ne yapmayız ki?

Sonra, sanki Kral'ın hâlâ orada olduğunu hatırlıyormuş gibi, hepimiz tekrar ona baktık.

"Bradley Sharpe'ı istiyorum," dedi, her kelimesinde tiksinti vardı, sonra King ağzını açtığında elini kaldırdı. "Onun yerini. Saklandığı yerler. Güvenliği."

"Eğer onun ölmesini istiyorsan..." King başladı.

"Kekeledim mi?" Başını dik ve omuzlarını geride tuttu. King sinirlenmekten çok eğlenmiş görünüyordu.

"Hayır," dedi yavaşça. "Sanırım yapmadın." Yüz ifadesinin karanlık kısımlarını eğlence kaplamış gibiydi. "Pekâlâ, bilgi istiyorsunuz. Ne alacağım?"

"Ne istiyorsun?" Sesinde bir uyarı vardı, King'in dikkate almasının akıllıca olacağı bir uyarı, çünkü Starling'in ondan yeterince parçası koparılmıştı.

Ona hiçbir şey borçlu değildi.

O da bir şey almayacaktı.

King, "Belli olmaz," dedi ve Liam elini havada gezdirdi.

"Bu benim için işe yaramıyor," dedi. Aynamın araya girmesine sevindim. Benim için de işe yaramıyordu. "Ucu açık iyilik yok. O bilgi istiyor. Eşit ya da daha az değerli bir şey isteyebilirsin ya da bunu sadece seninle tekrar konuşmaya tenezzül edebileceği umuduyla iyi niyet göstergesi olarak yapabilirsin."

Liam'ın ses tonu, onunla bir daha konuşma ihtimalinin asla ve hiç arasında bir yerde olduğunu gösteriyordu. Bu adam onu bırakıp gitmişti. Milo'dan uzaklaştı.

Bir yandan, o olmasaydı onları tanımayacaktık. Diğer yandan... Onun yüzünden *acı çektiler*.

Onlara tekrar zarar vermesine izin vermeyeceğiz. Asla.

Bir adım geri çekilen King çenesini ovuşturduktan sonra bara doğru ilerledi ve kehribar rengi bir sıvı dökmeden önce bir bardağa buz küpleri atmak için biraz zaman ayırdı. Bir miktar daha alkol eklemekten önce tüm ölçüyü mideye indirdi.

Sırtını bize döndüğünde odadaki sessizlik daha da gerginleşti. Barının üzerindeki yansıtıcı yüzey ona odanın mükemmel bir açısını veriyordu. Geldiğimizi göremediğini düşünmek hata olurdu.

Onu öldürmek, bir seçenek olsa da, bugünün amacı değildi. Düşünmedim. Starling'e verdiği tepkileri okumak zordu. Kimliği hakkında çağrıldıktan sonra onları koruyor gibi görüldüğü için şimdi daha da zor.

Onayladı ama açıklama yapmadı. King'in her hareketini ölümcül bir odaklanmayla takip eden Starling'e baktım. Son bir yıl içinde giderek daha fazla gerçek kimliğine bürünmüştü ama geçen hafta onda bir şeyleri geri dönülmez bir şekilde değiştirmişti.

Herkes gördü mü yoksa sadece ben mi gördüm emin değildim. Ama Starling artık kırık bir kuş değildi. Hasarlı kanatları yoktu. İğne tüyleri artık yoktu.

Ateş ve duman içinde yeniden yaratılmıştı. Yıkımının külleri bir anda uçup gitmiş, geriye kendisinin en gerçek hali kalmıştı. Ellerim boyamak için kaşınıyordu. Tüm bunları yakalamak istiyordum.

Şimdilik, daha sonra kullanmak üzere hepsini ezberlemekle yetindim.

Sonunda King döndü. "Sharpe'ı bulacağım. Size istediğiniz her şeyi sağlayacağım. Sanırım fonlarınıza erişim de istiyorsunuz..."

Umursamaz bir şekilde omuz silkti. "Eğer emanetlerimi şimdi istiyorsam, tek yapmam gereken evlenmek."

King, bakışlarını sabit bir şekilde karşılayan Liam'a baktı. "Bu benim soruma cevap olmadı," diye onu bilgilendirdi.

"Güzel. Sharpe'ın nerede olduğunu bul. Bana bu bilgiyi ver, sonra seninle tekrar konuşmayı düşüneceğim."

"Kardeşin mi?"

Başını bir kez salladı. "Bana onun hakkında soru soramazsın. Sana hiçbir şey anlatmayacağım."

King, sanki istediği cevaplar içindeymiş gibi kadehindeki içkiyi döndürdü. Nedense bundan şüpheliydim...

"Pekâlâ. Bu yemeğe kalmayacağınız anlamına mı geliyor?"

Liam düz bir sesle, "Bu o anlama geliyor," dedi. "Yemek seçeneklerini beğenmediğini söylemişti zaten."

Gözlerini kısan King dudaklarını büktü. "Pekâlâ. Bir dahaki sefere -ki bir dahaki sefer olacak- kabul edilebilir yemek ve şarapların bir listesini isteyeceğim."

Starling güldüğünde hepimizi şaşırttı. "*Bir dahaki sefere olacağından* çok emin görünüyorsun."

"Çünkü öyleyim. Bu ikisi hâlâ benim için çalışıyor," dedi Ezra ve Liam'a doğru başını sallayarak, "en azından şimdilik. Yine de, sanırım sizi onu korumaya yönlendirseydim, Piskoposlar, bu bir sorun olmazdı."

Ezra homurdandı ve cevap verme zahmetine girmedi. Liam sadece ona baktı. "Zaman değişiyor," dedi. "Sharpe'in nerede olduğunu öğrendiğinde Liam'ı ara. öyle."

Beni arama.

Bana mesaj atma.

Liam.

Ben de onayladım.

Aynam da öyle.

"Nasıl isterseniz," dedi King. "Yine de, sana yaptığımı anla bu iyiliği. Geri ödeme istemeyeceğim ama başka bir görüşme talep edeceğim."

Starling koluma uzanırken ona "Ne istiyorsan iste," dedi.

Liam ve Ezra çoktan King'i bizden uzak tutmak için harekete geçmişlerdi. "Şu anda eve gidiyorum. Ancak bizi akşam yemeğine davet etmek istiyorsan, davetiyeyi hazırlamanı ve uygun bir zamanda cevap vermemize izin vermeni öneririm."

King aslında şaşırmış görünüyordu ama Starling artık ona aldırış etmiyordu. Bana odaklandı.

"Yorulдум."

Bilmem gereken tek şey buydu. Liam beni asansöre doğru yönlendirdi ve ben de Starling'i yanıma alarak asansöre yöneldim. Arkamızda Ezra ve Liam birkaç sivri laf etti ama King artık umurumda değildi.

Asansörle aşağı inerken sessizlik hakimdi. Yine de güvenlik garaj çıkışından çıkmamız için yolu açtığına kapılar açıldığında Ezra sırtıttı. Arabaya vardığımızda Ezra kapıyı onun için açana kadar bir şey söylemedi.

"Hatırlat da seni asla kızdırmayayım," dedi. "Bu çok eğlenceliydi ama aynı zamanda çok da tehlikeliydi."

Starling ise omuz silkti. "Onun fikirleri umurumda değil ve siz oradayken bana dokunmuyordu."

Bir daha kimse onun izni olmadan ona dokunamayacaktı.

Arabaya döndüğümüzde Liam iç çekerek, "Hellspawn," dedi.

"Beni sonra azarlar mısınız?" Sesinden yorgunluk süzülüyordu ve kolumu tekrar ona dolamadan önce emniyet kemerini çekerek onu kilitledim.

Bir süre onu inceledikten sonra benimle bakışlarını kilitledi. Aynamdan bana yansıyan endişe, benim de paylaştığım bir endişeydi.

Bir kez başımı salladım. Onunla ilgilenecektik. "Hadi eve gidelim," dedim ve başını sallama sırası Liam'daydı.

Starling eve gitmek istedi.

Eve gidiyorduk.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 27

OceanofPDF.com

EMERSYN

I arabanın arkasına yerleştiğimizde titriyordum. Rome beni kendine yaklaştırıp başını yaslayana kadar bunun farkında bile değildim. Ellerimi kucağıma koydu.

Kapalı otoparktaki ve sonra da arabadaki sıcaklık neredeyse çok serindi. Ama üşüdüğüme mi yoksa sıcakladığıma mı karar veremiyordum. Her iki durumda da, Rome beni sardığında, ona doğru kıvrıldım. Emniyet kemeri kucağında sürünmemi engelliyordu ama kalp atışlarının düzenli ritmiyle kendimi sabitlemeye çalıştım.

Kulüp binasına geri dönerken sessizliğin içinde büyük bir gerilim vardı. Baskıcı değildi ama Liam'ın dikiz aynasından benim bakışlarımı takip ettiğinin farkındalığı, Roma'nın sırtıma yavaşça vuruşuna eşlik ediyordu. Arabayı Liam kullanırken bile ikisinin kozasına sarılmıştım.

Depoya döndüğümüzde, Liam ve Ezra dışarı çıkana kadar Rome arabadan inmedi ve Kellan da bizi karşılamak için kulüp binasının kapısından bize doğru geliyordu. Önce Rome indi, sonra da elini bana uzattı. Dışarı çıkar çıkmaz Liam beni kendine çekti ve Kellan'ın endişeli bakışlarıyla karşılaştığım da bile onun sert kavrayışına karşılık verdim.

Bana bir göz attığında Kellan'daki gerginliğin bir kısmı azalmış gibiydi. "Tek parça halindeyim," diye söz verdim.

"Birisi boğaya bayrak sallamak ve ona her seviyede meydan okumak istese bile." Liam'ın hırıltısı içime bir ürperti gönderirken, bir elini sırtıma dayadı ve beni yerimde tuttu. Onun yakınlığını içime çektiğim için oraya yerleştim. Kalbinin gümbürtüsü, Roma'nınki kadar sakinleştiriciydi.

"Bak," dedim, kendi çırpınan duygularımı kontrol altına almaya çalışarak. O ofiste dururken kendimi toparlamak şimdikinden çok daha kolaydı. Tepkilerim tutuklanmıştı ve şimdi her yerim titriyordu. "Bana Hellspawn diyen sendin."

Kellan elini yüzünde gezdirdi ama Liam kıkırdayınca rahatlamasına öfke de katıldı. "Geri almak için çok geç, ha?"

"Evet," dedim ve geri çekildiğimde bakışlarımı Liam'ın endişeli bakışlarına diktim. Yapmak istediğim son şey onları korkutmaktı. Ama işim bitmişti.

saklanıyordum. "Bana hiçbir şey olmuyordu. Siz buna izin vermezsiniz. Ben de arkanızı kolladım."

"Biliyor musun," diye düşündü Ezra. "*Neredeyse* çekingen Emersyn'i özleyeceğim."

"İstemiyorum," dedim, belki biraz fazla sert bir şekilde, çünkü Liam hemen ellerini kaldıran Ezra'ya kaşlarını çattı.

"Tamam, susuyorum. Bir bira alıp ölüleri ve pek de ölü olmayanları kontrol edeceğim..."

O kulüp binasının kapısında gözden kaybolana kadar sessizlik üzerimizi örttü ve sonra Kellan bakışlarını Liam'a kaldırmadan önce bir süre bana baktı. "Nasıl geçti?"

"Starling, King'in onun ve Milo'nun kim olduğunu bildiğini doğruladı." Rome omuz silkti, ifadesindeki rahatlık yüzüme bir gülümseme daha yerleştirdi. "Ayrıca Bradley Sharpe'ı bulması için ona meydan okudu-"

Kellan kaşlarını çattı.

"Sadece bilgi," diye itiraf ettim. "Eğer onu öldürürse, o kadar da hayal kırıklığına uğramam."

"Yapacağım," diye homurdandı Liam. "O orospu çocuğunun derisini yüzmek istiyorum."

Başımı arkaya eğerek ona gülümsedim. "King'in hiçbirinizi hedef almasını istemiyorum. Özellikle de belirsiz ve o kadar da belirsiz olmayan tehditlerinden sonra."

"Onu da karşıma almanı istemiyorum," diye karşılık verdi Liam ama bana bakarken gözleri yumuşadı. "Hellspawn, seni az önce bir mezardan çıkardık. Başka birinin seni tekrar mezara atmasına cesaret etmemeni istiyorum."

Gözlerinde şiddet parlıyordu. "Seni gerçekten korkuttum mu?" Çünkü eğer korkutmuş olsaydım

-

Roma, "Evet," derken Liam, "Hayır," diye yakındı.

Liam kaşlarını çattı at Roma'da, ve onun ikiz sadece baktı geri at Onu,

rahatsız olmadı. Ancak Kellan kıkırdadı ve bu kaba eğlence hepimizi etkiledi. "Başka bir deyişle, onu korkuttunuz ama alınganlığınız hoşuna gitti."

"İkinizin de canı cehenneme," diye mırıldandı Liam ama ben tekrar ona sarılınca gürültünün bir kısmı hafifledi. "Adamın bir ajandası var. Her zaman bildiğimiz ama detaylarını bilmediğimiz bir gündemi var."

"Ajandasında daha önce Sparrow yoktu," diye itiraf etti Kellan ve bunu kafamda evirip çevirmek zorunda kaldım. Ben de öyle olduğunu düşünmemiştim. En azından şu ana kadar...

"Sharpe'lardan *hemen* haberdar *olup* olmadığını bilmiyorum. Belki de biliyordu.

-Bu yüzden Adam'ın hareketi onu rahatsız etti. Ancak Milo tıpkı annemize benzediğimi söyledi."

Kellan kulağımı Liam'ın göğsüne dayadığım yerden bana baktı. Coğunlukla hepsine sarılmak istiyordum ama Liam'da belli belirsiz bir titreme vardı. Öfke mi, adrenalin mi, yoksa korku mu? Belki de yukarıdakilerin bir kombinasyonu. Benimkiyle aynı anda titreşiyor gibiydi. King'den korkmuyordum. Ofisindeyken korkmuyordum. Şimdi de korkmuyordum.

"Benden bir şey istiyor," diye devam ettim. "Tam olarak ne istediğini bilmiyorum ama bir şey istiyor. Benimle *tanıştığı* andan itibaren Kraliyet ailesinden biriymişim gibi davrandı. Ve eğer hepsi bu olsaydı, umurumda olmazdı..." Liam da onlardan biriydi, sadece Milo'yu korumak için işe alınmasına izin verdiği için onlardan biri olsa bile.

Adam, Kral öldürölmesini emredinceye kadar öyleydi. Ezra mı? Ezra tüm bunların ortasındaaydı ve neye karıştığının yarısını bile bildiğimizi sanmıyordum. Gardını düşürmedi. Adam'ın yokluğunda nelerle uğraştığını bilenimiz var mıydı? Belki de Lainey ile konuşmalıyım.

Kollarını kavuşturan Kellan çenesini eğdi. "Yani, şu anda endişelenmemiz gereken bir düşman olmasa da, bir dost da değil."

"Hayır," dedim başımı yavaşça sallayarak. "Ona güvenmiyorum. Hem de hiç."

"Anlaştık," dedi Liam, sonunda beni tutuşunu gevşeterek. Kollarımı yukarı aşağı ovuşturmadan önce hafifçe sıktı. Rahatlıyor olsa bile beni bırakmıyordu.

"Starling'in onayını istiyor," dedi Rome ve hepimiz ona baktık. Rome da diğerleri kadar endişeliyse de bunu belli etmedi.

"Nasıl yani?" Liam dikkati ikizine kaymış bir halde sordu.

"Yemekler," dedi Rome omuz silkerek. "Yemekleri eleştirdi. Bundan hoşlanmadı."

Yapmış mıydım? Sanırım etmişim. "O şaraptan *nefret ediyorum*," diye itiraf ettim. "Fuckbucket'ın en sevdiklerinden biri."

Kellan'ın ifadesi karardı.

Roma omuz silkti. "Seni etkilemek istiyor."

"Neden?" Anlamadığım kısım buydu. "Beni daha önce istemedi."

"Daha önce bir bebektin," dedi Rome.

"Şu anda kesinlikle değilsin," dedi Kellan. "Aynı zamanda bir mirasçısın." Bu kısım umurumda değildi.

Liam bana, "Ve senin ailenin gücü var," diye hatırlattı. "Belki de o zenginliğe erişmek istiyordur."

Yüzümü buruşturdum.

"Onları senin olarak düşünmek istemediğini biliyorum, Sparrow," dedi Kellan yavaşça ve ben başımı salladım.

"Mesele o değil, sadece her şey çok fazla yük getiriyor. Onu öldürsek bile, sonra ne olacak? Her şey bana mı kalacak?" Yüzümü buruşturdum. Gerçekten de hava durumu hakkında konuştuğumuz gibi Fuckbucket'ı öldürmekten mi bahsediyordum? "Parayı kullanabiliriz ve aynı zamanda..."

"Onun dokunduğu hiçbir şeyi istemiyorsun," dedi Rome ve ben de ona bakmak için döndüm. Liam bir kolunu belime doladı ve sırtım göğsüne gelecek şekilde beni kendisine doğru bastırdı.

"Hayır," dedim. "Bunu istemiyorum..."

"Bu senin paran," dedi Liam yumuşak bir sesle. "Ondan nefret ettiğini biliyorum ve ondan nefret etmek için her türlü hakka sahipsin. Ama Sharpe'lar seni evlat edindi. Seni kendi aileleri yaptılar. Bu da o mirasın *senin* olduğu anlamına geliyor."

Başımı omzuna yaslayıp bakışlarımı tavana kaldırdım. Yukarıdaki podyumları unutmak kolaydı.

Yukarıda bir yerlerde, metal yürüyüş yolları ve teller arasında yuvalanmış kameralar vardı. Her yerde onlardan vardı.

İçeride ve dışarıda.

Hâlâ Liam'ın özel koleksiyonuna bakmam gerekiyordu. Eğer bizi kaydettiye, ben-

Bir anda midem bulandı. Kayıtları olan tek kişi o değildi. Aradaki tüm fark iki adamda, yaşında ve kiminle birlikte olmayı seçtiğimdeydi.

"Şu anda hiçbir şeye karar vermemize gerek yok," dedi Kellan. Üçü beni sabit tuttu. Gölgeleeri kovaladılar. Hepsi yaptı. Unutabilmek istiyordum. Ya asla unutamazsam?

O kötü anıları daha iyileriyle değiştirebilir miyim? Ya da ne...?

Hüzün gölgelerden çıkıp içimi kapladı. Milo onlardan başka biriyle konuşmamı, baş etmeme yardımcı olacak biriyle konuşmamı istemişti ve o kişi Bayan Stephanie'ydi. Ona hiç söylememiştim... ama bu onu Fuckbucket'ın gazabından korumamıştı. Üzüntü tekrar öfkeye dönüştü.

"Yorgunum," diye itiraf ettim.

Sanki itirafımdan etkilenmişler gibi, çocuklar beni diğerlerinin beklediği yere götürdüler. Milo uyuyordu. Ama Mickey'ye göre durumu iyiydi, bazı belirgin iyileşmeler vardı ve Lainey ona yemek yedirmişti. Enfeksiyon da iyiye gidiyor gibi görünüyordu.

Bu haber beni o kadar rahatlattı ki Liam bana tutunmasaydı düşebilirdim. Yatma vakti geldiğinde, kimin nerede yatacağı konusunda bir tartışma yaşandı.

"Neden hepimiz burada kalmıyoruz?" Ben önerdim. Tadilat sırasında bu büyük kanepayı ekledik ve oturma odasını herkes için bolca yer olacak şekilde düzenledik. "Eğer sedirleri ezersek-"

Jasper bir odaya doğru ilerlerken, "Battaniyeler," dedi.

"Ben yastık getireyim," dedi Freddie ve odasına girerek gözden kayboldu.

"Git üstünü değiştir, Küçük Bit." Mickey başımın yan tarafına bir öpücük kondurdu. "Bize biraz patlamış mısır getireyim ve..."

Hepimiz uyumak için buradaydık, bu da muhtemelen filmleri de açacağımız anlamına geliyordu. "Sıcak kakao?" diye sordum. Mickey sırtıttı ve Vaughn da arkasından bana bir başparmak işareti yaptı.

"Sıcak kakao o zaman."

Liam benimle birlikte yatak odasına girdi. Üzerimi değiştirirken odamda beni takip etmek yerine kapıya yaslandı. İfadesi konuşmaya davet etmiyordu ama ceketimi ve ardından silah kayışımı çıkarırken gözümü ondan ayırmadım. Soyduğum her katmanda onu kontrol ettim. Bundan nefret ediyordum; onun ağırlığından, etrafında genişleyen ve daralan o kayıp hissinden.

Yine de, ben banyoda yüzümü yıkamaktan çıkıp Vaughn'un tişörtlerinden birini tutarak orada durana kadar hiçbir şey söylemedi. Onların tişörtlerinden bir çekmece dolusu vardı. Her birinden birer tane aşırıştım ama çekmecelerime daha fazlasının da girdiği gözümünden kaçmamıştı.

"Ne yapabilirim?" Onunla yüzleşirken sordum.

"Gözlerimi ilk kez senden ayırdığımda sahneye çıktın ve üstsüz bir barda dans ettin." Bana odaklanan Liam uzun bir nefes verdi. "Gözlerimi senden ayırdım ve sen bizi kurtarmak için bir uçağa binip amcana geri döndün."

Midem dibe vurdu.

"Gözlerimi senden ayırdım ve kendini yaraların, uyuşturucuların ve kim bilir başka nelerin olduğu bir tesiste buldun..."

Aradaki mesafeyi kapattım ve ellerimi göğsüne koydum.

Ellerini ellerime siper ederek bakışlarını benimkilere sabitledi. "Gözlerimi senden ayırdım ve sen Roma'yla birlikte ortadan kayboldun çünkü bir pislik seni ben zannederek aldı."

Yutkunurken boğazı düğümlendi.

"Sonra gözlerimi senden ayırdım ve seni bulduğumuzda bir mezarın içindeydin."

Başka hiçbir şey yapamasaydım, sadece sesindeki ve gözlerindeki acıyı yatıştırmak isterdim.

"Babam öldü, Hellspawn. Onu öldürdüler. Hepimizi öldürmeye çalıştılar. Bayan Stephanie'yi öldürdüler. Ama başardık... ve sonra seni bir mezarda buldum." Sesi bu sonuncusunda kesildi. "Gözlerimi bir daha senden ayırmaya cesaret edemiyorum ve bu gece? Bu gece oraya girdin ve bir boğaya kırmızı bayrak salladın, sonra sana saldırmasını sağlayana kadar onu şokladın."

"Özür dilerim" kelimeleri ağzımın çatısına yapışmıştı. Bunun için özür dileyemezdin. King'in nerede durduğunu bilmesi gerekiyordu ama aynı zamanda.

"Başka hiç kimseyi seni sevdiğim gibi sevmedim," diye itiraf etti Liam. "İçimde eksik olduğunu bilmediğim bu boşluğu dolduruyorsun. Sen hepimizi tamamlıyorsun. Çatlakların üstünü örtüyor ve onları altınla dolduruyorsun."

Gözlerim yaşardı.

"Seni *seviyorum*, Hellspawn. Senin intikamını almak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ve bizden olmayan, sana elini süren herkesi öldüreceğim..."

Bu ifadede övünme yoktu. Kabadayılık yoktu. Sakin, neredeyse soğuk tonu hiç değişmedi. Bu kabarın bir öfke değil, buz gibi bir özgüvendi.

"Ama?" Sanki orada söylenmemiş bir söz varmış gibi görünüyordu. Ama Liam sadece başını salladı.

"Ama hiçbir şey - eğer King'in ölmesini istiyorsan, bunu gerçekleştireceğim. Onu bir daha asla görmek istemiyorsan, bunu da gerçekleştireceğim." Yüzümü okşamak için ellerimi bıraktı. "Bay Ridge Royals'a dahil olan ailelerin her birine savaş ilan etmek istiyorsan, o ordunun generali ben olacağım. Yapman gereken tek şey hayatta *kalmak*. Beni anlıyor musun? Artık çılgınca riskler ya da numaralar yok. Biz olmadan hiçbir şey yapmayacaksın."

"Adil olmak gerekirse," dedim yavaşça. "Bunu sensiz yapmadım. Planım bu olmadığı halde öfkelendiğimi biliyorum ama onu gördüğüm andan itibaren tek görebildiğim Milo'ya zarar verdiğiydi."

Liam'ın ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Kardeşini korumak istedin."

"Bu konuda bir şeyler biliyorsun," diye takıldım ve dudaklarını alnıma bastırmak için eğildi.

"Bununla ilgili her şeyi biliyorum. Ama sana canlı ihtiyacım var, Hellspawn. Sana canlı olarak, hayatımda, kollarımda, yatağımda ihtiyacım var... ve bu sırayla olması gerekmiyor."

Benden bir kahkaha kaçtı. "Benim de sana ihtiyacım var..."

"Güzel." Kollarını bana doladığında alnımı göğsüne bastırdım.

"Baban için çok üzgünüm."

"Ben de," diye fısıldadı ve kalbim oradaki kayıp için parçalandı. Gerçekten de yas tutacak zamanı olmamıştı. Hiçbirinin yoktu. "Bana söz ver, Hellspawn, ne olursa olsun..."

"Söz veriyorum."

"Ne soracağımı bile bilmiyorsun."

"Buna ihtiyacım yok, beni canlı ve görebileceğiniz bir yerde istiyorsunuz. Hiçbir yere gitmiyorum. Söz veriyorum."

"Güzel." Bir nefes daha üfledi. "Bir şey sorabilir miyim?"

Bana neredeyse hoşgörölü bir gülümseme vermek için geri çekildi.

"Sadece bir şey mi?" "Şu anda sadece bir şey."

"Daha iyi," dedi içten bir gülümsemeyle, yüzündeki gerginlik biraz daha azalmıştı. "Sana ne vaat edebilirim?"

"Benimle tekrar uçacak mısın? Sen ve Roma?"

"Evet." Bir an bile tereddüt etmedim ve bu beni daha da cesaretlendirdi. "Ne zaman ve nerede olursa olsun, senin için güvenli hale getireceğim."

Bunun için bir fikrim vardı ama sonra. "Teşekkür ederim." Sonra, hâlâ gergin olduğu için kıyafetlerimin geri kalanını da çıkardım. Ayakkabılarımı çıkarırken Liam'ın bakışları üzerimde sabitlendi ve sonra sıra elbiseme geldi.

Sonunda yeleğimin cırt cırtını çektiğimde gözleri kızardı ve sonra sadece sütyen ve külotla ben kaldım. Başımı eğdim, kollarımı açtım ve yavaşça döndüm.

"Beni nerede istiyorsun?"

Doğruldu ve parmağını bana doğru uzattı. Aradaki mesafeyi daralttım ve ona doğru uzanacakken ellerimi yakalayıp kapının üzerine koydu. "Ellerin burada kalsın, Hellspawn." Kulağıma fısıldarken dudakları neredeyse hiç kıpırdamadı, kulak mememi ısırırken cümleyi noktaladı. "Ses çıkarma," diye devam etti. "Burada durmanı ve onu benim için almanı istiyorum."

Kıçımı avuçladığında içimdeki beklenti ürperdi.

"Sanırım bu gece dört hak ettin..."

"Dört mü?" Nefes nefese bir fısıltı çıkardım ve Liam'ın alçak sesle kıkırdaması amımı sıktı.

"Beş etti," dedi o kadar memnun bir sesle ki ürperdim. Sonra ilk tokadı sağ kık yanağıma indirdi. Sıcaklığı masaj yapıp yaymadan önce yandı. "Evet, kesinlikle beş-şimdi bu bir oldu. Benim için iyi bir kız olacak mısın?"

Dudaklarımı yaladım. İyi bir kız olmak istiyor muydum? Özellikle şu anda değil. Ama Liam'ın iyi bir kız olmama ihtiyacı vardı, ben de başımı salladım - sadece bir kez- ve sütyenimin kancasını açıp çıkarmadan önce omzumu öptü. Yine de kollarımı indirmedim. Ellerimi duvardan çekmemi söylememiştii.

"Benim için çok iyi, Hellspawn. Sütyenini çıkar." Kayması için kollarımı indirdim. "Ellerini kapıya koy."

Kontrol her kelimenin içine işlemiştii ve kendi kişisel okşamaları gibi üzerimde dönüp duruyorlardı. Külotumu indirdiğinde, ayaklarımı kaldırmak için kelimeyi bekledim. Karanlık ve lezzetli bir kıkırdama daha duyuldu.

"Aferin kızım, ayaklarını teker teker kaldır." Külotumu çıkardıktan sonra kıkımın bacağımla birleştiğı kıvrımı ısırdı. Bir inilti kaçmak istedi, ama onu yerinde tutmak için dudağımlı emdim. Sonra bacaklarımın birleştiğı yere öpücükler kondurdu ve dilini amımın yarığı boyunca gezdirdi. Kalçalarımı ayırmak için içlerine dokunduğunda, sessiz kalmak için tüm kontrolümü kullandım.

Dilinin her turu beni titretti ve klitorisimi kızdırmak için parmağımlı kaydırduğında, inilti kaçtı. Bu sefer kıkırdaması tam anlamıyla şeytaniydi. "İki tane daha."

İtiraz edemedim, dilini içeri sokarken klitorisimin etrafında daha fazla basınçla döndü ve dizlerim zayıfladı, sızlanmam bir miyavlama sesine dönüştü. Tam oradaydım ve geri çekildi. Elim kapıya bile vuramadım. Liam bir anda ayağı kalktı.

"Dayan, Hellspawn," diye mırıldandı ve sonra eliyle her yanağıma üçer tane olmak üzere altı tokat indirdi. Sonra da ateş kıkıma yaymak için masaj yaptı. İçime girmeden önce nefesimi tutacak zamanım olmadı. Açı, kalınlığıyla birleşince ciğerlerimdeki tüm havayı dışarı attı ve o içime girerken sessiz kalmak için savaştım.

Her hamlesi beni ateşliyordu. Tutarlı kalmak için ellerime baskı uyguladım ve sonra göğüslerimi kavradı ve meme uçlarımı ısıtırken sıkıştırdı.

Kulak memesi.

"Siktir, seni seviyorum," diye fısıldadı kulağıma ve sanırım sadece bu sözlerle boşaldım. Orgazm beni parçalara ayırdı ve birkaç kez daha pompalarken beni tekrar bir araya getirdi. Kalçaları yanan kıcıma her çarptığında, zevk içimde çözülüyor gibiydi. Boşaldığında, beni tutmasaydı yere yığılacaktım.

Kapı çalındı. "Boo-Boo'yu dışarı çıkar, Liam. Pijama partisi veriyoruz."

İçimden bir kakhaha yükseldi ve Liam beni kapıdan çekerek kendisine yasladı. Yüzümü avuçladı, sonra başparmağıyla yanağımı okşadı. "Sen ve ben," diye fısıldadı.

"Sonsuza dek," diye nefes nefese kaldım. Bu tutmaya niyetli olduğum bir sözdü.

Dudaklarıma fısıltıyla bir öpücük kondurduktan sonra, "Beni bir daha asla terk etme, Cehennem Tohumu. Hemen hemen her şeye dayanabilirim ama buna değil."

Onu bırakmak istemedim. Hiçbirini bırakmak istemedim.

Ona "Benimle kaldın" dedim ve kapıyı başka biri çalarken beni daha sıkı kavradı."

"Gidelim," dedi Jasper. "Kaldırın kıcınızı buradan."

"Siktir git," diye homurdandı Liam ve ben güldüm. İçimden çekildi ve beni çoktan döndürmüş olmasına rağmen ani yokluğundan ürperdim. Uzun ve derin bir öpüşmeden sonra beni banyoya taşıdı. Serin fayans kıcıma karşı harika hissettirdi ve beni temizlerken nazik davrandı. Beni kapıya kadar geçirmeden önce üzerime bir tişört ve külot giymemi bekledi.

"Devam et," diye ısrar etti ve bana nazik bir tokat attı. "Üstümü değiştireceğim ve çıkacağım." Odaya bakmak için kapıdan dışarı eğildi. "Ve kim onun yanında olduğunu düşünüyorsa, rahat etmesin. En azından o yerlerden biri benim."

"Hey..." Freddie sırtarak itiraz etti ama Liam kapıyı kapattı. Freddie kolunu omuzlarıma atınca güldüm. "Sahip olmak kanunun onda dokuzudur."

"Doğru," dedi Vaughn, beni kucağına alıp kanepeye götürürken. "Ve şimdi elimde o var-" Jasper ona saldırmadan önce beni zar zor yere bıraktı. Onlar da Kel'i itiş kakışa sürüklediler ama Rome kanepenin kenarından yanıma doğru eğilirken bundan kaçındı.

"Oh, aşkına..." Mickey kaşlarını çatarak adamları ayırmaya çalışınca Freddie de olaya dahil oldu. On beş dakika sonra, biri

bir kase patlamış mısır, hepimiz kanepelere yerleştik. Ben Liam ve Mickey'nin arasına sıkışmışım, Freddie de ayaklarımın yanındaydı. Film başladığında diğerleri kanepeye yayılmıştı.

Ne izlediğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu ama inanılmazdı. Ya da belki de sadece onlardı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 28

OceanofPDF.com

T Saatimin titreşimi beni uyandırdı. Hafif uyumak sahada yaptığınız bir şeydi. Benim de yapacağım bir şeydi.

Little Bit uyurken ne zaman yanımda olsa: disiplin ve odaklanma. Onu bir daha riske atmazdım. Oturma odası karanlıktı; farklı seviyelerdeki çoklu horlamaların yumuşak sesi bana nerede olduğumu ve orada kimin olduğunu hatırlattı.

Bir elimi yüzümde ovuşturarak saatimi kontrol ettim ve tekrar titreşti. Mesajlar Alfabe'den geliyordu. Doğru, ona cevap vermem gerekiyordu. Little Bit'i kontrol ettim, Liam'ın üstüne kıvrılmış, mışıl mışıl uyuyordu. Bu biraz komikti. Film sırasında aramızdayken ve orada uyuyakalmışken, gecenin bir yerinde yuvarlanmıştı.

Liam bir kolunu ona dolamış, bir elini de sırtına dayamıştı. Kızın tüm vücudu Liam'inkini örtüyordu ama Liam etkili bir battaniye olamayacak kadar zayıftı. Tatlı bir battaniye mi? Evet, etkili mi? Muhtemelen değil. Öne doğru eğilerek battaniyemi ikisinin üzerine örttüm. En azından televizyondan gelen ışık Jasper'ın yayıldığı yere basmamı sağlıyordu. Büyük kanepede en azından rahattı.

Gerindim, kanepeden kalkıp adamların üzerine doğru ilerlerken bazı omurlarımı kırdım. Vaughn başını kaldırdı, bana bir bakış attı, Küçük Bit'i taradı ve sonra homurdanarak yuvarlandı. Benim de onun nerede olduğunu bilmem gerektiği için mantıklı gelmişti. Üzerime bir kot pantolon geçirip fermuarını kapattıktan sonra telefonumu şarj cihazından aldım ve kendimi süitten dışarı attım. Koridora göz gezdirirken kulüp binası sessizdi. Milo ve Lainey en uçtaki odadaydı ve Adam Reed odanın hemen dışındaki bir sandalyede oturmuş, başını uyuyormuş gibi arkaya yaslamıştı.

Değildi, çünkü uyuklama pozisyonuna geri dönmeden önce bana bakmak için kısa bir süre öne doğru oturdu. Bodhi ya da Ezra'dan hiçbir iz yoktu. Bu iyiydi. Saatim başka bir mesajla titreşti ve merdivenlere yöneldim. Mutfığa girerken başımı çevirdim. Burası daha serindi, arka planda sadece buzdolabının uğultusu vardı.

Alfabe'den gelen mesajları taradım, sonra bir fincan kahve hazırlarken onu aradım. Süslü kahve makinesi Little Bit için harikaydı, ama ben

gerçek kahve ile iyi.

"Günaydın doktor. Sonunda seni arayacağımı sanıyordum ama sevgilinin yanında olup olmadığını bilmediğim için mesajla yetindim." Alfabenin sesi biraz gergin geliyordu. "Güvenlik duvarlarını aştım ve o küçük piçi buldum."

Kafein alımına yönelik eleştirilerimi yutarak, "Sharpe?" dedim.

"Şunu düzelteyim, parasını buldum. Hâlâ saklandığı yerlerle köstebek oynuyorum ve onu başka bir yere yerleştirmek için çok iyi bir ekip tutmuş. En iyi ekip değil, çünkü bu biz olurduk ve biz onun gibi puştlar için çalışmayız." Kelimeler Alfabe'den aceleyle döküldü. "Ama parasını buldum. Büyük şirketler yasal defterler tutmak ve nakit bulundurmak zorundadır. Elbette kâr ve faiz karşılığında borç alabilirler ama eninde sonunda geri ödenmesi gerekir. Şimdi, kendinizden borç alır ve faizi yükseltirseniz, sonra da konsolide etmek için bir kredi alırsanız, kârınızı ikiye katlarken kâr hanenizi yarıya indirebilirsiniz."

Kahve tısladı ve tükürdü. "Alfabe, bu finans dersinde bir noktaya varıyor muyuz?" Çünkü Sharpe'ı istiyordum. Onu derisiz bir kabuk olana kadar fileto yapmak istedim, ölüp gömülene kadar. Hayır, gömmek değil. Küçük Bit'in o lanet tabuttaki görüntüsü aklıma geldi. O orospu çocuğunu diri diri yakmak istiyordum, *gerçekten* acıttığından emin olmak için.

"Evet, kesinlikle doğru bir nokta. Sağlam bir ekip tutmakla ilgili bir şey var, onlara ödeme yapmanız gerekiyor. Onlar senet alacak ya da sizin bir miktar parayı numaralandırılmış hesaplardan geçirmenizi bekleyecek, dikkatlice aklayacak, sonra da başka bir yerde tamamen takip edilemez bir şekilde ödenmek üzere Bitcoin'e aktaracak türden değiller. Hayır, nakit istiyorlar ve bunu peşin istiyorlar. Eğer bir pisliği korumak zorunda kalsaydınız, onlara bu işten sıyrılma şansı vermek istemezsiniz."

Bu mantıklıydı. "Somut olmayan hiçbir şeyi kabul etmeyecekler."

"Kesinlikle," Alfabe kelimeyi neredeyse tıslayarak, zafer işareti yaparak söyledi.

"Yani, hareket halindeyken kendini kurtarmak ve mal varlığını gizlemek için iki şey yaptı: Biri gerçekten çok akıllıca. Neredeyse bu boktan yerden gelemeyecek kadar zeki-" Gerçek öfke bu açıklamanın rengini değiştirdi. "Diğeri o kadar yaygın ki neredeyse gözden kaçırıyordum. Ve kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Gözden kaçırmamışsın." Bones onun yanındaydı ve sesi yüksek ve net çıkıyordu.

"Yapmadım, ama neredeyse yapıyordum ve övgü isterken yüzüme bir yumruk yemeyi hak ediyorum."

"Lanet olası noktaya gelerseniz teslimatta ödenmek üzere bir senet imzalayacağım." Hırlamak istememiştim ama kahve tıslıyor ve tükürüyordu, gözlerim yaşarıyordu ve Bradley Sharpe'in dahil olduğu her konuşma beni sinirlendiriyordu. Onu uzun zaman önce öldürmeliydik.

A.

Uzun.

Zaman.

Daha

önce.

"Hayatını bu şekilde yaşarsan 'keşke'ler seni delirtir," dedi Steph kahve fincanının kenarından bana bakarken. Az önce ona ordu için anlaşmayı neden kabul ettiğimi anlatmıştım ve inanamıyordum... "Yaptığın eylemler ya da sahip olduğun sorumluluklar için seni serbest bırakmıyorum. Ama hayatını 'keşke'lerle yaşamaya çalışırsan delirirsin. Geçmiş değişmezdir. Onu değiştiremeyiz. Sadece öğrenebilir ve daha iyi bir gelecek inşa etmek için elimizden geleni yapabiliriz."

"Keşke o kadar kolay olsaydı." Yüzümü ovaladım ama ifadesi sadece yumuşadı.

"Mickey, aynı hataları yapacak mısın?"

"Umarım değildir," dedim, sonra yüzümü buruşturdum. "Kibirli olmayacağım." "O zaman yapabileceğin tek şey bu." Masanın öbür ucuna uzandı ve

Elimi. "Sen iyi bir adamsın Mickey. Her zaman iyi kararlar vermemiş olabilirsin, ama verdiklerinden ders çıkarırsan -iyi ya da kötü- bence iyi olacaksın."

Kahretsin, onu özledim.

Alfabe güldü, sonra inledi. "Üzgünüm Doktor. Şu anda biraz heyecanlıyım çünkü onları bulmam için beni gerçekten zorladılar. Eğer onun lanet olası bir yer israfı olduğunu düşünmeseydim, etkilenirdim. Ama şu anda sinirliyim."

"Alfabe," dedi Bones, sesi kararlı ve emrediciydi. Bu, Alfabe'yi tekrar konuya çekmeye yetti.

"Doğru, para. Aile sermayesinin büyük bir kısmı üç büyük vakıf hesabında toplanmış durumda."

Birazcık.

"Kurumsal hesaplar dokunulmazdır, ancak şu anda ödeme gücünde yürüyorlar. Tüm yükümlülüklerini karşılamaya yetecek kadar paraları var ve çok az fazla var çünkü karlar dört ayrı hesaba aktarılıyor - ama sadece üçü tröst."

"Dördüncü hesap mı?" Sordum çünkü Alphabet bu konuda çok çalışıyordu ve çabalarını takdir ediyordum.

"En ilginç bulduğum buydu. Kabuk içinde kabuk içinde başka bir kabuk, para giriyor ve başka bir hesaba geri dönmüyor, ancak bir kez daldığınızda, nakit de orada değil. Paralar çekilmiş, düzenli olarak çekilmiş, hepsi standart miktarlarda, Federal radarların altından geçmeye yetecek kadar, ancak her yeni infüzyonun kanı çekilene kadar günlük olarak yapılmış."

Nakit.

"Kelimenin tam anlamıyla nakit parayla çalışıyor."

"Evet," dedi Alfabe, sesindeki kendini beğenmişlik yerini kızgınlığa bırakmıştı. "Faturaları işaretlemediğiniz sürece nakit parayı kolayca takip edemezsiniz, ancak bu yine de çok fazla müdahale gerektirir..."

"O kadar parayı da kolayca taşıyamazsınız."

"Beni tamamlıyorsun," dedi Alfabe gülerek. "Gördün mü Doktor, işte bu yüzden benim favorimsin. Çünkü hayır, yapamazsın. Özellikle de *milyonlardan*, büyük ihtimalle *milyarlardan* bahsediyorsak."

"Kamyonlar."

"O zaman benim anıma bas," diye homurdandı Alfabe. "Evet, kamyonlar. Mantıklı. Bunu düşünmediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. Başka nedenlerle bu farklı şirketlerin çoğunu araştırıyordum - bu yüzden bağlantıyı neden kurmadığımı bilmiyorum. Kamyon şirketleri en iyi rotalar hakkında bilgi sahibidir. Her yerde gözleri vardır ve hangi kantarların açık olup hangilerinin olmadığını bilirsiniz. Yani, ne yaptığınızı görmek istemediklerinizi es geçersiniz. Bununla birlikte, nakit para taşımak ağır bir iştir, ancak bunu uyuşturucu veya kaçak mallardan daha kolay *gizleyebilirsiniz* çünkü kimse *nakit* koklama köpekleri veya cihazları eğitmiyor."

Sürahiyi makineden aldım ve büyük bir fincan kahve doldurdum.

"Kullandıkları kamyon şirketleri hakkında bir bilginiz var mı?"

Bir süre sessizlik oldu.

"Öyle," diye yanıtladı Bones onun yerine. "İşte burada işler karışıyor."

"Network'teler." Network faydalıydı; yıllar boyunca pek çok fırsat sağladılar, ancak çoğu zaman ellerinizi kirlletmeye istekli olmanız gerekiyordu. Bu durum son aylarda değişmeye başlamıştı, ancak ben hala yapıdaki bu oldukça acımasız değişikliklere güvenmektense bekle ve gör yaklaşımına daha çok yatırım yapıyordum. Ağ'ın kanser gibi kesilip atılan parçaları vardı ama yok edilmemişlerdi.

Henüz.

"Tam olarak değil," dedi Alphet. "Ağ'dan tamamen çıkmış değiller. Bildirildiğine göre, hala onları korumaya yetecek kadar içinde iş yapıyorlar-"

"Ancak yeni kurallar tarafından tamamen izole edilmeleri veya kontrol edilmeleri için yeterli değil."

"Evet," dedi Bones. "Yani onların peşinden giderek risk alıyoruz."

"Herhangi birinin peşinden gitmek riskli olur. Eğer tüm parası ellerindeyse, istiyorum - gerekirse yakalım - ama parasını keselim."

"*Milyarları* yakmak mı istiyorsun?" Alfabe'nin sesi ağlayacakmış gibi çıkıyordu. Hafif bir çarpma sesi duyuldu. "Yapmayacağımızı söylemedim. Sadece dostum, bu çok fazla para."

"Kanlı para. Onunla başka bir şey yapamayız demiyorum ama tamamen onun elinden çıkmasını istiyorum." Ve aynı zamanda... "Kel'i kaldırmam gerek. Onu bilgilendirmeliyim. Artık nakliyei hangi şirketin yaptığını biliyoruz. *Onlar* hakkında ne biliyoruz?"

"Kahretsin, Bones. Uyuyacağımı söyledim ama onu aramam gerekti ve daha fazla bilgiye ihtiyaı var."

"Ben üzerinde çalışacağım. Sen yatağına git." Bones sormuyordu. "Kafein ve abur cuburla kafayı bulmuş durumda. şekerin etkisi çok uzun sürmez. Adamlarını bilgilendir. Elimdeki her şeyi sana getireceğim, sonra da doğrudan şebeke'yle konuşmamızı önereceğim."

"Bunu aklımda tutacağım ve Bones haklı, Alfabe. Kes şunu ve uyu. Doktorun emri. Eğer bayılırsan kimseye faydan dokunmaz."

"Lanet olsun, kııma öyle bir tokat atmadan önce bana bir öpücük vermek ister misin?" Homurdanması beni gülümsetti.

"zgnm, A, ben kapıldım."

"Evet, evet, evet," diye mırıldandı ayılmadan önce. "zgnm, bağlantıyı daha önce kuramadım. Ama şimdi kokuyu aldık, Doktor. O pii yakalayacağız."

"İyi iş çıkardın." Sonra karışık, boğuk yorumlar geldi.

"Artık sadece biz varız," dedi Bones. "Lunchbox ve Gracie o uyuyana kadar Alphet'in üzerinde oturacaklar."

"Güzel." Neredeyse çok sıcak olan kahveden uzun bir yudum aldım. Boğazımdaki haşlanma acıtıyordu ama şu anda acıyı istiyor gibiydim. Açıklık getiriyor ve hâlâ açık bir yara olan kalbimdeki acıyı hafifletmeye yardımcı oluyordu.

"Bana buradaki son oyundan bahset," dedi Bones. "Parayı alacağız, yakacağız. Onun güvenliğini kesersek ne olur? Sorunu ortadan kaldıracak mıyız yoksa..."

"Hayır," dedim yavaşça. "Sizden sadece hedefi kutulamanızı istiyorum. Eleme bizim tarafımızdan gelecek."

"Anlaşıldı."

Telefonda sessizlik hakim oldu ve kahvemden bir yudum daha alırken buzdolabına baktım.

"Bones?"

"Evet mi?"

"Teşekkürler."

"Her zaman."

Sonra görüşme bitti ve kahvemi boşalttım. Bir fincan daha içersen Kellan'ı uyandıracaktım. Yapacak planlarımız vardı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 29

OceanofPDF.com

JASPER

Large toplantıları yeniden alışmaya başladığım bir şeydi. Kulüp binasına dolmuş onca insan varken, bu kadar kalabalık olduğuna inanmak zordu.

Bu eskiden olağan bir durumdu -gerçi dürüst olmak gerekirse, burada normalden yedi ceset daha vardı.

Teknik olarak dokuz, ama Swan fiziksel olarak burada olmasa bile her zaman bizimle birlikteydi. Sakalımı kaşıyarak bu kavramı kafamda evirip çevirdim. Tahminimce yarıdan fazlaydı. O buradaydı ama bizim tutduğumuz ruhu, onun varlığının yarattığı ışığın yanında bir mum bile olamazdı.

Sonra Milo'nun kızı vardı... ve onun her zaman bizimle olduğunu söyleyemezdim, o bize *uyuyordu*. Swan gibi değil - Swan kanımızda ve kemiklerimizdeydi. Ama en iyi arkadaşı uydu. İlk ortaya çıktığında bunun için onu iğnelemezdim.

-Freddie'nin ona taktığı isimle "Ball-Cracker" Swan'a olan mutlak sadakati sayesinde minnettarlığımızı ve korumamızı kazanması dışında umurumda bile değildi.

Bakışlarımı kızımızın Vaughn'un sandalyesinin koluna tünediği ve bir ayağını Freddie'ninkinin yanına dayadığı yere doğru kaydurdım. Bunun için tüm yedek mobilyaları içeri taşımak zorunda kalmıştık.

Bodhi, Adam, Ezra ve Doc'un adamları odanın etrafına dizilmiş, aramıza girip çıkıyorlardı ama Ezra ve Adam Milo ve Lainey'nin yanına sıkıca yerleşmişlerdi. Milo'nun bu toplantıda bile olmaması gerekiyordu ama yatakta bir gün daha geçirmeyi reddettiğinde tam bir Raptor olmuştu. O kadar ki, Doc ve Lainey'nin itirazlarına rağmen buraya kadar yürüyerek gelmişti.

Şaşırtıcı bir şekilde, ya da belki de böyle olacağını tahmin etmeliydim, kardeşini destekleyen ve onun lanet olası inatçı fikrini destekleyen Swan oldu. Birini tanımak için birini almak gerekiyordu, sanırım. Kellan beni dürttü, ben de ona baktım.

"İyi misin?" Soruyu o kadar alçak bir sesle sordu ki, duyduğumdan şüphe ettim.

"Endişeli." Sözcük beni terk ettiği anda, mutlak gerçekliğini tattım. "Kaybedecek çok şeyimiz var."

"Evet," dedi Kellan. "Bunu hissediyorum." Sadece Emersyn'e değil, arkadaşlarımız, sevgililerimiz, kardeşlerimiz ve müttefiklerimizle dolu bir odaya bakıyorduk. Orada

Bu odada kesinlikle jokerler vardı -Bodhi Cavendish de onlardan biriydi- ama bu insanların her biri bizim için çalıştı.

"Bu kadar çok yabancıya güvenmek konusunda ne hissettiğimden emin değilim." Bu da diğer kısmıydı. Sadakat ve dostluk her zaman bu kadar iç içe değildi. Nispeten küçük bir grup insana güveniyordum. Şimdi bu çemberi genişletmek zorundaydık.

Kellan bana, "Bir şeyler vermeli," diye hatırlattı. "Bu bir yolculuk. Gidecek tek bir yolumuz var."

Aracılığıyla.

Karanlıktan çıkmanın tek yolu karanlığın içine dalmak ve sadece gitmekti. Arkamızı kollayanlara güvenmek ve diğer tarafa geçmek için savaşmak.

"Oraya vardığımızda bunun neye benzeyeceği hakkında bir fikrin var mı?" Çünkü umut gibi görünüyordu ve buna güvenmek de çok zordu.

"Hayır," dedi Kellan yüzünde gerçek bir gülümseme belirmeden önce. "Sanırım kutunun dibindeki sürpriz hepimiz için bu."

Kulağa hoş gelse de homurdandım. Adil olmak gerekirse, hayatımızdaki hiçbir şey adil olmamıştı. Yine de parlak noktalar şimdi daha da parlaktı, çünkü yolculuklarımızı gerçekten aydınlatıyorlardı.

"Odaklanın millet," dedi Kellan komutayı devralırken ve herkes ona bakmaya başladığında farklı konuşmalar azaldı. Seçimlerimden bir başka olumlu sonuç daha çıktı; niyetim bu olmasa da Kellan'ın Milo döndükten sonra liderliği devralması en iyi kararlarımızdan biriydi.

Kendi önyargılarının anlatıyı kontrol etmesine izin vermeden önümüzde duran seçenekleri görebilecek kadar akli başında bir odağa sahipti. Ben "kafalarına vuran adam" olarak çok daha iyiydim. Eğer bir kapının tekmelenmesi ya da birilerine haddinin bildirilmesi gerekiyorsa, bu benim uzmanlık alanımdı.

Ve bunu yapmak *hoşuma* gitti. Şu anda Bradley Sharpe'ı ele geçirmek için hangi kapıyı çalmamız gerekiyorsa çalmak istiyordum.

Milo ve Swan isterse, onu tahtadan silip Julius King'i seçebilirdik. Neye mal olursa olsun. Onları silmek, hayatlarımıza devam etmek ve Swan'a bunca yıldır arzuladığı özgürlüğü vermek.

Noel gelmiş olacaktı, erken değil. Ama yine de Noel.

"İncelememiz gereken çok fazla veri ve almamız gereken çok fazla karar var." Kellan ellerini arkasında kavuşturdu. Neredeyse geçit töreninde ayakta duruyordu.

Askere gitmeyi düşündüğü kısa bir an olmuştu. Şimdi ona bakınca?

Buna inanmışım. Sadece burada kalmasına sevinmişim. Doktor'a bir bakış attım, eve döndüğü için mutluydum. Gittiği o yıllara her zaman içerlemiş olsam da - bunun mantıklı ve makul bir açıklaması vardı, konuyla ilgili hislerimi değiştirmede - ama elimden geldiğince unutmaya hazırdım.

"Parayla ilgili bir ipucumuz var," dedi Kellan. "Hem tröstlerdeki para hem de Sharpe'ın paralı askerlerine ödemek için kullandığı nakit. Nakliye şirketi bir sorun olabilir, ancak bu çatlakları gidermeye çalışmak için Ağ'daki bağlantımıza ulaştım."

Herkesin aynı bilgiye sahip olduğundan emin olmak için tam beş dakika harcadı. Doktor'un ekibi bilgiyi ona vermiş, Alfabe de boşlukları doldurmuştu. Resmin tamamını öğrendiğimizde Milo'nun kaşları daha da çatıldı.

"Ayrılmamızı gerektirecek," dedi ve bu fikre karşı hepimizin ortak bir hoşnutsuzluğu vardı.

"Bir noktaya kadar," dedi Kellan. "Ama kimseyi tek başına ya da birerli ikiye göndermeyeceğiz. Gruplar oluşturup ekipler halinde hareket edeceğiz ve tüm çabaları merkezi olarak koordine edeceğiz."

"Alfabe ile mi?" Onayladım ve söz konusu adama başımı salladım. Adam başparmağıyla onayladı.

"En etkili saldırı, geldiğini görmedikleri saldırdır." Evet, bunu biz de tecrübe etmiştik.

"Bu amaçla, para nakil aracına, paralı asker ekibine, tröstlere ve şirket yönetim kurullarına yapacağımız saldırıyı koordine edersek, ona başka bir yerde savunma kurması için zaman tanımamış oluruz." Bones kollarını kavuşturdu. "Bu bir balık avı değil. Her bir saldırının cerrahi bir hassasiyetle yapılması gerekiyor. Zamanlamayı iyi ayarlamalıyız ve her domino taşının zamanında düşeceğini bilmeliyiz."

Adam Reed çenesini ovuşturarak, "Bu, ilk domino taşı yere *düşmeden önce* hepimizin pozisyonunu alması gerektiği anlamına geliyor," dedi. "Bu durum daha savunmasız katılımcılarımızı nasıl etkileyecek?"

Milo ya da Lainey'e bakmasa da, onları kastettiğinden şüphe etmedim. Swan'ı da kastetmiş olabilir. Ama onun düğmelerini ilikle miştik ve bu şekilde kalmasını planlıyorduk. Onun gittiği yere en az dördümüz gidiyorduk.

Dönem.

Planlar işe yarayana kadar işe yaramıştı. Neredeyse JD'nin hâlâ hayatta olmasını dileyecektim ki onu öldürecek kişi ben olabileyim.

İğne.

"Bunu tartışacağız," dedi Kellan. "Hepimiz korumak istediğimiz kişilerin ateş hattının dışında kalmasını istesek de, kimseyi kendi payından mahrum etmeyeceğim. Eğer orada olmak istiyorlarsa, orada olacaklar."

Bu da Swan'ı bu işin dışında tutmak isteyen herkesin argümanını sona erdirdi. Onun güvende olmasını istiyor muydum? Kesinlikle. Hemen yanımızda güvende. O nereye giderse, biz de peşinden giderdik.

Yani biz nereye gidersek o da aynısını yapacaktı. Milo Sharpe'ı istedi. Ben de öyle.

Siktir et, *hepimiz* yaptık.

Hiç kimse bu adaletin dışında bırakılmıyordu.

"Şu anda her birimizin ne yapacağını tartışmamız gerekiyor - ve Bones'un dediği gibi, bunu dakikasına kadar planlayacağız. Çok acil, ölüm kalım meselesi olmadıkça kovboyluk yapmak ya da senaryo dışına çıkmak yok, o zaman da Alfabe'ye haber vermeniz *gerekiyor*, o hepimizi koordine edecek."

"Başka bir deyişle," dedi Alfabe. "Eğer bana söylemezsen, sakın bir şey yapma."

o. Eğer bir ödevin varsa, onu yapman için sana güveniyoruz. Kontrol etmezsen, bir sorun olduğunu varsayacağım. Bana bir bok varsaydırma, nokta. Kendi başıma bir pislik olabilirim. Senin yardımına ihtiyacım yok."

Gözlerimi devirdim ama duygularını takdir ettim.

"İş için gönüllü olabiliyor muyuz?" Bodhi sordu, yüz ifadesi sıkılmıştı ama gözleriyle pek uyuşmuyordu. Zor bir adamdı ama Freddie'nin ona neden güvendiğini anlıyordum. Freddie o kadar az kişiye ve o kadar az güveniyordu ki, bu görmezden gelemeyeceğimiz bir onaydı.

"Hayır," dedi Kellan ve sonra elini kaldırdı. "Sorularınızı saklayın. Bunu en baştan alalım..."

Sonraki iki saat, lise yıllarımızdan beri deneyimlemediğim şekilde yorucuydu ve Kellan alabileceği en iyi SAT puanını almak istiyordu. Benzer bir şekilde, uykumuzda ezberleyene kadar verilerin üzerinden tekrar tekrar geçerek çalışmıştık.

Planın hiçbir kısmı atlanmamıştı ve zamanlamadan her bir adımdan önce ve sonra ne olması gerektiğine kadar her adım dikkatlice özetlenmişti. Zamanlama *her şeydi*. Herkesin yerinde olmasını istiyorduk. Alfabe bizi irtibatta tutacaktı; dikkat dağınıklığını önlemeye yardımcı olmak için merkezi bir konum olacaktı.

Beklenmedik durumlar da ana hatlarıyla belirtilmiştir: "*Her beklenmedik* durumun üzerinden geçmeyeceğiz. Kimsenin bir beklenmedik durumu planla karıştırmasını istemiyorum. Bu nedenle bir beklenmedik durum söz konusu olduğunda esnek olmaya hazır olun."

Ardından her grup kendi rolünü mükemmel bir şekilde ezberleyene kadar planın üzerinden bir tur daha geçildi. Plan ne kadar ayrıntılı olsa da hataya pek yer bırakmıyordu. Koordineli vuruşlar kesinlikle domino taşları gibiydi, hesaplara ve tröslere ilk darbeye başlayacak ve Sharpe'ın elimizde olması ve tehdidin etkisiz hale getirilmesiyle sona erecekti.

O zaman intikamını al.

Arada birçok adım vardı. Ama elimizde bu vardı. Büyük beyinlerin hepsi bunu kafalarına koymuştu. Bununla birlikte, hiçbir plan kusursuz değildir. Bu plandaki kusurlar insan hatalarıyla sınırlı görünüyordu. Ama planın en iyi yanı neydi? Bütün plan onun yem olması etrafında dönmüyordu. Yemin bir *parçası* olsa bile.

Bu zaten onu tartıştığımız plandan yüzde bin daha iyi yapıyordu.

Bir bakışın ağırlığı üzerime tüy gibi çöktüğünde ve Swan'ın gözlerindeki sessiz soruyu yakaladığımda hala bunu düşünüyordum.

İyi miydim?

Evet, öyleydim.

Ona ihtiyacım

var mıydı?

Her zaman.

Şimdi mi?

Kaşlarını kaldırdığında sırttım ve parmaklarımı ona doğru kıvırdım. Elini Vaughn'un omzuna koydu ve ayağa kalkmadan önce kulağına bir şeyler mırıldandı. Toplantının bittiğini fark ettim, bu da buradan çıkabileceğimiz anlamına geliyordu.

En azından yukarı çıkıp herkesten uzaklaşalım. Sharpe'ın Swan'ı yeniden ele geçirmek için etrafımıza diktiği parmaklıklara kaynak makinesiyle vuracaktık. Özellikle de ona sahip olmamak için yaptığı varsayılan şey onu öldürmek olduğu için.

Şerefsiz.

Eli benimkine kaydığında onu kavradım ve kendime çektim. Yüzümü saçlarına bastırarak derin bir nefes aldım ve mırıldandım: "Burada işimiz bitti. Seni bir süreliğine kaçırabilir miyim?"

"Kendi isteğimle gidersem bu adam kaçırma mı olur?" Bu alay beni gülümsetti. "Seni kaçırmayı seviyorum," diye hatırlattım ona.

"Bu bizim olayımız gibi bir şey."

İçinden kahkahalar fışkırdı, birden fazla bakışı üzerine çekti ama onu kolumun altına aldım. Benim kolumun. En azından birkaç saatliğine. Çenemi Kellan'a doğru kaldırdım ve o da başını salladı.

Adamlar kızımızı oradan çıkarmamı geciktirebilecek herkesin önünü keserken odanın her yerinde konuşmalar yapılıyordu. Parmak eklemlerini Doc'un omurgasına sürttü ve Liam'ın kışına bir şaplak attı.

Bakışı paha biçilemezdi ve kış kış güldüm. Bu bana bir çimdik kazandırdı ve ben de ona sııttım. İstedığı zaman kışımı tokatlayabilirdi. Yukarıya doğru yürürken bana doğru eğildi. Süite girdiğimizde içimi bir kesinlik ve sakinlik kapladı.

Bakışları zımbanın küçük kaidesinin üzerinde durduğu yere kaydı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Kana susadığında çok seksi oluyorsun," dedim ve bana bakmak için döndü. Ama aklımda bir hedef olduğu için onu kucakladım, bacaklarını belime sararken bir kolumu kışının altına koydum.

"Şimdi öyle miyim? Beni tahrik eden şeyin insanlara işkence etmen olduğunu sanıyordum." Lanet olsun, bu kadını bu kadar çok sevmemin bir nedeni vardı.

"Bizi odama alıp kapıyı tekmeleyerek kapatırken, "Bunlar birbirini dışlayan şeyler değil," dedim.

"Bildiğim iyi oldu," diye fısıldadı dudaklarıma, beni öpmeden önce ve ben de yatağa doğru yürümeden önce kapının kilidini açtım.

Bunlar birbirini dışlayan şeyler değildi.

BÖLÜM 30

OceanofPDF.com

EMERSYN

T Jasper'ın dilinin benim dilime değmesi, ellerinin yüzümdeki sıcaklığı ve avuçlarımın altındaki sakalının yumuşaklığı beni memnun etti. Öpücüğü, dişlerinin dilime, dudığıma ve sonra tekrar geriye doğru çiziklerinde taşınan bir ısırık içeriyordu. Sanki beni yutmaya niyetliymiş gibiydi. Aşağıda yaptığımız tüm planlar öpücüğünün yakıcı yoğunluğu altında eriyip gitmiş gibiydi.

Jasper'la her öpüşmemiz hem savaş hem de okşamaydı. Dudaklarımızın en son birleştiğı andan bu yana sanki sonsuzluk geçmiş gibi geliyordu, oysa gerçekte bu bir gün önceydi. Onun yakınlığını yeterince içime çekemiyordum. Dudaklarımızdan ellerimize, ağırlığının kalçalarımıza yaptığı baskıya kadar temas ettiğimiz her yeri çaresizlik sarmıştı. Ona damarlarımda beni diri diri yakmakla tehdit eden bir ateş gibi *ihtiyacım* vardı ve tükenmek için sabırsızlanıyordum.

Ateşli ellerimle giysilerini çekiştirdim ve gömleğini çıkarıp atacak kadar uzun süre benden uzaklaştı ve sonra tekrar ağzımı yalamaya başladı. Ellerimi teninde gezdirdim. Bacaklarımı kalçalarına dolayarak onu ters çevirdim, böylece sırtüstü yatıyordu ve ben de ona biniyordum.

Gölüşerek öpüşmeyi kesti ve ben de bir anlığına doğrulup kendi gömleğini çıkardım. Yardımsever elleriyle, öndeki kancayı bulmadan önce göğüslerimi avuçladı ve sonra açıldı ve o meme uçlarımla dalga geçerken ben omuz silkiyordum.

Öne doğru oturup bir meme ucunu ağzına aldığında sırtımı dikleştirdim. Kot pantolonunu zorlayan ereksiyonuna karşı sallanmak, zevk aldığım yepyeni bir kişisel işkence duygusuydu. Ağzının emişi, dişlerinin kıştırması ve diliyle meme ucumun üzerinde gezdirdiğı sıcaklık, içimde sıvı bir zevk yayılırken amımın kenetlenmesini sağladı.

"Jasper," diye adını haykırdım saçlarını avuçlarken bile. Yine de rahat durmadı, hafifçe ısırıldığına şiddeti arttı. Hedonistik saldırısının ortasındaki acının sışraması ona başka bir katman ekledi ve çıplak olmamızı istedim. Dünyanın geri kalanını onun hissiyle boğmak istiyordum. "Jasper..."

"Burada meşgulüm Swan," diye fısıldadı, nefesi meme ucumdaki nemi okşuyor ve daha da sıkılaşmasına neden oluyordu. Saçlarını hafifçe çekiştirdim ve bakışlarını bana çevirdi. O gri gözlerdeki fırtına bana öfkeli bir yolculuk vaat ediyordu ve ben buna çok hazırdım.

"Seni içimde istiyorum," dedim ve sesimin boğukluğu kulaklarımda biraz şok etkisi yarattı. "Bir dakika içinde meme uçlarımı emebilirsin. Sikine ihtiyacım var."

Arsız arzu ihtiyaçla birleşerek içimdeki talebi artırdı. Bir süre beni inceledi; aramızdaki tek ses nefeslerimizin keskin sesiydi. Aradığı her neyse, onu bulmuş olmalıydı çünkü kalçalarımı kavradı.

"Yukarı..." Konuşurken bile ayağa kalktı ve beni kucağından aldı. Beni yere bıraktığında parmaklarını taytımın beline geçirdi ve aşağı doğru sıyırdı. Gözleri, eski odasında olduğu gibi yeni odasının etrafına dizdiği peri ışıklarının ışığını yakalıyor gibiydi.

Jasper'ın mekanı asla karanlık değildi. Asla soğuk değildi. Asla izole değildi.

Burada kendimi her zaman evimde hissettim; sıcak, tutku dolu, görsel ve çevresel bir kucaklaşma. Tıpkı adamın kendisi gibi. Jasper elini bacağımda gezdirirken yarı hırıltılı bir sesle, "Biri külot giymemiş," dedi. En ufak bir kirli sakal izi bile çıkmaya başlamıştı. Bir lazer uygulamasına daha ihtiyacım vardı-

Sonra görüşürüz.

"Bulacak vaktim olmadı," diye itiraf ettim, gözbebeklerinin genişlemesinden ve burun deliklerinin açılmasından keyif alıyordum. Kalçalarım dokunduğunda, görebilmesi için onları açtım. "Roma bu sabah havasındaydı..."

Roma'nın kuşlar çizdiği uyluğumun etrafındaki siyah mürekkebe bakarak kıkırdadı. Her biri için bir tane vardı ve daha küçükleri çırpınıyordu, tüm kalçayı çevreleyen bir sürü. "Görüyorum." Parmaklarını her birinin üzerinde gezdirmesi, hafif temastan ve bu kuşların ne anlama geldiğinden ürpermeme neden oldu. "Bir serçe, bir güvercin, bir sığırcık ekledi..." Sırıtsı biraz kendini beğenmiş bir hal aldı. "Tam burada, kalçanın iç tarafında bir kuğu. Onaylıyorum."

Sırıtarak, geri kalanını görebilmesi için kelebeğimi daha da açtım. Amcığma bir öpücük kondurduktan sonra diliyle klitorisime hafifçe dokunması içime bir ürperti daha gönderdi. "Gerçekten hoşuna gitti mi?"

"Evet," dedi, bakışlarımla buluşmak için başını kaldırdı. "Vaughn'a bunu kalıcı olarak yazdıracak mısın?"

Alt dudağımı ısırarak yavaşça başımı salladım. "Sanırım... İstedim-" İçimden bir tereddüt geçti. Daha üç dakika önce onun sikine ve onu istediğim yere odaklanmıştım ve şimdi...

Kalçalarımı nazikçe okşayan Jasper bana odaklandı. "Konuş benimle, Swan. Ne istiyorsun?"

"Sen," diye fısıldadım.

"Bana sahipsin. Ama söyleyeceğin şey bu değildi." Azarlamasındaki sevecen alay yüzümü ısıttı. "Konuş benimle, Swan..."

"Vaughn'dan başka bir dövme daha istemiştım zaten... ve bu kuşları seviyorum. Ama istediğim tek dövme bu değil."

"Tamam." Basit. Kolay. Tereddüt yok. "Tamam mı?"

"Swan, Vaughn'un seni de kendisi gibi rengârenk boyamasını istiyorsan, tamam derim. Senin vücudun. Onunla ne istersen yap. Seni tüm sanat eserlerinle ya da hiçbirleriyle seveceğim."

Vücudun.

Senin

vücudun.

Onunla ne istersen yap.

Gözlerim yaşla dolarken o da bocaladı ve boğazımdaki yumrudan kelimeleri çıkaramadım.

Beni kendine çektiğinde kollarımı ona doladım ve tutundum. "Şşşt," diye fısıldadı. "Her şey yolunda."

Tamamdan da öteydi ama boğazımdaki yumru tüm kelimeleri hapsedti. Parmaklarımı omuzlarına gömdüm ve ona tutundum. Göğsünü göğsüme bastırması, kalbinin sabit gümbürtüsü ve yumuşak, neredeyse yatıştırıcı uğultu ile birleştğinde yardımcı oldu, ancak gözyaşları hala kaçtı ve aşağıya sıçradı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım, kelimeleri zorlayarak.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı. "Tarif edebileceğimden çok daha fazla." Geri çekilerek yüzümü avuçlarının arasına aldı ve bana duygu dolu gözlerle baktı. Gözyaşlarım birikti ve yanaklarımdan onun ellerine doğru süzüldü. "Swan, güzel sözleri ya da yumuşak mizacı olan bir adam olmadığımı biliyorum. Öfke ve şiddetle, çiçeklerle ya da şiirlerle olabileceğimden çok daha rahatım."

Burnumu çektim çünkü o da öyleydi ama bunu söylemek için sözünü kesmek istemedim.

"Ama senin bu güzel vücudun, tüm gücü ve yeteneğiyle *Seninkini*. S e n i n l e oynamamıza ve sevişmemize izin veriyorsun.

talep ederseniz, size kaldırabileceğiniz kadar ve daha fazlasını veririz."

Bu sefer gözyaşlarıyla birlikte kahkahalar da kaçtı. Çünkü bu hem tatlı, hem erotik, hem de aynı ölçüde komikti.

"Ama bu bedenin size ait olmadığı konusunda *asla* yanılmayın. Başka kimsenin de bu hatayı yapmasına izin vermeyeceğiz. Bu sizin seçiminiz, yoksa olmaz. Nokta." Sonuncusu vücudumdaki tüm tüyleri diken diken eden bir uyarı hırıltısıyla çıkmıştı. "Bana inanıyor musun?"

O yumruyu yuttum ve yavaşça başımı salladım. "Sadece bazen bunu hatırlamak zor oluyor. Yani artık biliyorum." İki parmağımı başıma vurdum. "Burada, zihnimde. Biliyorum. Bunu her gün görüyorum, benimle nasıl ilgilendiğinizi ve benim de sizinle ilgilenmeme nasıl izin verdiğinizi. Bana güvendiğinizi ve benim de size güvenmeyi öğrenmeme izin verdiğinizi..."

"Ama bu hayatta kalanın kalbinde," diye mırıldandı, bir elini göğsümün üzerinde gezdirirken kalbim ona ulaşma arzusuyla daha hızlı atıyor gibiydi. "Hatırlamak biraz daha zor."

Dudaklarımı yalayarak yavaşça başımı salladım. "Beni asla incitmeyeceğinizi biliyorum ve kalbim de bunu biliyor..." Tıpkı benim için geleceklerini bildiğim gibi. Her zaman benim için geleceklerdi ve ben de onlar için aynısını yapacaktım.

"Hâlâ sikimi istiyor musun Swan? Yoksa buraya sarılıp öylece kalmak mı istiyorsun?" Bu teklif beni tamamen farklı bir kucağa sardı.

"Her şeyi istiyorum," diye fısıldadım. İstemek çok zordu ve aynı zamanda... "Seni istiyorum. Her zaman seni istiyorum."

"O zaman pantolonumu aç ve sikimi çıkar," dedi ve ellerimi kot pantolonuna atmadan önce o yumrunun etrafında tekrar yutkunurken içimden bir ürperti daha geçti. Parmaklarım titriyor olsa da düğmeyi çözdüm ve fermuarı indirdim. Aletin sıcak ağırlığı tam oradaydı ve kıkırdadım.

"Komando olan tek kişi ben değilim."

"Hayır," dedi, dudaklarında bir gülümseme belirdi. Sonra pantolonunu çıkaracak kadar uzun süre uzaklaştı. Gölgelemin onun üzerinde oynaşmasını izlemek hoşuma gidiyordu. Bakışlarımı karnındaki yara izinde gezdirdim. Çok güzel iyileşmişti ama yine de oradaydı, kısa süre önce iyileştiği için derisi hâlâ pembeydi.

Çok
yakın.
Çok
yakın.

Jasper, "Gözlerini buraya dik, Swan," deyince başımı kaldırdım ve onun beni izlediğini gördüm. "Ben iyiyim."

"Evet," dedim yavaşça, sırtarak. "Kesinlikle öylesin."

Gülme sırası ondaydı ve tekrar yatağa oturmak için hareket etti. Uzandığında, elini etrafına sarıp birkaç vuruş yaptığında siki yukarı doğru açılı bir şekilde kalkmıştı. "İstediğin yarak bu mu?"

Bu hem bir meydan okuma hem de bir davetti. Her ikisine de cevap vererek, onun üzerine doğru kaydım ve sonra ikimiz de onu amıma doğru eğerken elini kendi elimle kapattım. Ben eğildiğimde, o yukarı doğru itti ve sonra ellerini göğüslerime götürdü. Bu itiş onu taşaklarının derinliklerine itti ve ciğerlerimdeki tüm havayı dışarı attı.

İstediğim buydu, onu hissetmek. Bağlanmak. Sarılmak ve ona baktığımda gözlerinde bir bakış vardı. Bu bağlantı onun da istediği şeydi.

"Sür beni," diye mırıldandı. "İstediğin kadar sık al."

Son birkaç kelimedede onun etrafında kenetlendim ve bir elini yukarı doğru kaydırmadan önce yüzünü buruşturdu ve onun ikna etmesiyle aşağıya doğru eğildim. Ensemden kavradığında ağzım çoktan onunkine açılmıştı ve kalçalarım yuvarlandı. Kasların esnemesini kontrol edebiliyordum ve göğsümü onun üzerinde düzleştirirken bile en ufak bir acı hissetmiyordum.

Her yükseldiğimde dilini geri çekiyor, sonra ben aşağı inerken tekrar sokuyordu. Gözyaşlarım yüzümden onunkilere sıçradı, ama onun yanakları zaten nemliydi. Tuz öpüşmemizde kaldı ve sonra ben onun ellerini kavradım ya da belki de ben otururken o benimkileri kavriyordu. Daha hızlı gitmek istiyordum ve küçük bir bükülme eklemek istiyordum...

Ben hızımı artırırken Jasper, "Sık beni," diye nefes verdi ve bu sefer güldüğümde boğazımda yerinden oynatılacak bir yumru yoktu.

"Üzerinde çalışıyorum," diye söz verdim ona.

Sürtünme mükemmeldi ve aç da öyleydi. Her itişinde klitorisim leğen kemiğine çarpıyor, siki o noktaya vurmaya devam ediyordu. Parmaklarımızı birbirine geçirerek bana hızı kontrol etmem için denge sağladı ve birlikte sallanırken bakışları beni perçinledi. Zevk aceleyle geldi, neredeyse bir sürpriz gibi üzerimize sıçradı. Orgazm nefesimi kesti ve ben onun etrafında çırpınırken o inledi. Birkaç hamle daha yaptıktan sonra sıcak bir şekilde boşaldı.

Beni kendine çektiğinde, inleyen öpücüğüne kendi öpücüğümle karşılık verdim. Bu seferki daha uzun, daha tatlı ve daha önceki ısırıkten çok daha rahattı. Bu

paylaştığımız tüm duyguları ve daha fazlasını barındırıyordu.

Dokunduğumuz yerde tenimiz yapış yapıştı ama onun öpücüğünü, sikini ve kahkahasını arzuladığım gibi bu yakınlığı da arzuluyordum-

"Hırıltılarını seviyorum," diye fısıldadım dudaklarına.

"Öyle mi?"

"Hmm," diye mırıldandım, sonra alt dudağımı ısırdım. "Beni tekrar kaçırmak ister misin?"

Yumuşuyordu ama yavaş yavaş.

"Bana on dakika ver Swan, seni öyle bir kaçıracam ki haftanın geri kalanında beni hissedeceksin."

Oh. Kulağa hoş geliyor. "Evet, lütfen?"

Sırıttı ve kıkırdarken beni kendine doğru çekti. "Hemen geliyorum." Sabırsızlanıyordum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3 1

OceanofPDF.com

L Dove dans ederken duvara yaslanmak güne başlamanın en iyi ikinci yoluydu. İlki her zaman kaygan sığağın içine kaymak olurdu.

Zevkle haykırırken muhteşem amcığını yalıyordum ama bunu yeterince sık yaptığım için biraz değişikliktan hoşlanıyordum. Bugün dansla başlayabilirlerdi ve kız buna hazır olduğunda hemen ikinciye geçebilirlerdi.

Müziğe ayak uydurma şekli zahmetsizceydi ve son derece büyüleyiciydi. Sanki gerçekten kanatları varmış ve yerçekimi onu en ufak bir şekilde etkilemiyormuş gibi dans ediyordu. Hareket edişinin şiirselliği içinde ruhani ve aynı nefeste cehennem gibi dünyevi çünkü o bir melek ya da öteki dünya varlığı değildi - o bizim kızımızdı. Hareket ettiğinde ne kadar büyülü olduğu için bazen nefes alamıyordum.

Harekete geçirilen planın farkındalığı beni, aslında hepimizi germiştir. Kapı Liam ve Freddie'yi içeri almak için açıldı. Bu hepimizi germiştir. Rome ve Jasper yakında gelirlerdi. Saatimi kontrol ettim. Evet, Kel ve Doc dönmüştü. Ama Doc Milo'yu kontrol ediyordu ve Kel de muhtemelen ihtiyaç duyarsa Milo'nun üzerine oturmak için onunla birlikte gitmişti.

Beni yakalamadıkları için sabahın bu kısmının tadını çıkarmam gerekiyordu. Liam sözsüzce bana bir fincan kahve uzattı ve çenemi ona doğru kaldırdım. Freddie yanımdaki duvara yaslandı ve Liam onu izlerken bir yudum aldı. Burada olduğumuzu biliyordu. Dans ettiği her gün, birimiz ya da birkaçımız izlemek için buraya geliyorduk. Sanki bizim de en az onun kadar harekete ihtiyacımız vardı.

Geçen her saniye bizi taşınacağımız ana daha da yaklaştırıyordu. Oraya varmak için sabırsızlanıyordum ve aynı zamanda bundan korkuyordum. Sırtımdaki deri kaşınıyordu ve onu kaşımak için duvardaki dikişlerden birine sürtünmek üzere yer değiştirdim. Yanıklar iyileşmişti ama tahriş hâlâ devam ediyordu.

Liam beni dürttü ve ben de gözlerindeki soruyu görmek için ona baktım. İyi miydin? Hayır, değildim ama bunu şimdi tartışmak istemiyordum. O yüzden omuz silktim ve çenemi Dove'un döndüğü yere doğru kaldırdım. Her an o ipeklerin peşine düşebilirdi. Liam ve Rome'un onu geri çekmesi

Eve gitmek için ortadan kaybolduğundan ve Pinetree'ye geldiğinden beri göğsümde sıkışmış olan bir şey onlara yerleşti.

Her zaman mükemmeldi ama şimdi öyle bir gücü vardı ki.
Güç. Odaklanma. Yoğunluk.

Yangın, kırık kuşumuzu neredeyse tüketmişti ama o çok *daha* fazlasını ortaya çıkarmıştı. Belki de bunu tarif etmenin en iyi yolu buydu. Güvercinim hayatımıza çok fazla huzur getirmişti ve kendisine verilenden çok daha fazlasını hak ediyordu. Kapı açıldığında Jasper ve Rome içeri süzüldü, Kellan ve Doc da hemen arkalarındaydı.

Tam zamanında sıçrayıp ilk ipeği aldı ve hareket ederken nefesimi çaldı. Kahretsin, muhteşemdi. Sadece bir mayo ve dans şortu giymişti, her kas dalgalanması sergileniyordu. Performanslarının çoğu karanlık bir tiyatrodan ya da mekanda, sadece ışıkların onun hareketlerini takip etmesiyle gerçekleşirdi. Genellikle kostümlerinde ışıltılar ya da parıltılar olurdu, hepsi de ışığı alıp geri yansıtacak şekilde tasarlanmıştı.

Bu performanslarda büyümlü bir şey vardı, büyümlü ve zahmetsiz. İzleyicilerin göremediği ya da tadını çıkaramadığı şey, kaslarının hareket etme ve kayma biçimine yansıyan kontrol ve disiplindi. Onun daha dünyevi bir parçasıydı. Evet, uçabiliyordu ama uçan *kendisiydi*, ipekler ya da kostümler değil, sadece kendisiydi. Onun yeteneği. Onun gücü. Yeteneği.

"Hayatımı sikeyim," diye mırıldandı Doc.

"Değil mi?" Jasper sırtışının büyüdüğünü söyledi.

"Şşşt," dedi Freddie kaşlarını çatarak, gözlerini kızın ipeklerin üzerinde hareket ettiği yerden zar zor ayırarak. Onu suçladığımdan değil. Dürüst olmak gerekirse, onları ya da müziği neredeyse hiç dinlemiyordum. O kıvrıla kıvrıla yükselirken dikkatimi dağıtmam mümkün değildi. Ani düşüşler yürek hoplatıyordu.

Onun becerisine güvenmem, hayranlık duymam ya da koşumları ve ipekleri sabitleyen kişinin ben olmam önemli değildi. Her kancayı, cıvatayı ve D halkasını sağlamlaştırmıştım. Hiçbir şeyin Dove'a zarar vermesine izin verilmiyordu, kesinlikle dikkatsizliğin. Aynı zamanda, aşağıya doğru dönme ve ardından tereddüt etmeden kollarını uzatma hızı düpedüz meydan okuyucu ve korkusuzdu.

Baş yukarı, kanatlar dışarı. Bunu onun tenine kazımıştım ve o da bunun canlı bir örneğiydi. Rome benim de yankıladığım yavaş bir iç çekti ve Kellan başını salladı. Dönüp, kıvrılıp, sonra eğilip üzerimizde asılı kaldığında aletim seğirdi. Bakışları benimkilere kilitlendiğinde sırtı ve sonra tekrar bıraktı.

Aşağı doğru inen spiral aniden durdu, vücudu mükemmel bir formdaydı. Evet. Taş gibi sertleşmişim ve daha fazlasını yapması için çaresizce bekliyordum, her ne kadar ipeklerden sıyrılıp yatağıma girmesi için hazır olsam da. Sonraki otuz dakika şehvetli bir işkence egzersizi gibi geçti. Sonunda ipeklerden kurtulup ayaklarının üzerine hafifçe indiğinde terden sıırıslam olmuştu. Yanakları parlıyordu ve dudaklarını bir gülümseme süslüyordu. Yine de beni yerimde tutan şey, gözlerindeki ışıltılı sevinçti.

Freddie alkışlamaya başladı ve hepimiz ona katıldık. "Boo-Boo, sen bir tanrıçasın."

Gülerek en zarif reveransını yaptı. "Hala bazı yerlerim biraz pürüzlü."

Jasper kararlı bir şekilde "Hayır," dedi; Liam'ın "saçmalık", Doc'un "muhteşemdin" ve Kel'in basit "büyülüydün, Sparrow, kesinlikle büyülüydün" sözlerine kadar hepimizin farklı şekillerde yankıladığı bir hece.

Freddie farklı bir yanıt seçti. Üç adım öne çıktı, ellerini kaldırdı ve kadın onun her hareketini izledi. Aynadaki ifadesinde bir soru vardı ve kız bir kez başını salladı. Yüzünü kavrayıp onu öptüğünde gülmek, alkışlamak ve ısıklık çalmak arasında kaldım. Çünkü, lanet olsun, tam zamanıydı. Yakınlaşıyorlardı ama aralarındaki güveni beslemek onları cesaretlendirmek kadar yalnız bırakmakla da ilgiliydi.

Sırıtan tek kişi ben değildim, özellikle de Freddie onu daldırdığında. Jasper parmaklarını dudaklarına götürüp ısıklık çalarken Liam da onları alkışlıyordu. Freddie onları düzeltirken Dove da soluksuz bir kahkaha attı. Sırıttı ve bir kolunu ona doladı. "Ter içindeyim ve leş gibi kokuyorum," diye itiraz etti.

"Tam benim tarzım bir kadın," dedi Freddie ve bunu kanıtlamak için başının yan tarafına bir öpücük daha kondurdu. Ona verdiği gülümseme, JD'nin bize ihanet ettiğini ve tabuta gömülmesine neden olduğunu anladığımızdan beri kalbimi ezen gerginlik yumruğunu gevşetti.

"Size de günaydın," diye takıldı ve bize bakmadan önce göz kırptı. Dove da hepimize baktı, başını eğerken yumuşak gülümsemesi sönükleşti. "Sorun nedir?"

"Yanlış bir şey yok," diye yanıtladı Kellan ayık bir şekilde. "Ancak, burada bulunmamızın bir nedeni var - yani, ne kadar güzel ve yetenekli olduğunuzun tadını çıkarmak dışında bir neden."

Yüzünde bir parça kırmızı çiçek açtı ve zaten kızarmış yanaklarına daha fazla parlaklık kattı. "Tamam," dedi yavaşça ve her birimizi incelerken bir an için gözlerinde endişe titreşti. Arayış dolu bakışları ve endişesi beni de etkiledi.

"Kötü bir şey değil Starling," diye temin etti Rome onu.

Freddie kendini onun yanına bağlamıştı. "Değil ama sanırım hepimizi sersemlettin, Boo-Boo. Demek istediğim, tüm kan güneye akar ve beyin kapanır."

Başını arkaya eğerek derin bir nefes aldı ve ardından uzun bir iç çekti. "Otursanız mı o zaman?"

Ben inledim ama gülen Doktor oldu. "Sanırım bunu halledebiliriz, Küçük Bit. Gerçi yapmamız gereken oturmak değil..."

Diz çöken ilk kişi oydu. Lanet olsun, ben de ondan bir saniye sonra vurdum. Diğerleri de birbiri ardına dizlerini indirdi, Freddie bile. Ama Liam üç adım öne çıkarak tam önünde diz çöktü. Nefesi kesildi ve titredi, nemli teninde tüyleri diken diken oldu.

"Güvendesin," dedim ona. "Söz veriyorum, Dove. Güvendesin." Onu korkutuyorduk ve bu hiç iyi değildi.

Liam ona elini uzatırken, "Bizimle başa çıkabilirsin," dedi. "Değil mi, Hellspawn?"

Vahşi kızımız korkusuz olmayabilir ama korkunun onu yönlendirmesine izin vermedi. Bu gerçek bir korku değildi; sadece tedirgindi. Hepimiz onun önünde diz çökmüşken mi? Ben Liam'la birlikteydim. Bizi kesinlikle idare edebilirdi. "Evet," diye fısıldadı. "Yapabilirim."

Liam onu dürtmedi ya da elini dışarıda tutmaktan başka bir şey yapmadı ve sonunda avucunu onunkine yerleştirdiğinde, nefes alan tek kişi ben degildim.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı Doc ve Liam dikkatini tekrar ona yöneltmeden önce titrek bir gülümsemeyle ona bir bakış attı.

"Bunun için taş-kağıt-iskambil oynadık," dedi. "Ve ben kazandım."

Gözlerini kırıştırdı, şok ve şaşkınlık korkusunu yok etti.

"Gerçekten mi?" Alnımı tokatlamadım ama gülmek için kendimi zor tuttum.

"Pek sayılmaz," diye alay etti Liam. "Yine de artık korkmuyorsun."

Mesele de buydu zaten.

"Yine de bunu tartıştık," dedi Kellan. "Hepimiz." "Ve tartıştık," dedi Jasper.

"Hem de çok," diye ekledim. Bağırmadan tartışmayı başardığımız gerçeği? Bu bir mucizeydi, yine de kavgayı daha az şiddetli hale getirmedim.

"Ama hepimiz aynı fikirdeydik," dedi Freddie. "Sadece bazılarımız diğerlerinden daha uzun sürdü."

Dove bakışlarını üzerimizde gezdirirken dudaklarını yaladı. "Bazılarımız inatçıdır," diye itiraf etti Doc.

Jasper, "Bazılarımız gerçekten inatçı," diye onayladı.

"Siktir et, hepimiz inatçıyız," dedi Liam ve Rome homurdandı. "İyi, hepimiz inatçıyız ve Rome yine de ne isterse onu yapıyor."

Bu onun gülmesini sağladı ve ben de kendi sırtışıma engel olamadım.

"Mesele şu ki," dedim bizi geri çekerek, "bu konuda hepimiz aynı fikirdeyiz..."

"Belki de hepimiz aynı yerde değilizdir," diye söze girdi Freddie ve kendini toparlayan tek kişi ben değildim. "İlişkilerimiz, hepsi birbirinden farklı. Vaughn ya da Jasper'la yaşadığınız şey Liam ya da Rome'la yaşadığınız şey değil..."

"Ya da ben," diye kabul etti Doktor. "Sorun değil."

"Sorun yoktan da öte," diye vurguladı Kellan. "İkimizin sahip olduğu şeyi seviyorum." "Ben de öyle." Sanki böyle olmasını planlamışız gibi koro halinde söyledik.

"Seninle olan ilişkiye bayılıyorum," diye ekledim.

"Ben de öyle," dedi Jasper. "Beni daha iyi bir insan yapıyorsun." "Bizi daha iyi insanlar yapıyorsun," dedi Doc.

"Daha mükemmel olamam," diye itiraf etti Freddie ve hepimiz yeniden gülmeye başladık ama yüzünden süzülen gözyaşları içimi parçalamakla tehdit ediyordu. "Yine de beni parlatıyorsun, Boo-Boo. Daha fazla risk almak istememi sağlıyorsun."

"Daha dikkatli olmamı istiyorsun," dedi Jasper. "Eve dönme isteği uyandırıyorsun," diye itiraf etti Liam.

"Bana bir yuvaya sahip olmanın ne demek olduğunu hatırlatıyorsun," diye fısıldadı Kellan. "Bana umut veriyorsun, Küçük Bit," dedi Doktor ona.

"Bana huzur veriyorsun," dedim. "Uzun zamandır sahip olmadığım türden bir huzur, nasıl bir şey olduğunu unutmuşum."

"Seni seviyorum," dedi Roma.

"Hepimiz istiyoruz," diye kabul etti Liam. "Bu hak ettiğin ve alacağın romantik bir teklif olmayabilir ama biz senin bizimle evlenmeni istiyoruz. Yasal olarak, evet, sadece birimizle evlenebilirsin - ve evet, bu plan için - ama Hellspawn, ben istiyorum ki

Karım olman için. Para, vakıflar ya da plan zerre kadar umurumda değil. Bunların hepsi sadece bir fayda."

"Karımız olmanı istiyoruz," dedi Jasper kararlılıkla. "Onun adını alabilirsin ama sen *bizim* kızımızsın."

"Bizimki," diye kabul etti Doktor.

"Tek yapman gereken evet demek," dedi Kellan.

An uzadıkça uzadı, aramızdaki sessizlik balonlaştıkça balonlaştı ve an boyunca Dove yüzünde gözyaşlarıyla orada durdu, Liam'ın elini parmak eklemleri bembeyaz olacak kadar sıkıca tuttu. Roma'ya baktığında, o da gülümsedi.

"Bu evet demek. Sadece bir dakikaya ihtiyacı var..."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 32

OceanofPDF.com

EMERSYN

I Gözlerimi hiçbirinden alamıyordum ve hepsi tek bir dizin üzerinde olsalar bile hepsine aynı anda bakamıyordum. Liam elimi uzattı. Tırnaklarımı eline batırıyor olmama rağmen en nazik şekilde sıktı. Freddie sağ elimi sıkıca tutarak beni yere yapıştırdı.

"On dokuz yaşındayım." Dünyadaki en iyi cevap bu değildi.

"Neredeyse yirmi," diye hatırlattı Freddie. "Ama içkiyi biz alabiliriz, merak etme."

Bu rastgele yorum, hepsinden gelen ani duygu kabarması karşısında üzerime çöken cam kafesi kırdı.

"Sana istediğin her şeyi alabiliriz," dedi Liam, beni kendisine doğru çekerek. "Burası bir kafes değil, Hellspawn." Sanki aklımı okumuş gibiydi. "Öyle olsaydı, anahtarı olan tek kişi sen olurdun."

"Asla bu bedenin sana ait olmadığını düşünme hatasına düşme." "Sence buradan gerçekten çıkabilir miyiz?"

"Yapabileceğimizi biliyorum. Liam ve Roma çok uzakta. Yakında benden haber alamazlarsa Liam kıyameti koparacak. Boo-Boo, buradan gideceğiz. Sen. Ben. Sen. Ben. Eve gidiyoruz."

"Kırık fena değil, Starling."

"Evine hoş geldin, Güvercin."

"Bunun için çok uzun süre bekledim..." "Bunun için beni çalıştır, Küçük Bit..."

Başından beri bana söyledikleri buydu. Artık kafes yok. Artık zincir yok. Artık *sahiplik* yok...

Dudaklarımı yaladım ve tereddüt etmeme rağmen hiçbirini kıpırdamadı. Hiçbiri kızmadı ya da beni acele ettirmedi. Aksine, sadece beni beklediler. Bakışlarımı tekrar Liam'a çevirdiğimde Roma onun yarım adım gerisindeydi... Beni istiyorlardı. Paramı ya da ismimi değil - kahretsin, o isme sahip olmamı istemiyorlardı. Güvende olmamı istiyorlardı; ancak ben hayatımı istiyordum, onlar da bunu gerçekleştireceklerdi.

Beni kaçırdıklarından beri her lanet olası gün bana söyledikleri şey buydu. O zamanlar tam olarak bunu söylememiş olsak bile. O zamanlar kim olduğumu bilmesem bile.

Onlar için kim
olduğumu.

Benim için kim
olduğumu.

Birlikte olduğumuz kişi.

"Bize güveniyor musun?" Liam sordu. İki kelime. İki basit kelime ama aynı zamanda her şey demekti.

"Hepimiz mi?" Yavaşça söyledim.

"Evet." Tek bir cevap. Yedi ses.

"Emersyn O'Connell?" Kulağa tuhaf ve güzel geliyordu.

"Ya da Cleary, Hardigan, James ya da Horan..." Liam dedi ki. "Hellspawn, seçtiğin soyadı umurumda değil. Sadece Emersyn ya da Ivy diyebilirsin. Ben sadece seni önemsiyorum."

Gözyaşlarım yine yanaklarımdan aşağı süzüldü ve küçük bir kahkaha attım. Güven oradaydı, her birinin gözlerinde parlıyordu. "Belki de soyadım sadece Vandal olmalı."

Bu, birden fazla homurdanma ya da kıkırdamaya neden oldu.

Derin bir nefes aldım ve Freddie elimi sıktı. Jasper çenesini bir parça aşağı indirirken bile Rome çenesini kaldırdı. Kellan'ın bakışları Vaughn'unkiler gibi sabit kaldı. Mickey bana küçük bir baş selamı verdi. Etraflarında bir güven havası esiyordu ama bundan daha fazlası vardı. Onlar birleşmişlerdi. Bu bağ uzun zamandır büyüyordu ve ben onların yakınlaşmasını -gerçek ya da hayali hatalar için birbirlerini affetmelerini ve bu bağları sıkılaştırmalarını- görmeyi seviyordum.

"Her zaman sizin Milo'ya gösterdiğiniz sadakate layık olmak istedim," diye itiraf ettim. "Ben de hepinizin bir parçası olmak istedim." Bunu daha önce de söylemiştim ama içimdeki boşluk gitmişti; ruhumun içindeki yerler başka bağlantıları ortadan kaldırmak için kazanmıştı. Yıllar boyunca tutunmayı başardığım tek kişi Lainey'di, o da onu sakladığım için.

Burnumu çekerek dudaklarımdaki yaşları tekrar yaladım.

"Sizler benim ailemsiniz. Sizler benim halkımsınız. Burası benim yerim, sizin olduğunuz yer." Kulüp binası, Liam'ın dairesi, Doktor'un evi, klinik ya da tamirci dükkânı olması fark etmiyordu; Kel'in dükkânını ve Vaughn'un salonunu yeniden inşa etmemiz gerekiyordu... Yapmamız gereken pek çok şey vardı.

Titriyordum. Sesim bile titriyordu ama gözlerinde kararlılık, sabır ve güvenden başka bir şey yoktu.

"Evet." Basit bir kelime. Yine de bir onaylamadan çok daha fazlasını ifade ediyordu. Kabul ve bağlayıcıydı ve kafesi açtı; onlar benim yaşam çizgilerimdi. Benim evim. "Evet, seninle evleneceğim..."

Liam o anda parmağıma taktığı yüzükle beni şok etti. Işığın altında kendine has bir sıcaklıkla parlıyor gibi görünen muhteşem bir sarı altındı. Ama sıradan bir yüzük değildi, bir kuştu.

-

"Bu bir anka kuşu," dedi Freddie. "Bir ateş kuşu. Öldüklerinde kendi alevlerinde yeniden doğarlar, yeniden yaratılırlar, olduklarından daha güçlü ve daha mükemmel olurlar."

"Tıpkı senin gibi," diye ekledi Vaughn. "Hayatımıza tüm o sıcaklığı ve rengi getiren bir ateş parçası."

"Ivy Hardigan olarak doğdun, sonra Emersyn Sharpe oldun ama sen bizim kızımızsın, bizim Anka Kuşumuzsun." Liam ipin ucunu yakaladı. "Benim Hellspawn'ım."

"Kuğu."

"Serçe."

"Sığırcık."

"Güvercin."

"

"Little Bit." Bu heceler arasında kahkahalar karıştı ve Mickey'nin gözleri yaşardı.

"Boo-Boo," Freddie lakapları tamamlarken hepsi gülüyordu ve ben de gülüyordum.

"Ama sen de bizim anka kuşumuzsun," dedi Liam ayık bir sesle. "Ateşin içinden geçtin, Hellspawn. Seni tüketmeye çalıştı ve sanırım bunu başardığı zamanlar da oldu ama o ateş senin bir parçan ve şimdi onunla birlikte yanan sensin."

Yüzüğü sol elimin yüzük parmağına doğru itti. İncelediğimde gözünde mükemmel pembe taşlar vardı.

"Bu bir gül kuvarısı," diye devam etti Liam. "Taş üzerindeki tartışmalar uzun ve çetin geçti..."

"Ben kazandım," dedi Roma, en ufak bir öz-bilinç ya da kibir belirtisi göstermeden. Çocuklar gülerken etraflarında bir eğlence dalgası oluştu.

Kellan bana "Bu koşulsuz sevginin taşıdır," dedi.

"Bir hikâye var," dedi Jasper ve ben gözyaşlarımı silmek istedim ama bu Liam'ı ya da Freddie'yi bırakmak anlamına gelecekti. Ki bunu kesinlikle istemiyordum. "Afrodit yaralı sevgilisi Adonis'i korumak için Ares'le savaştı. Yaralanıp Adonis'in yanına düştüğünde kanları birleşti ve etraflarındaki beyaz kuvarısı pembeye çevirdi. Bu birleşme Gül Kuvarısı yarattı-aşk ve savaş. Savaş ve kan. Koşulsuz ve mükemmel - tıpkı senin gibi."

Vaughn alçak sesle ıslık çaldı. "Aynen öyle."

"Bayıldım," diye fısıldadım ve sonra derin bir nefes aldım. "Ve hepinizi seviyorum."

Liam ayağa fırladı ve beni yakaladı, sonra ağzı benimkiyle birleşti ve çocuklar etrafımızı sardı. Sıcaktan yapış yapış olmuştum, ter ve gözyaşlarıyla kaplıydım ve hiç bu kadar mutlu ya da güvende olmamıştım. Liam yerini Roma'ya bıraktı, o da beni öyle şiddetli bir sahiplenmeyle öptü ki ayak parmaklarım kıvrıldı.

Sonra Kellan'a sarıldım ve beni Jasper'a teslim etmeden önce dudaklarıma bir söz verdi. Öpücüğü dudakları olduğu kadar dişleriydi de ve sırtışı çok güzeldi. Sırada Vaughn vardı, beni tamamen kaldırdı ve beni öperken kendisine doğru çekti. Sonra Mickey'ye döndüm. Dudaklarımı birbirinden ayırırken öpücüğü daha az tatlı değildi.

Son öpücüğü utangaç bir sırtışla bekleyen Freddie'ydi. Kollarımı ona açtım ve bana gelmesine izin verdim. Seçim onun. O bana dokunabilirdi ama ben o istemedikçe ona dokunmayacaktım. Ancak dudaklarıma sadece iffetli bir öpücük kondurduğunda kabul ettim. Freddie beni çoktan öpmüştü. Ama gitmeme izin vermedi. Onun yerine alnını benimkine bastırdı. "Dövme yaptırıyorum," dedi ve bu o kadar önemli bir şeydi ki nefesim. "Bir anka kuşu... senin için." Ve onun için.

"Ben de bir tane istiyorum," dedim hemen ve gözleri parladı. Freddie de en az benim kadar Anka kuşuydu. İkimiz de o alevler tarafından tüketilmiştik.

"Öyle mi?"

"Evet."

İkimiz de Vaughn'a baktık ve o da sırıttı. "Tamamdır."

Sonra Freddie bir parmağını bacaklarımdaki kalemle çizilmiş kuşların üzerinde gezdirdi. "Bunlar mı?"

"Evet." Hiç tereddüt etmeden. Roma'nın üzerime çizdiği şeyi seviyordum ve bunu kalıcı hale getirmek istiyordum.

Hepsini kalıcı kılmak istedim. Yüzüğüme bir kez baktım ve içimde yankılanan bir kalıcılık hissettim. Gözyaşlarım akmaya devam etti. Hepsinin farklı derecelerde sevgi ve hayranlıkla beni izlediğini görmek için döndüğümde onları kaydurdım. Umarım benim gözlerim de onlar için parlıyordur.

Ben daha bir şey söyleyemeden karnım guruldamaya başladı. Ses odayı delip geçti. Kahkahalar patladı ve ben bile kıkırdadım.

"Doğru," dedi Kellan. "Kahvaltı. Sparrow, git duş al."

Vaughn bana elini uzattı. "Hadi, Dove." İkisine de bir bakış attım. Liam göz kırptı. Rome huzurlu ve mutlu görünüyordu. Jasper sert ve gururlu görünüyordu. Mickey gülümsüyordu ve Freddie çok mutlu görünüyordu.

"Liam, senin kahven var. Jas ve Freddie, patatesler. Ben omletleri hazırlayacağım. Doktor, Milo ve arkadaşlarını yemek için çağır, biz de duyurularımızı ve planlarımızı yapalım."

Vaughn ve ben merdivenlerden yukarı çıkarken emirler etrafımızdan akıyordu. Havada uçuyordum. En tepeye vardığımızda koridorda Ezra'yı gördüm. Çenesini kaldırdı ama ayağa kalkmadı. Milo iyileşmeye devam ederken Ezra ve Adam'ın nöbetleri çocuklarla paylaştığını görmek tuhaftı.

Dahası, Lainey için bana umut verdi.

Odama kadar Vaughn benimle kaldı. Ben mayomu çıkarırken Vaughn duşa girdi ve ben yüzüğüme bakarken onu beni izlerken yakaladım.

"Beğendin mi?" Bu şefkatli soru beni gülümsetti.

"Bayıldım."

"Güzel." Sonra elini bana uzattı. "Seninle duş almamın sakıncası var mı?"

Aleti çoktan dışarı çıkmıştı, kalın ve ağırdı. Piercing tam oradaydı, neredeyse parlıyordu. Ya da belki de bu sadece Ağır bir ipucu. "İlk kez duştan sonra seks yapmıştık."

"Biliyorum," dedi Vaughn, gülümsemesi içimdeki ateşi yalayarak. "Bir dahaki sefere seks yapacağımız zaman, eğer sen de istiyorsan hemen şimdi olacak."

Bu bir soru muydu?

Elini tuttuğum gibi ona doğru iki adım attım ve sonra beni kaldırdı ve bir elimi onun horozuna sararken bile bizi duşa götürdü. Fayans duvara çarptığımda sıcak su üzerime püskürdü ve sonra o muhteşem aletin üzerine batıyordum. Kalınlığı beni geriyordu. Ağızlarımız birbirine kaynaşırken içimde hiç sabır kalmamıştı. Ama Vaughn'u içime almaya da fazlasıyla hazırdım.

Kabzasına kadar battıktan sonra başını kaldırdı. "Seni o kadar sert becereceğiz ki, Dove..."

Oh.

Evet.

"Seni istiyorum Vaughn," di ye fısıldadım, parmaklarımı yüzünde gezdirerek. "Ve dövmelerimi bir an önce yaptırmak istiyorum."

"Önceden mi?" Genelde seks sırasında planları tartışmazdık. En azından savaş planlarını.

"Cehennem. Evet." Bu konuda söyleyebileceğim tek şey buydu. Ellerini kırımın üzerinde gezdirip beni biraz daha yukarı kaldırırken gülümsemesi büyüdü.

"O zaman tam olarak istediğin şeye sahip olacaksın. Duvara yaslan, Dove. Ve rahatlayın... Bu duştan en az iki orgazm olmadan çıkmayacaksınız."

Dört yaptı. İlki kalçalarını benimkilere doğru salladığında geldi, piston kuvveti o deliciyi g-noktama doğru sürükledi, ta ki görüşüm kaybolana kadar. Sadece ben soluk soluğayken yavaşladı, sonra meme uçlarımla alay ederken her şeyi tekrar yapmak için geri çekildi. Beni döndürmek için içimden çıktığında gevşek bacaklıydım ve yüzüyordum.

Bu sefer ellerimi düşün sonundaki duvara bastırdım ve o da arkamdan içime girdi. Bu şekilde o kadar derindi ki, beni defalarca doldururken çığlıklarım düzensizleşti. Üçüncü orgazm dördüncüye dönüştü, ancak başparmağını anüsümün kenarına doğru bastırdığında her tarafım titremeye başladı.

"Kahretsin," diye inledi bu kez benimle birlikte boşalırken ve beni tutmasaydı düşecektim. Duvara yaslanmak için döndü ve beni yanında tuttu. O kadar hızlı yumuşamadı ve ben ona saplanmış olma hissini sevdim. Biz orada yaslanırken kapı açıldı.

Jasper bize, "Senin sikinden daha fazlasını yemesi gerekiyor," diye bilgi verdi.

Benden bir kıkırdama kaçtı, sonra bir tane daha ve bir tane daha.

Kahkahalardan yanlarımın diken diken olacağına yemin edene kadar içimden dökülmeye devam ettiler. Jasper sabırla bekledi, Vaughn omzumu öpmek için başını eğdiğinde bile beni izledi. "Yutmam gereken altı sik daha var," dedim sonunda şaşkın bir sessizlikle.

"Tüketebileceğim bir sürü penis var. Sik diyetiyle yaşayabilirim."

Sessizlik balonlaştı ve sonra erkeksi kahkahaları banyoyu doldurdu ve ben sııttım.

Nışanlıydım.

Evdeydim.

Mutluydum.

BÖLÜM 33

OceanofPDF.com

C Milo ve Lainey bize katılmak için aşağı indiğinde haos hüküm sürüyordu. Konuşmalar gürültülü ve patırtılıydı. Ezra Lainey'i takip etti, ama Milo

bakışları üzerindeydi. İtirazlarına rağmen Milo Lainey'e yaslandı, Lainey de kolunu ona doladı. Durumu daha iyiydi. Rengi düzelmişti ve Doktor enfeksiyonun nihayet temizlenmeye başladığını söyledi. Kan tahlilleri iyiydi ve uzun süren ateşi düşmüştü. Kan kaybı ona biraz zaman kaybettirmişti ama onları kurtardıktan sonra geçen hafta içinde toparlanmıştı.

Oturma odasına girdiklerinde bakışları benimkilere kilitlendi. "Parti mi?" Tek kelimelik bir soru.

"Evet." Tek kelimelik cevap.

Adam arkalarında belirdi, hâlâ gömleğinin düğmelerini ilikliyordu ve saçları nemliydi. Bodhi de onun çok gerisinde değildi. İkinci bir bakış atmadan o küçük kümenin etrafında döndü ve Freddie'ye baktı.

"Yani? PPG ne dedi?"

Bu Milo'nun dikkatini bir anlığına çekti ve karanlık bakışlarını tekrar bana çevirdi. Yüz ifadesi granitten oyulmuş olabilirdi. Bu kavgaya hazırdım -eğer bir kavgaya dönüşürse. Ama bunu fark eder etmez gözlerinin etrafındaki gerginlik azaldı. "Öyle mi?"

Sırıttım. "Ah evet." Evlenme teklifi sürpriz olmuştu. Evliliğin Sharpe'ı alt etmek için cephaneliğimizdeki bir başka araç olduğu gerçeğini zaten tartışmıştık. Ama onunla evlenmek asla o pislikle ilgili olmayacaktı.

Hiç.

Bu teklif bizimle ilgiliydi. Tıpkı yüzük gibi - ona hangi yüzüğü vereceğimiz ve yüzüğün nasıl bir şekil alması gerektiği üzerine yaptığımız tartışmaları başka bir gün tekrar gözden geçirebilirdik. Seçtiğimiz yüzük hepimizin üzerinde anlaştığı yüzüktü ve eğer ona başkalarını vermek istersek? Bunu da yapabilirdik.

Lainey'yi bırakan Milo bana elini uzattı ve ben de elini sıktım. "Tebrikler, küçük kız kardeşimi hiç incitmedin..."

Sparrow arkasından, Milo'nun şaşkınlığına yol açacak şekilde, "Ve bununla ben ilgileneneğim," diye duyurdu. Lainey bir kahkaha patlattı ve dönüp Milo'ya baktı.

Sparrow, odanın içinde yürümekten çok Lainey'nin ona sarılmasına doğru sürüklendi.

Milo'nun alçak sesle mırıldanması Adam ve Ezra'nın sırtıtmasına neden oldu ama onlar Lainey'nin yüzüğüne bakmasını izliyorlardı. "Bu farklı," dedi Lainey.

"Biliyorum..." Sparrow nefes nefese küçük bir iç çekişle söyledi. Jasper ve Vaughn hemen arkasındaydı ve ikisi de ona hoşgörüyü gülümsüyorlardı. Aynı gülümsemeyi ben de dudaklarımda hissedebiliyordum. "Bu mükemmel."

Başta o kadar emin değildi ama bu da hazır olduğunda aşması gereken bir başka engeldi. Gerçi belki de çoktan aşmıştı. Milo kız kardeşiyle yüzleşmek için döndüğünde omzumu okşadı.

Lainey bir kolunu onun omuzlarına doladığında bile Sparrow onun bakışlarını karşıladı ve ikisi de aynı ifadeyle ona baktılar. Bu dövüş için hazırdılar. Milo'nun bunu onlara vermeyecek olması iyi bir şeydi. Kıkırdaması hem Adam'ı hem de Ezra'yı hayal kırıklığına uğratmıştı.

Neredeyse onlardan özür dileyecektim ama Sparrow'un üzülmeye ihtiyacı yoktu. Hiç.

"Bana mutlu olduğunu ve bunu sadece plan için yapmadığını söyle." İşin özü buydu ve onu suçladığımı söyleyemezdim. Hiçbirimiz bunu sadece lanet olası plan için istemiyorduk. Durum böyle olsaydı, tamam, bunu yasal bir sözleşme gibi yapar ve ona tüm çıkış yollarını verirdik.

"Mutluyum," dedi Sparrow hiç tereddüt etmeden. "Ve bu sadece plan için değil. Planla ilgili olamayacak kadar korkutucu."

Kaşlarını çattım ama soruyu soran Lainey oldu. "Korkuyor musun?"

"Evet," dedi Sparrow ona. "Ve hayır... benden açıklamamı istemeyin.

Kimse

Bana bunu yaptırıyor ve gerçekten sabırsızlanıyorum ama... bu çok fazla." Sonra hepsinin yanından bana baktı ve göğsüme saplanan parmakları gevşedi. "Sizler çok fazlasınız. Ama sizinle başa çıkabilirim."

"Evet, yapabilirsin," diye mırıldandım. "Aklımda hiç şüphe yok." Tanrıya şükür.

Milo kollarını açtı ve Sparrow Lainey'den ona doğru uçu. Kendini ona atmasa da, olabildiğince dikkatli bir şekilde ona sarıldı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde Milo onu yerden kaldırdı ve ona sarılıp benim bakışlarımla buluştuğunda gözlerinde yine yaşlar vardı.

"Seninle gurur duyuyorum, Ivy," dedi Milo, sonra alçak sesle bir şey ekledi, muhtemelen bir tehditti, bu onu güldürdü ve omzunu tokatladı.

"Yapmayacaksın," diye emretti ve adam omuz silkti. Evet, bu bir tehditti. "Ciddiyim Milo. Seninle dövüşeceğim ve seninle dövüşmek istemiyorum."

Çok uzun ve kederli bir iç çekti. "Onları tehdit etmem gerekiyor."

"Ve onları istediğin kadar tehdit edebilirsin, çünkü bununla başa çıkabilirler." Sesindeki mutlak kesinlik karşısında sııttım. "Ama onlar hâlâ benim."

Milo ise tekrar bana dönerken gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu. "Tek kelime etme."

"Aklımdan bile geçmezdi," diye yorum yaptım.

"Yapardım," diye seslendi Freddie mutfaktan. "Hadi, Boo-Boo. Yemek hazır."

Elini benimkinin içine kaydırıp beni öpmek için yukarı ittiğinde kıkırdadım. Kolayca karşıladım, sonra bir süre onu inceledim. Korkmakla ilgili yorumu. Stüdyodaki o kısa an... "İyi misin?"

Sadece bilmek istedim.

"Hayır," diye açıkladı. "Liam'a göre ben bir cehennem dölüyüm."

"Evet, öyle," dedi Liam kapı aralığından. "Ve burada gevezelik etmeyi kes. Mutfakta onu besliyor, sonra da plan yapıyoruz."

"Bir saniye," diye mırıldandım onu kendime çekip diğerlerinin mutfığa girmesine izin verirken. Jasper bana bir bakış attı ama başımı salladım. Ancak yalnız kaldığımızda ona baktım. "Bana doğruyu söyle, Sparrow. İyi misin?"

"Öyleyim," diye fısıldadı, elini göğsüme doğru uzatarak. Onun değerli ağırlığı beni olduğum yerde tutacaktı, çünkü onun elini hareket ettirmektense kendi derimi yırtmayı tercih ederdim. "Söz veriyorum. Biliyorum biraz sarsıldım ve çok sarsıldım. Yani bunu konuşmuştuk çünkü plan buydu ve planla ilgili bir sorunum yok ama..."

Göğsümdeki el, yüzük parmağında olan sol eldi. "Giymek zorunda değilsiniz. Bize giyinip kuşanmaktan bahsetmiştin-" Sağ elinin parmaklarını dudaklarıma bastırdı.

"Bunu giymek istiyorum. Bayıldım..." Sesinde bir hayret vardı. "Çok güzel ve farklı ve bu bir zincir değil."

"Asla," diye söz verdim, parmaklarını öperken bile. "Asla yapmayacağız."

"Yapmayacağını biliyorum. Ama hepiniz içeri girdiğinizde ve herkes tek dizinin üstüne çöktüğünde - bunu yapıyoruz, değil mi? İyi miyiz? Hepimiz mi? Siz yedi kişisiniz ve ben bir kişiyim ve..."

"Biz sekiz kişiyiz, kardeşini de sayarsak dokuz, kız arkadaşını da sayarsak on. Mesele şu ki, evet, biz biziz. Ben bunu yapmak istiyorum. Onlar da bunu yapmak istiyor. Ama Sparrow, yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin."

Gölümsedi, sonra başını arkaya eğdi ve gözlerini kapattı. "Fuckbucket'ı asla buraya getirmek istemiyorum - o geşmişte kaldı. Henüz gitmemiş olsa da..."

"Oh, olacak." Kesinlikle hata olmazdı. İşimiz bittiğinde, ondan geriye kalanları dondurur, sonra odun öğütücüye atar ve tuz ekmeden önce yakardık.

Aşırılık mı?

Öyle bir şey yok.

Gözleri tekrar aıldığında parlıyordu. "Sizi seviyorum," diye fısıldadı. "Hepinizi çok seviyorum. Korkutucu olan şey, yeterli olamamak. Bunu hiç hayal etmemiştim... gerçek bir hayatı hiç hayal etmemiştim ve şimdi kaybedecek çok şeyim var. Hiçbirinizi kaybetme fikrine dayanamıyorum. Asla."

"Seni ve birbirimizi koruyacağız," diye yemin ettim ona. "Eğer bunu tekrar tekrar söylememi istiyorsan, söylerim. Evlenmek mi? Bu sadece bir adım. Ondan sonra bir tane daha olacak ve sonra bir tane daha... Her zaman daha fazla adım olacak."

Dudaklarına titrek bir gülümseme dokundu. "Dans etmek gibi mi?"

"Kesinlikle bir dans gibi." Sonra elini göğsüme kapattım ve parmaklarımı yüzüğüün üzerinde gezdirdim. "Fırsatın olduğunda Liam'a yüzüğü sor."

Başını öne eğdi.

"Sadece ona sorun ama size söylediğinde unutmayın, hepimiz anlaştık. Birlikte karar verdik, birlikte evlenme teklif ettik, tören nasıl olursa olsun ve ondan sonraki her gün orada olacağız. Bu sadece dansımızın bir adımı, Sparrow." Bana sarılmak için ayağa kalktığında ona uzanmaya başlamıştım bile ve onu kucakladım. "Söz veriyorum," diye fısıldadım kulağına. "Sana sahibiz."

"Ve ben de sana sahibim," diye fısıldadı ve gerginliğin sonuncusu da serbest kaldı. "Teşekkür ederim."

Onu yere bıraktığımda, başımı eğme sırası bana geldi. "Ne için?"

"Sen olmak." Yutkundu. "Beni sevdiğin için. Beni kurtardığın için. Beni zorladığın için. Benimle dans ettiğin için. Kendim olmama izin verdiğin için teşekkür ederim."

"Başka kimseyi istemiyorum." İyi. Kötü. Korkutucu. "Seninle geşirdiğim en kötü gün, sensiz geşirdiğim her günden yüzde bin daha iyi."

Ve bazı kötü günlerimiz oldu.

Midesi guruldadı.

"Şimdi Liam kapıdan fırlayıp seni yemekten uzak tuttuğum için beni dövmeden önce karnını doyuracağız."

Gözleri biraz büyüdü ve etrafıma bakmak için yana doğru eğildi. "Onun orada olduğunu nereden biliyordun?"

"Çünkü çok ısrarcı," dedim gülerek ve söz konusu adamla yüzleşmek için döndüğümde bir kolumu ona doladım. Liam bana sadece alaycı bir bakış attı ama gözlerini bir kez kıza çevirdi, sonra da kaşlarını kaldırarak bana sordu.

O iyi miydi?

Başımı salladım.

"Evet, ben ısrarcıyım. Şimdi buraya gel ve yemeğini ye." Liam parmağını çarpıttı. "Lütfen."

"Lütfen dedi," diye yorum yaptım ve o da güldü.

Tek söylediği "Bu işte gerçekten çok iyi" oldu, sonra çeneme bir öpücük daha kondurdu ve Liam'ın kucaklamasını karşılamak için sıçradı. Liam onu özenle kendine çekti. Gözlerindeki endişe benimkiyle aynıydı. Hepimiz öyleydik.

Ama Sparrow'a söylediğim gibi. Bu sadece başka bir adımdı.

Oraya girdiğimizde mutfaktaki gürültü çok daha yüksek görünüyordu, sanki hepsi gürültüyü azaltmaya çalışıyordu ama şimdi böyle bir ihtiyaç yoktu. Daha büyük bir yemek alanına ihtiyacımız vardı, özellikle de bu şekilde daha fazla aile yemeği yapacaksak. Liam Sparrow'u bir koltuğa oturttu, sonra Vaughn onu kucağına aldı, böylece ben de oturabildim.

Lainey, Vaughn'un diğer tarafına oturmuş ve Milo'nun yanına sıkışmıştı. Sparrow pastırmasından bir ısırık alırken ona sıırttı. Krep, portakal suyu, kızarmış patates, yumurta ve daha fazlası vardı. Doktor ocağın başındaydı ve ben yardıma gideceğim sırada beni masaya doğru eliyle işaret etti.

"Hepimiz ne kadar çabuk yemek yersek, o kadar çabuk plan yaparız. Freddie ve Roma daha sonra temizlik yapacak."

"Hey," diye itiraz etti Freddie. "Beni bu iş için kim gönüllü yaptı?" "Ben," dedi Roma ona. "Ye."

"Ah." Freddie bir dakika boyunca Roma'yı inceledi. "Tamam, ağabey, ama anla, ev işleri yaparsam harçlık bekliyorum."

Jasper tabağındaki yemeği fırlattı ve Freddie'nin tam yanağına çiviledi.

Freddie karşılık veremeden, "Yapma," dedim. "Yemek kavgası yok."

"Awww," dedi Freddie ve Sparrow aynı tonda. Kahkahalar masanın etrafında dalgalanmadan önce önce bir düşüş, sonra bir yükseliş oldu.

"Bulaşıklara yardım edeceğim," diye gönüllü oldu Bodhi. "Buna düğün hediyesi diyebilirsiniz."

Sparrow, "Bulaşıklar düğün hediyesi değildir," diye onu bilgilendirdi. "Bunun üzerinde çalışacağım, PPG."

Sadece sırttı ve göz göze geldiğimizde gülümsemesi daha da arttı. O iyiydi. İyiydi.

Liam kahve makinesini çalıştırırken ben de kendi kreplerimi yedim. "Barista evde. Hellspawn ve Lainey kendilerininkini aldıktan sonra siparişleri alacağım..."

Jasper, "Favorinin kim olduğunu görüyorum," diye alay edince Liam onu tersledi.

Çiğneme benim ısırik Düşünceli bir şekilde, I
döndü üzerinde ne Serçe orada itiraf etmişti.

Hepimizin kaybedecek daha çok şeyi vardı. Sonra.

Bizim de kazanacağımız çok şey vardı.

BÖLÜM 34

OceanofPDF.com

EMERSYN

T Evlenme teklifinden üç gün sonra, Liam ve ben, Mickey'nin adamları da dahil olmak üzere tam bir eskortla ilçe katibinin ofisine gidiyorduk.

Öndeki arabada. Adam ve Ezra, Lainey ve Milo ile birlikte başka bir arabadaydı. Bir devlet töreni için oldukça kalabalık bir gruptu, ya da Lainey bu sabah bana elbiseyi verirken böyle dalga geçmişti.

Elimi koyu mavi ceketli soluk krem rengi elbisenin üzerinde gezdirdim. Dantel kaplaması çok narindi, illüzyon bir yaka yaratıyordu ve eteği dizlerime kadar iniyordu. Babetler topuklular kadar şık değildi sanırım ama ben onları tercih ettim. Ceket, Lainey'nin silahlı olmama verdiği bir ödündü.

"Güzel bir elbiseyle uyumlu bir silah kılıfı bulmak zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim," demişti yatağıma tünerken. "Ama itiraf etmeliyim ki, bu meydan okuma hoşuma gitti."

İçimden kahkahalar yükseldi. "Bunu yaptığınız için teşekkür ederim..." Ceketle uyumlu olması için koyu mavi bir jartiyer bile vardı. Ödünç aldığım bir şey için onun küpelerinden bir çift takıyordum. Elbise yeniydi. Ceket ve jartiyer mavi için. Sonra Milo bana annemize ait bir kolye vermişti. Süslü bir şey değildi ama yıllar boyunca saklamayı başarmıştı. Lunaparktan alınmış dövülmüş bir peniydi.

"Üç yaşımdayken onun için yapmıştım," diye itiraf etti en ufak bir utanç belirtisiyle. "Onun en sevdiklerinden biriydi. Neden sonra sakladığımı bile bilmiyorum ama bugün senin giymeni istiyorum." Hikâyeyi daha da özel kılan şey, Milo'nun bunu bana veren kişi olmasıydı.

Liam bana bakarak, "Bunu hemen şimdi iptal edebiliriz," dedi. Gözlerimi kırpıştırarak şimdiki zamana döndüm ve ona baktım. Parmağımla Anka kuşu yüzüğünün üzerinde tekrar tekrar gezdiriyordum. "Ciddiyim, Hellspawn. Başka bir yol bulabiliriz. Siktir et, gerekirse sahte evrak düzenleriz..."

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Fikrimi değiştirmedim."

"Tamam. Kafanın içinde neler olup bittiği hakkında benimle konuşmak ister misin?"

Trafik ışıklarındaydık ve Freddie hemen yanımızdaki arabadaydı. Arabayı çeker çekmez beni kıkırdatan bir surat yaptı. En kısa sürede

Liam Freddie'ye doğru baktı ama Freddie hiçbir şey olmamış gibi ayıldı. Liam bana eğlenen bir bakış attığında dudağımı ısırđım, sonra tekrar ayıldı.

"Konus benimle, Hellspawn. Ne olduğunu bilmezsem düzeltemem."

"Emin misin? Sorunun ne olduğunu bilmediğim zamanlarda bile pek çok şeyi düzeltme konusunda oldukça iyi görünüyorsun."

Gülümsedi. "Deniyorum. Ama sen tahmin edilemeyecek kadar önemlisin.

Yüzük yüzünden mi?" Okşadığım yere baktım. "Hayır, yüzüğü seviyorum.

O-

farklı, mükemmel."

"Tamam, yani yüzük değil. Katibin ofisine mi gidiyor? Bu sadece evrak işi. Bir Sulh Hakimi ile görüşüp her şeyi halledebiliriz. Ama gerçek bir tören istiyorsanız..."

Güldüm. "Aslında hayır, 'gerçek' bir tören istemiyorum, her ne şekilde olursa olsun. Bu gerçek olacak, değil mi? Evleneceğiz ve yasal olarak ben senin karın olacağım, sen de benim kocam olacaksın ama ben herkesle evleniyorum."

"Aynen öyle. Yasal olarak avantajlıyım ama sen mutsuzsan bu umurumda bile değil." Sesini süsleyen endişe beni çekıştirdi ve elini uzattım. Işık değiştğinde bile kolayca elimi tuttu ve tekrar ilerlemeye başladık.

"Liam, ben mutsuz değilim, o şekilde değil." Bunu açıklamak çok zordu. "Bunu kendim bile anladığımdan emin değilim. Hayatım normal değildi. Ya da en azından benim normalim herkesin normali değil. Bu tür bir 'normale' sahip olan başka birini hayal edemiyorum..."

"Freddie?"

"Onun sırları hakkında konuşmak istemiyorum."

"Zorunda değilsin," dedi Liam elimi sıkarak. "Bu konuda konuşmak istemese bile kötü olduğunu biliyoruz ve eğer seninle konuşuyorsa? O zaman iyi ki konuşuyor."

"Ben de." Bir nefes verdim. "Ama mesele de bu. Bırakın yedi kişiyi, bir ağabeyim ya da bir sevgilim olacağını, evleneceğimi, Fuckbucket'tan kurtulacağımı ya da biyolojik babamı bulacağımı hiç hayal etmemiştim - çok fazla şey varmış gibi geliyor ve iyi şeyler olduğunda kötü şeyler de peşinden geliyor."

"Bizim için korkuyorsun," dedi Liam ve tüm tavrı değiştı. "Emersyn..." Adımın kullanılması beni sarstı. "Hellspawn, işte gerçek bir aile olmak budur. Birbirimiz için darbe alırız, bizi incitenlere acı veriz ve birbirimize göz kulak oluruz. Başına çok kötü şeyler geldiğini biliyorum. Kahretsin, öyle olduğunu biliyorum..."

Yutkundum.

"Seni o tabutun içinde bulmak mı? Bu asla geçmeyecek. Ama sahip olabileceğimiz her damla mutluluğun ve birlikte kurabileceğimiz hayatın peşinden gitmemeyi reddediyorum. Sen, ben, çocuklar - Ezra ve Adam'ın bile canı cehenneme, onlar birer pislik."

Güldüm. "Bodhi?"

Hırladı. "İyi. Ama başkasının arabasına biniyor."

"Biliyorum," dedim elini sıkarak. "Bunu biliyorum. Kafamda, ama kalbimde? Umut etmek çok zor. Herhangi birinize bir şey olmasından korkmamak daha da zor. Bu beni öldürür..."

"O zaman birbirimizi korumaya devam ederiz. Birbirimize göz kulak olduğumuzdan emin oluruz. Evet, bu lanet Cavendish'i korumak anlamına gelse bile, belki önce onu feda ederim, ama aksi takdirde elimizden gelenin en iyisini yaparız."

Son kısımda pek de alaycı değildi. Ben de elini sıktım. "Teşekkür ederim."

"Bana asla teşekkür etmek zorunda değilsin," dedi. "Ciddiyim. Sahip olduğum her şey senindir. Yapabileceklerimi yapacağım. Eğer bir daha korkmuş görünmezsen, bu çok erken olacak."

"Hepinizi endişelendirmek istememiştim. Evlenme teklifi çok güzeldi..." "Ve korkunç."

"Ama senin yüzünden değil," diye söz verdim. "İnatçı olduğumu biliyorum ve Fuckbucket, kıyafetler ve mücevherler hakkında ne söylediğimi biliyorum ve..." Bir gala sırasında bana tasma takmasının üzerinden o kadar da uzun yıllar geçmemişti. "Ama ona böyle bir güç vermekten nefret ediyorum ve bu yüzük... bu yüzük senden ve çocuklardan. Tam olarak neden bunu seçtiğini bilmiyorum ama..."

Otoparka girdik ve park etmeden önce bana baktı, elimi iki elinin arasına aldı. "Düğün hakkında tartıştığımızda -evet, bir tartışmaydı ama kan dökülmedi, söz veriyorum."

Bunun üzerine bir gülümsemeyi ısırmak zorunda kaldım.

"Hepimiz yüzük hakkında konuştuk. Sana hem bizim için hem de senin için anlamı olan bir şey vermek istedik. Mücevherlerden ve süslü kıyafetlerden hoşlanmadığını biliyorum ama bu..." parmağıma dolanan yüzüğü göstermek için elimi kaldırdı. Anka kuşu çok güzeldi ve gül kuvars yüzüğün sıcaklığını artırsa da onu daha da ruhani kılıyordu. "Bu sensin. Vahşi. Güzel. Ateşli. Hayatta kalan biri. Kendini doğuran ve kendini kurtaran bir ateş kuşu ve o orospu çocuğu ne kadar karanlık olursa olsun

seni kapladı-o ateş tam oradaydı. Senin gibi eşsiz. Hepimizin sana verebileceği bir şeydi ve hepimiz için bir anlam ifade ediyordu - ama daha da fazlası? Bu yeni ve yeni bir başlangıç."

"Yeni bir başlangıç," diye yavaşça tekrarladım. "Hepimiz için mi?"

"Tabii ki evet, hepimiz için," diye söz verdi. Rome sürücü tarafındaki kapının camına vurduğunda Liam elini kaldırdı ve camı kırdı. "Bize bir saniye ver. Dışarıda olacağız." Sonra tekrar bana odaklanmadan önce camı kapattı. "Sen gelmeden önce, Hellspawn? Birbirimizden kopuyorduk, bazı yerlerde suda yüzüyorduk, bazılarında ise boğuluyorduk. Sakladığım sırlar yüzünden çocuklar artık bana güvenmiyordu. Roma onlarla benim aramda kalmıştı. Milo hapisteydi. Doc-Doc kliniğe odaklanmıştı ve Jasper herkesten uzak duruyordu. Ve Freddie..."

"Freddie ölüyordu," dedim usulca ve Liam bana küçük bir gülümseme verdi.

"Evet, öyleydi. Eskiden olduğumuz kişi değildik ve şimdiki gibi değildik. Jasper seni kaçırdığında, seni kurtarmaktan daha fazlasını yaptı, Hellspawn. Hepimizi kurtardı. Sadece bazılarımız o zamanlar bunu anlayamayacak kadar inatçıydık."

"Yani," dedim yavaşça. "Bu benim için de geçerli olabilir." Sırıttı. "Öyle olduğunu biliyorum."

"Beni inatçı seviyorsun."

"Aynen öyle." Bir parmağını çeneme dokundurdu. "Ama bu hepimiz için yeni bir başlangıç. Geçmiş gömeceğiz. İstemediğimiz her lanet parçasını. Gerekirse yakıp yıkacağız, sonra hepimiz istediğimiz hayata kavuşacağız, çünkü onu biz inşa edeceğiz. Eğer bu gösteri yapmak ya da bir okul açmak ya da bütün gün oturup bonibon yemek anlamına geliyorsa, biz de öyle yapacağız."

Kıkırdadım. "Bonibon mu?" "Tabii, çok tatlılar."

"Seni seviyorum Liam. Gerçekten seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Hellspawn." Dudaklarının benimkilere değmesi neredeyse acı verecek kadar tatlıydı. "Ama tekrar dövüş eğitimine dönmen gerekiyor."

"Söz veriyorum." Elimi yanağına götürdüğümde, "Peki ya ileride? Sanırım sadece biz olmamızı istiyorum, bu da istersen bana hediyeler alabileceğin anlamına geliyor..."

"Bebek adımlarıyla ilerleyeceğiz," dedi ve bana odaklanmadan önce elimi tutup yüzüğü öptü. "Ama şimdi, beni içine alma ve kocan yapma ayrıcalığını bana verir misin?"

"Emersyn O'Connell." Test ettim. "Bu garip olacak. Ama iyi bir tuhaflık."

"Bizler, iyi gariplikleri onaylarız." Bu o kadar tuhaf bir ifade biçimiydi ki tekrar tekrar güldüm. "Hazır mısın?"

Yavaşça başımı sallayarak, "Öyleyim, peki Liam?" dedim. "Hmm?"

"Teşekkür ederim. Bunu konuşmaya ihtiyacım vardı." Sinirleri hâlâ yerinde olsa da, bu korkudan çok beklentiydi. Göz kırptı.

"Ne zaman istersen, Hellspawn. Şimdi o muhteşem kışını hazırla. Gitmemiz gereken yerler ve öldürmemiz gereken insanlar var."

Mickey kapımı açıp dışarı çıkmam için bana yardım teklif ettiğinde hâlâ gülüyordum. Erkeklerin hepsi oradaydı. Birden fazlasının başı dönüyordu ama Lainey kayarak kolunu benimkine doladı.

"Bunun medeni bir şey olduğunu biliyorum ama ben baş nedimeyim," dedi küçük bir buketi havaya kaldırırken. "Ama bunu yakalamayı reddediyorum."

Bir kahkaha patlattım. "Tamamdır," dedim ve ona sarıldım. Milo hoşgörülü bir gülümsemeyle bizi izliyordu ama çok geçmeden hepimiz kapıya y ö n e l d i k . İçeri girdikten sonra evrakları dolduracaktık.

Liam bir konuda haklıydı, para kesinlikle işleri kolaylaştırıyordu. Gün ortasıydı. Katibin ofisi açıktı. Merdivenlerin başına henüz varmıştık ki binanın kapısı açıldı ve içimdeki tüm kahkahalar uçup gitti.

Julius King bizi karşılamak için dışarı çıktı ve ben nefes almayı unuttum. "Seni orospu çocuğu," dedi Milo. "Burada ne halt ediyorsun?"

BÖLÜM 35

OceanofPDF.com

EMERSYN

T Liam'ın içindeki gerilim kolunu taşa çevirdi. Vaughn ve Mickey tam önümde hareket ettiler. Mickey'nin sırtı kaskatı kesilmişti.

Diğerleri King'i benden ve Milo'dan ayıran bir kutu oluşturarak etrafımı sardılar. Lainey'nin parmakları kolumu sıkıca kavradı.

"Seni görmek de güzel evlat," dedi King yavaş ve eşit bir ses tonuyla, ikimize karşı da, ama özellikle Milo'ya karşı hiç benimsemediği bir tavırla. "Mickey."

"Jeff." Mickey'nin sesi donuktu. "Kız kardeşin için üzgünüm..."

Mickey, "Siktir git," diye karşılık verdi. "Senin sempatini ya da başka bir şeyini istemiyorum. Hatta seni Little Bit ya da Milo'nun yakınında bile istemiyorum."

"Doğru, çünkü neredeyse yarı yaşıңызda olan kızım ile dayanabileceğiniz bir ayağınız var..." King merdivenlerdeki insanların tepkisinden endişelendiyse de bunu belli etmedi. "Aslında, neden gitmiyorsunuz ve çocuklarımla konuşmama izin vermiyorsunuz?"

"Senin çocukların," dedi Mickey alayla. "Onlar *senin* Onları ve annelerini terk ettiğinden beri hiçbir şey."

King ona, "Senin kararın değil," dedi, sesi daha soğuk ve bakışları daha sertleşmişti.

Milo, King'in dikkatini tekrar kendisine çekerek, "O benim," dedi. "Ve Ivy'nin. Mickey buradaydı. Sen gelmedin. O yüzden bu konuda hemfikiriz, siktir olup gidebilirsin."

King, Milo ile göz göze geldiğinde tüylerim diken diken oldu. Lainey'nin elini sıktım ve Liam'ın da benimle birlikte hareket ettiğinin farkında olarak öne doğru bir adım attım ve Milo'nun yanında durduğumda King önce bana, sonra Liam'a ve tekrar bana baktı.

"Ne istiyorsun?" Sesimin titrememesinden gurur duyuyordum. Ellerini ceplerine sokan King büyük bir heyecan yarattı çünkü Mickey'nin adamları çoktan etrafını sarmıştı ve güvenlik görevlilerinin önü kesilirken bir homurtu duyuldu. Dışarıda silah yoktu, ama tüm bu

durum bir barut fıçısıydı ve Freddie'nin bıçağının parıltısı çevremde dans ediyordu.

"Sanırım burada evleniyorsunuz."

"Ve?" Onaylamayacak ya da inkâr etmeyecektim. "Gelini vermeye geldim."

Homurdanmam yankılandı ve tek homurdanan ben değildim, ama Liam şöyle dedi: "O kimseye verilecek biri değil. Hellspawn kendine aittir ve kendini istediği kişiye verir. Eğer bunun için geldiysen, gitmeni öneririm."

"Aslında, Bishop," dedi King, ona bir bakış atarak. "Seninle evlenmek istemesi hâlâ nefes alıyor olmanın tek nedeni. Özellikle de Adam Reed'in ölmediğini görebildiğim için."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," diye cevap verdi Adam, özürden eser bile taşımayan alaycı bir sesle.

"Seninle evlenmiyor, bu konuda en ufak bir hayal kırıklığına uğramadı." King'in sahiplenici tonu beni sinirlendirdi ve gözlerimi devirdim.

"Ivy bebekken onu istemediğini açıkça belirtmiştin," diye hırladı Milo. "Şimdi de onu istiyormuş gibi davranma. Senin istediğin onun parası ve ona miras kalacak şirketler. Onun temsil ettiği gücü ve nüfuzunu istiyorsun. Bunun onunla *hiçbir* ilgisi yok."

King, "Benim hakkımda bu kadar az şey düşünüyor olmanız neredeyse üzücü," dedi. "Ve başka bir gün için bir tartışma. Her neyse, Emersyn benden bir şey istedi. Ben de yerine getirmek için buradayım."

İçimde bir şok dalgası oluştu. Fuckbucket şu anda burada değil miydi? Var mıydı? Omurgamdaki buz kalınlaştı ve soğuk vücudumun her yerini istila etti.

"Her şey sana bağlı," dedi King, sanki etrafı düşman Vandallarla çevrili değilmiş gibi bana odaklanarak. "Cevabı istiyor musun, istemiyor musun?"

Gerginlik Milo'nun içine işledi ve bir elimi koluna koymak için kaldırdım. Bu onun dikkatini bana çekti. "Ona tek kelime etmek zorunda değilsin, Ivy."

"Biliyorum ama ondan bir şey istedim." Aslında... "Burada olacağımızı nereden biliyordun?"

Adamın soğuk bakışlarına eğlence dokunmuştu. "Bilgi sahibi olmaya özen gösteriyorum."

Liam kesin bir ifadeyle, "Bizi takip ediyor," dedi.

King buna cevap vermedi. Bana odaklandı. "Bu sana bağı, Emersyn. Eğer bilgi istiyorsan, senin için bende var..."

"Eğer şimdi vermezsen, hiç alamayacak mıyım?" Anlaşma bu muydu?

"O orospu çocuğunu kendi başımıza bulabiliriz," dedi Milo. "Senden hiçbir şey istemiyoruz ya da ihtiyacımız yok."

Ondan bir şey istemek *ya da* ona ihtiyaç duymak *istemiyordum*. King, Milo'yu görmezden gelerek, "Ben öyle bir şey demedim," dedi. "Bu bilgi için ne istiyorsun?"

"Beş dakikanızı ayırın ve töreni izleyin."

"Bir tören olmayacak," dedim ona. "Düşündüğünüz gibi değil ve zaten beş dakikamızı aldınız." Özel bir sohbet için onunla birlikte gitmemin imkânı yoktu.

Elini cebinden çıkardığında Mickey tekrar önümü kesti ve King sadece iç çekti. "Bu kağıt, Mickey." Kağıdı uzattı ve Mickey elini uzattığında King parmaklarını kağıdın üzerine kapattı. "Bu Emersyn için. Senin için değil. Milo için değil. Liam için değil. Emersyn için."

Kellan yavaşça iç geçirdi. "Sparrow?" Bunu yapmak istiyor muydum? Bilgi almak istiyor muydum? Ne yapmalarını istiyordum?

"Onu bana vereceksin, sonra ne olacak?" hepsine bu şekilde cevap vermeyi seçtim. Liam'ı sıkıca kavradığım elimi gevşetmeye çalışıyordum. İşe yaramadı ve elim koluna girdiğinde hiç irkilmedi.

Havayı kaplayan şiddet boğucu olabilirdi, ama bana şu anda çok yakından incelemek istemediğim bir tür rahatlık sunuyordu. Kel'e söylediğim sözler aklımın bir köşesinde yankılanıyordu. Kaybedecek çok şeyim vardı. Beni koruyacaklarına dair içimde hiçbir şüphe yoktu. Ama onların hayatını kendiminkiyle takas etmek istemiyordum, nokta.

"Bu işi bitirecek kadar kalırım, sonra giderim. Konuşmaya hazır olduğunuzda beni arayın," dedi King.

"Anlamıyorum," diye itiraf ettim ve Milo bana bir bakış fırlatırken bile başını eğdi. "Neden şimdi bu kadar önemsiyorsun?" Vandallar beni almadan önce evlatlık olduğumu bile bilmiyordum. *Milo*'ya acı çektirmesi, *Adam*'ın öldürülmesini emretmesi ve *Liam ile Ezra* için bir tehdit olması dışında bu adam benim için tam anlamıyla *hiç kimseydi*. Dürüst olmak gerekirse, hepimiz için bir tehditti ama bu bir açıklama getirmiyordu.

"Bu başka bir günün konuşması," diye yanıtladı King. "Şimdilik, konuşmaya hazır olduğunuzda beni arayacağınıza dair sözünüzü kabul ediyorum."

Ona ne cevap vereceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ama eğer Fuckbucket'ın nerede olduğunu biliyorsa... "Ve bu onun yeri mi?"

"Altı gün içinde orada olacak." Altı gün.

"Altı gün sonra nerede olacağını biliyorsun ama şu anda nerede olduğunu bilmiyor musun?" Mickey her kelimeye şüpheyle yaklaşarak sordu. Onu bunun için ya da Milo'yla birlikte bu adama duydukları öfke için suçlamıyordum. Rome bir elini belime bastır dı ve neredeyse ona doğru sarkacaktım. Başımı kaldırıp ona baktım ve bakışlarındaki kararlılıkla karşılaştım. Bir an için, sadece birkaç saniye için, dünya kayboldu ve gürültü de kayboldu. Roma

ne istediğimi bilmek istedi.

Arkamdaki herkese güvenerek Lainey'nin bakışlarıyla buluşmak için ona doğru baktım. Omuzlarını silkti. Onun da cevapları yoktu. Kellan beni izlemiyordu ama bakışları King'in üzerindeydi. Jasper ve Vaughn da öyle. Hepsi onu izliyor ve bekliyorlardı.

Cevap vermemi bekliyor.

"Adam?" Benim için zaten bir bedel ödemiş olduğu için ona baktım. "Ne yapman gerekiyorsa onu yap," diye öğüt verdi.

bakışları Lainey'e kaydı. Bir nefes verdim ve Milo yanıma kaymadan önce aşağıya baktım. Milo ve ben bir kez daha korunana kadar çocuklar kendilerini yeniden düzenlerken hafif bir hareket oldu. Hareket etmeyen tek kişi Liam'dı. Milo bana bakarken o da bakışlarını bizden ayırdı.

Milo bana "Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu ve bana emir vermediği için onu çok sevdim.

"Bu bilgiye ihtiyacım *olmamasını* istiyorum," diye itiraf ettim ve küçük gülümsemesi beni anladığını gösterdi.

"Biliyorum," dedi. "Yanında ben varım ve eğer onu tekrar görmek zorunda kalırsan, bunu tek başına yapmayacaksın."

"Hayır," diye onayladı Liam. "Bunu kesinlikle tek başına yapmayacak."

Bir daha asla yalnız kalmak zorunda kalmayacaktım ve bu benim için çok daha iyi olacaktı.

"Bunun için onu burada istemezsin," dedim, bakışlarımı aralarında paylaşarak. Bize en yakın olanlar her kelimeyi duyabiliyordu.

Liam omuz silkti. "Bunu daha sonra telafi edebiliriz." Sesinde çok az da olsa bir alay vardı. Milo gözlerini devirdiğinde gülümsememi engelleyemedim. "Bak Raptor, senin kirli bir zihnin var diye, bunu söylemek istediğim anlamına gelmez."

Milo homurdandı. "Ama bu öyle olmadığı anlamına da gelmez." "Doğru."

Nefes vererek başımı salladım. Alay yardımcı oldu. Temas yardımcı oldu. Her şey yardımcı oldu. Parmaklarımı çekmeden önce Liam'ın kolunu bir kez daha sıktım ve Milo'nun elini sıktım. Hafif parmaklarımı Mickey'nin sırtına dokundurarak onun etrafında döndüm ve kimse beni geri çekmeye ya da yolumdan çekmeye çalışmadı. Milo da benimle birlikte hareket etti, King'le yüz yüze gelene kadar adımları benimkilerle eşleşti.

"Bunun için seni burada istemiyorum," dedim ona açıkça ve eğer bu onu kızdırdıysa -Her neyse. "Bugün seninle ilgili değil. Ama bilgi istiyorum ve bunu ben istedim." King bakışlarımı tuttu. "Konuşmaya hazır olduğumda -ve *sadece* o zaman- seni arama teklifimi kabul edersen, evet, Fuckbucket'ın nerede olacağını bilmek isterim."

King cebinden kâğıdı çıkardı ve hiç konuşmadan bana uzattı. Dikkatle aldım. "Başka bir şeye ihtiyacın olursa ya da istersen, numaram sende var." Sonra beni geçip Liam'a baktı. "Onunla evlenirsen, ona göz kulak olursun."

"O zaten benimle ilgileniyor ve eğer onu ya da başka birini tehdit ederseniz, muhatap olacağınız kişi ben olurum."

King hafif bir kıkırdamayla başını eğdi. "Gerçekten de annene benziyorsun." Milo kaskatı kesildi. "Ama sen daha çok bana benziyorsun. Bu iyi bir şey." Milo'ya bir bakış fırlattı. "Çok iyi."

Dönerek uzaklaştı ve ben kaşlarımı çattım. "Gidiyor musun?"

"Beni burada istemediniz," dedi King, bana dönüp bakarak. "Buna saygı duyuyorum. Dediğim gibi, bana ihtiyacın olduğunda nerede olduğumu biliyorsunuz. Aramanı dört gözle bekliyor olacağım."

Sonra da çekip gitti.

Arkasından bakakaldım, neredeyse şaşkınlık içindeydim ve Milo'ya baktığımda aynı şaşkınlığı orada da okudum.

Az önce ne oldu öyle?

BÖLÜM 36

OceanofPDF.com

EMERSYN

"W Sanırım artık ölü taklidi yapmak zorunda değilsin," diye teklif ettim Adam'a. Bu pusu için küçük bir ödöl gibi görünüyordu. I elimdeki kâğıda baktım. Kellan katlanmış parçayı eliyle kapatınca ona döndüm.

"Bunu sonraya sakla, Sparrow. Bunu yapalım ve ikinizi tekrar güvene alalım." Gözlerinin ve ağzının kenarlarında endişe ve gerginlik çizgileri gerilmişti. Mickey, King'in nereye gittiğini takip etmek için harekete geçmişti. Üzerinden titreyen öfkeyi neredeyse seçebiliyordum. King, Bayan Stephanie konusunu açmamalıydı.

"Kel haklı," dedi Liam, sesi ürkütücü derecede sakindi. Bu konuda hiç de rahat değildi. Hepsi etrafı tarıyordu ve biz burada, merdivenlerde öylece duruyorduk. Güneş üzerimizde parlarken nasıl bu kadar soğuk olabilirdi? Notu Kellan'a teslim ederken Liam bana elini uzattı. Kellan dikkatle notu ceketinin iç cebine soktu.

Hiçbirimiz şu anda açmak istemedik. Bu
sonrası içindi.

"Hala buna hazır mısın, Hellspawn?"

Sözlerini endişe kapladı ve elimi onunkinin içine kaydurdım. "Tabii ki evet." King'in varlığıyla hâlâ sahip olabileceğim sınırlarım buharlaştı. Nasıl bir oyun oynadığına dair hiçbir fikrim yoktu ama Adam ve daha fazlasıyla elimizi göstermiştik. Liam'a "Ona geri dönmeyeceksin," dediğimde kaşlarını kaldırdı. "Bugünden sonra olmaz. Artık sana sahip olamayacak. Sen bizimsin. Nokta."

"Anlaştık," dedi Rome. "Starling'le evlen ve eve dön."

Liam kıkırdadı. "Her seferinde bir adım."

Bu bir hayır değildi.

"Gidelim," dedi Kellan. Çok uzun süre oyalanmıştık ve kesinlikle dikkat çekmiştik. Lainey buketi bana geri verdi. Onu sakladığına sevinmişim. Araya girdiği için her şeyi unutmuştum. Mickey'nin adamları önümüzden geçip Liam ve ben içeri girerken kapıları tuttular.

On dakika sonra, kayıt memurunun ofisine tıkış tıkış girdik ve masada çalışan çelik grisi saçları ve koyu renk gözleriyle kadın bize

Liam'a odaklanmadan önce ölçülü bir bakış attı. "Senin için ne yapabilirim?"

"Evlilik cüzdanı için başvurmaya geldik." Liam cebinden, içinde doldurulmuş başvuru formunun da bulunduğu küçük bir kâğıt dosyası çıkardı. "Henüz imzalamadık..."

"Oh iyi," dedi bize gülümseyerek. "Ve tebrikler, mutlu gün ne zaman?"

"Ruhsatı aldıktan hemen sonra. Takvime göre Sulh Hakimi bugün müsait mi?" Liam kendi kimliğini ve benimkini çıkarıp her şeyle birlikte verirken, "Bugün mü?" dedi.

"Çok tatlısın," dedi kadın evrak işlerini hallederken. "Bana birkaç dakika verin, ben de koridorun sonundaki odayı arayıp size yer ayırtmalarını sağlayayım."

Her şeyi gözden geçirmesi ve aramayı yapması bile o kadar uzun sürmedi. Sonra bizden şu anda evli olmadığımıza ya da evlenip boşanmadığımıza dair yemin etmemizi istedi. İmzalamamız için ehliyeti uzattı. Liam önce bana verdi ve parmaklarım biraz titriyordu.

Bu çok saçmaydı, evlenmekten korkmuyordum. Değil mi? Bitirdiğimde Liam imzasını attı ve geri verdi. Bilgileri gözden geçirdi, onayladı ve ardından "Tebrikler ve ikinize de mutluluklar dilerim" diyerek gülümsedi.

Çok tatlıydı ve elimizde ruhsatla Sulh Hakimine doğru yola çıktık. Bir sürü gibi hareket ettik ve kayıt memuru ofisi ile Sulh Hakimi arasında bir yerde kıkırdamaya başladım. Kıkırdamaya başladım.

-Saçmalık.

Hareketli bir törendi. Erkeklerin hepsi farklı derecelerde giyinmişti. Liam takım elbise giymişti, Kellan da öyle ve hatta Jasper bile gerçekten güzel bir elbise gömleği çıkarmıştı. Çok sevimliydiler. Ama bir kuş sürüsü gibi hareket ediyor olmamız muhteşemdi.

Önceden haber verdiğimiz için hemen içeri alındık. Benson adında bir adam olan Sulh Yargıcı bizi gülümseyerek karşıladı ve elini sıkması için Liam'a uzattı. "Yanınızda bir sürü tanık getirmişsiniz," dedi odaya göz gezdirirken. Odayı hemen hemen doldurmuştuk.

"Büyük bir ailemiz var." Her zaman istediğim türden bir aileydi ve burada oldukları için çok mutluydum.

Benson bize, "Teknik olarak tanık olarak imzalamak için sadece iki kişiye ihtiyacınız var," dedi. "Peki, hangi ikisi olacak?"

"Ben," dedi Lainey ve gülümsemesini karşılamak için döndüm. "En iyi arkadaş ayrıcalığı, rütbemi yükseltiyorum."

Kahkahalar çocuklar arasında dalgalandı, sonra Bodhi elini kaldırdı. "İkinci tanık benim olabilir mi? Bu işte iyiyimdir."

Liam'ın acı dolu bakışları karşısında gülümsememi gizledim. "Bence Milo daha iyi bir tanık olur," dedi Liam. "Ama teklifin için teşekkürler."

"Kahretsin, tamam, gelini veriyormuş gibi yapacağım, böylece ihtiyacı olursa korumalık yapabilirim. Bununla iyi misin, PPG?" Bodhi'nin sırtışı çok sevimliydi ama Liam'ın ona bağdırmamak için gösterdiği çaba da öyle.

"Bunu çok isterim, Bodhi. Teşekkür ederim."

Çok memnun görünüyordu ama gözlerini deviren Lainey oldu. "Tam bir baş belası."

"Benim hakkımda bunu biliyorsun," dedi Bodhi. "Ve hâlâ benden hoşlanıyorsun."

Her ne kadar komik olsa da, dikkat dağıtıcı unsurlar gerginliği azaltmaya yetmiyordu. Yine de denediği için Bodhi'yi kutsa. Her şeyi gözden geçirip evrakları onayladıktan sonra Benson bizi tören için hazırladı.

Ehliyet doldurmak kadar kolaydı. "Siz, Emersyn Sharpe, bu adamı, Liam O'Connell'i

koca?" Standart uyarılardan hiçbirini eklemedi. Daha zengin ya da daha fakir değil. Hastalık ya da sağlık yok. Daha iyisi ya da daha kötüsü yok. Basit gerçek şuydu ki bunlara ihtiyacımız yoktu. Hepsini yaşamıştık.

Silahlı

saldırı.

Araba

kovalamaca

ları.

Yangınlar.

İstilalar.

Bir mezar.

Çenemi kaldırarak Liam'a gülümsedim ama bakışlarımı bizimle birlikte bekleyen diğer çocukların üzerinde de gezdirdim. "İstiyorum," dedim ve kelimeler titremedi, ellerim de titremedi.

Benson, "Öyle mi Liam-" dediğinde Liam'ın sırtışı

büyüdü, "Kesinlikle evet, öyle."

Sulh Hakimi kıkırdadı. "Hevesli misin, evlat?"

Liam ona, "Hiçbir fikrin yok," dedi ama bakışlarını benden ayırmadı.

"O halde, ikiniz de bunun sizin seçiminiz olduğundan emin olduğunuza ve bunu özgürce ve evliliğin sorumluluklarını bilerek yaptığınıza göre, şimdi sizi karı koca ilan ediyorum. Gelininizi öpebilirsiniz."

İçimde patlayan gergin çırpınışlar kahkahalarımı daha da artırdı ve Liam bana nazik bir öpücük verdiğinde hâlâ kıkırdıyordum. Ne kadar uğraşsam da içimdeki eğlencenin kabarmasına engel olamadım. Alt dudağımı ısırды ama gülümsemesi hoşgörölüydü. "Bayan O'Connell, buradan çıkmaya hazır mısınız?"

Oh, bu kahkahayı kuruttu ve yerini şaşkınlığa bıraktı. "Kesinlikle hazırım Bay O'Connell." Bu hem gülünç, hem tatlı, hem de harikaydı. Çocuklar kendiliğinden bir tezahürat yaptı. Lainey ve Milo şahit olarak imzaladı ve Sulh Hakimi bizim ve onun kopyasını imzaladı. Hepsi bu kadardı. Yasal olarak evlenmiştik.

Binadan çıkma telaşı yeni bir gerginliğe büründü ve Liam'ın arabasına geri dönene kadar, Jasper ve Rome bizimle birlikte arka koltukta otururken, nedenini öğrenemedim.

"Gözcülerimiz var," dedi Jasper. "Yemi yuttular ama biz orada çok uzun süre kaldık. Doc'un adamları onları etiketliyor. Biz yakın duruyoruz."

Midem sıkıştı. "O zaman hayatta olduğumu biliyor."

Güzel.

Jasper'ın sesi neredeyse özür diler gibiydi: "Daha önce yapmadıysa bile," dedi. "Artık biliyor." Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyordum ve araba sürerken bu konudan hiç bahsetmediler. Hatta kulüp binasına dönüşümüz, katibin ofisine gidişimizden bile daha kasvetliydi. Kahretsin... "Bundan nefret ediyorum," dedim. "Biz kutluyor olmalıydık ve hepimiz Fuckbucket ya da King'i düşünüyorduk..."

"Düşünmüyorum," dedi Rome. "Seni çıplak olarak düşünüyorum ve gülümsüyorum."

Bu yorum tam da ona göre idi, güldüm. Omzumun üzerinden ona bakarak kaşlarımı kaldırdım. "Çıplak ve gülümsüyor musun?"

"Evet," dedi Roma. "Düğün geceleri çıplak olmalı ve bütün gece gülümsemelisiniz."

"Roma," dedi Liam. "Bu-"

"Bu Starling'in düğün gecesi. Bizim düğün gecemiz. Biz evliyiz, değil mi?" Bunu sorarken yüzündeki ciddiyet içimdeki pürüzlü ve kırık bir şeyi yerine oturttu. Altın o çatlakları doldurdu ve karanlık düşünceler kaçtı.

"Evet," dedim bakışlarımı Jasper'a çevirerek. "Biz evliyiz. Bu hoşuma gitti..."

Jasper öne doğru eğilerek parmağıyla burnuma hafifçe dokundu. "Bunu biz de seviyoruz. Şimdi oturman gerektiği gibi otur. Önce güvenlik."

Bu zararsız yorum imkansız başardı, gerilimi parçaladı. Roma'nın kırık parçaların arasındaki kraterleri doldurdu ve onları

daha güçlü olan Jasper, daha parlak ve daha mutlu olması için enkazı süpürdü.

Parlak mutlu
insanlar. Mutlu.

Kimsenin bunu bizden almasına izin veremezdim. Öne doğru dönerek küçük bir iç geçirdim ve elimi Liam'ın kalçasına koydum. "Bu gece gerçekten bir düğün gecesi mi yaşıyoruz?"

"Belki," dedi. "İlgilenmediğimden değil ama misafirlerimiz var ve bazılarının gitmesi gerekecek. Henüz hepsinin gitmesini istemiyoruz."

Haklıydı. Yine de... gerçeküstüydü. "Biz evliyiz."

"Evet," dedi günahkâr bir sesle. "Düğün hediyesi olarak ne istiyorsunuz Bayan O'Connell?"

"İstediğim hediyeye sahibim." Hepsine sahiptim. Başka bir şeye ihtiyacım yoktu.

"Pekâlâ, mükemmel hediye planlama zamanı," dedi

Jasper. "Aklımı oku, Jas."

"O kadar da derin değil," diye karşılık verdi Jasper. Liam onu terslemek için parmağını kaldırdı ve ikisi de güldü.

Bu da başka bir hediye.

Çok geçmeden kulüp binasına geri döndük. Burada güvenlik hâlâ sıkıydı, ama adamlar güvenlik kameralarını kontrol ettikten sonra bile içeriyi taradılar. İçeri girdiğimizde Lainey bana sarıldı ve yanağımdan öptü.

"Seni özledim," diye itiraf ettim.

"Ben de öyle. Biraz kız kıza vakit geçirebilmemiz için tüm baş belalarından kurtulmamız gerekiyor."

"Anlaştık."

Milo'nun bir sandalyeye çöktüğü yere baktım. Hâlâ biraz sert hareket ediyordu ama Mickey önündeki masaya yerleşirken yüzündeki ifade endişe vericiydi. Konuşmaları yoğun ve odaklıydı. Konuyu tahmin etmeme gerek yoktu. King herkesi şaşırtmıştı.

"İyi misin?" Lainey sordu ve ben de ona göz kırptım.

"Öyleyim... Keşke King'in ne istediğini ya da bugün neden ortaya çıktığını anlayabilseydim..."

Adam arkamdan, "Güç istiyor," diye cevap verdi ve ben de dönüp ona baktım. "Güç ve kontrol. Birini elde etmek için diğerinden yararlanacak, sonra da ikisini birden kullanacak."

"Beni görmek için oraya gelmesinin nasıl bir gücü ya da kontrolü olabilir?" Yoksa benimle ilgili miydi? Milo'ya küçük iğnelemeler yapıyordu. Ben sadece bir

Sona giden bir yol mu? Kardeşime zarar vermenin bir yolu mu?

"Size sadece onun hakkında yıllar boyunca gördüklerimi söyleyebilirim. Hiçbir şeyi sebepsiz yere yapmaz. Neredeyse on yıl boyunca, ismini koyabileceğimiz bir yüzümüz bile yoktu. Şimdi birkaç ay içinde, koyduğu tüm protokolleri çiğnedi. Bana suikast düzenletmeye çalıştı. Seni işe almak istedi. Şimdi de seninle bir ilişki kurmak istiyor-" Adam başını yavaşça salladı. "Ona güvenme."

"Tanımıyorum," diye itiraf ettim Lainey kolunu benim koluma dolayıp bana tutunurken. "Onu *tanımıyorum*. Onun hakkında bildiğim şeyler ise hiç hoşuma gitmiyor."

"Güzel," dedi Adam sessizce, sonra Lainey'ye baktı. "Seni neden tüm bunların dışında tutmak istediğimi anlıyor musun?"

"Evet," dedi. "Ve hala buna katılmıyorum. Bilmediğin bir şeye karşı korunamazsın. Tüm kararları senin vermene izin verseydim, sadece en seçkin sosyal etkinliklere katılan ve günlerimi mükemmel kıyafeti bulmak için boşa harcayan bir tüy kafa olurum."

Adam içini çekti ve başını salladı. Anlamıştım. Anladım ama Lainey'yi de anladım. Hiçbirimiz kafeslerde ya da kontrol altında olmak istemiyorduk. Seçim yapmakta özgür olmalıydık. Ben. Lainey. Milo. Benim çocuklar. Adam bile. Çok uzun zamandır King'in kontrolü altındaydı. Şimdi mi?

Artık gerçek özgürlüğe kavuşma şansımız vardı. Özgürlük.

Vandallarına baktım.

Onlar benim

özgürlüğümdü.

"Hellspawn," diye seslendi Liam. "Banka evrak işlerini halletmeye hazır mısın?" "Seksi," diye karşılık verdim. "Beni de yaz."

O sırtıttı ve Freddie güldü. "Boo-Boo, banka işleri mi? Gerçekten mi?"

"Elbette," dedim serçe parmağımı onunkiyle birleştirirken. "Eğlenceli olacak."

37. BÖLÜM

OceanofPDF.com

EMERSYN

Bank evrak işleri ne seksi ne de eğlenceliydi. Liam'ın avukatları bir dizi devir emri ve talep varsayımı hazırlamıştı.

Dil kendi içinde gizemliydi, ancak tröstlerin şartları ortaya konmuştu.

"Her biri için ayrıntıları nasıl elde ettiklerini bilmek istiyor muyum?" Ve kaç tane tröst vardı? Mantıksız görünüyordu.

"Alfabe yardımcı oldu," dedi Mickey.

"Moirra da öyle," diye yorum yaptı Milo ve içimde bir şok dalgası oluştu. "Her şeyden sonra oturdu ve hatırladığı her şeyi yazdı, her bir mütevellinin adı da dahil."

"Sonra onları aradı," diye bitirdi Liam. "Bir avukat istedi, ben de ona benimkilerden birini gönderdim ve konferans görüşmeleri yaptılar. Gerekli tüm bilgileri topladı ve ben de avukatlara dilin taslağını hazırlattım. Tetiği çekmeye karar verirsek hazır olmasını istedim."

Çok fazlaydı. "Bu milyonlar."

"Milyarlara daha yakın, Hellspawn." Liam üst sayfaya dokundu. "Dört ayrı tröst, her biri çok katmanlı. Buna hisse senedi opsiyonları ya da şirketlerin kendileri dahil değil. O parayı saklamak ve kimsenin ulaşamayacağı bir yere bağlamak için çok zahmete girdi. Bir yuva yumurtası..."

"Tek yapmamız gereken evrakları imzalamak ve avukatları göndermek mi?" Gerçekten bu kadar kolay mıydı?

Milo karşımdaki sandalyeye yerleşirken Kellan da yanımdaki sandalyeye oturdu. "Evet," dedi Kel. "Ve hayır. Parayı fiziksel olarak alacak olsaydık, bu çok zaman alırdı. Bunun yerine yaptığımız şey, tröstleri ülke dışındaki bir dizi numaralı hesaba aktarmak."

Adam bize katılmak için geldiği yerden, "Bunu güvence altına almanın en iyi yolu bu," dedi. "Bu bir vergi sığınağı, ama bu sadece işin temel kısmı. Yapmak istediğiniz şey paranın ortadan kaybolmasını sağlamak."

"Yani benim adımla tüm hesaplara ekliyoruz," dedi Liam, "ve aynı zamanda senin adını da değiştiriyoruz. Evlilik cüzdanı onaylı

ve kopyalar her taleple birlikte gönderilecektir. Avukatlar soyadınızı güncellemek için gerekli her türlü dosyayla ilgilenecek.   lemlerin tamamlanması yaklaşık yetmiş iki saat sürüyor ve ben hesaba girdikten sonra onları bo altıyoruz."

"Ve tüm parasını al."

"Senin paran," dedi Milo kararlı bir şekilde. "Parayla ne yapacağın umurumda değil, istersen hepsini istifle ve yak, ama para senin. Onu senin için emanete koydular. Bu sadece başka bir hastalıklı oyun olsun ya da olmasın. Para senin ve biz sadece onun oyun alanını e itliyoruz."

"O zaman onu dümdüz edeceğiz." Freddie sırttı. Tüm plan zekiceydi ve canımı yakmasını istiyordum. Fuckbucket parasını seviyordu çünkü gücünü seviyordu. Onları Emersyn O'Connell olarak imzalamakta ustala mam bir dakikamı aldı - buna alı mak biraz zaman alacaktı - ama bitirdiğimde bunu ba armı tım.

Vaughn ellerini omuzlarıma yerleştirirken "Hey," diye sordu. "Neyin var?"

 nce ona sonra da evraklara baktım. "Tam olarak yanlış değil..." Zengin olarak büyüdüm. Para hep oradaydı. Bunu hiç d   nmemi tım. G venliğimiz, arabalarımız, kıyafetlerimiz, u aklarımız, deniza ır  seyahatlerimiz, eğitimimiz, isteyebileceğim tüm dans dersleri vardı... Eksikliğini hissettiğim tek şey Fuckbucket'ın tacizinden gerçek anlamda  zg r olmaktı.

"Bu çok fazla," dedi Liam ve bakışlarıyla kar ıla tığımda, oradaki anlayışı okudum. "Bunu daha önce hiç d   nmedin." Bu bir soru değildi.

Başımı salladım. Vaughn'un ellerinden birini kendi ellerimle kapatarak parmaklarını sıktım. "Para konusunu hiç düşünmek zorunda kalmadım. Ne kadar olduğunu düşünmek hiç aklıma gelmedi. Hatırlıyorum... 'Ka tığımda' Mickey'ye klinik için para göndermeyi planladığımı hatırlıyorum. Kendi hesabımdan kar ılayabilirdim ve yardım etmek için bir şeyler yapmak istedim."

Yüzünde bir  a kınlık ifadesi belirdi ve ona küçük bir gülümseme verdim.

"Hâlâ yardım etmek istiyorum. Kel'in dükkanını, Vaughn'un dövme salonunu ve sizin isteyebileceğiniz her şeyi yeniden inşa etmek istiyorum..." Ve gerçek  uydu ki, bu tüm o paranın yanında devede kulak kalabilirdi.

Birileri o kadar parayla ne halt etti?

Kellan bana, "Bununla daha sonra ilgileneceğiz," dedi. " mzalanması gereken her şey bu kadar mı?"

"Evet," dedi Liam tarayıcıdan bir sayfa daha geçirirken. Biz imzalarken onları tarıyor ve avukatına iletiyordu. "Asıllarını daha sonra kuryeyle göndereceğim ama bu onları başlatmak için yeterli."

Yanağımı Vaughn'un eline sürterek, Kellan'a bakmadan önce titrek bir nefes verdim. "Fuckbucket nerede olacak?" Oturma odasındaki konuşma uğultusu sorum üzerine kesildi.

Bir kâğıt parçası çıkardı ve bana doğru uzattı. King'in getirdiği şeydi. Ona güveniyor muyduk? Hayır. Ama bilgi elimizdeyse belki doğrulayabilirdik. Kellan bana, "Buna güvenebilir miyiz bilmiyorum," dedi. "King'in nasıl bir oyun oynadığını da bilmiyorum, bu bir tuzak olabilir. Ama bir tuzak olsa bile, bunu kullanabiliriz."

"Aynen öyle," dedi Milo masaya doğru ilerlerken. Daha iyi hareket ediyordu. Yaraları ve yanıkları iyileşiyordu ama *hâlâ* iyileşiyordu. "Neredeyse bunun bir tuzak olmasını umuyorum, çünkü o orospu çocuğuna yaklaşıp onu parçalamak istiyorum."

Ben gazeteyi elime aldığımda odadaki gerginlik arttı. Vaughn elini enseme götürdü ve orada dinlendirdi, başparmağını gergin olan kas boyunca aşağı yukarı okşadı.

Ben hepsi için endişeliydim ama onlar da benim için aynı derecede endişeliydi. Grup etrafımızda toplandı, herkes bekliyordu, Bodhi ve Mickey'nin iki adamı bile günün geri kalanında dışarıda kalmışlardı. Grace'in nerede olduğundan emin değildim ama onu tüm bu olanlardan uzak tutmak istiyorlardı.

Onları suçlayamazdım.

Lainey yanımdaki koltuğa kaydı.

Vaughn masaj yapmaya devam ederken omzuma hafifçe vurdu. Tamam. Yara bandını yırt.

Kağıdı açtım. Antetli kağıda yazılmıştı -King Industries-right, her neyse.

El yazısı net, neredeyse fazla düzgün ve disiplinliydi. Adres, varış tarihiyle birlikte gözüme çarptı. Midem bulandı. Lainey bana bakarak, "Eve gidiyor," dedi. "Bu o olabilir mi?"

Tuzak mı?"

"Olabilir. En azından burayı biliyorum. Arazinin etrafındaki çitlerin artık elektrikli olduğunu biliyorum." Parmaklarımı avuçlarımın içine kıvırdım. Oradaki yara izleri kollarımdakilerden daha silikti.

Gerginliğimi belli etmiş olmalıyım ki Vaughn bana orada olduğunu hatırlatmak için elini sıktı. Hepsi buradaydı. Birinin masaya getirdiği suyu aldım ve çenemi kaldırmadan önce süzdüm.

"O yerin içini de dışını da biliyorum. Eğer bir tuzak kurmak isteseydi bunu yapabileceği birkaç yerden fazlası vardı... labirent de dahil." Gizli yerler vardı.

Geçitler de. Gizli odalar. Diğer odaların arkasına kilitlenmiş odalar. "Yatak odası da bir panik odası."

Bir düzine çift göz bana kilitlendi.

"Bize bir diyagram çizmeye hazır mısın, Sparrow?" Kellan'ın bakışlarında endişe vardı ve yalnız değildi. Adam'ın çenesi gerilmişti. Milo'nun ifadesi düzleşti. Öfkeleri kalp atışlarımla birlikte titriyordu.

"Her şeyi yapabilirim. Altı gün dedi, yani hazırlanmak için beş günümüz var... eğer o geldiğinde orada olmak istiyorsak, bir an önce yola çıkmalıyız."

"Sana kâğıt getireyim, Boo-Boo," dedi Freddie.

Jasper, "Sana alkol getiriyorum," diye yorum yaptı. "Yoksa kahve mi istersin?" "Gerçekten mi?"

"Evet," diye koro halinde söylediler ve bu çok tatlıydı. "İkisini de istiyorum. Lütfen."

Herkes ne kadar normal davranmaya çalışsa da, ne kadar rahat olmaya çalışsa da, titrememe engel olamadım. Eve, Fuckbucket'ın evine gidiyordum. Bu yüzden mi oraya gidiyordu? Beni kendisine getirmek için mi? Yoksa başka bir şey için mi?

Altı gün içinde çok şey olabilir.

Altı gün. Neden altı gün?

Bunu anlamadım.

Sonraki üç saat hayatımın en uzun saatleriydi. Evin planını çizdim, her katta ne olduğunu. Arazide ne vardı. Mülk sınırlarını hatırlamaya çalışmak biraz daha zordu ama Adam onları gerçekten biliyordu. Ona şaşkın şaşkın baktığımda sadece omuz silkti.

"Düşmanlarını tanı," dedi neredeyse nazik bir ses tonuyla. "Ve Lainey'nin size ulaşmaya çalışması için her türlü şans vardı. İkinizi de nasıl dışarı çıkaracağımı bilmem gerekiyordu."

Yanımdaki Lainey küçük bir irkilemeyle irkildi. Adam ona güçlkle baktı ama sesindeki kesinlikten şüphe etmek mümkün değildi. Ama belki de bir şeyler biliyor olmalıydı. "Onun oraya gelmesine asla izin vermezdim."

"Biliyorum," dedi, bu iki kelimede pişmanlık hissediliyordu. "Ama fark etmediysen söyleyeyim, Lainey pek iyi dinlemiyor."

Onun homurdanması her şeye değirdi ve Adam'ın dudaklarında belli belirsiz bir kıpırdanma oldu.

"Ve seni seviyor," diye devam etti. "Bazen bir şeyler yapmak için acele ettiğinde bunun ona neye mal olabileceğini düşünmüyör."

Bunu biliyordum ve ona baktığımda tuhaf bir ifadeyle Adam'a baktığını gördüm. "Arkadaşlarımı *ya da* ailemi asla terk etmeyeceğim."

"Biliyorum," dedi ve hepsi bu kadar.

Bundan sonra söylenecek pek bir şey kalmamıştı. Kellan ellerindekileri gözden geçirebilmeleri için toplantıya ara verdi. Alfabe çoktan mülk kayıtlarını ve planlarını çıkarıyordu. Eline ne geçerse. Ona bir güvenlik sistemi olduğunu söylediğinde delirmiş gibi baktı.

Mutfakta fincanımı duruladım ama sallanıyordum. Vaughn gölgem olmuş gibiydi ve gelip tezgâha yaslandı. "İyi misin?" diye sordum. Ona sordum. Uzun birkaç gün olmuştu ve o hâlâ yas tutuyordu.

"Ben iyiyim Dove," dedi gülümseyerek. "Sadece korumacı hissediyorum ve şu anda senin de çok işin var."

"Sen de öyle."

"Ama bana göz kulak olman için sana sahibim," diye alay edince kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bardağı bir kenara bırakıp suyu kapattım ve ona döndüm. Beni en güzel sarılışıyla sardı ve ben de onun içine gömüldüm. Bir elini saçlarımda gezdirdi, sonra sırtımdan aşağı indirdi. "Bu senin için çok fazla."

"İyi olacağım." Kulağa pek emin gelmiyordu. Ama yine de ben de o kadar emin değildim. "Bu zor çünkü sizi o evde istemiyorum."

Arkamdan gelen bir ses Mickey'nin orada olduğuna dair ilk uyarıydı ve sonra bir elini sırtıma dayadı. "Olayların başladığı ev bu muydu?" Basit bir soru, özellikle de neyin başladığını araştırmadıysak.

"Evet," diye cevap verdim, yanağımı Vaughn'un göğsüne yaslayabilmek için döndüm ama odayı dolduran erkekler sadece bizdik. Milo...

Kellan bana, "Milo'yu Lainey ile yukarı gönderdim," dedi. "Alfabe ve adamları işe koyuluyorlar. Bodhi bir şeyler yapıyor."

Freddie omuz silkerek, "Gidip bir ayıyı falan dürtmek istiyor," dedi. "Sanırım huzursuz. Taşınmaya hazır olduğumuzda döneceğini söylemişti."

"Onun gitmesinde bir sakınca var mı?" Liam yüz ifadesi temkinli bir şekilde sordu.

"Öyleyim," dedim. "Bize ihanet etmeyecek. Elinde pek çok fırsat var."

"Boo-Boo'nun dediği gibi," diye onayladı Freddie. "O sadece yardım etmek istiyor."

"Tamam, seni yatağa götürüyoruz," dedi Kellan kararlı bir şekilde ve ben kaşlarımı kaldırdım. Yedisi de buradaydı, bu şu anlama mı geliyordu... "İstediğin kişiyle yatabilirsin ama uykuya ihtiyacın var, Sparrow."

"Evet," diye kabul etti Mickey. "Solgunsun ve bu uzun bir gün oldu."

"Bu bizim düğün gecemiz olacaktı..."

Liam sırtı ama bu sırtış alaycı olmaktan çok hoşgörülüydü. "Hellspawn, önümüzde koca bir gece var. Çocuklar haklı, yorgunsunuz. Biz de yorgunuz. Yapacak çok planımız ve atacak çok adımımız var. Sekse karşı değilim ama kutlamalar için gerçekten hazır olduğunuz zamanı beklemekte kesinlikle bir sakınca görmüyorum."

Çünkü şu anda değildim ve o haklıydı. Düşünmüyordum. Şu anda kafamda çok fazla Fuckbucket vardı.

"Çocuklar, sizden bir iyilik isteyeceğim." "Söyle," dedi

Jasper.

"Kayıtları var..." Yutkundum ve Freddie'yle bakışlarımızı kilitledim. Gözleri düzleşti. Kaydedilmişti -başkaları için filme alınmıştı- anlıyordu. "Milo'ya onlarla işkence etmeye çalıştı. Onların gitmesini istiyorum... tamamen ve tamamen gitmesini. Kimsenin onları görmesini istemiyorum."

Jasper tereddüt etmeden, "Biz icabına bakarız," dedi.

"O zaman da kimse izlemeyecek," diye kabul etti Mickey. "Ama ondan bir parça istiyorum."

"Ben de," diye yankılandı hepsi. Ben de öyle... Gerçekten yapabilecek miydim, yapamayacak mıydım? Emin değildim. Ama onun ölmesini istiyordum.

Onun öldüğünü görmek istedim.

Reginald'ı öldürmüşlerdi. O artık tarih olmuştu. Silindiğini görmeme gerek yoktu.

Fuckbucket?

Görmek istediğimi.

Gördüğü son şey olmak istedim, böylece kaybettiğini anlayacaktı.

Sonra onu ve onunla ilgili her şeyi unutmak istedim. Gözlerimi kapatarak Vaughn'a sokuldum ve o da beni daha sıkı kavradı. "Sana sahibiz, Dove. Sana sahibiz."

BÖLÜM 38

OceanofPDF.com

EMERSYN

S Kırk sekiz saat kalana kadar altı gün çok uzak görünüyordu. Güven hesaplarım boşaltılmıştı. Liam benim için bir hesap açtı.

Annem, benim isteğim üzerine, böylece istediği her şeyi yapmakta özgür olacaktı. Bununla ilgileneceğine söz verdi. Hisse senetleri, annemin bana devrettiği oy hakkı hisseleriyle birlikte talep edilmişti. Bu bana şirketlerin tam yüzde kırkını, yani Fuckbucket'ın sahip olduğundan daha fazlasını veriyordu.

Mal varlığını saklamam için bana vermesinde tuhaf bir ironi vardı. Sanırım onların peşine düşeceğimi hiç düşünmemişti. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen yapmazdım. Tek istediğim kaçmaktı. Onu alaşağı etme fikri aklıma gelmedi çünkü çok güçlüydü, çok fazla kontrolü elinde tutuyordu ve insanları öldürmüştü.

Ben de öyle.

Ve ondan korkmayı reddettim.

O mezarlıkta onunla yüzleşirken korkum, nefretim ardından buharlaşıp gitmişti. Bana yaptıklarından dolayı duyduğum nefret. Anneme yaptıklarından. Milo'ya yaptıklarından.

"Boo-Boo?" Freddie yanımdaki kanepeye kaydı, ben de ona baktım. Süitimizdeydim, Kellan az önce bir telefon almış ve beklediğimiz bilgi buysa taşınabileceğimizi söylemişti.

"Hey..."

"İyi misin?"

Hepsi bunu yapıyordu, beni kontrol ediyorlardı, soruyorlardı ve ben de anladım. Herkes gergindi. Mickey uyumuyordu. Onu yanımda uyutmaya çalıştığımda bile, ben uyur uyumaz kaçıp gidiyordu.

"Kabuslarım senin için değil, Küçük Bit," derdi tek söylediği. "Seni riske atmayacağım."

Liam telefonda daha çok vakit geçiriyor, Adam ve avukatlarıyla çalışıyordu. Ezra biraz sessizdi. Rome ya da Vaughn benimle oturuyor ya da benim oturduğum yere taşınıyorlardı. Bu süitte olmadığım sürece asla yalnız değildim. Onları bunun için seviyordum. Yalnız olmak zorunda değildim ama onların da benim olduğum yerde olmaları gerekiyordu çünkü Liam ne demişti? Ne zaman onun yanından ayrılısam kötü bir şey oluyordu.

"Endişeliyim." Yine de bu çok uysal bir kelime gibi görünüyordu.

"Bu işe yarayacak," dedi Freddie, beni inceleyebilmek için yana doğru oturarak. "Buna inanıyorsun, değil mi?"

Plan sağlamdı. Alfabe, ev inşa edildiğinde dosyalanmış olan planları almıştı. Bütün eksik parçaları ben tamamladım. Birlikte seyahat ettiği güvenlik görevlisi son parçaydı. Mickey'nin adamları bu işi halledebileceklerini söylediler ama Kellan onları dışarı çıkarmadan önce Şebeke'den onay almamız gerektiğinde ısrar etti.

Pazarlık yapmayı planlamıyorlardı. Aslında, pazarlık olmayacaktı.

Hem de hiç.

"Buna inanmak istiyorum," dedim parmağımdaki yüzüğü çevirerek. "Ama o çok tehlikeli ve onun için çalışan bir sürü insan var. Onu son gördüğümde Milo'ya işkence ediyordu."

"Ve sonra seni bir tabuta koydu." Freddie elini benimkinin üzerine koydu ve ben de kıpırdanmayı bıraktım. "Boo-Boo, kimse onun sana yaklaşmasına izin vermeyecek. Gidiyorsun çünkü bu senin de kavgan ve buna hakkın var ama bunu yapmak istemezsen kimse tek kelime etmeyecek."

Eğer gitmek istemeseydim. Onunla yüzleşmek istemeseydim.

"Geride kalamam. Eğer kalırsam, bazılarınızın benimle birlikte kalması gerekir çünkü ayrılmak kötü bir fikir."

"Haklısın." Başparmağıyla elimin arkasını okşadı ve bu, çalkalanan sinirlerimin bir kısmının yatışmasına yardımcı oldu.

"İki, bize yaptığı her şey için ona acı borçluyum." Çünkü sadece beni incitmekle başlamış olabilirdi ama Liam'ın babası ve Bayan Stephanie de dahil olmak üzere yol boyunca pek çok kişinin canı yanmıştı. Milo'ya işkence etmişti. Freddie, Jasper, Vaughn ve Kellan'ı öldürmeye çalışmıştı... Fırsatını bulsa hepsini öldüreceğine dair içimde hiçbir şüphe yoktu. "Bunun peşini bırakmayacağım. Onun öldüğünü görmek zorundayım. Onu öldürebilir miyim bilmiyorum." Yapabileceğimi söylemek istedim ama bu benim utancım ve korkumdu. "Ona daha önce zarar verdim. Ama onu öldürebilir miyim bilmiyorum."

"Yapmak zorunda değilsin," dedi Freddie. "Güven bana, o pisliği öldürmek için taş-kağıt-makastan fazlasını yapacağız."

İçimden bir kahkaha yükseldi ve homurdandım. Sonra kahkaha kaçtı ve başımı salladım. "Bu komik olmamalı."

"Kesinlikle öyle olmalı," diye karşı çıktı Freddie. "Çok komik. Kimin yapacağına dair bahse girmek ister misin?"

Ben inledim, o sırttı ve sonra ayıldı. Gözleri o kadar yoğunu ki başka tarafa bakamadım.

"Boo-Boo, korktuğunu biliyorum," dedi. "Biliyorum, çünkü *ben* de korkuyorum."

İtirafı üzerine ellerimden birini çevirdim ve o da sıktı.

"Tabutu görmedim ve görmediğim için de çok memnunum. O orospu çocuğundan zaten nefret ediyorum. Ama seni birçok kez incitti ve biliyorum ki bu da seni incitecek -videolar, o *evi* görmek-. Biliyorum."

"Ama bu beni de özgürleştirebilir." Ben zaten özgürdüm, değil mi? Öyleyse neden böyle hissettirdi?

Freddie yavaşça başını salladı. "Olabilir. Ama geçmiş, her yanımızı saran bir pranga. Sanki kemiklerimize dövme yapılmış gibi. Bazen her şeyden sıyrıldığımı sanıyorum ama öylece *orada duruyor* ve çıkamıyorum. İşte o zaman uçmak ya da kafayı bulmak ya da tüm gürültüyü bastırmak istiyorum."

"Şu anda kafayı bulmak istiyor musun?" Tekrar o çukura düşmesini istemiyordum ama başka bir yol görmüyorsa, o zaman bunu yalnız yapmıyordu. Onunla kalırdım.

"Tuhaf," dedi Freddie, gülümsemeye çalışsa da yüz ifadesi biraz şaşkındı. "Hayır. Çünkü eğer gidersem, gidemem ve yardım edemem. Gitmek ve yardım etmek istiyorum. Ama seni acı çekerken görmek istemiyorum, Boo-Boo. Çok şey kaldırabilirim, ama sonra Pinetree'deki halini düşünüyorum, o kadar kendinden geçmiş ve kopmuştun ki. Beni zar zor tanıdın bile. Beni hiç tanımadın. En azından ilk başta."

Parmak eklemleri beyazlaşırken yutkundum ve elini daha sıkı kavradım. Hangimizin diğerini toprakladığını bilmiyordum ama hayatımız pahasına tutunuyorduk. Beni burada istediği ve bana ihtiyacı olduğu sürece asla bırakmayacaktım.

"Eğer kontrol edersem, sonun yine böyle olabilir." Başını iki yana salladı. "Bunun sana olmasına izin vermeyeceğim."

"Sana da olmasına izin vermeyeceğim." Hiçbirinin başına gelmesine izin vermeyecektim. "Freddie... sana hiç seni sevdiğimi söyledim mi?"

Gözlerinde şaşkınlık titreşiyordu. "Boo-Boo, ben-"

"Mükemmel, tam da olduğun gibi. Mükemmel ve kusurlu ve beni kimsenin anlayamadığı bir şekilde anlıyorsun. Anlıyorlar ya da anlamaya çalışıyorlar ve bana karşı çok iyiler ama *biliyorsun*. Bilmenden nefret ediyorum ama aynı zamanda..."

"...Ayrıca senin de böyle düşündüğün için minnettarım," diye bitirdi Freddie. "O zaman minnettar olduğum için kendimden nefret ediyorum."

"Kendinden nefret etme. Minnettar olduğun için senden nefret etmiyorum. Sana minnettar olmak için pek çok nedenim var, bu sadece onlardan biri. Sen olmasaydın nerede olurdum bilmiyorum." Basit gerçek buydu. O beni kurtarmıştı. Hepsi beni kurtarmıştı.

"Seni yakalayacaklardı," diye söz verdi Freddie. "Orada olabildiğime sevindim."

"Ve Bodhi ile tanıştık."

Freddie sırttı ve öpmek için elimi kaldırdı. "Bu iyi mi?"

"Evet. Sana söyledim, bana istediğin zaman, istediğin şekilde dokunabilirsin. Elini tutmam senin için sorun olur mu?"

"Hoşuma gitti," diye itiraf etti. "Güzel bir şey." Güzeldi. "Anka kuşu dövmesi yaptırıyoruz, değil mi?"

Başımı salladım. "Vaughn her şey bitene kadar beklememiz gerektiğini söyledi, çünkü ağrıyacak ve iyileşmeleri gerekecekmiş."

"Katılıyorum," dedi Freddie. "Ama başka bir şey seçmeme yardım edebilir misin? Çocukların bir fikri var ama beğenip beğenmediğini bilmek istiyorum."

"Her şeyi," diye kabul ettim.

"Ne olduğunu bilmiyorsun..."

"Peki, bu bir penis piercingi mi?" İçime bir huzursuzluk çöktü. Bu çok mu fazlaydı?

Freddie ağzını açtı, sonra kapattı. Kahretsin, belki de yapmamalıydım - sonra güldü ve gözleri gülümsemesiyle kırışırken içimde bir rahatlama oldu. Kıkırdaması derinleşti ve öne doğru eğilerek dudaklarımdan sadece bir nefes uzakta duraksadı. Boştaki elimi kaldırarak iki parmağımla yanağına dokundum ve aradaki mesafeyi kapattım.

Sadece bir fırça gibi başladı, sonra ağzımı açtığımda dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Dilinin hareketleri içimi ürpertti. Bu şimdiye kadar aldığım en yumuşak, en nazik öpücüktü ve aynı zamanda daha fazlası için nefes nefese kalmama neden oldu. Ona tutunmadım, tüm kontrolü ona verdim. Çünkü ona dokunmama izin veriyordu ama benimle istediği her şeyi yapabileceğini söylediğimde ciddiydim.

Freddie'ye güvenmişim. Bu kontrole ihtiyacı vardı ve benim de ona bunu vermem gerekiyordu.

Alt dudağımla ısırıldığında içimi bir ürperti kapladı ve geri çekildi. "Çok mu fazla?"

Dudaklarımı yalayarak başımı salladım. "Hayır, söz veriyorum, çok güzeldi."

Sırttı, rahatlaması onu ürpertmiş gibiydi. "Tadın kahve ve şeker gibi."

Güldüm. "Daha yeni kahve içtim." "Hoşuma gitti."

Sadece birbirimize bakıyorduk ve bakışları tekrar dudaklarıma kaydı, sonra başını salladı.

"Bana bir şey sormak istiyordun," dedim nazikçe, onu yönlendirerek.

"Yaptım," dedi ve elimi sıktıktan sonra cebine uzanmak için bıraktı. Ellerimi tekrar birleştirdim. Uzanıp bana dokunabilmesi ve bazen benim ona dokunmama izin vermesi yeterliydi. Kâğıdı çıkardı ve çizimi açtı. Bir kuştı. "Rome ve Vaughn anka kuşu fikri üzerinde çalışıyorlardı, sonra Rome bana bunu verdi."

Bana verdiğinde resmi inceledim. Narin görünümlü bir kuştı. Ama onlar hakkında tanımlayacak kadar bilgim yoktu.

"Ötücü bir kuş," dedi, neredeyse utangaç bir ifadeyle, ona baktım. Freddie şarkı söyleyebiliyordu. Çok güzel şarkı söyleyebiliyordu. "Ama zararsız bir kuş değil. Ötücü kuşların çoğu öyledir, bilirsin, sadece öterler ve güzel görünürler."

Freddie hem güzeldi hem de şarkı söyleyebiliyordu. "Ama ona caretta caretta diyorlar." "Peki, caretta caretta ne yapar?"

"Pekâlâ," dedi Freddie dudaklarını büzüp ellerini açarak. Onun da yanaklarının kızardığına yemin edebilirim. "Bunlara kasap kuşu ya da -" Şimdi neredeyse utangaç görünüyordu. "Bir diken kuşu."

"Bunu anlamıyorum. Eğer bu bir ötücü kuşsa, neden ona kasap kuşu da diyorlar?"

Freddie çenesini eğdi ve yüzündeki bir parça renk daha da kızardı. Utanmıştı. Artık bilmem gerekiyordu.

"Dediğim gibi zararsız değiller... Tırmıklar avlarını yakaladıktan sonra kazığa oturtmayı severler. Yani, böcekler falan olduğunu biliyorum. Ama onları gagalarıyla bıçaklıyor, dikenli tellere ya da dikenlere saplıyor ve sonra ziyafet çekmek için geri dönüyorlar - istedikleri zaman."

"Yani avını bıçaklamaktan hoşlanan güzel bir ötücü kuş mu?" O-
Mükemmel.

Freddie yavaşça başını salladı. "Hiçbir zaman kuş isimlerinden birine sahip olmadım. Yıllar içinde birkaç tane önerildi ve ben her zaman umursamadığımı söyledim ama-"

Oh, Freddie.

"Shrike," dedim resmi kaldırarak. "Rome ve çocuklar sana kuş ismi olarak Shrike'ı vermek istiyorlar."

"Bu aptalca mı?" Korktuğu şey de buydu. "Yani, Rome bir Sinekkuşu ve Raptor ya da Hawk gibi bir yırtıcı olmamasını umursamıyor. Liam bir Mockingbird. Ama onlara yakışıyor ve bu..."

"Beğendin mi?"

Bakışlarını benimkilere doğru kaldırdı. "Ne?" "Hoşuna gitti mi?"

Tereddüt onu işaret etti, ama başını salladığında tüm ifadesi ve duruşu bunu reddetmem için hazırlanmış gibiydi. "Öyle sayılırım, bu aptalca mı?"

"Hayır, hiç de değil, çünkü bence mükemmel. Çok güzel şarkı söylüyorsun, gerçekten. Bana şarkı söylediğinde kendimi güvende ve şefkatli hissediyorum, ama aynı zamanda bıçakla çok acımasısın. Bu çok güzel bir şey. Şaşırtıcı ve hızlı. İnsanlar senin sadece güzel bir sesi olan güzel bir adam olduğunu düşünebilir, öylesin de. Ama tek olduğun bu değil."

Yüzündeki belirgin tereddüt ve korku silinmiş ve gülümsemesi artmıştı. "Shrike."

"Evet," dedim sertçe ve kalçama vurdum. "Buraya koyduğumuz kuşların arasına bir de toy kuşu ekleyeceğiz."

Gülümsemesi gerçek bir sırıtışa dönüştü. "Seni seviyorum, Boo-Boo." İçimi bir sevinç kapladı.

"Ve seni başka bir randevuya götürmek istiyorum."

"Evet," dedim başımı sallayarak. "Ne zaman istersen. Nerede olursa olsun."

"Her şeyi kabul etmeye devam edersen beni şımartacaksın," diye şaka yaptı ama ben gülümsedim.

"Güzel." Çünkü onu şımartmak istiyordum. "Sana güveniyorum Freddie. Shrike'ıma güveniyorum."

Yavaş bir nefes verdi, sonra dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. "İşimiz bittiğinde daha fazla dokunma pratiği yapabilir miyiz?"

Kapı açılarak Roma'nın içeri bakmasına izin verdi. "Vakit geldi."

Önce ona sonra birbirimize baktık ve ben sırıttım. "Evet," dedim Freddie'ye. "Dediğim gibi, her zaman ve her yerde."

Freddie ayağa kalkarak elini uzattı ve resmi ona geri vermek istediğimde başını sallayarak, "Sende kalsın," dedi.

Ona bir göz attıktan sonra odanın öbür ucundaki zimbaya baktım. Freddie'nin beni ayağa kaldırmasına izin verdikten sonra karşıya geçip çizimi zımbanın altına, güvende olacağı bir yere sıkıştırdım. Rome başıyla resmi işaret etti. "Shrike mı?"

Freddie ona sırıttı. "O benim." Evet, oydu.

"Güzel," dedi Roma. "Hadi gidelim."

Korku kanat çırpmaya çalıştı ama Freddie'nin ifadesindeki sade neşe onu uzak tuttu. Evet. Gidelim ve şu işi bitirelim. Geri dönmek istediğim bir hayatımız ve birlikte inşa edeceğimiz bir hayatımız vardı.

"Pompalı tüfek," dedim ilerlerken ve Freddie kahkahayı patlattı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 39

OceanofPDF.com

EMERSYN

G Yola çıkmak demek arabalarla havaalanına gitmek ve ardından özel bir uçağa binmek demekti. Neredeyse hepimizle doluydu. Lainey Benimkinin yanındaki koltuğu almak için adamların arasından geçtim.

"Hiçbirinin topallamamasına şaşırmalı mıyım?" Başımla Milo'nun Kellan, Adam ve Liam'la birlikte oturduğu yeri işaret ettim. Ezra, Lainey'yi benim oturduğum yere kadar takip etmişti ama Lainey'nin sert bir bakışıyla başka bir yere oturdu.

"Gerçekten bu dövüşe bensiz girmene izin vereceğimi mi sandın?" Lainey meydan okudu.

"Hayır, ama güvende olman benim için sorun olmazdı," dedim, neredeyse yumuşak bir sesle ve o da iç çekti. Elimi sıktı ve ben de başımı omzuna yasladım. "Seni ve dostluğumuzu korumak beni ayakta tutan şeydi." Bunu şimdi itiraf edebilirdim. "Orada burada bir hafta sonu kaçamağı, telefon görüşmeleri ve mesajlar... Benim için buna değerdi."

"Biliyorum," dedi yanağını saçlarıma yaslayarak. "Ne kadar kötü olduğunu bilmediğim için asla nefret etmeyeceğim."

"Bilmeni istemedim." Bunu kabul edebilirdim. "Kimsenin bilmesini istemedim. Sadece anlattığım insanları öldürdüğü için değil." Bunu boğulmadan söylemek ileriye doğru bir adımdı. "Bu beni her zaman kirli ve ifşa olmuş hissettirdi ve... biliyorum ki sen benim için daha azını düşünmezdin."

"Ama bu korkmadığın anlamına gelmiyordu." Hayır, vermedi. "Eğer *sana* zarar verirse..."

"Biliyorum," diye mırıldandı yine. "Altına sıçana kadar taşaklarına elektrik vermek istiyorum."

Bu bir imgeydi. Ezra koltuğunda iki büklüm oldu. "Taşaklarına dokunmayacaksın."

"Ona kancayı takmayı mı planlıyorsun?" Lainey meydan okudu.

"Elbette," dedi Ezra. "Ama ona dokunmayacaksın. Tetiği istediğin kadar çekebilirsin."

O gözlerini devirdi ama ben Ezra'ya gülümsedim. "Teşekkür ederim," dedim ve o da koltuğuna yerleşmeden önce başını salladı. Uçaklar pek de

Sessiz. Bazı çocuklar konuşmamızın farkında olsa da bizi yalnız bırakıyorlardı.

"Sence seni oraya girmekten vazgeçirebilir miyim?" Lainey sordu ve ben gözümü kırptım.

"Beni bundan vazgeçirmek mi istiyorsun?"

İç çekişi öyle olduğunu gösteriyor gibiydi. "İstiyorum," diye itiraf etti. "Seni gitmekten vazgeçirmek için elimden gelen her şeyi yapmam gerektiğini hissediyorum. Biz her şeyi hallederken güvenli bir yerde saklanman için."

Uh huh. O daha uzun bir iç çekerken ben tek kelime etmedim.

"Ama senden bunu istemeyeceğim," dedi sonunda. "Bu senin savaşın. Başkalarının olduğundan çok daha uzun süredir senin savaşın. Tek istediğim senin güvende olduğundan emin olmak olsa bile, yoluna çıkmayı reddediyorum."

Düşünceli bir şekilde gülümsedim. Gözlerimdeki yaşlar düşmedi ama biraz yandı. "Aynen. Ve eğer henüz söylemediysem... geldiğiniz için teşekkür ederim. Her zaman yanımda olduğun için teşekkür e d e r i m . Bu yapman gereken bir kavga değil-" "Kapa çeneni," diye emretti Lainey. Başımı kaldırdım ve birbirimize baktık. Dudaklarının seğirmesi onu ele verdi, sonra ikimiz de kıkırdamaya başladık. Gözlerimi yarı kapalı tutarak başımı tekrar omzuna yasladım. Milo'nun bize doğru bir bakış attığını gördüm, Adam da öyle. Benim baktığımı fark edene kadar benzer şekilde hoşgörölü ifadeler takındılar. Sonra ikisi de

ne yaptıklarını, sanki bizi izlemiyorlarmış gibi.

Uh huh.

Onlara karşı akıllıydım.

Milo'nun mutlu olmasını gerçekten istedim. O bunu hak ediyordu. Lainey de öyle. Her şeyin yolunda gitmesini istiyordum çünkü Ezra ve Adam istedikleri kadar rol yapsınlar, Lainey'e duydukları bariz sevgi ve sahiplenme duygusu sorunlara yol açabilirdi. Belki hepsi bir şeyleri çözebilirdi - benimkiler çözmüştü. Gerçi karışık kısımları benim halletmem gerekmemişti. Hepsi halletmişti.

Planların üzerinden geçtikleri sırada onları incelerken dudaklarımı çeken gülümsemeye engel olamadım. Rome, Lainey ve benim oturduğumuz yere doğru ilerlediğinde bir hareket dikkatimi çekti. Yanında bir battaniye taşıyordu ve onu hem benim hem de Lainey'nin üzerine örttü. Battaniyenin diğer tarafını kaldırdığımda yanımdaki açık koltuğa oturdu ve onu da yatırmama izin verdi.

Lainey bir elimi, Rome da diğer elimi tutarken imkânsız başardım. Uyumaya gittim. Rome parmak eklemlerini yanağıma değdirdiğinde göz kırpmaktan başka bir şey yapmamış gibiydim.

"Geldik Starling," dedi ve uçağın zıplamasıyla birlikte tekerlek sesleri de duyuldu. İnmiştik. Gerindim. Lainey çoktan oturmuştu ve birisi emniyet kemerimi bağlamıştı. Rome bana bir şişe su uzatırken o da bir şişe su açarak bana gülümsedi. "İç. Uçaktan inip doğrudan pistteki arabalara bineceğiz. Havaalanından geçmeyeceğiz."

"Teşekkür ederim," dedim ve o da başını salladı. Ancak ben birkaç yudum aldıktan sonra battaniyeyi kaldırdı ve katlamaya başladı. Kellan oturduğumuz yere doğru yürüdü.

"İyi uyudun mu?"

"Öyleydi." İyi uyuyamayan tek kişi ben değildim. Liam kafein diyetiyle yaşıyordu. Vaughn huzursuzluk dönemlerinden geçiyordu. Jasper neredeyse tamamen tedirgindi. Kellan, sakinliğine rağmen tıpkı Mickey gibi yüksek alarmdaydı. Bu iş bitene kadar kimsenin dinleneceğini sanmıyordum. "Siz hiç aldınız mı?"

"İyi olacağız, Sparrow. Vardiyalı uyuyoruz..."

"Arabalar geldi," diye seslendi Liam. "Silahlanın."

Kellan elini uzatarak, "Seni yeleğine bindirelim," dedi. Ben emniyet kemerimi çözerken, Rome da su şişesini tekrar doldurabilmek için kurtardı. Sonra Kellan beni yukarı çekti. Lainey hemen arkamdaydı. Bir kapıya yanaşmadık ama bunu beklemiyordum. İlk özel uçak uçuşum değildi.

Omurgamda bir ürperti dolaştı. En son özel bir uçağa bindiğimde Fuckbucket ile birlikteydim. Kel elini belime koydu ve Milo kaşlarını çattı. "Ben iyiyim," dedim ona. Hepimiz buna inanana kadar bunu söylemeye devam edecektim. Ama elimi Milo'nun göğsüne bastırduğimde beni kendine çekerek çabucak sarıldı.

"Biliyorum ama senin için endişelenmek benim işim. Neredeyse yirmi yıldır bunu yapıyorum, bugün de bırakacak değilim."

"Haklısın," diye kabul ettim ve yanağına bir öpücük kondurdum. "İyi misin?"

Sırıtsı çok sevimliydi. "Ben iyiyim." Sonra göz kırptı. "Yeleğini al."

"Çok patronluk taşıyorsunuz," diye takıldım ve bu, sistemimde çalkalanan huzursuzluğun bir kısmını gidermeye yardımcı oldu. Kel beni Milo'dan uzaklaştırdı ve yeleği kaldırdı. Lainey dışında Milo ya da adamlarımdan biri dışında kimse artık gemide değildi, bu yüzden gömleğimi çıkardım ve Kel'in yeleği giymeme yardım etmesine izin verdim. Roma gömleğimi yukarı kaldırmadan önce kayışları sıktı ve her şeyi düzleştirdi ve sonra içindeydim.

Kel kılıfımı takmadan önce gömleğimi düzelitti ve kılıfı taktıktan sonra kılıfı örtmek için bir ceket ekledi. Diğer herkes de silahlıydı ama ben uçağa *bindiğimde* silahımı ya da yeleğimi giymemiştim. Lainey'e baktığında onun da ceketini giydiğini gördüm.

Bakışlarımla buluştu ve bir dakika boyunca sadece birbirimize baktık, sonra ikimiz de gülmeye başladık. Bunun benim hayatım olması neredeyse delilikti ve aynı zamanda bu benim hayatımdı. Bunu başka hiçbir şeye değişmezdim, şimdi değil.

Bir kez daha kontrol ettikten sonra Kel şöyle dedi: "Merdivenlerden inip arabalara binin. Dört tane var. Siz hanımlar ortadaki ikisine bineceksiniz. Milo, Lainey'le mi biniyorsun?"

"Evet," dedi Milo, sonra bana sert bir bakış attı. "Çocuklarla takıl."

"Ayrılıyor muyuz?" Bir anda sinirlerim gerildi.

"Farklı arabalar ama birlikte koşuyoruz." Kellan elini enseme doladı ve ben de gözlerimi kapatıp temasa doğru eğildim. Rahatlama tüm çatlaklardan akıyordu ve o olmasaydı düşebilirdim.

"Merak etme Ivy," dedi Milo ve gözlerimi açtığında yüz ifadesinde sert bir sempati buldum. "Bu iş bitene kadar birbirimize bağlıyız."

Bu... yardımcı
oldu. Hem de
çok.

"Hazır mısınız?" Rome kapıya doğru ilerlerken sordu. Elinde hâlâ su şişem vardı ve başımı salladım.

Hemen arkasıındaydım ve merdivenlerden aşağı indim. Dört cip vardı. Mickey iki adamıyla birlikte öndekindeydi. Liam arkadağinde Mickey'nin diğer adamlarından Jasper ve Vaughn ile birlikteydi. Freddie bir kapının yanında, Ezra da Bodhi'yle birlikte diğer kapıda duruyordu.

Kellan ve Rome benimle ve Freddie'yle giderken, Lainey ve Milo diğer cipe bindiler. Arabayı Kellan kullanıyordu ve ben Rome'la arkaya yerleşirken Freddie öndeki tüfeği aldı. Hepimiz arabalara biner binmez harekete geçtik.

Buradan eve gitmek, kullandığımız rotaya bağlı olarak doksán dakikadan fazla sürmüyordu. Yolculuğun on beşinci dakikasında Kellan'ın telefonu çaldı. Bir düğmeye basarak açtı ve hoparlöre bastı.

"Traschel."

"Bay Traschel, ilettiğiniz konuyu araştırdık. Söz konusu ekip bir düzineden fazla adamdan oluşuyor, kabaca on beş kişi olduğunu düşünüyoruz, on sekiz kişiydi, ancak üçünün süresi dolmuş gibi görünüyor."

Süresi doldu. Milo'nun öldürdüğü üç kişi mi?

"Yeni yapıya uymayı reddettikleri için artık Ağ'da kayıtlı değiller. Size profillerini ve kayıtlarını içeren bir metin gönderiyorum. Çeşitli nedenlerle hepsinin onursuzca terhis edildiğini ve oldukça tehlikeli olarak görülmeleri gerektiğini size bildirmem istendi."

Kellan yavaşça, "Bu istediğimden çok daha fazlası," deyince kaşlarını çattım. "Anlıyorum, ama arkadaşlarınız var Bay Trachel. O arkadaşların Arkadaşlar. Ayrıca Ağ içinde sağlam bir irtibat kurdunuz ve nakliyecileriniz Ağ tarafından belirlenen tüm hüküm ve koşulları kabul etti, bu da sizin de birlikten fayda sağlayacağınız anlamına geliyor - beklemede kalın."

"Bay Trachel." Telefona bir kadın katıldı. "Bu ekibin kimin için çalıştığını biliyoruz ve size Las Vegas'ta da bildirdiğim gibi, o sorunu halletmekten mutluluk duyduk. Bununla da ilgileceğinizi varsayabilir miyim?"

Kellan hemen cevap vermedi, parmaklarını direksiyona birkaç kez vurduktan sonra şöyle dedi: "Konuyu ele aldığımızı varsayabilirsiniz. Biz sadece o ekibi kuruldan çıkardığımızda herhangi bir misilleme olmayacağını doğrulamak istedik."

"Bizim tarafımızdan yok. İşiniz bittiğinde herhangi bir doğrulama göndermenizin sakıncası yoksa, dosyalarımızı güncelleyeceğiz."

"Teşekkür ederim," dedi yavaşça. "Çok memnun oluruz." "Elbette, iyi avlar."

Bir süre sonra adam geri döndü. "Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı, Bay Trachel?"

"İhtiyacımız olan tek şey buydu," dedi. "Yardımanız için teşekkürler."

"Her zaman -ama bunu alışkanlık haline getirmeyelim." Adamın sesi neredeyse

sanki gülüyormuş gibi. "Kümete daha fazla mavi gözlü tilkiye ihtiyacımız yok." Arama sona erdiğinde hâlâ gülüyordu ve kaşlarını çattım.

"Az önce sana mavi gözlü tilki mi dedi?"

Bütün konuşma boyunca sessiz kalan Freddie gülmek için kendini zor tutuyor gibiydi.

"Öyle yaptı," dedi Kellan yavaşça.

"Onunla Vegas'ta tanıştık," dedi Rome. "Gözlerimin güzel olduğunu söyledi."

Freddie daha da sert güldü ve ben dudağımın içini ısırdım. "Şey," dedim ona dürüstçe. "Güzel gözlerin var." Onlar da maviydi.

Kellan sonunda kıkırdadı. "Biliyor musun, bunu iyi bir haber olarak kabul edeceğim. En azından bu adamların ne tür bir sorun olacağını görene kadar."

Telefonu çalmaya başlamak için o dakikayı seçti. Kim olduğunu bilmiyordum ama hepsinin gözleri harikaydı. Freddie resmen kıkırdıyordu, sonra Roma, "Senin gözlerini daha çok sevdim, Sığircık. Güzel kuş. Tilkilere izin yok."

Sonra hepimiz gülmeye başladık, Roma bile.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 40

OceanofPDF.com

FREDDIE

I Boo-Boo'nun b ü y ü d ü ğ ü yeri görmemişti. Hepimiz pahalı bir ev olduğunu biliyorduk, nasıl olmasın ki? Zengin bir aileydiler. Yaşadığı ahlaksızlıklar düşünüldüğünde fazla zengindi. Yine de, tuğla duvarların ötesinde zar zor görünen yüksek eve, demir armatürlere ve yemyeşil ağaçlara bakmak ona başka bir katman kazandırdı.

"Kameralar," dedi Kel, monte edildikleri yeri başıyla işaret ederek. Onlar da sabit değildi. Dönüyorlardı.

Boo-Boo arka koltuktan öne doğru eğildi. "Güncellemişler - en azından benim buraya kendi isteğimle geldiğim son zamandan beri."

Son kelimededen nefret ediyordum ama ona baktım. "Hangi kısımlar?"

"Şuranın üstü elektrikli, ya da ben daha önce geldiğimde öyleydi. Ellerimi böyle yaktım."

Kellan'ın elleri direksiyonda esnedi ve parmak eklemleri bembeyaz oldu. "Peki ya kameralar?"

"Onları hatırlamıyorum, ama bizi kaydettiğini de bilmiyordum," diye cevap verdi çok eşit bir tonda. Boo-Boo kendini tutuyordu, biz de aynı şeyi yapacaktık.

"Yani, yeni ya da geliştirilmiş olmaları mümkün." Baba K'nın sakın sesi tam da bu yüzden büyük patron olduğunu gösteriyordu.

"Evet," dedi. "Normalde güvenlik görevlileri de olur ama eskiden daha kurnazlardı." Roma arka koltukta kıpırdandığında biraz ürperdi ve ben de ona elimi uzatmak için döndüm. Elimi hafifçe kavrarken ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Geçen sefer o kadar da ince değillerdi. Başlarındaki adam diğerlerinin toplamından daha korkunçtu. Beni kesen adam bile."

"O öldü," dedi Rome kesin bir ifadeyle.

"Biliyorum," diye mırıldandı ve gülümsemesi mucizevi bir an için trajikten gerçeğe dönüştü. "Diğeri gerçekten tehlikeliydi."

"Biz de öyle," dedi Kellan hiç vakit kaybetmeden. Kesinlikle öyleydik.

"Onu görürsen işaret et, Boo-Boo. Onunla konuşmak istiyorum." Şiddetle. Bıçağımla. Elimi bir kez sıktı.

"Söz veriyorum, Shrike." Bu hatırlatma beni sırttırdı. Muhtemelen vahşi görünmeme de neden oldu. Bu benim için sorun değildi.

Kellan'ın telefonu titredi ve hoparlörden cevap verdi. "Git."

"Gözlerimiz var," dedi Doc. "Alfabe neredeyse güvenlik sistemini ele geçirdi."

"Neredeyse mi?" Alfabe itiraz etti. "Isır beni, Doktor. Hallettim. Sadece döndürmek gerekiyor çünkü iç ve dış kısımlar arasında güvenlik duvarları var."

"Dediğim gibi," diye devam etti Doc, her şeyin yolunda gideceğine söz veren bir sesle. "Neredeyse. Jeff altı gün içinde döneceğini söylemişti, değil mi?"

"Doğru," diye yanıtladı Kel. "Ne görüyorsun?"

"Yarına kadar orada olmaması gereken biri için çok fazla hareket var."

"Personel olabilir," dedi Boo-Boo. "Her şeyin belli bir düzen içinde olmasını ister. Mükemmellik beklentileri oldukça katıdır. Personel onun şartlarına tam olarak uymaz ve diğer her şey hakkında çenelerini kapalı tutmazlarsa uzun süre dayanamazlar."

"Bakıyoruz, Küçük Bit," dedi Doc, ses tonu onun için yumuşamıştı. "Kaç tane çalışanı olduğunu hatırlıyor musun?"

Umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptı. "Çeşitli görevlerde en az bir düzine. Daha fazlası bahçeler için dışarıda. İçerideki personel - farklı kriterleri karşılamamız gerekiyordu. Bir kahya, bir uşak, üç ya da dört hizmetçi."

Yüzünü buruşturduğunda kaşlarımı kaldırdım. Bu açıdan, Roma'nın elini onun kalçasında görebiliyordum. Kel dikkatini onu görebileceği dikiz aynası ile evin kendisi arasında bölmüştü.

"Bilmiyorum. Eskiden personelin yardım edebileceğini düşünürdüm ama hiç yardım etmediler, ben de onlar yokmuş gibi davranmaya başladım. Bu onlara bakmaktan daha kolaydı. Biliyorlardı, değil mi?" Bir omuz silkme daha, ama eli benim elimde titriyordu. Onun için bundan nefret ediyordum.

Ondan daha çok nefret ettim.

Kellan, "Sivil yok," dedi ve Doc içini çekti.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Doktor konuşurken bir bip sesi duyuldu ve bir klik sesi geldi.

"Arka yaklaşıma bakıyoruz," dedi Liam. "Burada çok fazla hareketlilik var. Doktor, bunu kameralarda görebiliyor musunuz?"

"Bekle," dedi Alfabe. "Şimdi yapabiliriz. Çok fazla ateş gücü var. Sence tüm misafirlerini bu şekilde mi karşılıyor?"

Onu göremediğimiz için bir şey söylemedim.

"Bu bir düzineden fazla adam demek." Doktor'un sesi acımasızdı. "Bize birkaç tane ver. Liam, kaç tane sayıyorsun?"

"Belki yirmi, daha fazla da olabilir çünkü sanırım arabaların hepsinin şoförü var. Yola çıkmış gibi görünmüyorlar."

Jasper, "Belki de erken gelmeliyiz," diye yorum yaptı. "Daha iyi bir yer bulmalıyız. -"Ne halt ediyor bu?"

Liam'ın iç çekişi yüksek sesle ve net bir şekilde geldi. "Freddie-"

Hay aksi. "Bodhi'ydi, değil mi?" Söz verdiği gibi havaalanına gelmişti, sanki oraya bizimle birlikte gelmişti. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum ama hayran kalmıştım.

"Evet," dedi Liam. "Yürüyüşe çıkıyor." Ses tonu o kadar yumuşak ve konuşkandı ki, bir turdan bahsediyor olabilirdi. Aramaya bir bip sesi daha katıldı.

"Bırak onu."

"Ne?" Kel bana baktı.

"Bırakın yapsın. Bodhi ne yaptığını biliyor. Bir hemşire beni hücremine kadar götürdü, sanki beni oraya atıp öldürmesine izin verecekmiş gibi, ama o sadece onu dışarı çıkardı. Sonra bir yürüyüş daha yaptı." Boo-Boo'ya baktım.

"Doktorun ofisine geldiğinde yürüyüşe çıkmıştı." Evet, bunu ben de anlamıştım. Elindeki titreme yatıştı. "O kadar rahattı ki." Sesinde şaşkınlık ve eğlence karışımı bir ton vardı.

"Bodhi oldukça havalı," diye kabul ettim. Ondan hoşlanıyordum ama yüzündeki o ifadeyi korumak için her şeyi kabul edebilirdim.

"O..."

"Tam bir baş belası," dedi Liam, ama içinde biraz eğlence olduğuna yemin edebilirdim. "Herkes pozisyonunu korusun. Onu görüyor musunuz doktor?"

"Evet," diye yanıtladı Alfabe Doktor için. "Keşke biraz patlamış mısıрым da olsaydı."

"Odaklan," dedi Bones ama sesinde isteksiz bir hayranlık vardı. Keşke Doc bizi daha önce tanıştırsaydı diye düşündüm. Yine de yabancıları pek sevmezdim. Belki de öyle değildir.

Alfabe, "Bu adamların şöhretlerinin hakkını verdiklerinden emin değilim," diye düşündü. "Onu henüz fark etmediler."

"Sanki oraya aitmiş gibi hareket ediyor ve az önce adamlarından birini indirdi." Doktor'un sesi şaşırılmış ve etkilenmiş gibiydi.

Boo-Boo'nun tutuşu gevşerken, "Tamam, video istiyorum," dedim. Kellan'ın yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi ama başını salladı.

"İçeride," dedi Alfabe. "İç kısma geçiyorum, içeriyi ve dışarıyı görebilmek için neredeyse bölmeyi açtım."

"Bu adamı nereden buldun?" Lunchbox sordu.

"Pinetree," diye yanıtladı Boo-Boo. "O yerden çıkan en iyi ikinci şey."

Ona bir bakış attım ve o da bana sırtıttı. "Senden sonra mı?" Alay ettim. "Katılıyorum." Memnuniyetle, dilini bana doğru uzattı. Kel'i beni izlerken yakaladım ama azarlamadı. Tek yaptığı başını sallamak oldu ve ben de bekledim. Koltuğumda kayarak ön kapıları izlemek için döndüm. Arabayı gizlemek için ağaçları kullanarak hemen yan tarafa sıkışmıştık. Kameralar yavaşça pan-wait yapmaya devam ediyordu.

Arabaya en yakın kamera yerine kilitlenip dururken Alfabe, "Ben varım," dedi. "Ve sistemin kontrolü bizde."

"Deli herif nerede?" Jasper sordu.

"Binanın içinde ilerliyor ve şimdi üst kata doğru çıkıyor. Bekle, biri onunla konuşuyor. Ses olmaması çok kötü."

Hoşnutsuz notunu takdir ettim. Ben de duymak istedim.

Bir bip sesi aramaya başka birinin katıldığını gösterdi.

"Gidiyor muyuz?" Milo. Boo-Boo yeniden gerildi.

"Henüz değil," diye cevap verdi Kellan herkesten önce. "O orospu çocuğunu görmek istiyorum. Eğer içerideyse, biz içeri girmeden *önce* bilmek istiyorum."

"Anlaşıldı," diye yorumladı Alfabe. "Hâlâ gözden geçiriyorum, her yerde aç bulamıyorum. Eğer başka bir dahili sistem varsa, o da ağa bağlı değil."

"Bu iyi mi kötü mü?" Boo-Boo sordu.

"İkisi de değil. Sadece dışarıdan erişilemediği anlamına geliyor. Silinecek dosya arıyorsak sahaya gitmem gerekecek... bekleyin, adamımız bir şey buldu." Alfabe'nin sesinde neredeyse bir kahkaha unsuru vardı. "Ya da şov yapıyor. Cümle. Üç kelime. İlk kelime. Bir hece -"

"Sessiz sinema mı oynuyor?" Ben sordum. "İnsanlar artık o oyunu oynuyor mu ki?"

Boo-Boo bana şaşkın bir bakış attı.

Sessizlik uzadıkça uzuyor gibiydi. Bir dakikadan fazla sürmedi ama ben daha ağzımı açamadan Doktor, "O orada," dedi.

"Tekrar mı?" Kellan koltuğunda doğrulurken bile "Tekrar et," dedi.

"Bodhi az önce bir not tuttu, 'o burada' yazıyor." Doktor'un sesi acımasızdı ama sesinde biraz da neşe vardı. Garipti. Vandal her zaman

içinde o karanlık vardı, Doc yoktu. Şu anda, artık Doc'la konuştuğumuzu düşünmüyordum.

Belki de öyleydik.

Boo-Boo elimi bıraktı ve bakışlarımı ellerini kalçalarına sürttüğü yere çevirdim.

"Gidiyoruz," dedi Milo. "Değil mi?"

Bu bir istek olduğu kadar bir talepti de ama Kellan gözlerini eve dikti. "Liam-"

"Buradayım," diye cevap verdi Liam. "Burada on dört kişi var. Araçları boşaltıyorlar. Silahları var. Ağır silahlarla."

"İçeride mi?" Kellan sordu.

"Görebildiğim kadarıyla altı, belki de yedi. Gerçi adamımız dördünü halletmiş gibi görünüyor ve beş numaranın peşinde. Eğer onu kendi haline bırakırsak, bunu biz olmadan yapacağına dair bir his var içimde."

"Personel mi?"

"Üç tane görebiliyorum," diye onayladı Alfabe. "Hedefi göremiyorum. Her neredeyse, bulunduğu yerde dışarıdan erişilebilen bir kamera yok. Adamına güveniyor muyuz?"

Kellan bana baktı ve Liam hiçbir şey söylemedi. Boo-Boo, "Ona güveniyorum," diye cevap verdi.

"Yeterince iyi," dedi Kellan. "Herkes hazır olsun. Doktor, sen ve ekibin Liam ve Jasper'a destek olun. Ben kapıya varana kadar bekleyin-Milo?"

"Tam arkandayım," dedi.

Milo'nun aracının arkamızda durduğunu görünce iki büklüm olan tek kişi ben değildim. Boo-Boo sertleşti.

"Sen bizimlesin. Yakın dur. Rome-sen ve Freddie Sparrow'la kalın." Sonra Kellan ona baktı. "İyi misin?"

Arabanın içindeki tek ses nefes alış verişlerimizdi. Öne doğru eğildi. "Ben iyiyim. Bunu istiyorum." Sonra eve baktı. "Ve onu yakıp kül etmek istiyorum."

Jasper kıkırdarken Liam, "İşte benim kızım," dedi. "Tabii ki evet."

Vaughn konuşmaya, "Sanırım bunu yapabiliriz," diye ekledi.

"Odaklan," dedi Kellan. "Kimse tek başına hareket etmesin. Arkanızda *kimseyi* bırakmayın. Bizimle içeride buluş. Ve eğer o diken bulursanız-"

"Yapacağız," dedi Doktor, hayır, kesinlikle Vandal konuşuyordu. "Siz gelene kadar yapacak bir işi olduğundan emin olmak için diz kapaklarını kırabilirim."

"Teşekkür ederim Mickey," dedi Boo-Boo ve ben de başımı salladım.

Kellan arabadan inmeden önce, "Beş dakika, sonra git," dedi. Görüşme sona ermişti. Kel cipin arka kapısını açtı. "Freddie, yelek?"

"Taktım," diye söz verdim. O lanet şeyden nefret ediyordum ama takmıştım. "Roma mı?"

"Evet."

"Güzel." Döndüğünde elinde bir pompalı tüfek vardı ve bana bir Glock uzattı. "Bunu kullanmak zorunda değilsin ama içindeki hiçbir şeye güvenmiyorum. Bu yüzden yanında tut."

"Anlaşıldı," diye papağan gibi tekrarladım Alfabe'yi. Boo-Boo bir kahkaha attı ve ben de ona göz kırptım. Gözlerindeki gölgeler tüm bu kaosla birlikte çalkalandı. "Bunu biz hallederiz, Boo-Boo." Ona verebileceğim tek söz buydu.

Bir nefes verdi ama gözlerindeki karanlık geri çekilmedi. "Ben hazırım. Bunu yapabilirim."

"Evet, gidebilirsin," dedi Kellan ona. "Ama dışarı çıkman gerekiyorsa Rome ve Freddie'ye söyle, sonra git. Onlar seni koruyacak ve seninle gelecekler."

"Nereye gidiyorsun?"

"Sana bir söz verdim, Sparrow. Bunu tutmayı planlıyorum." Gözlerini ondan ayırmadı. "Bana güveniyor musun?"

Bu gerçekten bir soru değildi, Boo-Boo için değil. "İstediğimi biliyorsun." "O zaman onlarla takıl. Bu bir emirdir."

Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Şaplağı umursamasam bile kötü olmayacağım."

Saçmaydı ve aynı zamanda hoşuma da gidiyordu. İçimden bir homurtu kaçtı. "Senin için kötü olacağım, Boo-Boo. Çünkü K Baba kesinlikle kıcına şaplak atmayı seviyor."

Roma kıkırdadı. "Liam da öyle."

"Doğru," dedi Kellan ben cevap vermeden önce. "Şuna bir iğne tak. Emniyet kemerlerini takın. Vakit geldi."

Evet. Zamanı gelmişti. Kellan arabayı vitesine taktı. Emniyet kemerlerinin takılma sesi neredeyse bir geri sayım gibiydi.

Bir.

İki.

Üç.

Dört.

Git.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 41

OceanofPDF.com

"F on beş dakika, sonra git."

Beklediğim kelimeler. Kahretsin, hepimizin bekliyorduk. O çılgın orospu çocuğu içeri girdi ve bize ihtiyacımız olan bilgiyi verdi. Milo'yla birlikte ata binmişti ama biz yerimizi aldıktan sonra Doc'un adamı bize erişim sağlarken bize katılmak için buraya geri döndü. Bodhi kendi ritmi dışında kimsenin ritmini takip etmiyor gibiydi.

Liam silahlarını kontrol ederken keskin bir sesle "Dört dakika," dedi. Üç tane silahı vardı. Yumrukları da vardı. "Yeleşimi kontrol et."

Ben onunkini kontrol ettim. Vaughn benimkini kontrol etti. Liam Vaughn'unkini kontrol etti. Lunchbox bize bir bakış attı. Evet, istemiyorsa yeleşini kontrol etmemize gerek yoktu.

"Üç dakika. Kulaklıklar takıldı," dedi Liam. "Unutmayın, acil bir durum olmadığı sürece içeriğin güvenliğini sağlamayı bitirene kadar hattan uzak durun."

Bunu biliyorduk. Ama söylemesi gerekiyorsa, ben iyiydim. Vuruş kolumu ısıttım. Sopayı ve baltayı getirmiştım. Balta amca içindi. Sopa diğer herkes içindi. Vaughn parmaklarını çıtlattı ama binaya bakarken gözlerindeki yoğunluk biraz azalmıştı.

"Hey," dedim, arkaya tırmanırken onu dürterek. Arabayı Liam kullanıyordu, Lunchbox da av tüfeğini idare edecekti. Adamın bir el topu vardı. Onunla tartışmayacaktım. "İyi misin?"

Vaughn sakın bir sesle, "Hayır," dedi. "Oraya geliyorum. Bu yardımcı olacak. Lauren için olacak. Terry, Jahns, Rocky için, dükkânda ölen herkes için. Liam'ın babası. Bayan Stephanie..."

Bu çok acıttı, ama lanet olsun, bunu anladım.

"Ve Dove." Vaughn bana baktı. "Yani hayır, iyi değilim. Oraya tekrar gideceğim. Dove'un bana orada ihtiyacı var."

"Bunu yapmamız gerek." Kahretsin, bunu pek çok açıdan anladım. "Onun için ve bizim için."

"İki dakika."

"Hey, Terminatör," dedim ve Liam bana bir bakış attı. "Neşelen biraz. Artık insanları öldürebiliyoruz." Sırıttım. Şiddet anladığım bir dildi. Hem bir kılıç hem de bir kalkandı. Yumruk ve tacizle beslenerek büyümüşüm.

Sonra yeni bir ev ve yeni bir aile buldum. Şiddet o zamanlar sahip olduğum tek sevgi dili olabilirdi, ama büyüdü ve gelişti. Ya da ben öyle sanıyordum.

"Endişelendiğim şey bu değil." Sırıtişında dişler vardı ama gülümseme yoktu. "O şerefsizin kaçmasına izin veremeyiz."

Vaughn'la aynı tonda, "Yapmayacağız," dedim. Liam, "Ona sahip olduğumuzda bana hatırlat," dedi. "O zamana kadar..."

"Evet." Anlamıştım. Şiddet hepimizin hayatının bir parçasıydı. Bazılarımız için, diğerlerinden daha fazla. Biz farkında değilken kızımız çok acı çekmişti. Kalbini ve zihnini çok etkili bir şekilde korumayı öğrenmişti. Yalanlarla yalanlar, dünyaya, kendine ve bizim görmek istediğimizi düşündüğümüz hikayeyi anlattığı için benimsediğimiz yalanlar.

Liam arabayı çalıştırırken, "Bir dakika," dedi. Elini pencereden dışarı uzattığında işaret parmağını kaldırdı. "Kapıları aldın mı?" Bu soru Lunchbox'a sorulmuştu.

"Kapılar bende. Bana bir iyilik yapın çocuklar - yangın bölgelerine dikkat edin ve dostlara göz kulak olun."

"Evet," dedi Liam ve sonra parmağını indirdi. "Gidiyorum."

İçimdeki gerilim çözüldü. Kızımızın, ailemizin ve kendimizin intikamını almak için yola çıkmıştık. Ona borçlu olduğumuz et parçasını alacak, sonra da geriye hiçbir şey kalmayana kadar o orospu çocuğunu parçalayacaktık. Bu sadece intikam değildi. Silinmeydi.

Lunchbox kalkmış ve yolcu penceresinden dışarı çıkmıştı. Tüfeğin gümbürtüsü arabanın içinde yüksek sesle duyuluyordu ama Liam'ın önce ortadaki kilidi, sonra da menteşeleri kırıp içeri girmesinden bir saniye önce geri kaymayı başaran kapının titremesini izlemenin verdiği tatmin son derece tatmin ediciydi.

İzlediğimiz ekip biz yaklaşıncaya geri döndü. Adamlardan biri çoktan silahını çekmişti, ama bir kurşun ona çarptı ve kış üstü yere yığıldı. Kahretsin, ilk ben olmak istemiştim. Liam frene bastığında cip kayarak yatay bir şekilde durdu. Kuyruk başka bir adama çarptı ve onu uçurdu.

Lanet olsun. Herkes ilk atışını yapıyordu. İyi, onların her biri için iki atış yapardım. Kapımı çoktan açmıştım, sopam elimde tanıdık bir ağırlıktı. Silahlar harikaydı. Yumruklar harikaydı. Ama sopa? Tutuşumu ayarlarken bir deneme vuruşu yaptım, sonra iki elimle en yakındaki adama doğru salladım. Çatırtı çok tatmin ediciydi. Daha da iyisi, bir diğerini

İkinci vuruş. Kaburgalar kırıldı. Çeneler kırıldı. Vurduğum darbelerde kesinlikle etli bir "thwok" sesi vardı.

Bir mermi en yakınımıdaki kamyonu çarptı. Enkazı savurdu. Döndüm, yarı eğildim ve Doc'un onu iki kurşunla yere serdiğini görmek için tam zamanında silahlı adamı fark ettim, ikisi de kafasına. Evet, bir daha ayağa kalkamayacaktı. Vaughn bir diğerine çarptı ve tüm gövdesini kamyonu çarpmadan önce onu kaldırdı.

"Yarı otomatik silahlar geliyor," diye uyardı Liam ve hedeflerimiz ağır silahlarını çekerken çömelen tek kişi ben değildim. Etrafımızdaki kamyonlara çarpan mermilerin hızlı ateşi, tamamen parçalanmadan önce SUV'un camını çatlattı.

Kamyondan başımın üzerine daha fazla enkaz uçtu. Adamlardan biri köşeyi döndü ve Liam'ın Glock'undan iki mermi yedi. "Yerde kal," diye emretti Doc, sonra adamları hemen oradaydı. Ağır ateş gücüne kendi ateş güçleriyle karşılık verdiler. Birbirlerini koruyarak hızlı ve etkili bir şekilde hareket ettiler.

Nedense aklıma Drowning Pool'dan bir şarkı geldi ve güldüm. Bu kadar eğlenmeyeli ya da bu kadar silah sesi duymayalı uzun zaman olmuştu. Mermiler uçuştı, ses kulaklarımda uğultu bıraktı. Bu kadar çok silah sesi duymuştum. Havadaki kokunun kan, ter ve fazlasıyla yeşil bitki örtüsüyle birleşmesi ilginç bir kombinasyondur.

"Temiz," dedi Liam ve ben ve Vaughn hemen arkasındayken ayağa kalktı. Sayılar yanııştı. Yerdeki cesetleri şöyle bir saydım; bir düzineden fazla adamla karşı karşıyaydık.

Kulaklığıma dokunarak, "Dikkatli olun. Dışarıda yirmi ya da daha fazla kişi var. İçeride çok daha fazlası olabilir."

"Anlaşıldı," dedi Kellan ve ardından kanal sessizliğe gömüldü. Kamyonlardan birinin altından bir adam çıktı, silahını kaldırmaya başlamıştı bile. Sopayı savurdum ve silahı elinden aldım. Yarım adım arkamda Vaughn ileri atıldı ve adamı kaldırdı. Adamın Vaughn'un iri ellerinden sarktığını görmek komikti. Adamı önce kafasından kamyonun yan tarafına çarptı.

Bir.
İki.
Ve
dışarı.

Kıpırtısız bedeni yere bıraktı ve ben de devam etmeden önce nabzının atmadığından emin olacak kadar durakladım. Alfabe yavaşlamıştı. Eğilmek için bir yer bulduğunda elinde küçük bir cihaz vardı ve sonra ekranı inceliyordu.

"Evet, içeride kesinlikle birkaç tane var. Güzel bir tuzak. Yine de iki taraftan vurulmayı beklemiyorlardı."

Adama bakarken "Kalbim kanıyor," diye yorum yaptım. Topallıyordu. "İyi misin?"

Alfabe sırtarak, "Hayatta olmaz," dedi. "Bunun neresi eğlenceli?" Gözlerimi devirdim.

"Benim için endişelenme, evlat. Sadece özel bir şey planlamadıklarından emin olmaya çalışıyorum, devam et." Konuşurken bile tabancasını kolayca çıkardı ve geldiğimiz yöne doğru ateş etti. Kendini yukarı çeken adamın tekrar yere düştüğünü görmek için döndüm. "Dediğim gibi," diye yorumladı Alfabe. "Sürpriz yok. Bir tarama yapıyorum. Devam edin."

Böylece geldiğimiz yoldan geri dönmeye başladı ve ben de başımı salladım. Vaughn birkaç metre ileride Liam'ı gölgeliyordu. Doc, Bones ve Lunchbox evin yakınındaki kalıntılarla ateş alışverişi yapıyordu. Cam kapılar kırılmış, bitkiler devrilmiş, saksılar kırılmış ve bir fiskiye garip bir şekilde yere dökülmüştü. Alan çok büyüktü; bir yönde yüzme havuzuna, diğer yönde ise labirente giden yollar vardı.

Daha fazla paralı askerin kökünü kazımak zamanımızı aldı. Truva atı manevrası yapmaya çalıştıklarında birden fazla kavgaya karıştım. Yarım düzinesi bir kamyonun arkasında topuklarını soğutuyordu. Şansa bakın ki Liam'ın her şeyi eksiksiz yapmaya niyeti vardı. Kamyonları açıyorduk.

Bir tanesi mini bir daireye benziyordu. Sharpe'in nasıl hareket ettiğini açıklıyordu. Hasta herif. Yine de çoğu boştu ya da sadece kutularla doluydu - çoğunlukla malzeme, silah ve para.

Vaughn ve ben sırayla kutulardan birini açıp soğuk ve sert paraya bakıyorduk. "Evet, bunun ne kadar olduğunu anlamaya çalışmak bile istemiyorum." Ama parayı yanlarında taşıyor olmaları da mantıklıydı. Kamyonların içinde insan ticareti kurbanları bulmayı bekliyordum. Onları bulamamanın verdiği rahatlama, bu herifin ne kadar çok belaya bulaştığına dair büyüyen öfkeyi tam olarak dengeleyemedi.

Sonra Liam kamyonu patlattı ve yeleğine bir kurşun yedi. Bir saniye içinde kafasından vurabilirdi ama Vaughn kükrerken bile ona vurdum ve yere serdim. Kürek kemiklerimin arasına isabet eden kurşun

Acıdı. Köprücük kemiğimi kesen ve Liam'ın yanında yere düşen kurşun beni çok kızdırdı. Üzerinden yuvarlandım ve o da silahını kaldırıp ateş etti. Adamlardan biri yere yuvarlandı. Vaughn iki kişiyi daha kaldırıp kafalarını birbirine vurduktan sonra bize doğru fırlattı.

Liam diğer tarafa giderken ondan uzaklaşarak ayağa kalktık. Doc yaklaşırken sopayı ayağa kalkmaya çalışan adamlardan birine indirdim. Kamyona doğru ateş ediyordu, Vaughn'u geçmişti, o da onu yakalamaya çalışan üç adamın canına okuyordu.

Birbiri ardına, o adamlar uçarak yere düştüler. Liam onları vurdu ya da ben vurum. İş bittiğinde Vaughn bize doğru döndü. Yumruklarında ve yüzünde kan lekeleri vardı. Önce bana, sonra Liam'a ve son olarak da Doc'a baktı.

Doc ona "Temiziz," dedi ve Vaughn başını salladı, kamyona geri dönmeden önce bir nefes üfledi.

"Kameralar."

"Alfabe," diye seslendi Doktor ve diğer adam topallayarak bize doğru geldi. Evet, kesinlikle topallıyordu. Ama başka kimse bir şey söylemediği için ben de söylemedim. Vaughn kenara döndü ve Alfabe'ye elini uzattı. Onu tek eliyle kamyonetin içine çekti, sonra Doc Vaughn'a bir silah uzattı. "Arkasını kolla."

Vaughn silahı kontrol ettikten sonra başını salladı. "Bunu biz hallederiz."

Doktor önce bana sonra Liam'a bakarak, "Siz ikiniz," dedi, "benimle gelin."

Onu kızdırmak ne kadar cazip gelse de, sesi Vandal'a çok benziyordu. Ona karşı çok tuzlu olduğumuzda bize düzenli olarak kıcımızı veren aynı adam. Bu ve o eve girip o pisliğin peşine düşmek istiyordum. Birkaç ceset daha yaklaşmıştık.

"Kapılar kilitli mi?" Bölgeyi tarayıp Doktor'un peşinden giderken Liam sordu.

Avluda alçak bir gümbürtü yankılandı ve Bones ve Lunchbox'ın az önce havaya uçurduğu menteşelerden düşmeden önce büyük cam kapıların titrediğini ve sonra içeriye doğru parçalandığını görmek için tam zamanında baktım.

"Artık değil," diye yorum yaptım ve Liam kıkırdadı. Sopamdan kan damlıyordu ve balta hâlâ sırtımdaydı. Doc ve adamlarını eve kadar takip ettim. Her yer para kokuyordu. Para ve limon cilas. İleriden biri bağırdı ve ardından bir adam kapılardan geçip önümüzde yere yığıldı. "Parti zamanı..."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 42

OceanofPDF.com

ROMA

I Kellan'ın kapıları kırmasını bekliyordum. İçeri girmenin en kestirme yolu buydu ama buna gerek yoktu. Neredeyse onlara ulaşır ulaşmaz,

kapılar kendiliğinden açılmaya başladı. Kellan'ın telefonu bir mesajla bipledi ama ona bakmaya bile tenezzül etmedi. Yanımda, Starling'in tüm vücudu gerginlikten titriyor gibiydi. Onu rahatlatmak istedim ama şu anda ihtiyacı olan şey bu değildi.

Starling'in ihtiyacı olan şey bunu bitirmektir.

Hepimizin ihtiyacı olan şey buydu. Kellan ağaçlarla çevrili uzun yolda hızlandı ve arabadaki sessizliğin bir dokusu vardı. Renkleri de vardı. Biri diğerine karışan bronz ve yeşil karışımı. Tıpkı dışarıdaki ışık gibi. Güneş bulutların arkasında saklambaç oynuyordu. Şu anda tamamen kaybolmuş, koyu fırtına bulutları içeri girmişti.

Elimi uzattığımda parmaklarımızı birbirine geçirdim. Karanlık benim için hiç korku barındırmıyordu. Herkes bu kadar rahat değildi. Ev bir sonraki dönemeçte tam olarak göründü. Devasa malikânenin bir tür ortaçağ kalitesi vardı. Taş duvarlar, yüksek pencereler, tonozlu tavanlar, hepsi karanlığı daha iyi barındırmak içindi.

"Bana şu peri masalı evlerini hatırlatıyor," dedi Freddie. "Çatlak üzerinde."

"Bir kulübeden çok bir zindandı," dedi Starling. "Yine de kale temasını severdi - kendi alanının efendisi, isterseniz bir kral." Sonra homurdandı, Kellan dairesel sürücünün etrafında dönerken ses arabada yankılandı.

"Roma..." Kellan camı indirirken bile uyardı. Silahımı çoktan kaldırmıştım ve merdivenlerden aşağı koşan korumayı vurdum. Yere yığıldı, kalan basamaklardan aşağı yuvarlanırken silahını düşürdü. Starling benim için emniyet kemerimi çözdü ve ben dışarı çıkarken o da hemen arkamdan dışarı kaydı. O da silahını çıkarmıştı.

Kellan kapıdan çıkan başka bir adamı vurduğu sırada Milo arkamızda durdu. İlki gibi giyinmiş başka bir muhafız. Gerçi bu adam içeriye doğru sendeledi ve Adam, Lainey'nin kolunu yakalayıp onu geri çekerken bile etrafından dolaşmaya çalışanı vurdu.

Tek emri "Yapma" oldu. Kız hareket etmeyi bırakır bırakmaz, onu bıraktı. Muhtemelen akıllıca. Milo pek dostça görünmüyordu.

Starling boştaki elini sırtıma koydu. "Ben hazırım."

"Milo ve ben önden gidiyoruz." Kellan çoktan ileri doğru adım atmaya başlamıştı. "Ezra ve Adam, siz arkayı koruyun."

Bu beni Starling ve Lainey ile ortada bıraktı. Starling'in onu Freddie ve benim yanıma çekebilmesi için biraz genişledim.

Lainey, "Seninle burada karşılaşmak ne hoş," diye takıldı, ama bu pek de mizah içermiyordu.

"Evi görüyor olman çok garip," diye itiraf etti Starling.

"Evet, aynen benim düşüncelerim. Ama burada uzun süre kalmayacağız." Lainey'nin sesi Starling'inkinden çok daha sakindi, ama en iyi arkadaşının varlığı Starling'i biz onu takip ederken sakinleştirdi. Arkadan ve içeriden silah sesleri geliyordu.

Kapıda elimi kaldırdım. "Bekle."

Kapının çerçevesine yaklaştım ve içeri baktım. Salon genişti ve ikinci kata çıkan büyük bir merdiven vardı. Antrede Kellan ve Milo vardı.

"Temiz," dedi Kel bana ve ben de başımı sallayarak içeri girdim ve kızlara takip etmelerini işaret ettim. Freddie biz etrafı tararken yanımızdan ayrılmadı.

Kellan, Adam ve Ezra'ya bakarak, "Ayrılmamız gerek," dedi. "Biz üst katı alacağız. Milo, bu katı çocuklarla birlikte idare edebilir misin?"

Starling'in rengi soldu ama tereddüt etmedi. "Fuckbucket'ın ofisi bu katta, bahçenin yanında. Kapısı her zaman kilitlidir."

Milo ona baktı. "Ben hallederim, Ivy. Anladın mı?"

Onun bakışlarını tuttu, aralarında anlayış titreşti. Aralarındaki bağ canlı ve iyiydi. Gülümsedim. Kardeşler iyidir. Starling'in onunkine ihtiyacı vardı. Benim de benimkine.

"Bakarım. Lainey'le ilgilenmek mi?" Söz konusu arkadaş homurdandı.

"Eğer bana izin verirse..." Milo gözlerini devirmedi ya da iç çekmedi. "Ve yapmayacak olsa bile."

Bu Starling'i gerçekten güldürdü.

Lainey, "Devam et, Tatlı Çocuk," dedi. "Onu korusanız iyi edersiniz."

"Yapacağız, Top Kraker," diye araya girdi Freddie. "Milo'yu da güvende tut, tamam mı?"

"Gidelim," dedim yuvarlanan gözler ve homurdamalar arasında. Adam iki adım atmadan Starling'in kolunu yakaladı.

"Dikkatli ol," dedi ona. "Al bunu." Kızın eline bir şey sıkıştırdı.

"Panik düğmesi mi?"

"Evet," dedi. "Ya onu bulursunuz ya da bize ihtiyacınız olur. Bas. Biz geleceğiz."

Kısa bir süre şaşkınlık yaşadktan sonra parmaklarını onun etrafında birleştirdi. "Teşekkür ederim."

Bir kez başını salladı ve geri kalanımızı görmezden gelerek Ezra'nın hemen arkasından fuayeye doğru yürümeye başladı.

"Şu adam," diye mırıldandı Lainey, Milo da peşinden giderken. Starling merdivenlere doğru yoluna devam etti.

"Öncekinin aynısı," dedi Kellan işaret verirken. Freddie, Starling'in yanına geçti ve ben de dikkatimi onların bulunduğu yerle arkamızdan gelenler arasında tutarak onu takip ettim. Koridorların genişliği zengindi. Duvarlarda tablolar sıralanmıştı. Salonun iki ucundaki pencereler büyüktü ama camları buzluysa. Kaçışa pek izin vermiyordu.

Telsizlerimiz canlandı. "Arka kapıyı patlatıyorum," diye uyardı Doktor. Saniyeler sonra patlamanın sesi binanın içinde dalgalandı. "Oda oda," dedi

Kellan. "Burada bir odan var mı, Sparrow?"

"Ben yaptım. Koridorun sonunda." İşaret etti. "Fuckbucket'ın diğer tarafında."

"Güvenli oda orada mı?" "Evet."

Bu bana odasının nerede olduğunu söyledi. Freddie bu söz üzerine kaskatı kesildi ama Kellan'ın tek yaptığı başını sallamak oldu. "Oda oda. Arkamızda kimsenin kalmasını istemiyorum."

İlk iki oda seyrekti. Misafir odaları. Yatakta çarşaf yoktu. Duvarlar, üzeri örtülü iki manzara resmi dışında çıplaktı. Kellan banyolara ve dolaplara girmek de dahil olmak üzere her yeri süpürdü. Starling üçüncü kapıda duraksadı.

Kellan kapıyı kontrol etti ama kilitliydi.

"Kapının üstünde," dedi ve Kel yukarı uzanıp anahtarı buldu ve aşağı indirdi. Kapının kilidini açtı ve ben koridoru izlerken Freddie'nin hemen arkasından içeri girebilmesi için yer değiştirdik. Starling içeri girmekte biraz daha yavaş davrandı.

Sadece o koridoru izlemek için döndüğünde bakmak için tek bir adım attım.

Bir oyun odasıydı.

Bebekler ve elbiseler vardı.

Duvarlardaki fotoğrafların hepsi Starling'in farklı yaşlardaki ve farklı kıyafetler içindeki hallerini gösteriyordu.

Hatta bir galada çekilmiş bir fotoğrafı vardı ve boynunda bir tasma vardı.

"Oda temiz," dedi Kellan sert bir sesle. "Freddie, kibriti yaktığımızda yakıtın yarısını buraya boşalt."

İki oda daha. Hiçbir şey yok.

Başka bir odanın duvarında ve sandalyesinde kan lekeleri vardı. Starling etrafına göz gezdirirken ürperdi.

"Beni orada kesti."

"Muhafız mı?" Doğruladım ve başını sallamadan önce elini silahına götürdü.

"O hala ölü ve acı çekerek öldü." Hem de çok.

Liam acele etmedi ve ben de yardım ettim. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Evin yarısı temiz ve burada kimse yok..." Hareket ettikçe Kellan'ın sesi daha da soğuklaştı. Burayı sevmiyordu. Starling'e yaptıklarından hoşlanmıyordu. Çenesini dik tuttu ama sesinde bir titreme vardı. Elleri titriyordu. Gözleri-

Onların içinde boğulan karanlıktan hoşlanmadım.

"Devam etmek için hâlâ iyi misin, Boo-Boo?" Freddie sordu. Bebek odasında terlemeye başlamıştı.

"Henüz odasına gitmedik." Burada başka hiçbir şeye bakmadığını söyledi. "Eğer üst kattaysa, muhtemelen oradadır ya da güvenli odadadır."

"Yatak odasında da mı?" Kellan onayladı. Onun başını sallaması üzerine kulaklığına dokundu. "Giriş yap."

"Burada daha fazla muhafızdan başka bir şey yok. Oyuncaklarla dolu bir oda buldum." Liam'ın sesi tiksintiyle kıvrıldı. "Avlu ve garaj temiz. Hedeften iz yok."

"Ofisini buldum," dedi Milo. "Bilgisayarlar kilitli ama Alfabe yolda. Adam kasayı açmış. Nasıl olduğunu sormadığıma dikkat edin."

"Öyleyim," diye homurdandı Lainey.

"Ama sonra." Starling'in yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Bodhi nerede?" diye sordu. "Burada olduğunu söylemişti, değil mi?" Freddie kaşlarını çatı, Kellan da öyle.

"Kameralarda ondan iz yok, Dove," dedi Vaughn ve o konuşurken gözlerini kapattı. "Şu anda içeriyi tarıyorum. Güvenlik kameralarını kilitledik. Yatak odalarında bulabildiğimiz hiçbir kamera yok."

Odayı taradım ve duvardaki bir resme doğru ilerledim. Gözlerde bir gariplik vardı. Çerçeveyi kaldırıncı arkasında, gözlerin olması gereken yerde bir kamera ve opak bir lens ortaya çıktı.

Üzerinde kırmızı bir ışık da vardı. "İzleniyoruz."

Starling neredeyse sinsice kameraya doğru ilerledi. Uzun bir süre kameraya baktıktan sonra orta parmağını kaldırdı ve bir adım geri çekilip silahını doğrulttu.

Kellan tetiğe basmadan bir an önce "Ateşleniyor," diye uyardı. Kamera kıvılcımlar içinde patladı. "Bu onunla başa çıkmanın bir yolu. Burada başka bir sistem daha var. Ve o da onun içinde. Hem onu hem de sistemi bulmalıyız."

Liam, "Size doğru ilerliyoruz," dedi.

"Hâlâ oda oda mı?" Starling sordu ama sesi güçlendi, ellerindeki ve omuzlarındaki titreme kayboldu. Yüzüne renk gelmişti.

Kızgındı.

"Evet," dedi Kellan. "Onu bulmak istediğini biliyorum. Biz de öyle, ama arkamızda hiçbir şey yok."

Ona başıyla hızlıca bir selam verdi ama daha birkaç adım atmadan bir alarm çaldı ve çok gürültülüydü. Ses tekrarlı ve tizdi. Koridorda yankılandı. Vaughn telsizden bir şeyler söylüyordu ama sestten onu duymak zordu.

"Git," dedi Kellan. "Her odaya sertçe vurun. İkişer ikişer." Önce Starling'e sonra bana baktı ve ben de başımı salladım. Onu yanımda tutacaktım. "Freddie, sen benimlesin." Bağırsa bile sesi duyulmuyordu.

Ses kulaklarımı acıyordu. Ben içeri girdiğimde Starling gözcülük yapıyordu ama onun içeri girmesini beklemeden asla fazla uzaklaşmıyordum. Alarm sadece başka bir şey duymayı zorlaştırmakla kalmıyor, iletişim kurmayı da imkânsız hale getiriyordu.

Starling'in benden çok uzakta olmasını istemiyordum ve o da aynı şekilde hissediyor gibiydi. İlk taramadan sonra ona başımı sallıyordum ve o da bir eli sırtımda beni takip ediyordu. Dışarı çıktığımızda Kel ve Freddie odalarına çekilirken biz de koridoru izleyip onları buradan koruduk.

Her oda boştu. Sanki burada kimse yaşamıyorken gelmiştik ve odaların misafirler için yeniden düzenlenmesi gerekiyordu. O zaman, belki de gelmiştik. King'e göre amca ertesi gün burada olacaktı. Belki de gerçekten yeni gelmişti.

Tuzak gibi gelmedi. Ama erken gelmiştik çünkü kimse King'e güvenmiyordu. Kel onun odasından çıktıktan sonra diğerine geçtik ve amcanın odası ile onun eski yatak odası kalana kadar bu düzeni tekrarladık.

O kapıya baktım. Bir parçam asla açmak istemedi. Starling bu evden nefret ediyordu ve bu iki oda onun acılarının yeri idi.

Ben içeri girmesini istemesem de o geri çekilmedi. Alarm aniden kesildi ve o kadar ani oldu ki, sessizlik sarsıcı görünüyordu.

"Bu neden iyiye işaret gibi gelmiyor?" Freddie sordu ve Starling başını salladı.

"Ne olduğunu bilmiyorum. Bu alarmı daha önce hiç duymamıştım."

"Bunun nereden geldiğine dair bir ipucumuz var mı?" Kellan telsizden sordu.

"Hayır," diye cevapladı Vaughn. "Sizi görebiliyorum ama baktığınız iki odanın içinde aç yok. Alfabe panik odasının güç panosunu ve bağlantılarını bulmaya çalışıyor, oda kameralarının oraya bağlandığını düşünüyor."

"Bodhi'den bir iz var mı?" Freddie sordu.

"Hayır."

"Ebeveyn odasındayız," dedi Kellan. "İçeri giriyoruz."

"Size doğru geliyoruz," dedi Liam. "Alt kat ve bodrum temiz. Birkaç personeli kilit altına aldık. Onlarla birazdan ilgileneceğiz." Hepimiz bu işi bitirmeye hazırдық.

"Vaughn, arkamızı kolla." Kellan kapıya doğru ilerlerken, bu kez Starling'in hemen arkasında olduğunu söyledi. Freddie ve ben kapının iki yanına geçtik. Kimse onu yapması gerekeni yapmaktan alıkoyamazdı.

Kellan kolu test ettiğinde, belirgin bir klik sesiyle döndü.

BÖLÜM 43

OceanofPDF.com

EMERSYN

T Artık susturulmuş olan alarm hâlâ kulaklarımda çınılıyordu. Kapıdan gelen tıkırtı anormal derecede yüksek görünüyordu. Yani, neden kapı-?

Kellan aniden döndü ve duvar boyunca sesin geldiği yöne doğru yuvarlanırken beni de kaldırdı. Freddie ve Rome kapının diğer tarafındaydı ki bir çift patlama ahşabı parçaladı, uzak duvara çarptı ve alçıpandan toz yağmuru gönderdi. Tüfek tekrar ateşlendi, tahtayı daha da parçaladı ve duvardaki boyayı patlattı. Hatta Jackson Pollock'u bile yere düşürdü.

Bir tık daha. Ama ardından hiçbir şey gelmedi. Sonra bir tane daha.

"Kal," diye emretti Kellan bana. "Lütfen."

Ağırlığını kaydırırken bir kez başımı salladım. Roma kapının diğer tarafındaydı, hepimiz duvara yaslanmıştık, sonra Kellan öne doğru hafifledi.

Tıklamalar gelmeye devam etti ama başka atış olmadı.

Kel bir adım geri çekildi ve sonra ayağını zaten parçalanmış olan kapıya dayayarak tekmelemeye başladı. Tüfek tekrar tıkladı ama boştu. Rome, Kellan'ın hemen arkasında içeri giriyordu, Freddie ve ben de onu takip ediyorduk.

Freddie, sanki tetiği çekmeye devam edebilecekmiş gibi hâlâ tıkırdayan kordonu keserken, Rome silahı kavradı ve yuvasından söktü. O an ne kadar kalbim sıkışmış olsa da barutun ya da her neyse onun kokusuna neredeyse minnettar olacaktım. Keskinlik, kolonyasının ve şampuanının ipuçlarını kesip atıyordu.

Odanın neresine baksam *onu* görebiliyordum.

Duyabiliyordum. Hissedebiliyordum.

Bir ürperti içime işledi ve sıcak bir el sırtıma yerleşti. Zıplama şeklimden ya da attığım yumruktan gurur duymuyordum ama Liam bakışlarıyla beni sabit tutarken parmak eklemlerimi avucunun içine aldı. Gözlerinde anlayış parladı ve avucumu onunkiyle düzleştirene kadar elimi kavrayışını değiştirdi.

"Hey," diye fısıldadım.

"Hey," diye cevap verdi, ağzının bir köşesi yukarı kalkmıştı. Arkasından Mickey ve Jasper bana sabit bakışlar attılar. Nefesimi üfleyerek tekrar odaya döndüm. Neredeyse anında Liam'la -herhangi biriyle- temas kurmayı özledim. Çünkü bu oda çok fazla anı barındırıyordu. Çok fazla kâbus.

Bu odada çok şey kaybetmiştim.

Bakışlarımı yataktan uzaklaştırarak dolaba doğru yönelttim. Sırtımdaki sıcaklık bana yalnız olmadığımı vaat ediyordu ve cesaretimi kaybetmekten korktuğum için arkama bakmadım. Dolabın içindeki *adamın* kokusu neredeyse öğürmemeye yetecekti. Bir adımı kaçırdım ve yarı tökezledim ama Freddie'nin eli aniden benim elimdeydi.

Avucunu sıkıca kavradığımda tek kelime etmedi. Gözlerimi kapatarak daha sık nefesler almaya zorladım ve ağzımdan nefes almaya devam ettim. Biraz daha sakinleştiğimde gözlerimi açtım. Diğerleri de oradaydı ama beni dolaba kadar takip etmiyorlardı. Freddie'ye baktım, endişeli gözleriyle karşılaştım ve sonra başımla onu onayladım. Bunu yapabiliirdim.

"Ne arıyoruz, Boo-Boo?" Sözlü sopayı o kadar zarif bir şekilde aldı ki onu öpebilirdim. Ne yeri ne de zamanıydı.

"Güvenli oda," dedim, sesimin en ufak bir titreme göstermemesinden gurur duyarak. "Burası."

Liam da bizimle birlikte dolaba girdi. "Göster bana." Bu kesinlikle bir emirdi ama gözlerinde istek vardı. O kapıyı tek başıma açmamı istemiyordu. Az önce o tuhaf tüfek tuzağıyla uğraştığımızı düşünürsek, hiçbirimizin açmasını istemiyordum.

Ağzım kurumasına rağmen, "Takım elbiselerin arkasında," demeyi başardım. Dolap, kravatlardan kol düğmelerine, gömleklere, takım elbise paltolarına ve pantolonlara kadar titizlikle düzenlenmişti. Tarza, işleve ve renge göre düzenlenmişti. Hiçbir şey şansa bırakılmamıştı. Bir keresinde bir hizmetçi yanlışlıkla bir gömleği yanlış yere koymuştu.

Fuckbucket onu gözyaşlarına boğulana kadar acımasızca azarlamıştı. Sonra da sızlandığı için onu kovdu. Her şeyi izlemek zorunda kalmıştım ve işi bitip de kız odadan kaçtığında, kelimenin tam anlamıyla koşarak, bana dönüp şöyle demişti: "Asla kalitesiz bir işi ya da davranışı kabul etme Prenses. Bir kez yanlarına kâr kalmasına izin verirsen bir daha asla güvenemezsin."

Geçmişin buz gibi parmakları burada ruhumun derinliklerini kazıyor, kas ve kemiklerimi tırmıklayarak beni kanlı ve çiğ bırakıyordu. Bu odadan nefret ediyordum. Bundan nefret ediyordum.

Ev.

Ondan nefret ediyordum.

"Benim için geri çekil," diye işaret etti Liam ve ben çekilene kadar Freddie kıpırdamadı. İtiraz etseydim ya da ısrar etseydim Freddie benim için itecekti. Ama onlarla kavga etmek istemedim.

"Dikkatli ol," dedim ve Liam kanlı parmaklarını yanağıma dokundurdu. Kan ya da barut ve ter kokusu umurumda değildi. Aksine, buranın kokusunu bastırmak için daha derin bir nefes aldım. Fuckbucket'ın kolonyasında boğulmaktansa Liam'ın terinde boğulmayı tercih ederdim.

"Her zaman, Hellspawn." Bu söz beni sakinleştirdi ve Jasper etrafımı sararken kollarımı sıktı. Freddie beni kapıya doğru çekti; Kellan ve Mickey, Jasper ve Liam'ı desteklemek için dolaba doğru ilerliyordu. Rome hemen dışarıda kaldı, bakışları bizimle kapı arasında bölünmüştü.

Liam tek eliyle paltoları yana çekerek kapıyı ve tuş takımını ortaya çıkardı. Zaman ayarlı bir kilidi vardı. Bir kamera bize göz kırptı. İçeride miydi? Bodhi'yi hâlâ görmemiştik. Alt dudağımı ısırarak elimi Freddie'ninkinden ayırdım, böylece silahı iki elimle tutabilecektim. Silahı yere doğrulttum. Ama hazır olmak istiyordum.

"Kod, Sparrow?" Kellan sordu.

"Doğum günüm," dedim. Liam girdi ama rakamları reddetti. Onlara evlat edinildiğim tarihi verdim. Olmadı. Gözlerimi kapattım, safrayı yuttum, sonra tamamen farklı bir tarih verdim.

Kırmızı ışıklar yeşile döndü.

Onuncu doğum günümün ertesi gününü kullandı. Bizim "özel" günümüz.

Kapı kayarak açıldı ve Kellan ile Mickey silahlarını kuşanmış halde içeri giren ilk iki kişi oldu. Bir ses dışarı süzüldü.

Benim ağlama sesim.

"Orospu çocuğu," diye küfretti Jasper, sonra bana baktı. "Bunu görmene gerek yok, Swan."

Bu bir yalvarış olduğu kadar bir ricaydı da. Ses değişti ve derinin deriye sürünmesiyle fark edilen ses beni irkiltti. Dürüst olmak gerekirse, Kellan'ın silahını boşaltma sesi yüksekti ama çok daha hoştu ve ses tamamen kesildi.

"Burada değil ama her yerde kameraları var." Liam'ın acımasız sözleri binlerce mil öteden geliyor gibiydi ya da belki de silah sesi ve alarmin birleşiminden sonra kulaklarım o kadar ağrıyordu.

"Eğer içeride değilse," dedim yavaşça, sonra odanın kapısını gözleyen Roma'ya baktım. "Bir oda kaldı."

Tabii mülke başka bir şey eklemeydiyse. Bodhi burada olduğunu söyledi. Topuklarımın üzerinde döndüm ve kapıya doğru ilerledim, Roma ve Freddie gölgelerim gibi hareket ediyorlardı.

"Odana mı gidiyoruz?" Freddie benimle aynı hızda ilerlerken sordu. Kapının girişinde durakladık ve koridorları iki yöne doğru taradım.

"Ofisinde, odasında ya da güvenli odada değilse başka nerede olabilir bilmiyorum. Bodhi burada olduğunu söyledi. Peki Bodhi nerede?" Endişe beni delip geçti.

"Güvenli oda boş," dedi Kellan. "Kabloları bağladığımızdan emin ol. O odada hiçbir şeyin kalmasını istemiyorum."

Yere yığılmakla savaşmak arasında kaldım. O odada başka bir şey kalmasını da istemiyordum.

"Ben hallederim," dedi Lunchbox telsizden. "Birazdan yukarıda olurum. Bu bağlantıların sonuncusunun izini sürüyoruz."

"Herhangi bir hareket görüyor musun Vaughn?" Liam sesinde hayal kırıklığıyla sordu. Ben koridorda ilerlerken hemen arkamızdaydılar. Ama odanın kapısına geldiğimde donup kaldım.

Benim odam.

Reginald ve Moira ailem olduğu için, turneye çıktıktan sonra neredeyse Fuckbucket ile yaşamaya başlamıştım. Buraya sadece hafta sonları ya da tatillerde gelmek yerine, her tatilimde buradaydım. Neden onların evine gideyim ki?

Hiç orada olmadılar.

Burası benim evimdi.

Benim evim. Hapishanem. Cehennemim.

Korku içinde boğulurken, etrafımı saran adamların farkındalığı anıların karmaşasından süzüldü. Derin bir nefes çektim. Sonra bir tane daha.

"Little Bit," dedi Mickey bize ulaştığında. "Önce kapıyı açalım mı?"

Bana bunu yapmalarına izin vermemi söylemiyorlardı; bana soruyorlardı. "Başka nerede olabilir bilmiyorum..."

"Sorun yok. Onu bulacağız," dedi Milo telsizden ve beni duyabildiğini yarı yarıya unutmuştum. "Bırak çocuklar kapıyı alsın, Ivy."

Bu bir ricaydı. Silahımın kabzasını ayarlayarak, "Bir parçam hiçbirinizin o odayı görmesini istemiyor, asla" dedim. Dudaklarımı yaladım. "Ben asla

kimsenin bu evi görmesini istemedim. Kimsenin bilmesini istemedim..." Sessizdiler. Ama Vaughn sordu, "Peki ya şimdi?"

"Sadece bunun bitmesini istiyorum. Hayatımızın ve bunun geçmişte kalmasını istiyorum." Bir anda, zincirleri yerinde tutan ve beni ağırlaştıran kilit kırıldı ve zincirler serbest kaldı. Sahip olduğum ani özgürlük için, bağlarım çözülürken gerçek bir çarpışma sesi olmalıydı, ama yine de hiçbir şey yoktu.

Sadece etrafımdaki erkeklerin gözlerindeki anlayış.

"Bana uyar, Dove," dedi Vaughn. "Beyler, bütün kapıları kiralım mı? Olur mu?"

"Anlaşıldı," dedi Bones. Bu sözler Lunchbox tarafından yankılandı.

"Size doğru geliyorum," dedi Milo. "Bir tarama daha yapacağız."

Fuckbucket'in odasından sonra kapının her iki yanında pozisyon aldık ve Liam kapı kolunu çevirip iterek açtı.

İğrenç tıklamalar

yok. Silah sesi yok.

Üç saniye sonra Jasper ve Liam birlikte kapıdan içeri girdiler ve ben de hemen arkalarından onları takip ettim. Yatak odası benim yokluğumda hiç değişmemişti. Hâlâ beyaz danteller ve pembe firfırlarla süslüydü. Yatağın üzerinde oyuncak bebekler ve doldurulmuş hayvanlar vardı, sanki geri dönmemi bekliyorlardı.

Oyuncaklar raflarda sıralanmıştı, çoğu hala parlak ve yeniydi, kullanılmadıklarını gösteren toz bile yoktu. Çocuklar tüm odayı, banyoyu, dolabı aradılar ve hatta yatağın altına bakacak kadar ileri gittiler.

Gerçek bir kişilikten yoksundu. Bu odanın tasarlandığı kız rol yapıyordu. Burada yaşamış olabilirdim ama burası benim evim değildi. Burada geçirdiğim her gecenin hayaletleri etrafımda dolanıyor, bağlandıkları her yerde buz gibi izler bırakıyorlardı.

Ev.

Yatak

odaları.

Ofis.

Oturma odaları.

Eğlenceli odalar.

Bodrum katında.

Şarap-

"Bir şarap mahzeni." Bu anı, geçmişten gelen zombi ayakları üzerinde sürünüyordu. Oraya sadece birkaç kez inmiştim, ama o beni test etmek istemişti.

Biraz şarap içti ve içerken beni de yanında istedi.

Nasıl unutmuşum-?

Çünkü şarap mahzeni, ilk seferden sonra penetrasyon girişiminde bulunduğu yerlerden biriydi. Çok acımişti. Bana şarap içirdi ve sonra beni domalttı.

Kusacaktım.

Bu düşünceleri bir kenara iterek, "Bir şarap mahzeni var. Mutfaktaki uşak kilerinden giriliyor. Bodrumdan tamamen ayrı. Bunu unuttuğuma inanamıyorum..."

Alphabet, "Planlarda böyle bir şey yok," diye itiraz etti.

"Daha sonra inşa edilecek," diye önerdi Adam ve bu açık hatta sadece bizim olmadığımızı hatırlamak cesaret vericiydi. "Pek çok koleksiyoncu bunu yapar, özellikle de çok özel şişelerin peşindeyseler. Tamamen ısı kontrollü olmasını istersiniz."

"Evet, şarabını sikeyim. O boku çöpe atabiliriz," dedi Freddie. "*Onu* bulmamız gerek."

"Yapacağız," dedi Kellan. "Taramayı bitirin. Herkes gözünü dört açsın, uşağın kilerinde buluşacağız." Sonra bana baktı. "Şarap mahzeni başka bir yere açılıyor mu?"

"Sanmıyorum ama emin de değilim. Oraya gitmekten nefret ederdim ve ilk birkaç seferden sonra..." Ürpertimi tam olarak bastıramadım. "Bundan kaçındım."

Gözlerindeki anlayıştan nefret ediyordum ama başını sallayan Mickey oldu. "Jas, sopayı getir."

"Oh, evet."

Sekiz dakika sonra uşağın kilerindeydik ve kapının nerede olduğunu bulan Ezra'ydı. Neden kapıyı saklayalım ki-?

Adam onu geriye doğru çekmeden önce ilk kurşun Ezra'yı omzundan, sonra da kolundan vurdu.

BÖLÜM 44

OceanofPDF.com

EMERSYN

Mermiler birbirini takip etti ve Rome bir kolunu ortama dolayarak beni geriye doğru sürükledi, adamlar birkaç mermi boşaltırken bile odaya girdi. Ses beynimde yankılanarak uğuldamaya başladı. Adamlar ateş etmeye devam ederken Freddie beni korumak için yan tarafa geçti. Adam yaralarına baskı uygularken Ezra'nın ağır ağır tısladığı yere doğru bir bakış attım. Lainey de onlarla birlikteydi.

Silah sesleri başladığı gibi aniden sona erdi. Ani sessizlik düpedüz sinir bozucuydu. Kulaklarımdaki çınlama iki katına çıktı. Ağızların hareket ettiğini görebiliyordum ama hiç ses gelmiyordu. Mickey aniden Ezra'nın duvardan aşağı kaydığı yere doğru hareket etti ve yaralara baskı uygulamak için Adam'ın yerine geçti.

Onlara doğru adım atmaya çalıştığımda, Rome ve Freddie beni geri çektiler. Rome'un dudakları kıpırdadı ve ben başımı salladım. Kelimeler kifayetsiz kalıyordu - bekle, *bekle* diyordu. Başımı salladım ve endişeli bir bakışla Mickey'nin Ezra'yı omzuna asıp Lunchbox'ı da peşine takarak dışarı çıktığı yere baktım. Lainey gitmekle kalmak arasında kararsız görünüyordu.

Adam onun gitmesini istedi ve o sıkıntılı gözlerini bana çevirdiğinde ben de gitmesini işaret ettim. Milo'nun onu öpmesi ve ardından kapıya doğru nazikçe dürtmesi kararını vermesini sağladı. Belki sesin azlığından ya da duymanın ne kadar zor olduğundan, ama Adam'ın Milo'ya attığı karanlık bakışı ya da Milo'nun onun bakışlarını karşılama şeklini yanlış anlamak mümkün değildi. Liam aralarına girdi ve ikisi de şarap mahzeninin kapısına baktı.

Liam, Jasper ve Kellan Bones'la birlikte hareket etti. Milo ve Adam onların bir adım gerisindeydi. Ben gitmek istedim ama Rome parmağını kaldırdı.

Bekle.

Ses, olduğu gibi boğuk bir şekilde geri gelmeye başladı. Freddie'nin sesi neredeyse biplenmiş gibiydi. "Ne... lanet... bu..."

Başımı salladım, sonra Roma boştaki elimi yakaladı. İkimizin de diğer elinde silah vardı. Freddie hâlâ bıçağını taşıyordu ve sonra şarap mahzenine doğru ilerliyorduk. Barut kokusu neredeyse

Şarap ve kan kokusu. Her yerde kırık şişeler ve cesetler vardı. Evin başka hiçbir yerinde olmadığı kadar çoktu.

Mahzenin kendisi de toprak ve esinti kokuyordu. Jasper önümüzde belirdi. Kanlı sopasını baltayla değiştirmişti ve yüz ifadesi vahşiydi. Dudakları kıpırdadı ve belki iki kelimedenden birini takip edebildim ama iki kez tekrarladı ve kelimeler aklımda yer etti.

"Bir labirente çıkıyor..."

"Lanet olsun," diye yemin ettim. Orada olduğunu biliyordum. Bir keresinde bunu kısaca tartışmıştık. Bir anda etrafımdaki cesetlerin önemi azaldı. Onlar engeldi. Hedef değillerdi. Fuckbucket değil. Ezra yaralanmıştı. Kellan'ı neredeyse tüfikle vuruyordu. Sonra güvenli odadaki tüm o videolar. "Onu yakalamalıyız."

"Yapacağız," dedi Jasper ve bu boş bir söz ya da gönülsüzce verilmiş bir söz değildi. "Ama buradan çıkmanızı istiyorum. Bu kesinlikle bir tuzak. Bunu hepimiz için kurdu ve seni istiyor..."

İçimde isyan kabardı. Rome'un elini bıraktım ve Jasper'ın göğsüne dayadım.

Ağzının köşesi biraz daha yukarı kalktı. "Evet, bunu kabul edeceğini düşünmemiştim." Başını eğdi ve beni öptü, şiddetli, sıcak ve talepkâr. "Onu yakalayacağız, Firebird. Şu anda deli gibi kaçıyor ve korkuyor. Korkmasını istiyorum. Sonra da acı çekmesini istiyorum."

"O zaman gitmiş olacak," diye bitirdi Freddie ve ben bir kez başımı salladım. Bunların hepsini istiyordum. Ama onların güvende olmasını istiyordum... "Ezra?"

Mickey telsizden, "Onu buldum, Küçük Bit," dedi. "Çok fazla kan var ama başaracak. Onu kilit altına aldık."

"Gözüm onun ve Lainey'nin üzerinde," diye yatıştırdı Vaughn. "Ayrıca kameraları da araştırıyorum. Bunların hepsi bir tuzak ama üzerlerine bu kadar sert geleceğimizi tahmin edemediler. Bunu biz hallederiz."

"Hepinizi seviyorum," dedim onları da dahil etmek isteyerek. "Teşekkürler," dedi Ezra. "Ben ince-ow."

İçimden kahkahalar yükseldi. Belki histerik bir kahkaha ama kahkaha. Jasper göz kırptı ve Roma rahatlamış gibi göründü. Hâlâ bu kavganın ortasındaydık ama beni diğer her şeyden ayıran benekli ve buzlu cam önce parçalandı, sonra çatladı. Yarıkları doldurmak için içeri hücum eden tek şey ses değildi.

"Ben hazırım," dedim Jasper'a odaklanarak. Freddie ve Rome tüm bu olanlar boyunca bana destek oldular. Hepsi öyleydi ama bizim de oynamamız gereken roller vardı ve ben

bunun bitmesini istedim.

Jasper bir öpücük daha bırakmadan önce, "İşte bizim kız," dedi. "Labirenti biliyor musun?"

"Evet." Son birkaç yılda çok fazla değiştirmedikleri sürece. Aslında bir zamanlar içinde oynamıştım. O labirentin içinde başka bir dünyaya açılan bir kapı varmış, bu hayattan kaçıp başka bir hayat bulabilirmişim gibi oynamış ve öyle davranmıştım.

"Hadi gidelim..."

Jasper elindeki baltayla nişan aldı. Şu anda onda alev alev yanan bir güç vardı. Etrafındaki havayı titreştiren bir enerji. Tenimi gıdıklıyor, soğuğu kovalıyor ve kırık camların daha fazlasını kırıyordu. Bu işi bitirmeye o kadar hazırdım ki.

Fuckbucket'ın benim için istediği hayattan *kaçmıştım* ve bunu adamlarımla birlikte inşa etmeye devam etmek için sabırsızlanıyordum. Parmağımdaki yüzük rahatlatıcı bir ağırlıktı, asla kaybetmemeye kararlıydım. Yüzük değil. Onu bana veren adamları değil. Sahip olacağımız hayatı değil.

Şarap mahzeni labirentin içine doğru çıkıyordu. Şaka yapmıyorlarmış. Hemen dışında ya da bir çıkışın yakınında değildi; labirentin içindeydi. Milo, Kellan ve Liam, Adam'la birlikte bizi bekliyordu. Yüz ifadeleri eşit miktarda karanlık ve ayıktı.

"Huh," dedi Freddie yavaş bir dönüş yaparken. "Bu yolculukta bilimkurgu falan beklemiyordum."

Benden bir kahkaha kaçtı. "Bilim kurgudan çok Jane Austen'a benziyor."

"*Gurur ve Önyargı ve Zombiler* vardı," diye önerdi Jasper ve Milo bize bakmak için döndüğünde bile ona göz kırptım.

"Evet," dedim yavaşça. "Ama belki zombileri atlarız."

Jasper baltasını kaldırdı. "Bizi yakaladım."

Ve bu beni yeniden kıkırdattı. Havada bir ses dalgalandığında hala sırtıyıyordum.

"Prenses..."

O lanet isim. Liam'ın bakışları benimkilere takıldı ve gözlerinde çok fazla nefret vardı. Evet. Ben de. Ben de nefret ediyorum.

"Hayatta kaldığını gördüğüm için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam. Senin için geri döndüm-"

Gördün mü?

Bakmak için döndüm. Adamın kameralara karşı bir ilgisi vardı. Jasper onu önce buldu ve baltayı kamerayı saklayan yansıtıcı kubbeye sapladı. Tam binaya yaslanmıştı. Önce bir kıvılcım çıktı, sonra güç kesilince bir vınlama sesi çıkardı.

Liam elini bana doğru uzatırken bile, "Onun oyunlarından gerçekten bıktım," dedi. Avucumu onunkine kaydırduğımda beni nazıkçe kendine çekti ve arayan gözlerle beni inceledi. Aradığı şeyi bulmuş olmalıydı çünkü başını eğdi ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

"Çek şu lanet ellerini onun üzerinden..." Fuckbucket'ın sesi kesinlikle delirmiş gibiydi. Biri beni öperken duymak istediğim bir ses değildi ama Liam'ın kıkırdaması alaycıydı ve dilinin ilk hareketiyle ağzımı ona açtım. "Çek ellerini-"

Bir silah sesi duyuldu ve bizi kalkan görevi görecekmış gibi yeşilliklere doğru iten Liam'a karşı sarsıldım.

"Kim ateş ediyor?" Kellan sordu ama sadece "*değil*" *korosuyla* karşılaştı.

"Bodhi mi?" Umut ederek sordum.

"Belki," dedi Milo bana bir göz atmadan önce. Hepimizin üzerine farklı şekillerde kan sıçramıştı.

"Gidelim," dedi Kellan. "Ne tarafa, Sparrow?"

"Merkezde mi, dışarıda mı?" Nerede olduğumuzu inceledim. Buraya birkaç kez gelmişim ama evin içinde böyle gizli bir giriş ya da çıkış olduğunu bilemezdim. Bodrum, kayaların arasından yukarı tırmanıyordu. Labirentin ortasında küçük bir bahçe gibi görünüyordu. Bahçıvanlar burayı kesinlikle özenli tutmuşlardı.

Çocuklar birbirlerine baktılar, sözsüz bir tartışmaydı bu. "Merkez," dedi Kellan. "Bütün bunlar seni içine çekmek için bir tuzaktı."

"Öyleyse tuzağı kuralım." Milo başıyla onayladı. Beni şaşırtan bir şekilde Adam da aynı fikirdeymiş gibi göründü ve Jasper baltasını savurdu.

"Tam arkamda, Hellspawn, bir elin sırtımda. Roma mı?"

"Onu yakaladım." Ben kendi elimi Liam'inkine bastırırken Rome'un eli sırtıma yerleşti.

"Sola," dedim ve sesimi alçalttım. Bu noktada saklanmak için bir neden yoktu; bir çığlık havayı yarıdı.

Sonra bir tane daha.

Hıçkırıklı bir nota taşıyan üçüncüsü beni ürküttü. Nereye gittiğimize odaklanmaya çalıştım. Fuckbucket'ın iğrenç bebek konuşması beni yatıştırmaya çalışıyordu. Ve sonra beni yalvarttığı bir diğeri.

Evet, burası benim kişisel korku evimdi. Ama bir ayağımı diğerinin önüne koymaya devam ettim.

"Çok güzeldin," dedi Fuckbucket. "Mükemmellik. Biliyor musun, geri dönmek istersen seni affederim..."

Neredeyse merkeze varmıştık. Köşeyi dönüp Bodhi'yi bulana kadar yolu hatırlayabilmem beni cesaretlendirdi. Yüzüstü yatıyordu ve sırtını koyu bir leke kaplamıştı. Kalbim boğazımda, başını çevirdiğinde ilerlemeye başladım. Başını sallamak yerine bir eliyle doğuyu işaret etti.

"Lanet olsun," diye küfretti Liam, iki kurşun yeleşine isabet edip sendeleyerek geri çekilirken. Bu onu bana çarptı ve Rome'la birlikte onu ateş hattının dışına sürüklerken düşmesini engellemek için mücadele ettim. Daha fazla mermi uçtu.

Kellan, Milo ve Adam silahlarını çekip ateş ederek dışarı çıktılar. Liam nefesini tutmaya çalışırken Jasper Liam'ın yeleşini kontrol etmek için harekete geçti. "Lanet olsun, katır gibi tekmeliyor," diye yemin etti Liam.

"Bodhi'ye gidiyorum," dedi Freddie ve ben de onu takip edecektim ama Jasper çoktan onunla birlikteydi. Bir dakika sonra Bodhi'yi geri getirmişlerdi ve gömleği kanla ıslanmıştı. Bana hafifçe sırtıttı ve başparmağıyla onayladı.

"Hey, PPG. Neredeyse onu yakalıyordum." "İyi misin?"

"Yaşayacağım." Bir elini göğsüne götürdü. "Ölmek için çok fazla acıyor."

"Doktor," dedi Jasper. "Sizin için bir yaralımız daha var."

Bodhi, "Beni sonra çağır," dedi. "Git o pisliği öldür."

"İyi olacağına emin misin?" Çok fazla kan vardı. "İyi olacağım." Bodhi yüzünü buruşturdu. "Koca adamı görmedim, benim hatam."

Dürtüyle yanağına bir öpücük kondurdum. "Bırak Bones seni Mickey'ye götürsün..." Adama baktım. Bize yakın duruyordu. "Nasıl geri döneceğimizi biliyor musun?"

Bones başıyla onayladı. "Ben size yetişirim çocuklar," dedi ve itiraz eden Bodhi'yi kucağına alıp gittiler.

O zaman sadece biz vardık.

Liam'ın ayakları yere sağlam basmıyordu ama biz kalkmış Milo, Adam ve Kellan'ın gittiği yeri takip ediyorduk. Silah sesleri kesildi. Yakalamak için üç tur attıktan sonra nereye gittiğimizi biliyordum...

Tüm nem ağzımı terk etti.

"Çardak," dedim. "Bu tarafta." Özel bir kız için özel bir yer. Bunu unutmuştum çünkü labirent benim için en son o zaman oyun yeri olmuştu. "Başka bir yol daha var."

Eğer bir tuzağa düşeceksek, geçmişin beni boğmaya çalışmasına izin veremezdim. Onun yaptığı da buydu. Beni yıkmak istiyordu.

Artık yok.

"Bu taraftan," dedim geri dönerken. Çocuklar bunu sorgulamadılar, sadece benimle birlikte hareket ettiler. Kellan ve Milo, rehberliği ben yapıyor olsam bile önden gitmekte ısrar ediyorlardı. Hava nemli ve iğrenç görünüyordu. Çardağın yanında hanımeli vardı. Arıları her zaman çekerti. Koku tatlıydı ama çok ağırdı.

Çardağa vardığımızda Fuckbucket'ı onlardan önce fark ettim ama dikkatimi çeken Fuckbucket değildi.

Vaughn'du.

Kanlı.

Çürük.

İki kişi tarafından tutuluyor ve kafasına silah dayanıyor.

BÖLÜM 45

OceanofPDF.com

EMERSYN

A Dam, Kellan ve Milo silahlarını doğrultmuşlardı. Jasper ve Liam da onlara katıldı. Fuckbucket'ın yanında iki adam dışında dört adam daha vardı.

Vaughn'u tutuyordu. Vaughn'un yüzündeki morluklar beni sinirlendirdi.

"Görünüşe göre bir çıkmazdayız Prensces," dedi Fuckbucket. "Onlardan biri benim elimde. Sen de onların elinde. Bana geri dönersen onu alabilirler."

Freddie bıçağı elinde dengede tutarak, "Sen gerçekten de lanet olası bir kaçıksın," dedi.

"Ne olacak Prensces?" Freddie'yi tamamen görmezden geliyordu ve ben Vaughn'a odaklandım. Başı eğikti. Gerçekten iyi miydi? Onu sadece bir rol oynamak için mi dik tutuyorlardı? Onunla daha yeni konuşmuştuk, Alfabe neredeydi?

Milo soğuk bir sesle, "Seninle hiçbir yere gitmiyor," dedi. "Ona bir daha asla dokunmayacaksın."

"Yani bu onlar için o kadar önemli değil mi?" Fuckbucket tahmin yürüttü. "Çok yazık Prensces. Araştırmalarım bana o güzel cildinizi en çok bozanın o olduğunu söyledi..."

"Neden çeneni kapatmıyorsun?" diye sordum. Onun deli olduğunu hiç düşünmemiştim. Ama... "Gerçekten beni görmek istiyorsan... o zaman seni görebileceğim bir yere gel." Çünkü oradaydı ama yanındaki adamlar görüş alanımı kapatmıştı.

"Beni görmek istiyor musun?" Sesine sinen umut tüylerimi diken diken etti. "Beni özlediğini biliyordum."

"Dışarı çıkarsan seni özleyemem..." Bir elimi Kellan'ın sırtına dayadım. Liam ve Jasper iki yanımda çerçevelenmişlerdi. Beni görmesine izin vermiyorlardı ve ben onu gerçekten görmek istemiyordum.

"Buraya gel Prensces," dedi Fuckbucket. "Sadece bana gelmen gerekiyor. Zamanını birlikte geçirdiğin o suçlulara güvenmiyorum. Evimizin büyük bir bölümünü yok ettiler, yıkımı gördün mü? Hiç saygı yok. Hiç saygı yok. O yüzden buraya gel Prensces. Bunu aramızda halledelim."

"Tamamen hayal görüyor," diye mırıldandı Liam.

"Belki, ama Vaughn var." Vaughn. Değildi. Lanet olsun. Hareket etmiyordu.

"Oraya gitmiyorsun, Ivy." Milo dişlerini sıkarak konuştu. "Prenses mi?"

Bu isimden çok nefret ediyordum. "Benimle yarı yolda buluşur musun?"

Seslendim.

"Ne yapıyorsun, Sparrow?" Kellan'ın sesinde belirgin bir keskinlik vardı. Jasper, "Dinlemiyorum," diye karşılık verdi.

"Onun bir planı var," dedi Rome. "Onu rahat bırak." Onu öpebilirdim. Ama baktığım Freddie'ydi. Freddie ve bıçağı.

Kaşlarını kaldırdı ve bana bakmadan önce kılıcına baktı. Dikkatle çevirdi ve kabzası dışarıda olacak şekilde bana uzattı. Bıçağı karşılık silahımı verdim.

Kellan göz ucuyla bana bir bakış attı. "Sparrow..." "Bunu yapabilirim. Vaughn'a ihtiyacımız var." Ona ihtiyacım vardı.

Bu fikrin yarattığı safrayı yutkunarak, "Bradley Amca?" dedim.

"Bekliyorum," dedi. "Hadi ama, Prenses. İncitmeyeceğimi biliyorsun Sen. Gel buraya, konuşalım."

Beni incitmez mi? Evet.

"Eğer oraya gelirim, arkadaşlarının gitmesine izin vermelisin." Araya mesafe koymak zorundaydım. "Yoksa oraya gitmeme izin vermezler..."

"Seni işbirliğine zorladıklarını biliyordum." Fuckbucket'ın sesi güçlendi. "Yeğenimi görmeme izin verin, *şimdi*."

"Hellspawn... eğer yaralanırsan, kıcını tekmelerim," diye homurdandı Liam, sonunda ilerlememe izin vermek için yer değiştirirken. Hâlâ kurşun geçirmez yeleğimi giyiyordum ama beni başka bir yerden vururlarsa bu hiçbir işe yaramayacaktı.

"Sözler, sözler," diye takıldım, sesimi alçaltarak onunla Jasper'ın arasına girdim. Vaughn hâlâ hareket etmiyordu. Zaten Fuckbucket'ı öldürmek istiyordum. Onu pek çok nedenden ötürü öldürmek istiyordum ama Vaughn'u kaybedemezdim.

Reddettim.

Neden kafasını kaldırmadı? Onların ötesindeki hareket Fuckbucket'ın nerede olduğunu ele veriyordu. Korkunç görünüyordu. Gözlerinin altında koyu gölgeler vardı. Normalde iyi taranmış saçları yağlı ve dağınıktı. Ceketini kaybetmişti ve kolları kıvrılmıştı. Onunla ilgili her şey kötüydü.

Onu gördüğümde midem bulandı. Sadece birkaç hafta önce yüzümü kavrayıp morartmış olması önemli değildi.

ona geri döndüm. Sonra onlara beni gömmelerini söyledi.

"Hadi Prenses, gelmeye devam et." Sanki bana dokunmasını istiyormuşum gibi elini bana doğru uzattı. İlerlemeye başlarken çocuklara dönüp bakmaya cesaret edemedim. Amcama değil, Vaughn'a doğru ilerledim. Çardağın içindeydiler. İki giriş vardı.

Önümüzdeki ve arkamızdaki. Bu yüzden yavaş hareket ettim. Vaughn'dan bir işarete ihtiyacım vardı. Herhangi bir işarete. Hadi... Basamaklara yaklaştıkça gözlerim yanıyordu. Fuckbucket'ın yanındaki adamlar pek dost canlısı görünmüyordu. Neyse ki hiçbiri az önceki korkunç adam gibi görünmüyordu.

"Onu duyduğun," dedi Kellan duygudan o kadar yoksun bir sesle ki tüylerim diken diken oldu. "Vaughn'u bize ver, hemen."

"Yoksa onu vururum," dedi Jasper; bir zamanlar beni dehşete düşüren o sert sesteki bu.

"Orada kal," diye emretti Liam. "O bize doğru gelene kadar bir adım daha atma..."

Fuckbucket'ın adamları ikiye ayrılmıştı. Herkes diğerine silah doğrultmuştu ve ben de tam ortadaydım. Kıpırdamadan durdum, bir adım daha atmama emrine itaat ettim. Bu bir kumardı.

Kumar oynuyordum.

Kumar oynamama izin veriyorlardı, daha da ötesi beni *destekliyorlardı*. Daha önce ölmeme izin verdiğini düşünürsek, bu zaten bir riskti. Beni gerçekten tekrar öldürmeye çalışacak mıydı? Hiçbir fikrim yoktu.

Vaughn'un göğsü hareket etti. Onu nasıl tuttuklarını anlamak zordu ama göğsü inip kalkıyordu.

Yaşıyordu.

Rahatlama içimde kanatlandı.

"Bradley Amca?" Sesimdeki gergin tınıları taklit etmek zor olmadı.

Hala Vaughn vardı ve ben hala buradaydım.

"Bırakın onu," diye emretti Fuckbucket aceleyle ilerlerken. Aynı anda birkaç şey oldu. Fuckbucket korumalarını itti ve kolumu yakaladı. Beni kucaklayacakmış gibi kendine doğru çekerken içimi bir tiksinti kapladı. Aynı anda Vaughn'u tutan adamlar onu merdivenlere doğru ittiler; adamların bana ulaşmasını engellemek için onu kullanacaklardı.

Ama onu ittiklerinde Vaughn başını kaldırdı ve adamlardan birini öne doğru çekip yerden kaldırdı, sonra da kafasını çardağın çatısına çarptı. Bağışmalar etrafa dağıldı

bir silah patladı ve sonra bir tane daha. Fuckbucket beni ona doğru sürükledi ve merdivenlerden geri çekilmeye çalışırken cebimdeki bıçağı kavradım.

"Hadi, Prens..." Ama fazla uzağa gidemedi. Freddie ve Roma oradaydı.

Bir bedenın düşme sesi ve ardından basamaklardan yuvarlanarak bacaklarımızın arkasına çarpması beni yarım adım tökezletti ama Fuckbucket adamlara bakarken silahını kaburgalarımaya dayadı. Arkamızdaki hareket Milo ve Kellan'ı çardağın içinde görmek için sarsılmasına neden oldu. Liam başka bir yönden geldi ve döndüğümüzde Jasper oradaydı.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi Kellan. "Bırak onu." Fuckbucket silahını kaldırdı ve bu kez tam Roma'ya doğrulttu.

Vaughn'un parmaklığa doğru ilerlediğini ve parmaklığı tuttuğunu görmek için döndüm. Hâlâ kanıyordu ve hırpalanmıştı ama çenesini bana doğru kaldırdı.

"Baş yukarı," dedi sert bir sesle. "Kanatlar dışarı." Anlaştık.

Bıçağı tam Fuckbucket'ın bacağına sapladım. Bu açıdan vurabileceğim en yakın şeydi ve dikkati her yerdeydi. Zaten çok iyi hareket edemiyordu ve Freddie'nin bıçağı derinlere kaydı. O çığlık atarken bıçağı döndürdüm ama çoktan yere yığılmıştı ve Liam ile Jasper da oradaydı. Bir dakika önce Fuckbucket bana dokunuyordu, sonra her biri bir kolunu kırarken çığlık attı.

Ses şiddetli bir skor gibiydi. Milo ayağını Fuckbucket'ın sakat dizine -kırdığım dizine- vurdu ve adam bir çığlık daha attı. Sendeleyerek Freddie'ye çarptım. Elim kan içindeydi ve tam Kellan diğer dizini -iyi olanını- kırdığı sırada döndüm.

"Vaughn?" Kellan sordu ve o da başını salladı.

"Ben iyiyim. Bu Dove'un çağrısı."

Freddie kanla kaplı elimi sıkarak, "Katılıyorum," dedi. "Bu Boo- Boo'nun kararı."

Bana baktılar. Fuckbucket çığlık atıyordu.

Bana baktığında ona "Şşşt," dedim. "Hoşuna gittiğini biliyorum."

Gözleri büyüdü. "Prens-" Gerçekten bana yalvarıyor muydu? "Bu lanet isimden nefret ediyorum."

Çok fazla acı.

Çok fazla acı.

Çok fazla yıkım. Onun ahlaksızlıkları yüzünden kaç kişi ölmüştü?

"Burayı yakıp yıkacağız, değil mi?" Milo'ya baktım, sonra yaklaşmamış olan Adam'a, ama yüzünde vahşi bir memnuniyet vardı, sonra Liam ve Jasper'a. Gözlerindeki nefret canlı bir şeydi, Roma'nın gözlerindeki gerçek öfke ve Freddie'nin gözlerindeki hiddet de öyle.

Sadece Kellan'ın gözleri soğuk görünüyordu ama öfkesini olduğundan başka bir şey sanmadım. "Gitmesini mi istiyorsun, Sparrow?"

"Evet."

Fuckbucket'a baktılar.

"Mickey de kendi payına düşeni hak ediyor..."

Mickey telsizden "Aletini uçur," dedi. "Yaralıları tedavi ediyorum."

"Bunu yapabilirim," dedi Kellan tüfeğindeki doluluğu kontrol ederken. Bana son bir kez baktı ve ben de Fuckbucket'tan uzaklaştım. Freddie'nin elini sıktım.

"Bıçağını unutma... Bırakmak istememiştim." Freddie sırttı. "İyi iş çıkardın, Boo-Boo."

Vaughn'a doğru yöneldim ama Milo ve Kellan'ın yanında durdum. "Eğer onun canını acıtmanız gerekiyorsa, hayır demem."

"Hepsini yakıp kül et Ivy," dedi Milo. "Her lanet parçasını."

Fuckbucket'a bakmadım. Bir daha bakmadım. O geçmişte kaldı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım ve Vaughn'un kollarını açtığı yere doğru merdivenlerden çıkmadan önce pazusunu kavradım. Ona doğru eğilerek gözlerimi kapattım. Çünkü Fuckbucket aslında yalvarıyor, hakaretler savuruyor, taleplerde bulunuyor ve ardından pompalı tüfek patlaması sözlerini bastırıp çığlık atmasına neden olmadan önce düpedüz yalvarıyordu.

Hala bitirmemişlerdi.

Yine de gitmedim.

Ben olsam yapmazdım.

Öldüğünü bilmek istedim.

Vaughn bana sarıldı ve adamlarım, kardeşim ve arkadaşım Fuckbucket'ı hiç var olmamış gibi sildiler.

Benim için Bradley Sharpe'ı sonsuza dek bitirmek için yeterliydi.

BÖLÜM 46

OceanofPDF.com

LIAM

"H tamamen hayal ürünü." Ona her "prenseler" dediğinde öfkemi daha da artırıyordu. Bu isimden *nefret ederdi*. Bu isimden nefret ederdi. Ona birkaç kez *prenseler* diye hitap etmem zihnimde derin izler bıraktı. Bana daha sert vurmalıydı.

"Belki," diye fısıldadı. "Ama Vaughn onun elinde." Sözlerindeki acı ruhumda bir çürük bıraktı. Birçok şey doğru gitmişti. Ve birçoğu da yanlış. Vaughn için Hellspawn'ı takas etmek bence başlangıç değildi. Ama Vaughn'un hayatını bizimkiyle takas etmek?

Evet. Olmuyor.

Milo dişlerini sıkarak, "Oraya gitmiyorsun, Ivy," dedi. Onun için üzüldüm. Kahretsin, onun için çok üzüldüm. Onu buradan göndermek istedim. Roma'ya tek kelime ederse onu alıp gidebilirdi. Belki de.

Ama aynam onu benden daha fazla zincire vuramazdı.

"Prenseler?"

Siktir git. Kelimeleri yutmak zorunda kaldım. Yanında altı adam vardı. Hepsi tepeden tırnağa silahlıydı. Beşinin silahı üzerimizdeydi, altıncısının silahı Vaughn'un kafasındaydı.

"Benimle yarı yolda buluşur musun?" Hellspawn aradı ve ruhum battı. Yapma bunu. -Anladım. *Ne* yaptığını anlıyordum. Ama o bok çuvalının yanına gitmek isteyeceği son şeydi. Vaughn'dan ayrılmak pazarlığa açık değildi.

Sikeyim.

"Ne yapıyorsun, Sparrow?" Kellan hiç mutlu değildi.

"Dinlemiyorum," diye mırıldandı Jasper.

"Onun bir planı var," dedi aynamın ona olan mutlak inancı her kelimesinde çınlıyordu. Ona inanın. Onu koruyun. Onu özgür bırak. Söylemediği her şeyi duydum. "Onu rahat bırak." Buna ihtiyacı vardı.

Benden.

Ondan.

Bizden.

"Sparrow..."

"Bunu yapabilirim. Vaughn'a ihtiyacımız var."

Lanet olsun, *ona* ihtiyacım vardı.

"Bradley Amca?" İğrenme, öfke ve acı bu birkaç hecede birbirine karıştı.

"Bekliyorum," diye seslendi bok çuvalı. "Hadi Prens. Sana zarar vermeyeceğimi biliyorsun. Gel buraya, konuşalım."

Ona *zarar vermez* mi? Evet, hayalperestlik bunu karşılamadı.

"Eğer oraya gelirim, arkadaşlarının gitmesine izin vermelisin." Sesindeki mesafe kesilebilirdi, diye düşündüm. Kesebilirdi. Duygusal boşanma, sevdiğimiz canlı kadını uzaktan bile yansıtmıyordu. Bir rol oynuyordu. *Ona güvenin*. Roma'nın bakışlarının beni delip geçtiğini *hissedebiliyordum*. "Ya da oraya gitmeme izin vermezler..."

Ya da yapmazlar, anladım. O rolü oynamamızı istedi.

"Seni işbirliğine zorladıklarını biliyordum." Orosu çocuğunun sesi çok memnun ve kibirliydi. "Yeğenimi göreyim, *şimdi*."

Rolümü oynadım. Bunu onun için yapabilirdim ama bir şeyi anlaması gerekiyordu. "Hellspawn... eğer yaralanırsan, kışını tekmelerim," diye homurdandım, duruşumu değiştirerek bana daha yakın geçmesini sağladım. Bir kol mesafesinde olmasını istiyordum.

"Vaatler, vaatler," diye alçak sesle alay ederek aletime sarıldı ve bir vuruş yaptı. Evet, kışı parlayana kadar ona şaplak atacaktım ve sonra zevkten gözleri görmeyene kadar onu becerecektim. İşte bu oluyordu.

Lanet olası bir randevuydu.

Yavaş ve kararlı adımlarla ilerledi. Her ne kadar onu izlemek istesem de gözlerimi hedefimden ayırmadım. Hareket, bunca acının mimarı olan adamı ortaya çıkardı. Olduğu bok parçası gibi görünüyordu. Birisi uçurumun kenarına itilmişti.

Parasını almıştık. Onu zengin arkadaşlarından soyutladık. Onu saklanmaya ittik. Onu köşeye sıkıştırdık. Bununla iyi başa çıkamıyordu. Hem de çok. Lanet olsun. Kötü.

Birkaç ay boyunca, hayatı boyunca ona yaptıklarını biz de ona yapıyorduk. Çok daha uzun süre acı çekmeyi hak ediyordu.

Sonsuzluk yeterli olmazdı.

"Hadi Prens, gelmeye devam et." Ona elini uzattı ama Prens doğrudan ona gitmedi. Aferin kızına. Çardağa çıkan iki basamağın yanında yavaşladı.

"Onu duydun," dedi Kellan buz gibi bir sesle. Silahını ona doğrultmak için hedefini değiştirdi. Bu hepimiz için bir nefretti. Onun için Kellan'a güvenmiştim.

Hayatını. Onun hayatı konusunda *bize* güvenmiştim. Başka biri ona silah doğrultursa lanet kafalarını uçururdum. "Vaughn'u bize ver, hemen."

"Yoksa onu vururum," dedi Jasper sert bir sesle. Evet. Bunu hissettim kardeşim.

"Orada kal," diye emrettim. Zaten çok yakındaydı. "O bize doğru gelene kadar bir adım daha atma..."

Bu oyundan nefret ettim. Akıllıca bir oyundu. Hasta ruhlu herifin egosunu tatmin ediyordu ve zaten çok zor durumdaydı. Bu hoşuma gitmesi gerektiği anlamına gelmiyordu ve o da onlarla bizim aramızdaydı.

"Bradley Amca?" Onunla işbirliği yapmasını isterken sesinde o küçük kızın en ufak bir izi vardı. Yardım etmesini. Vaughn'un serbest bırakılması için pes etmesini.

I. Nefret ettim. Nefret ettim. Sesinden. Onu gömmek istediğim tabuta bir çivi daha ekliyordu.

Sharpe aniden, "Bırak onu," diye emrederek adamlarını itti ve onu yakaladı. Parmaklarını kızın koluna geçirdiği anda kafasına bir kurşun sıkma dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım. Tüm tablo yavaşlamış gibiydi. Muhafızlar Vaughn'u ileri doğru ittiler. Gevşek ve kendinden geçmiş bir haldeyken kafasını yukarı doğru kaldırdı. Bizi Hellspawn'dan ayırmak için onu ateş alanına doğru iterken bile.

Vaughn üzerindeki muhafızlardan birini öne doğru çekip onu yerden kaldırarak çardağın çatısına çarptırırken bir adım attım ve harekete geçtim bile. İri adam pek çok açıdan aramızdaki en nazik kişiydi ama bunun onu *zayıf* kıldığını düşünmek hataydı. Arkasındaki adam Vaughn'a doğru bir silah salladı ama Jasper, Milo ile aynı anda ateş etti.

Bu mesafeden, kurşunlar kafasının arkasını kopardı. Bir sonraki kurşunu ona doğru sıktım. Vaughn kurtulmuştu; şimdi onu destekliyorduk. Etrafımda silahlar patladı. Bir kurşunun ısıklık çalarak yanımdan geçtiğine yemin edebilirim ama hiçbirimize isabet etmedi, o yüzden umursamadım. Göğsüm yeleğimin aldığı darbelerden dolayı ağrıyordu. Son muhafız da öldüğünde, sadece biz ve Bradley Sharpe kalmıştık.

Ve hala ona *dokunuyordu*.

VAUGHN

Her yerim acıyordu. Yanlarım. Göğsüm. Kollarım. Ruhum. Şoklanmak, tekrarlanmadan yaşayabileceğim bir deneyimdi. Onlar beni indirmeden önce iki tanesini öldürmüştüm. Benim aptallığım. Alfabe başka bir erişim noktasına yöneldiğinde kendimi kameralara bakmaya kaptırmıştım. Güvenli odanın yayınlarının nerede olduğunu bulmamız gerekiyordu.

Açıkkçası, ikimiz de hepsini bulduğumuzu düşünmüyorduk. Düz bir dövüşte, beşe bir mi? Şansımı seviyordum. Ama ağır silahları vardı ve beni o pislige götürüyorlardı. Şansımı denemek istedim. Hepimiz için istiyordum. Yine de beni yeterince yaklaştırmadılar ve sonra adamlar Dove ile birlikte oradaydı.

Kendini benimle takas etmek için harekete geçtiğinde, kendimi beklemeye zorladım. Onun daha yakın olmasını bekledim. Odaklarını kaybetmelerini bekledim, sadece bir kez. Eğer o silah kafamdan çıkarsa, her şey biterdi.

O anda adamı öyle sert bir şekilde çatıya çarptım ki, kafasına ne kadar sert vurursam vurayım boynunun çatırtısı bana öldüğünü haber verdi. Etrafımdan silahlar ateşlendi. Bir merminin sıcak yumruğunun bana çarpmasını bekliyordum ama olmadı. Kardeşlerim benim arkamı kolladı ve biz de onun arkasını kolladık.

"Hadi, Prenses..."

Hay sikeyim. Hayır.

Hareket ediyordum, yavaşım ve her yerim ağrıyordu. Bacaklarım. Kollarım. Başım uğulduyordu. Ama onunla birlikte yürüyüp gidemedi. Onun yüzünden yeterince acı çekmişti.

Bir parça daha zarar veremedi. Asla.

Milo onlarla aramızdaki son muhafızı vururken Freddie ve Rome onu engelledi. Ceset merdivenlerden aşağı yuvarlandı ve neredeyse onları yere seriyordu. Piçin bir silahı vardı ve onu kendine çekip silahı kaburgalarına sokmakta tereddüt etmedi. Jasper ve Liam çardağın etrafında dönerken Milo ve Kellan beni çerçeveledi.

Onunla birlikte gitmiyordu.

Böyle bir şey olmayacaktı.

Kellan, "Hiçbir yere gitmiyorsun," diye onu bilgilendirdi. "Bırak onu gitsin."

Çardağın parmaklıklarına doğru ilerledim ve dik durmak için parmaklıklara tutundum. Pislik herif silahı Roma'ya doğrultmuştu ama bu onu pek de korkutmuşa benzemiyordu. Dove bana bakmak için başını çevirdiğinde çenemi kaldırdım.

"Baş yukarı," diye hatırlattım ona. "Kanatlar dışarı."

Bana diktiği kahverengi gözlerindeki kıvılcım ruhumun ihtiyacı olan merhemdi. Bana yardım etmek için kendini aslanın ağzına soktu ama dişsiz değildi. Hayır, güvercinim bir savaşçıydı, sonra elini hareket ettirdi ve o orospu çocuğuna bir bıçak sapladı.

Ona vurdum ve büküdüm. Kana susamış bir şekilde kıkırdamama engel olamadım. O bizim kızımızdı. Çığlık attı, acıdan sesi çatlıyordu.

Çocuklar hareket etti. Jasper ve Liam kollarını onunkilere bağladılar ve Jasper sol kolunu bir yöne, Liam da sağ kolunu diğer yöne bükürken onu Dove'dan uzaklaştırdılar. Bir çeşit bükülmüş lades kemiği gibi. Kemiklerinin çatırdaması çok ilkel bir düzeyde tatmin ediciydi. Tıpkı acı çığlıkları gibi.

Onu yere bıraktıkları anda Milo ayağını adamın tercih ettiğı dizine vurdu. Daha etli bir çıtırtı çıkardı ve acı dolu çığlıkların sesi ve tonu yükseldi.

Kellan, Milo'nun bir adım arkasındaydı ve diğer dizine de benzer şekilde şiddetli bir darbe indirdi. Adam hiçbir yere gitmiyordu. Kendisi için imzaladığı ölüm fermanının zamanı çoktan gelmişti.

"Vaughn?" Kellan beni partiye davet etti ama ben başımı salladım. Adamın bize yaptıkları için ölmesi gerekiyordu. Ona yaptıkları yüzünden acı çekmeyi kesinlikle hak ediyordu. Ama adaletin yerini bulmasını sağlayacaklarından emindim.

Bu benim için yeterliydi.

Başka bir şey var mı? "Ben iyiyim. Bu Dove'un çağrısı."

"Anlaştık," dedi Freddie, eli hızla onun elinin üzerindeydi. Küçük serseriyle çok gurur duyuyordum. Ona gittikçe daha fazla uzanıyordu. Teması kabul ediyor, bunu istiyordu. "Bu Boo-Boo'nun kararı."

Kararlılığımda yalnız değildim. Herkes ona baktı ve o da yerde çığlık atan adama baktı.

"Şşşt," dedi şimdiye kadarki en umursamaz, en kayıtsız sesiyle. "Hoşuna gittiğini biliyorum."

"Prenses-" Belki de dilini kesmeliyiz.

"Bu lanet isimden nefret ediyorum." Tüm hayatı bu cümlede özetlenmiş gibiydi. Çektiği acılar. Ona yaşattığı cehennem. Ondan söküp aldığı masumiyet.

O kadar çok kişiyi öldürmüştü ki. Onu çok kötü incitti.

Üzerine yağdırabileceğimiz tüm acıyı hak ediyordu.

"Burayı yakıp yıkacağız, değil mi?"

Soruyu sorduğu anda cevabı biliyordum. Hepimiz biliyorduk. Eğer gitmesini istiyorsa, evet, yakıp yıkacaktık.

Hepsini yak.

OceanofPDF.com

JASPER

Birkaç saniyeliğine nasıl nefes alacağımı unutmuştum. Buraya gelmek için acımasızca mücadele etmiştim. Çok fazla acele edip bekledik. Bize ekmek kırıntıları bırakmışlar, tuzaklarla ve pusularla yolumuzu kesmeye çalışmışlardı. Sonra kasetler... ses ve gördüğümüz görüntü arasında midemi bulandırdı. Ondan zaten nefret etmiyor olsaydım, bu beni o anda cinayete sürüklerdi.

Babam tacizciydi. Julius King ya da Jeff Hardigan ya da adı her neyse, kesinlikle çıkarıcı bir pislik olarak nitelendiriliyordu. Bu adam mı?

O bir canavardı. Saf ve basit. Daha önce ondan nefret ettiğimi sanıyordum.

Ama onun elini kızıdan ayırma ve lanet olası kolunu kırma şansı beni çok ilkel bir tatminle doldurdu. Onu parçalara ayırmak istedim. Hayattayken onu parçalara ayırmak. Kolunu kırarken bileğini büküm ve çatlattım. Sonra iyi bir önlem için iki parmağını kopardım. Ona dokunduğu her şeyi koparmak istiyordum.

"Gitmesini mi istiyorsun, Sparrow?" Kellan cevabı biliyordu. Hepimiz cevabı biliyorduk. Ama bu onun seçimi olmalıydı. Hayat onun pek çok seçeneğini elinden almıştı, beleşçi babasıyla başlayıp bu piçle biten.

"Evet."

Sharpe'in gözlerinden şok dalgaları geçti. Gerçekten de onun kendisini savunacağını mı düşünmüştü? Hayalperestlik bunu karşılamıyordu.

"Mickey de kendi payına düşeni hak ediyor..." Bu yumuşak hatırlatma içinde çok fazla hüznü taşıyordu. Evet, Doc bunu hak etmişti. Liam da öyle. Vaughn da öyle. Ama bu onun kötü adamıydı, sadece yatağının altında değil, içinde de gizlenen canavardı.

"Aletini uçur," dedi Doktor, sesi pragmatik ve açıktı. "Ben yaralıları tedavi ediyorum."

O bizim Vandal'ımızdı.

"Bunu yapabilirim," dedi Kellan tüfeğindeki doluluğu kontrol ederken. Bu atış onu iğdiş ettikten sonra pislik hızla kan kaybından ölebilirdi. Ona acı çektirmek için istediğim kadar zamanımız olmayacaktı. Reginald Sharpe'a çektirdiğimiz gibi acı çektirmek.

Yine de Reggie Boy onu evlat edinmişti ve babası olması gerekiyordu. Bu acıyı hak etmişti. Ama kuğum bunu izlemek istememişti. Arlington'a acı çektirdiğimiz fikri her ne kadar hoşuna gitse de, bu adam? Bu adam hayatı boyunca peşini bırakmamıştı. Özgürlük istiyordu.

Bu bölüm için kalmak ya da izlemek zorunda değildi.

Yapmak istemediği hiçbir şeyi yapmak zorunda değildi.

"Bıçağını unutma... Bırakmak istememiştin," dedi elini sımsıkı tutan Freddie'ye.

Freddie sırtıttı. "İyi iş çıkardın, Boo-Boo." İyi olmaktan fazlasını yaptı. Kız uzaklaşırken onu serbest bıraktı. Etrafımızdan dolaştı, yakında yerde yatacak olan cesede doğru tek bir adım bile atmadı.

Kardeşine ve Kellan'a ulaştığında, "Eğer onun canını acıtmanız gerekiyorsa, hayır demem," dedi.

"Hepsini yakıp kül et Ivy," dedi Milo. "Her bir parçasını."

Evet, öyleydik ve o geri çekilmeye devam ederken bekledik ama fazla uzağa gitmedi. Doğruca Vaughn'a gitti ve onun Vaughn'un içinde eridiğini görmek kalbimdeki kayayı hafifletti. Bu yolculukta ikimizden birinin ölebileceği gerçeği gözümünden kaçmamıştı. O buna değerdi ama kardeşlerim de buna değerdi. Hâlâ kimseyi kaybetmek istemiyordum.

"Lütfen... Param var-"

Sharpe'ın yalvarışı dikkatimi ona çekti. Parası mı vardı?

"Hepiniz suçlusunuz. Siz de aynı şeyi yapardınız. Bana satın alınamayacağınızı söyleyemezsiniz-" Başka bir şey daha söyledi ama ben duymadım. Sonra Kellan tüfeği kaldırdı ve Sharpe'ın yüzünü dehşet kapladı.

Kellan ateş ettikten sonra attığı çılglık her şeydi.

Ve hala bilinci yerindeydi.

Silahımı baltayla değiştirdim. "Liam, kolunu tut." "Oh..."

Liam soğuk bir gülümsemeyle, "Evet," dedi. "Evet."

BÖLÜM 47

OceanofPDF.com

EMERSYN

A Fuckbucket ne kadar çabuk lmüş gibi görünse de adamlar acele etmemiştii. Kan kaybından öldüğünden oldukça emindim. Kesinlikle ölene kadar çığlık attı.

bayıldı, ama sonra onu tokatlayarak uyandırdılar. Onu neden uyandırmak *istediklerinden* tam olarak emin değildim, ta ki onu içeri, merdivenlerden odasına kadar sürükleyene kadar. Vaughn'u takip ettim. Bir kolunu bana dolamıştı. Gidip Mickey'i görmesini istedim ama başını salladı.

"Bu iş bittiğinde, Dove. Söz veriyorum." Sonra alnıma en nazik öpücüklerini kondurdu. O kadar tatlı ve nazikti ki gözlerim yaşardı. Roma ilerlerken Freddie bizimle kaldı.

"Merak etme, Boo-Boo. Eğer koca adam düşerse, onu yakalamana yardım ederim." Freddie Vaughn'a sinsi bir bakış attı. "Seni ezmesini istemem."

"Teşekkürler," dedi Vaughn, sesi kuru olsa da eğleniyordu.

"Sadece yardım teklif etmek için buradayım, dostum," dedi Freddie ona. "Biliyorsun, istemekten korkma. Biz senin yanındayız."

İkisinin arasında bir şey geçti ve Vaughn kıkırdadı. Sert bir sestii ama gerçek bir mizah içeriyordu. "Teşekkürler Freddie. Ciddiyim."

Freddie başını sallayarak, "Anladım," dedi. Beni izlerken yakaladı ve göz kırptı. "Ben de seni yakaladım, Boo-Boo."

"Biliyorum," dedim. "Ve bundan gerçekten memnunum." Memnun görünüyordu, ancak çocuklar yatak odasından çıktıklarında ayıldı.

"Sparrow," dedi Kellan ve ben de onun bakışlarına karşılık verdim. "Her şey yolunda mı?"

"Burada sizden ve arkadaşlarımızdan başka saklamak istediğim hiçbir şey yok."

"Teşekkürler," dedi Milo, saldırı başladığından beri ilk kez gülümsüyordu. "Sen ve Vaughn için dışarı çıkma vakti, Ivy. Tabii kibriti yakmak istemiyorsan."

Bunu düşündüm. "Onu çoktan yaktım, buradan son kez kaçmaya çalıştığım gün." Dizini kırdığım ve dünyasını gerçekten mahvetmeye başladığım gün. Liam'ın bana hayatta kalmak ve kontrolü geri almak için öğrettiklerini kullandığım gündü. Şok geçirmem ve çitlerden uçmamla sona erdi. Ve sonunda Pinetree.

Tüm o acı, korku ve gözyaşları için mi? Pinetree Freddie'yi bana getirdi. Şimdi ona baktım. "Ben iyiyim."

"Evet, öylesin," dedi benimle aynı fikirdeymiş gibi. "Vaughn'u buradan çıkaralım mı?"

Kellan, Jasper ve Liam'a bakmadan önce başımı salladım. "Bunu anladınız mı?" "Evet, Hellspawn." Liam bana göz kırptı. "Bunu biz hallederiz. Roma'ya mı?" "Onlarla gidiyorum." Roma Vaughn'un diğer tarafına geçti. Her

O yatak odasından ve Fuckbucket'tan geriye kalanlardan attığım adımlar daha derin nefesler almamı sağladı. Evin, bahçenin ve labirentin her yerinde cesetler vardı.

Çok fazla ceset var.

Onlara metafor bile diyemezdim; bu da başka bir üzücü gerçektir. Roma'nın Vaughn'u diğer taraftan desteklemesi ve Freddie'nin önümüzde ilerlemek için kaymasıyla merdivenlerden inmeyi başardık.

En alt basamağa geldiğimizde Mickey ön kapıdan giriyordu. Bana bir bakış attı, gözleri değerlendiriyordu ve ben de ona bir gülümseme gönderdim. "Ben iyiyim. Vaughn'un yardıma ihtiyacı var."

"Sadece ağlıyor, Dove," diye mırıldandı Vaughn. "Çok kötü bir şey değil."

"O zaman sana bir göz atmama ve doğrulamama izin vermenden zarar gelmez. Bu Little Bit'in kendini daha iyi hissetmesini sağlayacaktır."

Kesinlikle olurdu. Mickey benden görevi devraldı ve Vaughn'u dışarı çıkarmasına yardım etmek için onu destekledi. Freddie elimi tuttu ve biz de dışarı çıktık. "Arabaları hareket ettirmeliyiz," dedi Freddie.

Bones bize büyük bir minibüsün rölantide çalıştığı yeri gösterirken, "Çoktan hallettim," dedi; gerçi içinde minibüsten çok ambulans vardı.

Lainey, Ezra'yla oturduğu yerden başını kaldırdı, ayağa kalkıp dışarı tırmanırken yüz ifadesi rahatlamayla buruştu, sonra da bana çarptı. Ben ona sarılırken Freddie elimi bıraktı.

Freddie bana, "Bodhi'yi kontrol edeceğim," dedi.

Ona sarılırken başımı salladım. Minibüsün içinde Bodhi ya da Vaughn'u görmedim ama yaşanan başka araçlar ve başka insanlar vardı. Lunchbox ve Alphabet gelenlerin önünü kesiyordu. Kim olduklarını ya da neden burada olduklarını bilmiyordum ama hiçbirisi bize bakmadı, ben de Lainey'ye sarılmakla yetindim.

Ben tutuşumu gevşetecekken, o kendininkini sıkılaştırdı. "Biz iyiyiz," dedim. "Biz iyiyiz."

"O ev, yaptığı şeyler..." Lainey'nin gözyaşları boynumu ıslatıyordu ve onu daha sıkı sıktım.

"Başardım," diye fısıldadım. "Senin ve onların sayesinde başardım." Daha da sıkıtiğinde, nefesimden arta kalanları hohlayarak çıkardım. "Nefes almak isteğe bağılı değildir," diye hatırlattım ve geri çekilirken ıslak bir kahkaha attı. Bir yerlerde bir patlama sesi duyuldu. Adamların dışarı çıktığını görmek için tam zamanında eve bakmak için ayrıldık.

Jasper sırtıyordu, Liam da öyle. Kellan bile mutlu görünüyordu. Milo daha şaşkın görünüyordu ve Adam'ın ne dediğı anlaşılmıyordu.

Bir patlama sesi daha duyuldu ve ardından üst kattaki pencerelerden biri dışarı doğru patladı. Liam görüşümü engelleyene, bir parmağını çenemin altına sokana ve hafif bir dürtmeyle ağzımı kapatana kadar bakakaldım. "Yakıp yıkıyorsun, Hellspawn."

Lainey elimi sıkı ve ben de kollarımı Liam'a dolayabilmek için onu bıraktım. Beni bir hışımla kaldırdı ve ben de biraz geri çekildim. "İyi misin?"

"Biraz ağrıyor," dedi, sonra bana daha sıkı sarıldı. "Sadece birazcık ağrıyor." Sarılmak her şeydi, sonra beni Jasper'a, sonra da Kellan'a verdi. Sarılmalarındaki vahşet beni yerimde tuttu.

Sonunda taşınmak zorunda kaldık. Mickey, Vaughn'un biraz yara bere içinde olduğunu söyledi. En az bir kaburgasını kırmayı başarmıştı ama elektrik yanıkları fena değildi. Bodhi en az iki kez bıçaklanmıştı ve içinden dört kurşun çıkarmak zorunda kalmıştı. Çoğu et yarasıydı ama yine de kurşundu. Hem Ezra hem de kendisi için en büyük endişe şoktu ama özel bir hastaneye nakledileceklerdi.

Adam, "Onlarla ben ilgilenirim," deyince Lainey gitmekle kalmak arasında kararsız kalmış gibiydi. Ama Milo onlara katılmayı teklif ederek onun yerine karar verdi.

"Nöbet tutmak için iki kişi bir kişiden daha iyidir," demişti.

Adam pek heyecanlanmış görünmese de yanağıma bir öpücük kondurmadan önce başını sallamakla yetindi. "Kendine iyi bak Emersyn ve bir şeye ihtiyacın olursa ara."

"Teşekkür ederim." Milo beni sıkıca kucaklamadan önce Lainey bir kez daha sarıldı.

"Çocukları dinle, Ivy," diye takıldı. "Ama onlara cehennemi yaşat." Güldüm. "Dikkatli ol. Lütfen."

"Yakında arayacağım." Lainey'ye bir bakış atıp geri döndüğünde başımı salladım. Güvendeydim. Artık ona göz kulak olmamız gerekiyordu.

Sonra eşyalarını yükleyip gidiyorlardı. Çok geride değildik; gelen insanlar cesetlerle ilgileniyordu. Kim olduklarını ya da onları nerede bulduğumuzu bilmiyordum ve sormamaya karar verdim.

En azından bugün değil.

Mickey arkadaşlarına veda etti ve teşekkür etti. Sonra hasar görmemiş bir SUV'a tırmanıyorduk. Üç sıra koltuğu vardı ve dar olmasına rağmen sekizimiz de içeri girebildik, gerçi ben en arkada, Rome ve Freddie'nin arasında sıkışmış bir şekilde otuyordum. Arabayı Kellan kullandı ve Vaughn ön yolcu koltuğuna oturdu. Böylece Jasper, Mickey ve Liam orta sıraya oturdular.

Neyse ki doğruca havaalanına gidiyorduk. "Temizlikçiler" işlerini bitirmeden önce beni uzakta istiyorlardı. Sadece varlığımıza dair her türlü işareti silmekle kalmayacaklar, aynı zamanda kimsenin uzaklaşmadığını da doğrulayacaklardı. Fuckbucket ölmüştü. Silinecekti. Birkaç ay içinde, bir ev yangınında bile ölebilirdi.

Her şey olabilir.

Daha fazla detay vardı ama umurumda değildi. Artık umurumda değil. Eve gidiyorduk. Vaughn acı içindeydi. Adamların bazı yerleri morarmıştı. Ama bitmişti. Bana bir daha asla dokunamayacaktı. Mary'ye Jonathon'ın ölümünden sorumlu olan kişinin cezasını çektiğini söyleyebilirdik. Mickey kız kardeşinin intikamını almıştı.

Yorgunluk üzerime çökmüştü, uçağa yanaştığımızda yarı uykuluydum. Biraz temizlenmiştik ama hâlâ kirliydik. Bir duşa ve yaklaşık on yıl uyumaya ihtiyacım vardı. Tökezlediğimde Kellan beni kaldırdı; beni merdivenlerden yukarı taşıırken yavaşlamadı bile.

Yorgun olan tek kişi ben değildim ama hepsinin etrafında havada titreşen bir yoğunluk vardı. Kalkış için kendi koltuğuma oturmam gerekirken, uçuşun bir kısmında Mickey'nin kucağına kıvrıldım. Uyuyakalmış olmalıyım çünkü uyandığımda bana uykulu bir şekilde sırtan Freddie ile kıvrılmışım. Nihayet uçaktan ayrıldığımızda şafak sökmek üzereydi.

Kulüp binasına dönerken iki fast-food ve bir kahve dükkânında durduk. Liam'ın benim için aldığı dev karamel macchiato çok lezzetliydi. Hiçbir şekilde yemek istemedim. Eve vardığımızda -ve eve dönmek çok güzeldi- çocuklar işleri hallederken ben de duş almak için yukarı çıktım.

İşin güzel tarafı, hepimiz ortak bir kararla yine oturma odasında yattık. Vaughn kanepenin uzun bölümünü aldı. Ben de onun yanındaki minderlere kıvrıldım ve elini tutabildim. Freddie de yanımda uyumak için içeri girdi. Ben uyumaya gittiğimde çocuklar hâlâ konuşuyorlardı.

Gözlerimi açık tutmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, yapamıyordum. Eski hayatım sona ermişti. Bu sefer gerçekten. Yeni hayatım mı? Bir Vandal olarak, Vandallarımın olan hayatım mı? Bunların hepsi sadece başlangıçtı. Bu duygudan zevk aldım. Konuşurlarken, gülerken, dalga geçerken seslerinin yatıştırıcı temposunun tadını çıkardım ve sonra Mickey başımı kucağına koyabilmem için yer değiştirdi ve saçlarımı okşamaya başladı ve ben kendimden geçmiştim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 48

OceanofPDF.com

FREDDIE

BİR HAFTA SONRA.

Boo-Boo karşımdaki sandalyede oturmuş, Vaughn birisinin üzerime yapmasına izin verdiğim ilk dövme üzerinde çalışırken elim benim elimdeydi. Dürüst olmak gerekirse

Ne beklediğimden emin değildim. Acıyacağını biliyordum ama acı ve ben eski dosttuk. Boo-Boo'nun orada olması yardımcı oldu, onun orada olması *gerçekten* yardımcı oldu. Vaughn prosedürün her adımını benimle birlikte gözden geçirdi ve tam olarak nasıl gideceğini anlattı.

Bana işin sırrının rahatlamak olduğunu söyledi. Sonra bana sempatik bir gülümseme sundu. "Bazı insanlar iğnenin verdiği hissi sever. Mürekkep enjekte edilirken oluşan kazıma hissinden hoşlanırlar. Diğerleri nefret eder ama sanat buna değdiği için katlanmaya razı olurlar. Bu bir test değil. Sevmek zorunda değilsiniz; nefret etmek zorunda da değilsiniz. Ve bitirmek zorunda da değilsiniz - içinize sinmeyen hiçbir şey yapmıyoruz. Benim önerim küçükten başlamak. Bir kanat ya da gaga çizebiliriz ya da, siktir et, bir tüy."

Bu sözleri kafamın içinde evirip çevirdim. Kimse beni bu konuda yargılayamazdı. Bunu biliyordum. Beni rahatlatmak zorunda değillerdi ama aynı zamanda rahatlatıldılar da. Doktor kan tahlillerimin düzgün olduğunu bile hatırlattı. Yaşadığım onca saçmalığa rağmen cinsel yolla bulaşan hastalık ya da başka bir hastalık taşııyordum.

Ama Vaughn başlamak için beklerken burada tişörsüz oturmak uzun zamandır en çok maruz kaldığım şeydi. Neredeyse fazla açıktaydım. Boo-Boo parmaklarımı sıktı. "Sonra sana oral seks yapabilirim," diye teklif etti. "Vaughn bana Vandals dövmemi yaptığında bunu yapmıştı."

Şaşkınlık içime işledi.

Gözleri çok sakindi. "Ya da beni yiyip bitirebilirsin, şikayet etmeyeceğimi biliyorsun."

Vaughn küçük bir histerik kahkaha balonu kaçarken tek kelime etmedi. "Boo-Boo..."

"Bekle," dedi ve beni bırakmadan önce parmaklarımı bir kez sıktı. Ayağa kalktı, tişörtünü ve ardından sütyenini çıkardı. Sonra tekrar önümdeki sandalyeye yerleşti ve elini uzattı. Göğüsleri... gerçekten

Güzeldi. Daha da güzeli, göğüs kafesine yerleştirilmiş Vandals dövmesi ve karnındaki-

"Bu gerçekten muhteşem," dedim, şahin ve doğanın karnının etrafında nasıl döndüğünü incelerken, gözlerim yollarının şeritlerine dokunmuş kelimeleri takip etti.

"Teşekkür ederim," dedi. "Sen ne yaparsan, ben de onu yaparım. Sen bir tüy alırsan, ben de bir tüy alırım. Vaughn ya kalçamı ya da sırtımı yapacağını söyledi, hangisini önce yapacağıma karar veremedim."

Sırtında bir anka kuşu ve kalçasında kuş halkası vardı. Roma yerinde kalması için düzenli olarak mürekkebi yeniliyordu. Bu hoşuma gitmişti ve benim için bir turna kuşu da eklediğini düşünürsek çok erotikti.

"Vandals dövmemle başlayalım," dedim, ne düşündüğümü tam olarak anlayamadan kararımı vermiştim. "Ona ihtiyacım var. Buna ihtiyacım var- ve sonra kargaya. Sonra da Anka kuşu."

Boo-Boo'nun sırtışı büyüdü.

"Üzerime dövme yaptırsam sorun olur mu Boo-Boo?"

"Ne istersen," diye teklif etti ve bunda ciddiydi. Ne istersem. Hâlâ bana dokunmasına izin vermemiştim. İstedğim şekilde değil ve bunu her düşündüğümde, panik ve mide bulantısı içeri giriyor ve sonra terliyordum. Ama ona istediğim zaman ve istediğim şekilde dokunmama izin verdi. Onun güveni çok değerliydi.

"Tamam, bu dördüncü dövme ve bana dokunmana izin verene kadar bunu yaptırmayacağım." Onun dışında kimseyle paylaşmadığım bir itiraftı bu. Vaughn yorum yapmadı ama gözlerinde gururun yanı sıra kaba bir sempati de yakaladım. İlki başımı eğmek istememe neden oldu ama ikincisi beni şaşkına çevirdi.

"Bu iş sende," dedi. "Ne zaman hazır olursan."

Bir nefes üfledim. Sonra pazuma baktım. Orada bir yara izi vardı. Nereden geldiklerini her zaman bilmesem de her birini tanıyordum. "Vandalların dövmesi," dedim ve kolumu gevşetmek için elimden geleni yaptım. "Tam orada mı, Boo-Boo?"

"Hmm?"

"O başlamadan önce benim için öper misin?" Bu istek onu ürküttü ama gözlerindeki hızlı zevk kendimi tekmelememe neden oldu. Ondan uzak durmaya devam ettim ve o bunu hak etmiyordu. Bir hafta önce, var olan en kötü insanlardan birini silmeyi başarmıştık. Beni taciz eden adam o değildi. Ama o

onu incitti. Bana oynattıkları filmlerdeki ya da beni sattıkları adamlardan biri değildi.

Ama o bir canavardı. Boo-Boo'yu serbest bıraktık. Onu serbest bıraktık ve adaleti sağladık. Aynı şeyi yapabileceğimi hiç düşünmemiştim ama Boo-Boo bana kanatlar verdi. Belki de kendimi özgür bırakmamın zamanı gelmişti.

"Lütfen?" Ekledim ve gülümsemesi o kadar güzeldi ki kalbimi acıttı. Öne doğru eğildi ve elim göğüslerine dokundu ama dudaklarını yara izinin üzerine bastırırken geri çekilmedi. Gözlerimi kapattım, sadece teninin yumuşaklığına ve kolumu öperken dudaklarının tüy gibi yumuşaklığına odaklandım.

Başını kaldırdığında gözlerimi açtım ve ona baktım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım ve o da gülümsedi. Tekrar oturduğunda başparmağını elimin kenarına vurdu ve ben de bu temasın tadını çıkardım. "Ben hazırım Vaughn."

"Tamam, Shrike, hadi yapalım şunu..." Motorun sesi Boo-Boo'nun gözlerine bakarken dikkatimi en ufak bir şekilde dağıtmadı. "Şimdi başlıyoruz," dedi Vaughn. "Unutma: Ne zaman durmamı istersen, o kelimeyi söyleyeceksin. Yetki sende."

İğnenin ilk darbesi kesinlikle bir sıyrıktı ama ben bu acıyı istiyordum. Can atıyordum. Bir kez olsun kardeşlerime uyacaktım. Benim vücudum. Benim seçimim.

Benim boo-boo'm.

KELL AN

İKİ HAFTA SONRA.

"Gözler hala kapalı mı?" Sparrow sordu ve ben kıkırdadım.

"Evet," dedim yüzümü ona doğru çevirerek. "Bütün yol boyunca kapalıydılar. Bu bir güven egzersizi mi?" Son birkaç hafta zor geçmişti. Kâbuslar dönmemizin üzerinden daha yirmi dört saat bile geçmeden başlamıştı. Onları bekliyordum. Doktor da bizi uyarmıştı-Sparrow baskı altında mükemmel ve zarafetliydi. Bizimle çalışmış, bize güvenmiş ve yolumuzu izlemişti.

Ama ona zarar veren orospu çocuğunu öldürmek, geçmişinin son zincirini de kırmak demekti. Kafes patlatılmış, geçmiş yakılıp yıkılmıştı ama hâlâ iyileşmeye ihtiyacı vardı. Hepimizin vardı. Yas tutmak. İyileştik. Sonra yeniden inşa edip hayatlarımıza devam ettik. Hepimiz bunu kendi yöntemlerimizle yapıyorduk. Bugün beni dışarı çıkarmak istedi, sonra da anahtarlarımı istedi.

"Arabamı sürmeyi istediğinde sana ne kadar güvendiğimi kanıtladığımı sanmıştım," diye takıldım ona. Araba kullanmak *son derece* gurur duyduğu bir beceriydi ve bu becerisini kullanmıyordu çünkü Fuckbucket ve Reginald'la uğraşıp Moira'yı emniyete almamıza rağmen hiçbirimiz onu uzun süre gözümüzün önünden ayırmak istemiyorduk.

Belki on ya da on beş yıl sonra rahatlayabiliriz. Belki.

"Yaptın," dedi, gülümsemesi sesine yansımıştı. "Ama sana gerçekten sürpriz yapmak istiyorum."

"Her neyse," diye söz verdim. "Eminim seveceğim." Onunlaydım; nasıl sevmeyebilirdim ki?

"Sana tapıyorum," dedi ve ben daha geniş gülümsemek zorunda kaldım. "Bu beni çok mutlu etti."

Kulüp binasından ayrıldığımızdan beri nereye gittiğimizi takip etmeye çalışıyordum. Ama Sparrow son derece temkinli bir sürücüydü. Ani dönüşler yapmazdı. Arabayı yumuşak bir şekilde kullanıyordu. Hızlanırken ya da fren yaparkenki özgüveni izlemekten zevk almak istediğim bir şeydi ama beni *şaşırtmasına* izin vermekle yetindim.

Yine de hiçbir şey beni arabayı durdurup kontağı kapatacağı ana hazırlayamazdı. "Orada kal. Ben geliyorum."

Arabadan kaymasını önlemek için bir elimi koluna koydum. "Tarama yaptın mı?"

"Evet." Hep sabır, hiç ısırık yok.

"Ve sen silahlıydın." Bu bir soru değildi ama elimi kendi eliyle kapatıp nazikçe sıktı.

"Evet, öyle. İki saniye, söz veriyorum ve arabadan iner inmez gözbağını çıkaracağım." Ama arabadan çıkmadı ve ben uzun bir nefes verdim.

"Dikkatli ol," dedim ona. "Tamam mı?" "Söz veriyorum."

Sonra sürprizine devam edebilmesi için kendimi onu bırakmaya zorladım. Onun kapıyı kapatma sesi ile benim kapımın açılması arasında geçen süre hayatımın en uzun iki saniyesiydi.

"Buradayım," dedi ve sesi içime işledi, sarsılan sinirlerimin bir kısmını yatıştırdı. Sonra eli benimkinin üzerindeydi ve arabadan yavaşça indim. "Göz bağını çıkarabilirsin..."

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu. Onu çıkardım ve sonra dükkana baktım. Yani, yanmış kalıntılara. Liam ve Jasper bir düzine metre ötede, duvarın dibinde duruyordu ve Roma uzakta belirdi. Gülmedim ama tam orada oldukları fikri beni çok derin ve kırık bir seviyede rahatlattı.

"Eğer çocuklar benim için sürprizse, teşekkür ederim." Hafif tutmaya çalıştım ama o güldü, sonra beni binanın etrafında sürüklerken elimi tuttu. Yangından dolayı harabeye dönmüştü. Ayakta kalanlar kararmış ve kavrulmuştu.

Kalan tek duvarda bir resim vardı. Roma, aralarında benimkinin de bulunduğu arabaları yarıştıkları bir yola eklemişti. Ve yukarıda, bir kerkenezin yanında yarışan bir serçe ile birlikte kuşlar vardı.

"Sparrow," diye başladım, sonra eklenen tabelayı görünce durdum-Kestrel Otomotiv ve Kaporta Dükkânı. "Satın almışsın."

"Yaptık," dedi ve ben onun parlayan gözlerine baktım. "Liam dün avukatlarla son kısmı da bitirdi. Senin adına. Ama bizim. Sizin. Ne istersen yapabileceğin bir dükkân ve Phoenix Vandal LLC tarafından finanse ediliyor."

Phoenix Vandal LLC. Parasını yönetmesine yardımcı olması için holding şirketine bu adı vermişti. Aslında umurunda bile değildi ama Liam ona parayı alması, ona sahip olması ve onunla istediğini yapması için baskı yapıyordu.

"Vaughn'a bir dükkan aldın-" diye tahmin ettim.

"Hayır," dedi Jasper. "Henüz değil. Henüz hazır değil. Lauren'ın nihayet hastaneden çıkıp eve dönmesi ona yardımcı oluyor. Ama iyileşmesi için ona bir yıl vereceğiz, sonra istediği yerde ona bir yer inşa edeceğiz."

Biz.

"Bu sadece benimle ilgili değil," dedi Sparrow bana sırtarak. "Biz biziz. Ve sen burayı seviyorsun. İstedığımız her şeyi yapmaya gücümüz yeter."

Döndüm, yüzünü kavradım ve öpücüğümü karşılamak için ayak parmaklarının üzerinde yükselmeye başlamıştı bile. Dudaklarımız birleştiğinde gülümsemesi yumuşadı ve iç çekişi her şeydi. Başımı kaldırarak ona sırttım. "Teşekkür ederim, Sparrow." Şişe kapaklarının çıkma sesi duyuldu ve Jasper'ın bana bir bira uzattığını görmek için ona baktım. "İç bakalım. Burası bize ait diye

henüz işimiz bitmedi demek."

Güldüm ve Liam'ın yanına gidip ona sarıldığında içimi çektim. Şişemi onlara doğru kaldırdım. "Kızımıza ve geleceğimize."

"Evet, buna içerim." Jasper şişelerimizi tokuşturdu, ardından Rome ve Liam da kendi şişelerini ekledi. Sparrow içmiyordu ve anahtarları uzatırken sırttı.

"Hâlâ araba kullanıyorum."

Bu beni güldürdü ve geçmişin bir kayasını daha yerinden oynattı. Tüm bunları asla unutamayabilirdik ama hiçbirinin bizi kontrol etmesine izin vermeyecektik.

Artık değil.

BÖLÜM 49

OceanofPDF.com

DOC

BİR AY SONRA.

"Y Hazır değilsen satmak zorunda değilsin," dedi Little Bit, Steph'in evindeki tezgahın üzerinde oturduğu yerden. Bu beni çok etkilemişti.

Buraya gelmeye istekli olmak için bile sonsuza dek. Yabani otların bahçesini boğmasını ya da elektriğin kesilmesini bekliyordum. Ama hayır, her şey tertemizdi. Sonra Little Bit bana adamların ne yaptığını anlattı.

"Biliyorum," dedim. "Ama bu asla benim hayatım olmayacak." Evi, arka bahçeyi ve banliyöyü işaret ettim. "Beyaz çitler, eş, 2.4 çocuk."

"2.4?" Yüzünü buruşturdu. "Nasıl 2.4 olur?"

Kıkırdadım. "Hiçbir fikrim yok ve dürüst olmak gerekirse bunu zaten istemiyorum."

"Ben varım," dedi. "İstediğin gibi bir eş olmayabilirim-"

Odayı geçtim ve bir parmağımı dudaklarına bastırdım. "Sus," diye emrettim. "Ciddiyim. Senin hakkında tek bir kötü söz edersen, biraz konuşuruz, Küçük Bit."

Her zamanki gibi küstahça parmağımı ısırды, sonra sıırıttı. "Beni asla iyi vakit geçirmekle tehdit etmemelisin."

Kahkahalar içimde kabardı. "Seninle ne yapacağım ben?" "Ne istersen, umarım." Sonra bacaklarını benimkilere doladı.

ve beni daha yakına sürükledi. Tayt ve büyük boy bir tişört giymişti. Atkuyruğu yaptığı saçlarıyla, yakında yirmi yaşına basacakmış gibi görünüyordu. Lanet olsun, alkol almak için yasal yaşta bile değildi.

Yüzünü ellerimin arasına alarak bakışlarıyla buluştum ve iç geçirdim. "Çok güzelsin," dedim. "Bunu sana sık sık söylemeliler. Ama bu güzellik sadece bu muhteşem ve esnek vücutta değil, aynı zamanda zihninde de var, Küçük Bit. Zihnin ve bu kalbin - yaşadığın onca şeyden sonra o kalbi nasıl sağlam tuttuğun... hala yaşadığın onca şeyden sonra."

Nefesimi kesti. Fiziksel olarak 20 yaşında bir kızdı. Duygusal ve zihinsel olarak? Hayır, bunu ölçmek mümkün değildi. O tam bana göre bir kızdı. Hayatta kalanların kalbine ve eşsiz bir ruha sahip olan kız.

Kollarını boynuma doladığında ve kendini biraz daha yukarı kaldırmak için bacaklarını kalçalarımın kullandığında, öpücüğündeki tatlılığı kendi açlığımla karşıladım. Bu kadını seviyordum, her bir inatçı santimini seviyordum. Dilinin benimkine değmesi, aletime doğru bir şehvet dalgası gönderdi.

Ellerimi kıcının altından geçirerek onu kaldırdım ve küçük bir tıslama sesi çıkardı. Durakladım, öpüşmeyi kesip ona baktım. "Sorun mu var?"

"Bugün sadece biraz ağrım var," dedi bana en arsız sırıtışıyla.

"Kıçın mı ağrıyor?" Ağzımın bir köşesi kendime rağmen yukarı kalktı.

"Mhmm. Oldukça fazla."

"Doktora ihtiyacınız var mı?"

Gülümsemesi büyüdü. "Belki de beni düzeltebilir?"

"Bir göz atmadan asla bilemeyiz." Onu ayağa kaldırdım ve ellerini tezgâhın üzerine koyması için çevirdim. "Bırak bütün işi ben yapayım, tamam mı?"

"Tamam." Özenle taytını aşağı sıyırdım. Kalçasındaki dövmenin kalıcı mürekkebi Vaughn'un dövmeyi bitirdiği günün ertesinde olduğu gibi şimdi de sıcaktı. Kalçasını tamamen çevreliyordu ve buna bayılmışım. Erotik ve duygusal.

Kıçı kesinlikle normalden daha kırmızıydı ve el izi şeklinde hafif morlukların ipuçları vardı. Dikkatle her birini öptüm, yaralara dikkat ettim. "Liam?"

"Kellan," dedi iç çekerek, dilimle bir yaranın izini sürdüğümde. "Yeni bir şey yapmak istedi."

Uyluklarının iç kısmındaki nemlilik bunun hoşuna giden bir şey olduğunu gösteriyordu. "Şimdi mi?" Arkasında diz çökene kadar kıcına masaj yaptım ve dudaklarımı amına bastırdım. "Öne eğil, Küçük Bit." Onun hızlı itaati içimde durgun bir sıcaklık yarattı. "Benim için çok iyi bir kızsın."

Dilimle dudaklarında gezindim ve tatlı kayganlığı yalayıp yuttum. Uyluklarını gevşetmeye çalışırken bile sıkıştı.

"Kesinlikle bir doktora ihtiyacınız var," diye bilgilendirdim onu ayağa kalkıp ayaklarını biraz daha ayırırken. Tezgâhın karşısında dümdüz duruyordu, poposu sergileniyordu ve gülümsemesi rahat ve memnun bir şekildeydi. Kremalı bir kedi.

"Bana yardım edebilir misin?"

"Ah evet," dedim kot pantolonumu açıp kendimi sıraya dizerken. "İhtiyacın olan şey tam burada..." Ona sokulmak, eve girmek gibiydi.

ve onun sevinçli iç çekiş i istediğ im her şeydi. Nazik ya da kolay değ ildim. Kalçalarındaki ellerim onu yerinde tutuyordu. Amcığ ının sıcaklığ ının sikimi ıslatması dileyebileceğ im her şeydi, ama çıkardığ ı tatlı, mest edici sesler tepeye kiraz ekledi.

Uzun süre dayanamayacaktım ama boşalmadan önce onu bir orgazmdan kurtardım. Sırtına yaslandım ve boğ azına doğru öpücükler gönderdim.

"Sanırım her gün doktora görünmeliyim," diye nefes nefese kaldı ve ben kıkırdadım.

"Senin için, Küçük Bit," dedim, iç kaslarının seğ irmesine ve etrafımda çırpınmasına neden olan nazik bir itme verdim. "Doktor her zaman içeride."

Kıkırdaması mükemmeldi ve öylece uzanıp yakınlığ ını içime ç ekтім. Toplanma iş ine daha sonra dönecektik. Ş u anda, ona sahip olmak yeterliydi ve kalbimdeki ç ürük bölgelerden biri birazcık küç üldü - Küçük Bit'im yüzünden.

OceanofPDF.com

VAUGHN

İKİ AY SONRA.

Ben Anka kuşu üzerinde çalışırken Dove'un tişörtü çıkarılmış halde yüzüstü yatması tam da ihtiyacım olan yatıştırıcıydı. Freddie'nin dövmesi - Vandalların işareti

-Dükkân yandığından beri yapmayı başardığım ilk şeydi. Sonra Dove bana kalçasındakileri yaptırdı. Freddie, ilkinin üzerinden bir hafta bile geçmeden turna kuşu için geri döndü.

Tabii ki Dove'un gelip onunla oturmasının da yardımı olduğunu düşündüm. Eğlenceli, müstehcen şakaları ve ona konsantre olabileceği başka bir şey vermek için üstsüz kalması arasında en sevdiğim şeylerden biriydi. Freddie'nin iki dövmesi vardı ve kendisinininkini yapmadan önce Dove'un anka kuşunu bitirmemi istedi.

Yeterince adil.

"Üzerimde mi uyuyacaksın?" Kanatlardan birine renk katarken sordum. Son bir aydır bunun üzerinde çalışıyorduk, ara ara. Bir hafta açık, bir hafta kapalı. Tamamen iyileşmesini istiyordum ama o rahatsızlığından hiç şikayet etmedi.

"Hmm, hayır, ben tartıştığımız tur hakkında düşünüyordum." Ah.

"Kaç şehir?"

"On iki," diye cevap verdi iç çekerek. "Küçük olsun ama biraz daha büyük mekânlar olsun diye düşündüm. Bunu yaymak. Haftada dört gösteri, on iki hafta, sonra eve dönüş."

Üç ay.

"Freddie zaten benimle gelmek istediğini söyledi, Jasper ve Kellan'ın da her zaman gelemeyeceklerini biliyorum ama en azından bir gösteriye geleceklerine söz verdiler. Roma da orada olacak. Sen de gelmek ister misin?"

Davet beni şaşırttı. Beni *neden* şaşırttığını düşünmek için çizimime ara verdim.

"Vaughn?"

"Üzgünüm Dove," diye mırıldandım, omzuna bir öpücük kondurarak. "Sadece bir dakikalığına bunu düşünmek zorunda kaldım. Seninle gelmeyi çok isterim; donanımda çalışabilirim, tüm bunlarla ilgilenen ve seni doğru şekilde ayarladıklarından emin olan kişi olabilirim."

Gülümsemesi içime bir şeyler yerleştirdi. "Teşekkür ederim. Bu herkesi daha iyi hissettirecektir. Yine de başka planların varsa seni uzaklaştırmak istemedim."

Dövmeyi doldurmaya geri döndüm, hareket ederken kanı silmeye özen gösterdim. "Şu anda başka bir planım yok." Dövme için gerekli ekipmana sahip olmamın tek nedeni Liam'ın onu alıp buraya getirmesiydi. Görünüşte Freddie içindi ama benim için de olduğunu anlamıştım.

"Tamam, o zaman kesinlikle gitmeni istiyorum. Çünkü bu, seni özlemek zorunda kalmayacağım anlamına geliyor."

Kıkırdayarak, "Bazen bizden bıktığını sanırsın," dedim.

"Hmm, belki. Ama hepiniz ortalıkta dolaşmamak için gerçekten çok çalışıyorsunuz. Yapmak istediklerimi destekliyorsunuz ve hiçbirinizin kıkırdamadığı tek yer güvenlik. Bununla yaşayabilirim."

"İki gün önce bu kadar sakın değildin," diye takıldım.

"Çünkü Jasper ve Liam o gece kiminle yattığımı görmek için bilardo oynuyorlardı." Burnunu çekti. "Bana sormadılar. Sadece bu bahisler için oynamaya karar verdiler."

"Bunu her zaman yapacaklar ve siz de bunu biliyorsunuz." Kanat gerçekten iyi görünüyordu. "Ama seni rahatsız eden bu değildi..."

"Yetenekler listene zihin okumayı da mı ekliyorsun Vaughn?" Sesindeki alaycılık her türlü acıyı ya da eleştiriye sildi.

"Hayır," dedim yavaşça. "Ama seni rahatsız eden bir şey olduğunda anlarım, Dove. Son birkaç haftadır dikkatin dağınık ve biraz huysuzsun."

"Bu, kaltaklık yaptığımı söylemenin kibar bir yolu."

Duraklayarak bir elimi kışına koydum ve hafifçe vurdum. Sıçradı ve bana baktı, ağzında küçük bir "O" şekli oluştu.

"Kendine asla sürtüğ deme," diye bilgilendirdim onu. "Ben asla demem ve sen de dememelisin." Ona böyle diyenin suratını neşeye dağıtırdım.

"Tamam," dedi. "Ve huysuzdum, ama çoğunlukla çocuklar beklemem gerektiğini söylediği ve ben beklemek istemediğim için."

"Neyi beklemek istemiyorsun?" Onu inceledim ve işime geri dönmeden önce kalemin mürekkep doluluğunu kontrol ettim.

"Başka bir stüdyo açmak için seninle konuşmayı beklemek istemiyorum."

Bu itirafla içimde bir sarsıntı oldu ve onun teninde iğneler olmadığı için sevindim. "Benimle bu konu hakkında konuşmanı istemiyorlar."

Bu mu?" Dürüst olmak gerekirse, olanlardan sonra bir daha işimi yapmaya hazır olduğumdan emin değildim.

"İyileşmen için sana zaman vermek istiyorlar ama Liam ve Rome'un benim için yaptığı bir şey bana bazen zorlaman gerektiğini hatırlattı, yoksa korku ve acı iyileşmene izin vermez." Sesindeki samimi uyarı notu makineyi kapatmamı ve bakışlarıyla buluşabilmek için sandalyeyi çevirmemi sağladı.

"Ne yaptılar?"

"Beni ipeklere bindirdiler. Pinetree'den sonra bunu yapmamıştım. Kollarıma olanlardan sonra. Dans ediyor ve egzersiz yapıyordum ama-" Kollarından birini uzattı. Yara izleri hâlâ oradaydı. Her zaman orada olacaklardı ama solacaklardı da. "Gücümün yeteceğinden emin değildim. Kesinlikle kendime güvenim yoktu. Beni dışarı çıkardılar ve dans etmeme yardım ettiler ve bu bana dans etmeyi ne kadar sevdiğimi hatırlattı."

"Bunu senin için yaptıklarına sevindim." Bunun için onlara kişisel bir teşekkür borçluydum, çünkü uçarken çok huzur buluyordu. Sonra gerçeklik içimde titreşti. "Bu yüzden sen ve Freddie... dövmeleler."

"Kısmen," diye itiraf etti. "Dürüst olmak gerekirse, Freddie dövmelelerini gerçekten istiyordu ve ben de bu anka kuşunu gerçekten istiyorum. Ama sen çok güzel sanat yapıyorsun Vaughn ve yaptığın işi seviyorsun. Eğer gerçekten artık bu işi yapmak istemiyorsan, anlarım ama olanlar yüzünden yeni bir yer açmaktan korkuyorsan, bana yardım ettikleri gibi ben de sana yardım etmek isterim."

"Benim için endişeleniyorsun." En son ne zaman biri benim için gerçekten endişelenmişti? Genelde öyle biri değildim.

"Seni seviyorum," dedi, biraz yüzünü buruşturmadan önce omuzlarını kaldırarak. "Senin için her zaman endişeleneceğim. Senin mutlu olmanı istiyorum."

"Mutluyum, Dove," diye söz verdim ona. "Ve belki de bir yerlerde dükkân açmayı düşünmeliyim. Belki senin turnenden sonra, çünkü ben de seninle gelmek istiyorum. Orada olmak istiyorum."

Gülümsemesi büyüdü. "Yer bakmanıza yardım edebilir miyim? Birini seçmek için?"

Belki de coşkusu bulaşıcıydı. "İstediğin her şeyi yapabilirsin ama şu anka kuşunu bitirelim. Ve, Dove?"

"Hmm?" Gözlerindeki gülümseme ihtiyacım olan tek kucaklamaydı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım dudaklarına bir öpücük bırakmadan önce. "Sen olduğun için teşekkür ederim."

Anka kuşumuz olduğun için. Evet, belki de zamanı gelmişti ve o haklıydı. Korkunun kazanmasına izin veriyordum. Bu kadar yeter.

Turdan sonra hemen işe koyulacağız.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 50

OceanofPDF.com

ROMA

ÜÇ AY SONRA.

I dükkânda sergilenen farklı buketleri inceledi. Akşam yemeği için Mary O'Connell ile buluşacaktık. Liam onu akşam yemeği için davet etmişti.

Hiç yemediğimiz bir doğum günü yemeği. Doğum gününü pek önemsemiyordum ama çiçeklerin iyi olacağını düşündüm.

Starling önce çiçekleri, sonra beni inceledi. "Ona ne tür bir çiçek almak istediğini biliyor musun?"

"Güzel bir şey olsun," diye karar verdim. "Ama çok güçlü kokan bir şey olmasın."

"Hmm..." Starling parmaklarını çiçeklerin üzerinde gezdirdi. "Peki ya bu? Papatyalar ve aslanağızları var. Sade ve zarif. Mavinin bu tonunu da seveceğini düşünüyorum."

Güzeldi ama istediğim bu değildi. "Hayır, onları sevmiyorum." Birkaç dakika sonra, "Belki çiçek olmaz." dedim. Hiçbiri yeterince güzel görünmüyordu.

Mary O'Connell'ın sevgi gösterilerine ihtiyacı vardı. Çiçekler bunu gösterecekti. Bu gece önemliydi. Liam için, annesi için ve Starling için önemliydi. Çiçeklerin özel olmasını istedim. Gitmek için dönene kadar doğru olanları bulamadım. Pencerenin yanında sırlı, pembe, cam bir vazoda bir demet çiçek vardı. Güller ve spreylü güller de dahil olmak üzere pek çok farklı türde çiçek ve yeşillik.

Elime aldığımda, Starling küçük bir ses çıkardı. "Oh, bunlar çok güzel."

Pembenin çeşitli tonlarındaydılar; farklı çiçek türleri ona doku kazandırıyordu. Neredeyse bir tablo gibi görünüyordular. Aranjmana ekledikleri yeşillikler bana boya fırçalarını hatırlattı.

"Bunu beğendim," dedim ve Starling sırıttı.

"O zaman ona bunu alalım." On dakika sonra, elimizde buket, Liam'ın seçtiği restorana doğru beş blok yürüdük. Diğer yarım

biz geldiğimizde annesiyle birlikte oradaydı. Mary'nin kucaklamasını kabul ederken Starling'in yüzü kızarmış ve gülümsemesi mutlu olmuştu.

Starling'i bırakıp bana döndüğünde çiçekleri ona uzattım. İki parmağını dudaklarına bastırarak çiçeklere, sonra da bana bakan Mary'nin yüz ifadesi değişti.

"Senin için," dedim, belki anlaşılmamıştır diye. Onları Starling'le birlikte getirmiştım.

"Bana çiçek almak zorunda değildin, Rome," dedi, gülümsemesi büyüyor ve gözleri ıslanıyordu. Onu ağlatmış mıydım?

Mutlu gözyaşları mı,
üzgün gözyaşları mı?

"Ben istedim."

Sürprizi anladım. Mary için pek sık bir şey yapmazdım. Bunu hiç düşünmedim. Ama Jonathon öldüğünden ve Liam onun için çok üzülüp endişelendiğinden beri ben de onun için endişeleniyordum.

Aynamın ona ihtiyacı vardı. Ben de ona ihtiyaç duyacak ve ona göz kulak olacaktım.

İlerlemeye başlayıp tereddüt ettiğinde, son iki adımı attım ve ona istediği gibi sarıldım. Bana daha sıkı sarıldığında küçük irkilmesi çabucak kayboldu. Starling olmadığı sürece bunlardan pek hoşlanmıyordum ama Vaughn ne demişti? Bazen annelerin sadece kucaklanmaya ihtiyacı olur ve bizim de onların kucaklanmasına izin vermemiz gerekir.

Sarılmayı bıraktığında gözlerini sildi ve bana gülümsedi. "Çiçeklerimi seviyorum ve teşekkür ederim, tatlı oğlum."

"Bir şey değil." O kısımda ciddiye dim.

"Tamam, herkes otursun. Uygun bir doğum günü yemeği yiyeceğiz ve bunu kutlayacağız." Liam ve ben dörtlü masada karşılıklı oturduk, böylece ikimiz de Mary'nin yanında oturuyorduk ve ikimiz de Starling'in yanında oturuyorduk. Mary'nin mutluluğu odayı aydınlatıyordu ve ona çiçek aldığım için mutluydum.

Liam bana sıırıttı. Çiçekler onu da mutlu etmişti. Bu iyiydi. Yemeğin ne kadar uzun sürdüğünü ya da personelin bize "Mutlu Yıllar" şarkısını söyletmek için ısrar etmesini umursamadım bile. Starling ve Mary de mutluydu.

O kadar da kötü değildi.

LIAM

DÖRT AY SONRA.

Kapının açılma sesi beni onun gelişinden haberdar etti. Kulüp binasına geri taşınmıştım ama dairemi saklıyordum. Kaçamaklar ve bu geceki gibi geceler için güzeldi - bir randevu. Hellspawn içeri girdiğinde ona sırttım. Harika görünüyordu. Elbisesi mağazada seçmeme izin verdiklerinden biriydi. Her ay ona bir şey almama izin veriyordu. Geçen ay iki tane almama izin verdi.

Sırıtsı açık ve özgürdü. İşin komik yanı, istediği her şeyi alabiliyordu ama kıyafetler bir oyun haline gelmişti. Bu elbise, bu elbiseye bayılmıştım. Etrafı saran bir özelliği vardı ama eteği genişliyor ve hareket ediyordu. Üst kısmı simsiyahken, etek kısmı gökkuşağı renklerindeydi.

Mumu yakmayı bitirdiğimde "Harika görünüyorsun," dedim. Güldü ve bir dönüş yaptı.

"Bugün provadan sonra odama döndüğümde bu elbise ve bu notla karşılaştığımda yaşadığım şaşkınlığı hayal edin Bay O'Connell." Ona bıraktığım kartı kaldırdı.

"Gerçekten şaşırdınız mı Bayan O'Connell?" Onu selamlamak için yanına yaklaşırken alay ettim.

Karta bir göz attı. "Bu elbiseyle ve altında başka hiçbir şey olmadan saat yedide dairemde bulunmanız isteniyor. İtaat etmen sana tüm orgazmları yaşatacak. Ama durma, dene beni Cehennem Tohumu."

Ellerimi kalçalarına yerleştirirken, "Benim yazacağım şeye benziyor," dedim.

Elbisenin ipeği çok yumuşaktı ve altında hiçbir şey yoktu. Meme uçları elbisenin ön kısmında boncuk boncuk görünüyordu ama koyu renk elbisenin transparan olmasını engelliyordu.

"Ayrıca itaatkâr kadınları severim," diye fısıldadım dudaklarına yapışmadan bir an önce. Öpüşürken iç çekti ve sonra beni ısırdı. Başımı kaldırdığımda dişlerinin keskin sızısı beni güldürdü. "İşte benim cehennem dölüm."

Sırıttı, sonra kollarını boynuma doladı. "Hoşuna gitti."

"Hayır, sana karşı hissettiklerim için hoşlanmak çok hafif bir kelime," dedim bir öpücük daha kondururken. "Ama haklısın. Bana verdiğin her keskin ısırik ve pençe izinden zevk alıyorum." Karnı guruldadı ve ben güldüm. "Hadi seni doyuralım da ben de ikramımı alayım."

"Anlıyorum..." Onu masaya götürdüğümde gülüyordu. "...komando olmamın sebebi."

"Hayır, sadece dantel külotu son yırttığımda kızdığın için. Gerisi sadece bir ikramiye." Lazanyayı ortaya çıkarmak için gümüş kapağı kaldırdım. "Umarım iştahını da getirmişsindir. Antrenman yaptığınızı biliyorum ama karbonhidrat alımını göz önünde bulundurdum."

Bana bakarken gülümsemesi büyüdü. "Açlıktan ölüyorum."

Duymak istediğim sözler. Özellikle de hala acı verecek kadar zayıf kalması gerektiğini söyleyen eski seslerle savaşmak zorunda olduğumuz için. Ama son birkaç ayda yeniden kilo almaya başlamıştı. Ertesi yıl başlatmak istediği gösteri için antrenman yaparken kas tonusu mükemmeldi. Kalçalarındaki ve göğüslerindeki şişliğe bayılıyordum. Sağlıklı bir ışıltısı vardı.

En çok da gözlerindeki ateşi sevdim.

"İyi misin?" diye sordu bir ekmek çubuğunu ikiye bölerken. Sarımsaklı çubuklara bayılırdı ve sık sık hile günlerine izin vermezdi, bu yüzden muhtemelen bu tek öğünde üç tanesini bankaya yatırıyordum, ama kızımız makarnayı *severdi*. Zaten yasak meyveyi kim sevmez ki?

"Ben iyiyim. Benim için endişelenme," dediğimde burnunu kırıştırdı.

"İstersem senin için endişelenebilirim." Yine ısırik vardı.

"Tamam, tamam, sadece biraz zaman geçirmek istedim ve bunu yemekten sonraya saklayacaktım. Ama madem ısrar ediyorsun, şimdi yapalım."

"İsrar etmiyorum." İşte yine gözlerinde ateş parlıyordu. Onu kızdırmayı seviyordum. Karşılık verdiğinde daha da çok seviyordum.

"Ama öylesin ve bu sorun değil. Sabırsız olanın sen olmasını tercih ederim." Bununla birlikte ayağa kalktım ve masanın etrafında dolaştım. Beni takip etti ve tek dizimin üzerine çöktüğümde çatalını yavaşça indirdi. "Emersyn O'Connell," dedim adının hecelerinin tadını çıkararak. "Birkaç ay önce hepimiz seni çok kişisel ama aynı zamanda işle ilgili bir teklifle şaşırttık. Hesaplarınıza erişebilmek için karım olmaya evet dediniz."

Ağzını açmak üzereyken parmağımı kaldırdım ve tekrar kapattı. Elimi cebime attım ve bir yüzük çıkardım. "Bugün sana sadece benim için evlenme teklif ediyorum. Karım olman için. Benimle birlikte olacaksın."

Başkalarının karısı, sevgilisi ya da üzerine hangi etiketi yapıştırmak istiyorsan o olabilirsin Hellspawn, ama benim dünyam seninle çok daha parlak."

Annem makyaj doğum günümüz için geldiğinde bana kutuyu getirmişti. O zaman ona ne istediğimi söylemiştim ve o da çok sevinmişti.

"Önemli olan her konuda benim karım olmanı istiyorum. *Seni* sevdiğimi, *seni* istediğimi ve yaptığın her şeyde seni destekleyeceğimi bilmeni istiyorum ve aynı şekilde senin de desteğini istiyorum. Hayatımda sana ihtiyacım var. Seni hayatımda istiyorum. Sen benim için eve dönüş yoluydun - eskiden böyle düşünürdüm. Ama sen istediğim ailesin ve sadece eve giden yol değilsin. Sen benim evimsin."

Günlerdir kelimeler üzerinde çalışıyordum ve dikkatlice planlanmış konuşmalarından herhangi biri yerine, sadece ona gittim ve sonra kollarımdaydı ve beni öpüyordu. Kucağımda bu yumuşak, güzel kadın varken yüzüğü yarı yarıya unutmuştum.

"Bu bir evet mi?" Alay ettim ve beni geri itip yere yuvarlarken güldü. "İşte benim kızım... Bana evet de ve sonra gel yüzüme otur. Bütün gün senin için açlıktan ölüyordum."

Eteğini kaldırması ve tam olarak istediğimi yapması bütün haftamı aldı. O muhteşem pembe amcığıyla yüz yüze gelince dudaklarımı yaladım.

"Liam?"

"Hellspawn?"

"Cevabım her zaman evet olacak." İşte benim kızım.

JASPER

SEKİZ AY SONRA.

"Buna hazır mısınız?" Cipler teçhizatla yüklenmişti. Öncü ekip ilk mekânlarında hazırlıklara başlamıştı bile. Emersyn *Sharpe* gösteri turuna geri dönüyordu. Sharpe ismini kullanmasından hoşlanmasam da, bunun sadece sahne için olduğunu ve Emersyn olarak tanıtılacağını belirtti.

"Gerginim," diye itiraf etti ve kaşlarımı çattım.

"Gergin olmanı gerektirecek ne var Swan?"

"Her şey," dedi biraz omuz silkerek. "Neredeyse üç yıldır gösteri yapmadım, Jasper. Bu uzun bir süre. Bunu ilk duyduğumuzda, iyi bir mekân bulabileceğimizden bile emin değildim."

"Ama siz yaptınız ve üç günden kısa bir sürede tükendiniz." Şaşkınlık ifadesini anlatmaya yetmiyordu. "Harika olacaksın," dedim ona. "Kel ve ben açılış gecesinde orada olacağız. Biletlerimizi aldık bile. Milo ve Lainey de gelecek. Muhtemelen Adam ve Ezra'yı da getirirler."

Lanet olsun ki bu bir hikâye değildi, ama onun için arzuladığım şey kahkahalarıydı. Gölgeler, acı ya da korku değil.

"Yalnız değilsiniz. Freddie, Vaughn ve Rome da seninle birlikte yoldalar. Liam her şehre geleceğini söylemişti, değil mi?" Zengin piç yapacak "işleri" olduğunu söyledi. Evet, kızımızı görmek gibi bir iş. Onu suçlayamazdım. "Doktor da orada olacak. Güvenli evi bitirmek üzere. Merak etme, ona da göz kulak olacağız."

Doc, Bayan Stephanie'nin evini istismara uğrayanlar için güvenli bir eve dönüştürmüştü. Erkekler. Kadınlar. Çocuklar. Hiç fark etmezdi. Güvenli bir yere ihtiyaç duyarlarsa, bunu ayarlardı. Şehirde gitmeye hazır yarım düzine evimiz vardı. Doc'un hızına bakılırsa yakında daha fazlası da olacaktı. Swan ve Freddie'nin sevdiği bir projeydi. Benim de.

Bayan Stephanie gerçekten gurur duyardı. "Üç ay sonsuza kadar sürecekmış gibi gelecek."

"Öyle," diye onayladım bir kolumu ona doladığımda. "Ama sen harika olacaksın. Her gün konuşacağız. Her gösteri hakkında bir şeyler duymak istiyorum."

Belki telefon seksi deneriz. İyi şeyler duydum..."

Gözlerindeki son melankoli de kayboldu. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Böyle sevmenin mümkün olduğunu bildiğimden çok daha uzun zamandır seviyorum." Bir elimi kaldırarak yanağını avuçladım. "Harika olacaksın. Uçacaksın, Swan ve hükmedeceksin ve seni orada görmek için sabırsızlanıyorum."

"Eğer ararsam," diye sordu, gözlerinde şakacı bir bakış vardı. "Beni tekrar kaçırarak mısın?"

Bu kahkaha içimi titretti. "Aynen öyle. Sadece serçe parmağını kaldır ve senin için geleyim."

Bana sarılmak için ayağa kalktığı anda onu sıkıca tuttum. "Seni özleyeceğim," diye yakındı.

"Döndüğünde telafi edersin," diye fısıldadım. "Bu bir randevu."

Sonra onu Vaughn'un son bavullarını arabaya koyduğu yere götürdüm. "Kızımıza iyi bak."

"Bunu biliyorsun." Elimini kavradı. "Döndüğümde şehir merkezinde birkaç yere bakacağım."

"Bana uyar."

Onlar arabadan inerken Kel yanıma geldi. Freddie el salladı, Swan bize öpücükler gönderdi ve çok geçmeden gözden kayboldular. Bir sigara yaktım ve uzun bir nefes çektim.

Kel'e "Gerçekten uzun bir üç ay olacak," dedim ve o da başını salladı.

"Ama eve geliyor. Bize. Biz burada olacağız," diye hatırlattı.

Ben. "Bu arada benim de dükkana gitmem lazım. Burada iyi misin?" Fareler ortaya çıkmıştı ve kamyonlardan birini boşaltmak için nerede çalıştıklarını görmek için döndüm.

"Evet," dedim dumanımı üflerken. "Çok iyiyim." Bununla birlikte, omzuna vurdum ve depoya doğru yöneldim. "Paletleri o kadar yükseğe yığma..." Lanet çocuklar. Onlara bu işin nasıl yapıldığını öğretme zamanı.

EPILOG

OceanofPDF.com

EMERSYN

BİR YIL VE BİRKAÇ AY SONRA...

"M s. Em! Bayan Em!" Amy yepyeni tütüsüyle zıplayarak bana doğru koştu. Bugün gelmişlerdi ve Amy için kostüm provasıydı. resital. Birinci pozisyona geçmeden önce yarı kayarak durdu. "Nasıl görünüyorum?"

Onu alkışlarken dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. "Harika görünüyorsun." Sınıfın geri kalanı aceleyle içeri giriyordu, her biri yepyeni parlak mavi tütülerini ve babetlerini giymişlerdi. Her biri poz verirken, gösteriş yaparken ve en büyük gülümsemelerini takınırken kalbimin her biri için çok dolu olduğuna yemin edebilirim

-Hepsi dört blok ötedeki grup evlerinden birinde yaşıyordu.

Dans okulunu açtığımda ilk başvurduğum yer onlar olmuştu. Her biri sunduğum Stephanie James burslarıyla okula katıldı. Okulun p a r a açısından kârlı olmasına ihtiyacım yoktu ama bu kızları izlemek hayatta ihtiyacım olduğunu bilmediğim her şeydi.

Bir tur daha yapardım ve bu üç ay boyunca çocuklarıma farklı tarzlar ve deneyimler yaşatmak için dönüşümlü öğretmenler getirirdim. Geri kalan her şeyi kulaktan kulağa oynayacaktık. Günü tamamladığımızda mutlu bir şekilde bitkin düşmüştüm. Stüdyoyu kilitledim ve caddenin karşısındaki Vaughn'un yeni dövme salonuna baktım. Okulu açmamla aynı zamanda orayı da açmıştık. Şu anda sadece randevuyla çalışıyordu. Lauren da burayı yönetmesi için teklif ettiğimiz işi kabul etmişti.

Zamanla daha fazla sanatçı işe alacağız. Vaughn aslında bir çırak almıştı. Farelerden birinin yetenekli olduğu ortaya çıktı. Vaughn da onu beslemeye karar verdi. Arabama doğru yürürken saatimi kontrol ettim. Çocuklar sipariş vermek isterse yemek için duracak vaktim vardı. Bir mesaj gönderdim ama aldığım yanıt hemen oldu.

Onlar halletti. Bana uyar. Uzun bir gün olmuştu. Uzun ama iyi. Duvardaki resme baktım. Bahçede oynayan çocuklar, ben onları tanımadan çok önce onlardı. Burası okulum ve Vaughn'un dövme salonu için mükemmel bir yerdi ve çok da uzak olmayan bir gelecekte

bir dizi dükkan açılıyordu. Tüm terk edilmiş binaları satın aldık ve onları yenilemeye başladık. O kadar paraya sahip olmak mahalleye ilgili bir şeyler yapmamı sağladı ve ben de bunu sevdim.

Arabayı çalıştırırken memnun bir mırıltı çıkardım. Phoenix Dans Kumpanyası benim yeniden doğuşumun bir uzantısıydı. Bana kalsa tüm mahalleyi yeniden doğurur, fırsatlarla ve daha fazlasıyla doldururduk. İçeri sızmaya çalışan çetelerin uzun süre dayanamamasının da yardımı oldu.

Vandallar kimsenin kendi bölgelerine girmesine izin vermezdi. O kadar. Benim işime yaradı.

Yerimden geri dönerek eve doğru yola çıktım. Depoya girdiğimde bir kamyonun işini bitiren birkaç fare vardı. Bana el sallamak için ellerini kaldırdılar. Çok komikti... Artık hepsini tanıyordum. Bunlar Pedro ve Ronnie'ydi. İyi çocuklardı. Grup evlerinden birinden çıkmışlardı ve devlet üniversitesinde okurken onlara iş vermiştik.

"İyi akşamlar Bayan Emersyn," diye seslendi Ronnie ve ben sııttım. Benden iki yaş kadar küçük müydü? Ya da üç? Ama hiçbirini bana Bayan Emersyn'den başka bir şey demiyordu ve ben de bunu sorun etmiyordum. Çocuklar daha tanıdık olmalarına izin vermiyorlardı. Bu onları mutlu ediyordu ama yine de tuhaftı.

Dışarıda beni karşılayacak kimsenin olmaması biraz komikti. Genelde içlerinden biri karşılardı ama onlar da hipervijilansın bir kısmını rahatlatmaya çalışıyorlardı. Ama sadece bir kısmını.

"Boo-Boo!" Freddie ben kapıdan girerken seslendi ve sonra oradaydı. "Mutlu Yıllar!"

Doğum günü-

Freddie beni kucağına alıp sarılmak için çevirdiğinde içimde bir şok dalgası oluştu. Bir sonraki an dudakları dudaklarıma çarptı. Öpücük nefesimi çaldı, tüm talep ve sıcaklık. Dili benimkine karıştı ve ben kollarımı ona sararken çantamın düşmesine izin verdim.

Freddie ile öpüşmek bir hazineydi.

Öpücüğü derinleştirdikçe başım dönüyordu ve onu hissetmek dışında her şeyi unutmuştum. Kahkahalar etrafımızdaki havaya karıştı ve sonunda bir ısıklık sesi duyuldu.

Başını kaldırdığında içimi bir sıcaklık kapladı. Muhteşem uzunluktaki sarı bukleleri gözlerinin içine düşüyordu ve dudakları ıslak ve biraz pembeydi.

"Merhaba," demeyi başardım, biraz nefes nefese kalmıştım. Bu beklediğim gibi bir karşılama *değildi* ama kesinlikle karşı da *değildim*.

Freddie'nin sırtışı büyüdü.

"Dediğim gibi," parmağını burnuma dokundurdu. "Yirmi birinci doğum günün kutlu olsun, Boo-Boo."

Gerçekten-? Etrafımdaki çocuklara baktım. Balonlar, pastalar ve hatta bir tabela vardı. İçimden kahkahalar döküldü. "Doğum günüm olduğunu unutmuşum..."

Kellan'ın gülümsemesi hoşgörölüydü. "İşte bu yüzden böyle şeyleri hatırlarız." Elini uzattığında, ona gitmek için havada süzölüyordum. Böylece kalbimi hızlandıran ve Mickey'nin kucağına oturduğumda neredeyse nefes nefese kalmama neden olan atıklarınca öpüşmelerim başladı.

Akşam yemeği yediler - kocaman biftekler ve fırında patates, benim için şarap ve onlar için bira. Gerçi bira benim için sorun değildi. Pasta sonrası içindi. En iyi kısmı, hepimizin bir arada olmasıydı. Geçen yılı *o kadar çok şey* yaparak geçirmiştik ki hepimizin burada olmasını çok sevmiştim.

"Bu gece," dedi Kellan pasta servis edilirken ve ben masanın karşısından ona baktım. "Doğum günü kızının seçim yapmak zorunda olmadığına karar verdik."

"Neyi seçeyim?"

"Nerede uyuyacağını seç," dedi Liam. "Kiminle yatacağını da," diye ekledi Jasper.

Vaughn, "Ya da ne kadar orgazm olacağınızı," diye ekledi.

"Bu gece herkes seninle seks yapmak istiyor Starling," dedi Rome. "Birlikte, ayrı, ama hepimiz seninle. Eğer bizimle olmak istiyorsan. Ama kimse kaçırmak istemiyor."

Ama Freddie'ye baktım ve o da sırtıttı. "Henüz herkes etraftayken tam seks kısmına hazır olmayabilirim," dedi. Gittikçe yakınlaşıyorduk ve eğer buna ihtiyacı varsa on yıl beklemeye razıydım. Bazen gerçekten ihtiyacı olduğunda sırtıma sürtünüyordu ve ben de bunu sorun etmiyordum. Ama Freddie artık benimle uyuyabiliyordu ve ben de ona giderek daha fazla dokunabiliyordum. Bunların hepsi kazançtı. "Ama sana kesinlikle tezahürat yapabilirim."

Bu teklif karşısında amım sıkıştı ve birasını kaldıran Mickey'ye baktım. "Little Bit, bizi idare edebilirsin-"

Oh, bunu yapabilirim. Dudaklarımı yaladım ve kalbim kaburgalarım karşı beşlik çıktı. Freddie'nin eve hoş geldin öpücüğü yüzünden hâlâ ateşliydim. Hepsinin burada olmasının birleşimi? Bu baş döndürücü bir deneyimdi. Şimdi de beni birlikte mi becermek istiyorlardı? Hepsi birden mi?

Yarın çok ağrım olacaktı.

"Hellspawn mı?" Liam gözlerinde endişeyle öne doğru eğilerek söyledi.
"İyi misin?"

Yavaşça başımı salladım. "Sadece bir sorum
var." Kellan bana "Söyle" dedi.

"Önce pastayı bitirmek zorunda mıyız?"

Nefes nefese sorduğum bu soru, içimdeki sıcaklık artarken bile ağzımdan kaçtı. Paylaşmak onların iyi olduğu bir şeydi, ama hepsi mi? Birlikte mi? Benimle birlikte? Bu yeni bir şeydi.

Yeni ve cazip.

Yalan yok.

Yumuşak kahkahalar odanın içinde dalgalandı ve Freddie önce pastama sonra da bana bakmak için yana kaydı. "Tatlının yanında tuzlu da ister misin?" Gülümsemesi gözlerini doldurdu ve başımı geriye doğru eğdim.

"Paylaşmak istediğin her şeyi istiyorum."

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırdı, gözlerindeki neşeli ışık şakacı gülümsemesini yansıtıyordu. "Seninle kirli konuşmak benim aşk dilim."

Çatalımı pastaya batırıp ısırdığım lokmayı ona doğru uzatırken içimden kahkahalar yükseldi. "Biliyor musun, bunu senin hakkında biliyordum."

Etrafımızdaki kahkahalar bir grup kucaklaşması gibiydi ve Freddie'nin sırtışı daha da büyüdü. Ağzını açtı ve ona bir lokma kek yedirmeme izin verdi. Onun mutlu iç çekişi, içimde her zaman var olan kırık dökük ve karmakarışık parçalardan bazılarını yatıştırdı. Onları her zaman hissetmiyordum, peşinden gitmek istediğim şeyleri yapmamı da engellemiyorlardı ama hiçbir zaman da yok olmamışlardı. Küçük şeyler anıları tetikleyebiliyordu.

Bir müzik

parçası. Bir koku.

Bir cümle dönüşü.

O anıların dişleri vardı. Benim ve Freddie için. Benzersiz değildik, kâbuslar hepimizin başına geldi. Aynı zamanda, bu zorlukların üstesinden gelmek ve birbirimize destek olmak için çok çalıştık.

"Sanırım ne yapmak istediğimi biliyorum," dedi lokmasını bir bardak kahveyle yıkadıktan sonra. Konu değişikliğinin rekor kırması herkesi susturdu. Bu açıklama aynı zamanda beni de neşelendirdi.

"Öyle mi?" Seks konuşuyorduk ama Freddie geçen yılı ya benimle seyahat ederek, ya Mickey'ye güvenli evlerinde ya da Jasper'a kamyon işinde yardım ederek, bazen Kellan'la dükkana giderek ve hatta

Roma ile dolaşmak. Eğer onun hakkında konuşmak istiyorsa, ben de varım. Çocuklar bekledi, onların da ilgisi benimki kadar artmıştı.

"Evet," dedi, ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. Bir elini yüzünde gezdirdikten sonra odadaki herkese baktı. "Üzgünüm, kutlama yapıyorduk."

"Bir karar vermen kutlanmaya değer," dedi Kellan ona, sesi nazik olduğu kadar sertti de. Bu işte birlikteydik. Hepimiz bu işin içindeydik. "şimdi kızımızı askıda bırakma. Neye karar verdin?"

"Yoksa bir dakika yalnız kalmak mı istersin?" Mickey teklif etti. "Eğer sadece Little Bit ile konuşmak istiyorsan."

Bir an için Freddie'nin bunu kabul edeceğini düşündüm ama başını salladı. "Hayır, bunu sizlerle paylaşmak istiyorum, bir süredir bunu düşünüyordum ve biliyorsunuz ki ben hep yüzer gezerdim. Yardım etmeyi severim ama hiçbir zaman kendim için fazla bir şey yapmak istemedim."

Başımı salladım. Bu, onun için hâlâ endişelendiğim tek alandı.

"Gerçekten bir çağrıya ihtiyacım olduğundan emin değilim. Ben dansçı değilim. Evet, şarkı söylediğimi biliyorum Boo-Boo, ama bu senin için ve bazen de onlar için." Gülümsemesi cıvıl cıvıldı, bir an parladı ve sonra yine kayboldu. "Ama geçen hafta bana dans sınıfındaki çocuklardan birinden ve ona dokunulmasından hoşlanmadığından bahsetmiştin."

Odadaki neşenin bir kısmı söndü. "Onunla konuşacaktın."

"Konuşacaktım," dedi Freddie. "Haklıydın. O da bizim gibi."

Bu kalbimi kırdı.

"İyileşecek, Doktor'la onun hakkında konuştum." Birasını selamlamak için kaldıran Mickey'ye eliyle işaret etti. "Ona yardım bulmaya başladık bile. Onu benimle konuşturdum çünkü nereden geldiğini anladım. Ona yardım etmek hoşuma gitti. Biraz zaman alabilir... ama okula gitmek istiyorum."

Doğruldum.

"Bildiklerimi işe koyacağım - istismar mağdurlarına yardım etmek istiyorum. Bayan Stephanie'nin bana yardım ettiği gibi yardım etmek istiyorum... Bu işte iyi olup olmayacağımdan emin değilim." Yüzünde bir gülümseme belirdi. "İlk başta buradan uzaklaşmak çok zaman alabilir, biliyorsun, okulda her zaman o kadar iyi değildim. Beni kabul edeceklerinden ve okul masraflarını karşılayacaklarından bile emin değilim..."

Liam hiç vakit kaybetmeden, "Sana sahibim küçük kardeşim," dedi. "Hepimiz sana sahibiz," diye söz verdim.

"Öyle mi?" Onda kalbimi yerinden oynatan utangaç bir umut vardı. Risk alarak pastayı bir kenara bıraktım ve kollarımı ona dolamak için zıpladım. Freddie beni yakaladı ve sıkıca sarıldı.

"Kesinlikle," dedim ona sarılırken. "Neye ihtiyacın olursa." Sonra sesimi biraz daha alçalttım. "Aklına koyduğun herkese yardım edebileceğini biliyorum - bana yardım ettin."

Tacizcimin ve tacizin adını yüksek sesle söylememe yardım etmişti. Sırlar, yalanlar ve aldatmaların hepsi o canavarı besliyor, kontrol zincirini sıkılaştırıyordu. Pinetree'de Freddie'ye söyleyememiş olsaydım, belki de hâlâ burada olmazdım.

"Seni seviyorum, Boo-Boo," diye fısıldadı Freddie.

"Ben de seni seviyorum." Yakınlığın tadını çıkarırken gözlerimi kapattım. Parmaklarını sırtımda gezdirip yavaşça bir daire çizdiğinde ona doğru gevşedim ve o da yavaşça ürperdi.

Bu hareket beni gevşetti ama Freddie başını boynuma doğru salladı ve elini sıkıca kavradı. "Hayır," diye fısıldadı. "Bu iyi. Gerçekten iyi."

Sonra ne demek istediğini kanıtlamak istercesine geri çekildi ve sabit bir elini kaldırdı. Ona sırtıırken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. İçindeki mutluluk, kararlılık? Bu şimdiye kadarki en iyi doğum günü hediyelerinden biriydi.

"Onu kendine saklamaya devam etmek mi istiyorsun Freddie? Yoksa bu kutlamayı tekrar yola koymamız için iyi misin? Bizim için fark etmez, bekleyebiliriz." Jasper'dan gelen alaycı, kesinlikle kuru not tam da ihtiyacımız olan şeydi.

O anın vahşi kırılmasını hafifleterek Freddie'nin tüm dikkatlerden zarif bir şekilde uzaklaşmasını sağladı. Birbirlerini bu kadar çok sevmelerini sevdim. Birbirlerini nasıl sevdiklerini ve birbirlerini nasıl koruduklarını.

Freddie bana hafif bir öpücük vermek için başını eğdiğinde, şansımı denedim ve alt dudağını ısırdım. Gözlerinde şaşkınlık belirdi ve sırıttı. "Boo-Boo'nun dişleri var."

"Evet, öyle," dedi Vaughn neredeyse iç çekerek ve gülen tek kişi ben değildim.

Geriye doğru dans ederek, küçük bir dönüş yaparken ellerimi çırttım. "Bunu nasıl yapacağız?"

Dürüst olmak gerekirse, bir rehberlik ya da belki bir öneri bekliyordum. Roma beni omzunun üzerinden kaldırıp merdivenlere doğru götürürken içimden bir kahkaha dalgası daha geçti.

Şu anda sadece sekizimiz buradaydık. Yani sessiz olmak zorunda değildik. Açıkçası yukarı çıkmamız da gerekmiyordu ama Roma'nın uzun bacakları alt kat ile bizim süit arasındaki boşluğu doldurdu.

Süite vardığımızda beni ayağa kaldırdı. Beni kapıya doğru çevirerek elleriyle gözlerimi kapattı. "Bu iyi mi?"

"Evet," diye söz verdim ona. Beni dik tutacağına güvenerek ona yaslandım.

Rome ellerini gözlerimden çekmeden, "Gözlerini kapat Starling," dedi. Bir eli hâlâ gözlerimin üzerindeyken kapıyı açtı. Limonlu temizleyici, gül dokunuşları ve kahve kokuları burun deliklerimi gıdıkladı.

Birileri bugün çok meşguldü. Rome beni ileriye doğru yönlendirirken erkeklerin bizimle birlikte odaya girdiklerini duymaktan çok hissettim. Kıkırdamaların ve alaycı kahkahaların olmaması eğlenmedikleri anlamına gelmiyordu.

Bu, birbirleriyle uğraşmaktan ziyade sürprizlerine verdiğim tepkiyle ilgilendikleri anlamına geliyordu. Zaten heyecanla uğuldamıyor olsaydım, bu benim merakımı ve mutluluğumu artırırdı.

Roma'nın sessiz "Hazır mısınız?" sorusu bana yönelik değildi. "Evet lütfen!" dememi engellemedi.

Nazik bir çimdik. Bunlar Vaughn'un elleriydi. "Uslu dur, Dove," diye nazıkçe azarladı. "Yoksa ilk yarı boyunca gözlerini bağlı tutarız."

İlk yarısı mı? "Bu bir söz mü yoksa tehdit mi?" Benimle oynamalarını çok severdim. Onlarla oynamam için bana meydan okumalarını daha da çok severdim.

"İkisi de," diye fısıldadı Liam yanağıma bir öpücük kondurmadan önce. "Bırak görsün, Rome."

"Sürpriz," dediler hep bir ağızdan, Roma'nın eli gözlerimi kapamaktan kurtulduğunda ve ben gözlerimi kırıştıtararak açtığımda.

Sürprizimi tahmin edebileceğim onca şey arasında bu beni şaşkına çevirdi. Milyon yıl geçse de aklıma gelmezdi.

"Roma," diye fısıldadım kanepenin arkasındaki duvara doğru geçerken. Son çalışması duvarın büyük bir kısmını kaplıyordu. "Ne zaman..."

"Bugün," dedi. "Sen gittikten hemen sonra başladım."

Bu kadar kısa sürede bunu nasıl yaptığını hâlâ tam olarak anlayamıyordum. Günlerim genellikle altı ila yedi saat, eğer burada dans etmek yerine okul stüdyosunda ısırırsam dokuz saat sürüyordu.

Kanepenin arkasındaki tüm duvar artık bendim. Ama sadece ben değil. Etrafımdaki tüm kuşlarla birlikte ipek dansı yapıyordu. Bazı açılardan sanki benimle birlikte uçuyorlardı, ama bundan daha fazlasıydı.

Beni güvende tutmak için uçuyorlardı, beni izliyorlardı ve aynı zamanda beni yükseltiyorlardı. Gözyaşlarına boğulmak üzereydim. Parmaklarımı dudaklarıma bastırarak ona baktım. Çünkü ne kadar çok bakarsam o kadar çok şey görüyordum.

"Daha fazlasına ihtiyacı var," dedi Rome. "Ama doğum günün için hazır olmasını istedim."

Etrafımda dönerek ona sarıldım. Beni kaldırırken gücü etrafımı sardı. Sonra beni öpmeye başladı. Dilinin benimkiyle oynaşması beni aydınlattı.

Derin, ıslak öpücükler ve diliyle çırpınan alaylar arasında gidip geliyordu. Vaughn ellerini kalçalarımın yerleştirirken, sırtıma yaslanan bir bedenin sıcaklığı iç çekmeme neden oldu.

"Geri çekil," dedi ve beni mi yoksa Roma'yı mı kastettiğinden emin olamadım ve sonra Roma bir adım geri çekilirken ben Vaughn'a yaslandım.

Dudakları ıslaktı ve bana bakarken pembeye doğru kayıyordu. Vaughn gömleğimi yukarı doğru çekmeden önce nazik eller belimi çevreledi. Sonra Kellan önümdeki yerine kaydı.

Kalbim ve ruhum yükselirken bile gözlerindeki yoğunluk beni yere indirdi. İçimde yayılan sıvı ısı bana Vaughn'un sırtıma çizdiği anka kuşunu hatırlattı.

"Gözlerini benden ayırma, Sparrow."

İstesem bile bu emri hiçbir şekilde görmezden gelemezdim. Kellan elini boğazıma doladı. Bir kuş gibi çarpan nabzımın hızını dengeledi. Günün kalan gerginliği de uçup gitti.

Burada evimdeydim ve güvendediydim. Birlikte daha güçlüydük. Üç yıl, beni ilk kaçırdıklarından bu yana üç yıl geçti. On sekizinci doğum günümün üzerinden çok geçmemişti ve bunların mümkün olabileceğine dair *hiçbir* fikrim yoktu.

Görmeye cesaret edemediğim bir rüya.

"Serçe." Komutun çatırtısı beni o ana geri getirdi. "Özür dilerim," diye fısıldadım. "Ne kadar mutlu olduğumu düşünmekten kendimi kaybetmişim." Gözleri yumuşadı. "Peki sen ne kadar mutlusun?"

İç çekerek tüm ağırlığımı Vaughn'a verdim, onun ve Kel'in farkındaydım. Aslında hepsinin farkındaydım. Bakışları başlı başına bir okşayıştı. "Çok mutluyum. Bunun hayalini kurabileceğimi bile bilmezdim. Sadece okulda öğretmenlik yapmak ve buna sahip olmak bile bir zamanlar bana ölçülemez gelirdi."

"Güzel," diye mırıldandı, başparmağını nabız noktamın üzerinde gezdirerek. "Senin için yapamayacağımız hiçbir şey olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Ben de öyle bir izlenim edinmiştim," diye takıldım, biraz da erirken. Aklımda bir soru bile yoktu. "Benim de aynı şekilde hissettiğimi biliyorsun, değil mi?" Ne isterlerse.

"Ben de öyle bir izlenim edinmiştim," diye gülümseyerek karşılık verdi. "O zaman bu gece her şey seninle ilgili."

"Öyle mi?" Temasın altında sürüklendim.

"Ah evet," dedi Kellan ve Vaughn gözlerimi bağlamadan önce ayaklarımı sabitleyerek yer değiştirdi.

Şaşkınlık içime işledi. Solumdan gelen kısık kıkırdama sadece Jasper'a aitti ama Vaughn göz bağıny sıkarken Kellan boğazımı bırakmadı.

"Bu iyi mi?" Vaughn dudaklarını kulağıma bastırdı. Nefesinin fısıltısı, mırıltısının tatlılığıyla birleşince içimi bambaşka bir ürperti kapladı.

"Evet," diye cevap verdim. Hızla batıyordum. Zevkten ölebilir miydin? Boğulabilir miydin? Bana zar zor dokunuyorlardı ve ben çoktan çözülmeye başlamıştım.

Sonra sanki bu düşünce tarafından çağrılmış gibi, kalçalarımındaki eller tozluklarıma takılmak için hareket etti ve daha önce gömleğim gibi onlar da soyuldu. Ayaklarımın dibinde biri vardı ve ben daha dengemi sağlamaya karar vermeden Vaughn beni kaldırdı.

Ellerimi onunkilere götürdüm ve kulak mememi dişleriyle emmeden önce kıkırdadı. "Rahatla, Dove. Düşmene izin vermeyeceğim..."

Sütyenim kaybolmadan önce buna cevap verme şansım olmadı, sonra sağ meme ucumun etrafına sarılmış dudaklar vardı. Hafif diş sürtünmelerinin ardından gelen dil darbeleri içimde bir sıcaklık sarmalına yol açtı.

Kulağımın kabuğu boyunca uzun, alaycı bir yalamadan sonra Vaughn beni yere bıraktı. Odadaki serin hava ısınan bedenime merhem oldu. Meme ucumla alay eden ağız uzaklaştı ve Kellan ben ona yaslanana kadar beni döndürdü.

Boğazımı sıkıca kavrayan eli beni aynı anda hem heyecanlandırıyor hem de rahatlatıyordu. Başımı arkaya yatırıp ağzımı yalamaya başladığında bıraktım.

Duyularımı etkisiz hale getirmek, okşarken, dişlerken, yalarken, ısırırken ve öperken onlara bakmaktan zevk almak gibi tüm dikkat dağıtıcı unsurları ortadan kaldırmak istediler.

Ritmik bir şekilde teni tokatlayan yumrukların sesi geliyordu. Liam "Pislik" diye mırıldandığında, taş kâğıt makas oynadıkları anlaşıldı.

Pislik olmalıydı-Jasper'ın alçak sesle kıkırdaması karnımın üzerinden geçti ve Kellan'ın öpücüğüne gülümsedim.

Bir eli kalçamdaydı, Jasper onu kaldırdı ve sonra ağzı amımın üzerindeydi. Sıcak, dilini amıma sokan erotik öpücük içimi dışıma çıkardı. Nazikçe ikna etme ya da alay etme yoktu, dilinin kanalıma doğru itilmesi ile klitorisime karşı dairesel alaylar arasında geçiş yaptı ve en sevdiği ikrammışım gibi emdi.

İlk orgazm vurdu ve ağzına karşı çırpınıyordum ama Jasper beni çığına çevirirken Kellan hava almama zar zor izin verdi ve sonra parmaklar anüsüme doğru ilerlerken Mickey'nin ağzı benimkiyle kaynaştı.

Dokunuşlarını biliyordum, hepsini tanıyordum ve Kellan kıcımlı almak için sıraya girdiğinde, hala ilk orgazm turundan titriyordum. Jasper sağ olsun. Mickey, onlar yerimi değiştirirken ağzımı bıraktı.

Şaka yapmıyorlardı. Kendimi ayakta tutma konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Kellan'ın beni gerdiği yerin yanması, daha fazlası için sızlamama neden oldu. Çok uzun sürmedi, çünkü Kellan kıcıma doğru sallanırken amımı dolduran bir horoz vardı. Sonra ağzımda başka bir ağız vardı.

Liam.

Roma'

da.

Meme uçlarımdan birinin nazikçe cimciklenmesini daha şiddetli bir diğeri izledi. Sıkıştırma ve çekme, içimde açılan ve çiçek açan zevki sınırlamak için yeterli acıydı.

Boşalırken Kellan'dan bir çığlık yükseldi. Serbest kalmasının sıcaklığıyla rahatladım ve sonra kanepenin üzerine uzandım ve bir horoz dudaklarımı okşadı.

Onu almak için açıldığımda Rome parmaklarını yüzümde gezdirdi. Mickey'nin orgazmı çok erken gelmişti ve ben daha fazlası için açgözlü olmak istiyordum. Tekrar boşaldığını hissetmek istiyordum ama Vaughn beni çığına çevirmek için hamle yapmadan önce beni terk etti.

Böylece sırayla gittiler. Roma boşaldı ve ben her damlasını yuttum, Vaughn benden bir orgazm daha çıkarırken neredeyse boğuluyordum. Jasper beni ters çevirip arkamdan içime girdiğinde titreyen, terli bir karmaşaydım.

Bir öpücük daha geldi, bu sefer Mickey dudaklarımı ayırırken ve sonra tekrar hareket ediyorduk ve Liam, Jasper hala kabzasına kadar gömülüyken amıma ittiğinde, her şeyin ipini kaybettim.

Çok fazlaydı ve yeterli değildi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Zihnim kaleydoskop gibi görünüyordu. Saatler birbirine karışıyor, birçok renkle çalkalanıyordu.

zevk. Vaughn'a bindim, Mickey Liam gibi kıcıımı doldurdu ve sonra Jasper yine Kellan ile oradaydı.

Roma bir girip bir çıktı, birden fazla kez içime girmeden önce beni sarsıntılardan kurtardı ve bir orgazm daha patladı. Beni boğuyorlardı.

Onları ve bunu çok arzuladım.

Bir sonraki uyanışında tenimde nemli bir bez gezdiriliyordu. Bir diğeri kalçalarımın arasından hafifçe geçti ve biraz sarsıldım. Çok fazla, yeterli değil ve sonra en tatlı öpücük dudaklarımı okşadı.

"Freddie," diye nefes verdim beni öperken. Dudaklarımı birbirinden ayırırken iki parmağını yanağıma bastırdı. Gözlerimi kırıştıtararak açtığımda onun görüntüsünü içime çektim. Freddie öpücüğü derinleştirdi, dilimi okşarken savunmamı aştı.

Sonra diliyle düello etmeye başladığımda elimi tuttu. Elimi göğsüne götürdüğünde, çıplak tenini ve parmak uçlarıımın altındaki yara izini görünce neredeyse nefesim kesiliyordu.

Sadece bacaklarıımın gevşek olması ve birden fazla orgazmın etkisiyle yüzüyor olmam tepkimi kontrol altına almamı sağladı. Freddie ona dokunmama izin veriyordu. Buna dayanamıyorsa, teması kontrol etmesi gerekiyorsa ve bana sürtünerek boşalabiliyorsa umurumda değildi.

Ne zaman neye ihtiyacı olursa olsun. Ama ona dokunabilmek?

Elimi kullanarak göğsünden aşağıya, sikine doğru indiğinde gözlerim yaşardı; avucuma değen kadifemsi ten elektrik çarpıyordu. Freddie başını kaldırdı ve dilini dudaklarıımın kenarına değdirdi.

Gözlerini ve yüz ifadesini inceledim. Ne gergin ne de içine kapanıktı. Gözlerindeki ışık beni içine çekti ve bir anda fark ettim ki başka hiçbir ses yoktu. Sadece biz vardık.

"Freddie?" Parmaklarıımı onun etrafına sararken elimi sikine doğru hareket ettirmesine izin verdim.

"Biliyorum," diye fısıldadı, sonra dudaklarııma bir öpücük daha kondurdu. "Çocuklara bu kısmı yalnız yapıp yapamayacağımı sordum..."

Bu kısmı. Ona dokunmama izin ver.

"Seni istemediğimi düşünmeni asla istemiyorum," dedi Freddie kalçalarıını elime doğru sallamaya başlarken. "İstiyorum, Boo-Boo. Seni o kadar çok istiyorum ki. Bazen yeterince iyi olduğumu düşünmüyorum."

İtiraz etmek için ağzımı açtığımda beni tekrar öptü. Kalçalarını elime doğru sallayışını taklit edencesine dilini soktu.

Geri çekilerek gülümsedi ve sonra serbest elimi göğsüne bastırmak için tuttu. "Gördün mü, panik yok."

O sallanmaya devam ederken gözlerim yaşardı, sikinin kadifemsi sıcaklığı çok fazlaydı ve o hareket ederken ona en ufak bir sıkışma hissi vermek için günaha girdim.

Gözbebekleri büyüdü ve patlayıcı bir nefes verdi. "Vay canına..."

"Vay canına, iyi mi?" Sonunda nasıl konuşacağımı hatırlayarak sordum. "Vay kötü mü?"

Bana verdiği öpücük o kadar şiddetli ve talepkârdı ki nerede olduğumuzu ve hatta ne istediğimi bile unuttum. Sonra yüzümü kavrayan Freddie sırtıttı.

"Vay canına... Seni gerçekten becermek istiyorum, Boo-Boo... Beni becermeni istiyorum. İstiyorum... Ağzını ve ellerini hissetmek istiyorum... Hepsini istiyorum ve ne kadar dayanacağımı bilmiyorum."

"O zaman hepsini yaparız."

Güldü, sesi o kadar özgürleştiriciydi ki, ruhumu hala ağırlaştıran son kayalardan birini kaldırdı. "Bana olan güvenin hoşuma gitti, Boo- Boo. O kadar çabuk iyileşemeyebilirsin."

"Freddie, sonsuza dek varız."

Bir anda durakladı. İfadesini bir şaşkınlık ifadesi doldurdu ve ben bunu yakalayabilmeyi diledim. Yakalamayı ve sonsuza kadar tutmayı. Ona da aynı şekilde tutunmayı.

"Önce ne yapmak istersin?" Onun yerine ben teklif ettim ve o da dudağını ısırды. "Doğum günü kızının seçimi..." diye fısıldadı, başparmağını başparmağıma vurarak

Alt dudak.

"Freddie," dedim, sikini bıraktım ve ona biraz -nerede kalmıştık? Oh, benim odamda. Harika. Onu yatağa geri ittim. "Aklını başından alacağım..."

Başımı eğip alaycı bir yalamayla sikinin başını okşadığımda çılgınca sırtıttı. "Bunu Boo-Boo ile tanıştığımız gün de yapmıştın."

Sikini yuttum ve yüz ifadesinin tadını çıkardım. Kesinlikle benim için mutlu bir doğum günü.

* * *

Birlikte güzel bir hayatın başlangıcı.

OceanofPDF.com

SON SÖZ

Ve bu da son. En azından başlangıçlarının bu bölümü için. Sanırım bu bir bakıma hayatlarının geri kalanının da başlangıcı. Çok erken olmuş gibi geliyor ama sonra ilk kitabın Mart 2021'de çıktığını ve şimdi Mayıs 2023 olduğunu hatırlıyorum. 9 kitap. Sadece bir milyon kelime. 2 yıl, 2 ay. Çok fazla kan, ter ve gözyaşı.

Evet, kan diyorum çünkü bazılarınızın hatırlayabileceği gibi, ilk kitabım çıkmadan bir ay önce belimde bir fitik oluştu ve o yılın sonlarına doğru ameliyat olmak zorunda kaldım. Bazı açılardan hala o ameliyatın yaralarını sarmaya çalışıyorum.

Ama yara izlerimiz, Doktor ve Em'in dediği gibi, hayatta kaldığımızın kanıtıdır. Bu yüzden bu yaraları ve Emersyn'in geçmişinin karanlığına daldığım anıları ve sadece çocukları grup evine getirmekle kalmayıp aynı zamanda onları birbirine bağlayan trajedileri kucaklayacağım.

Bu hikâyeye başlarken bildiğim pek çok şey vardı. Emersyn'in kardeşinin Raptor olduğunu ve adamlar onu "kaçırdığında" orada olmayacağını biliyordum. Hapiste olduğunu ve işlemediği bir suçtan dolayı hapiste olduğunu biliyordum.

Milo'nun henüz tam olarak keşfedemediğimiz bir tarihi ve hikayesi var, ancak bu her zaman Vandallar için tasarlanmamıştı.

Tüm bunlar söylenirken, küçük bir itirafım var, hayatta kalan her karakterin hayatta kalması gerekmiyordu - en azından başlangıçta. Başlangıçta Em'in haremde kaç kişi olduğunu asla teyit etmeyecek olsam da, altı kişi olması gerekiyordu.

Sonra Doc oldu. Doc sayfaya girdi ve kesinlikle orada kalacaktı. Artık yedi tane vardı ve ben yedi tane istemiyordum, en azından

Başlangıçta. Yedi çocuk sahibi olmanın çok zor olacağını düşünmüştüm. Yalan söylemeyeceğim, yedi zordu.

İkizler için gerçekleşeceğini düşündüğüm fikirler vardı ve sonra ikizler yaptıklarını yaptılar ve hayır, bu bizim dediler. Sonra başlangıçta çok zor ve hasarlı olan Freddie vardı. Gerçekten bir trajediydi ve Doc içerideyse Freddie dışarıda olabilir diye düşündüm.

Siz bana bıçak ve yabalarla saldırmadan önce, onu elimizde tutmak için tanıdıklarımız çok aktif bir kampanya yürüttüler. Dürüst olmak gerekirse Freddie'yi kaybedersek canımızın yanacağını biliyordum ama bu karanlık bir hikâye. Karanlık hikayelerin sonuçları ve riskleri vardır.

Aslında Freddie dördüncü kitabın sonunda Em'i kurtarıırken ölecekti. İlk kitabın başında gördüğüm şey buydu.

Ama Freddie'yi tanıdıkça bu gerçeği kabullenmek daha da zorlaştı. Sonunda seriye bir kitap daha ekledim ve merak edenleriniz için o kitap Kirli Şeytan'dı. Pinetree'de geçirdiği zaman bir şekilde kaçınılmaz olsa da, nasıl geliştiği ve Freddie'nin oynadığı çok önemli rol tamamen Freddie'ye aitti.

Yüzde yüz Freddie.

Olduğu haliyle mükemmeldi. Onun hasarı ve Em'in hasarı birbirlerini derinlemesine anlamalarını sağlayacak şekilde birbirlerini yansıtıyordu. Yaşlarının yakın olması ve deneyimlerinin bir şekilde benzer olması yardımcı oldu. Bu kitapta, Em'in ihtiyacı olduğunda işleri kolaylaştırmak için ona müstehcen şakalar ve seksi takımlar sunmasıyla tam bir döngü ortaya çıktı.

Bu hikâyeyi anlatmak için dokuz kitap bekledim. Kesin olarak söyleyebilirim ki bu hikâyenin sonunu çok sevdim. Karakterlerin bize ne olacağını söylemesini ve biz onları ters köşeye yatırdığımızda bile kararları onların vermesini seviyorum.

Yol boyunca Lainey'den Adam'a, Ezra'dan Bodhi'ye, Bones, Lunchbox, Voodoo ve Alphabet'e kadar pek çok karakterle tanıştık. Vienna ve Cash de dahil olmak üzere birkaç cameo görünümümüz oldu. Fletcher ile telefonda konuştuk. Eğer yakalayabilerseniz birkaç Dokunulmaz cameosu bile vardı.

Tüm bu dünya gölgeler, renkler ve derinlikle doluyor. Anlatacak daha çok hikâye var. Hepsine ulaşmak için sabırsızlanıyorum.

Benimle bu yolculuğa çıktığınız için tekrar teşekkür ederim. Baş yukarı. Kanatlar dışarı.

xoxo
Heather

Okuyucu grubu:

[facebook.com/groups/heatherspack](https://www.facebook.com/groups/heatherspack)

Spoiler grubu:

[facebook.com/groups/teammadatheather](https://www.facebook.com/groups/teammadatheather)

[OceanofPDF.com](https://www.OceanofPDF.com)

VANDALLAR SÖZLÜĞÜ

HAWK

Şahinler genellikle keskin görüşleriyle saygı görürler. Çok sayıda şahin türü olsa da, Amerika Birleşik Devletleri'nde en yaygın olanı kırmızı kuyruklu şahindir ve çöllerde, ormanlarda ve şehirlerde gelişirler. Ayrıca ömür boyu çiftleştikleri de bilinmektedir. Jasper bu lakabı, her zaman *ne* gördüğünü anlamasa bile, başkalarının göremediğini sık sık gördüğü için kazanmıştır.

KESTREL

Renkli kuşlardır, şahin türlerinin en küçüğüdür, ancak vahşi bir yırtıcıdır. Kellan, kendi başına kazandığı kaliteli takım elbiseleri ve arabaları nedeniyle bu adı almıştır. Sessiz tavrı göz ardı edilme eğilimindeydi ve çoğu kişi onun geldiğini görmedi.

HUMMINGBIRD

Sinek kuşları hızlı ve renklidir. Onları her zaman göremezsiniz ama duyabilirsiniz. Nektivor olma eğiliminde olsalar da, canları istediğinde böcekleri ve diğer avları avlamakta da çok iyidirler. Çocuklar Rome'a bu ismi vermişler çünkü onu asla zapt edemiyorlar ve kendi ritmine göre hareket ediyor.

FALCON

Şahinler gibi doğanlar da ayrıntılara olan keskin bakışları ve atiklikleriyle tanınırlar. Vaughn'un cüssesi Condor gibi bir isme uygun olsa da

ya da daha büyük bir kuş, ona bu ismi kazandıran şey sanatsal yeteneği ve çizdiklerindeki özgünlüktü.

MOCKINGBIRD

Taklitleriyle tanınan alaycı kuşlar aslında yırtıcı kuşlar olarak kabul edilmezler. Yine de bölgecidirler ve o bölgeyi diğerlerine karşı savunurlar. Liam evlat edinildiğinde Vandallar'dan hiçbir zaman tam anlamıyla ayrılmadı ama her iki dünyaya da uyum sağladı. Bu yeteneği ona Alaycı Kuş adını kazandırdı. Pek kullanmıyor çünkü Jasper ona bu ismi takmış ve Jasper tam bir pislik.

RAPTOR

Vandallar arasında bir kuş lakabı alan ilk kişi olan Milo, kardeşlerini ve küçük kız kardeşini savunurken gösterdiği vahşet nedeniyle Raptor adını almıştır. Genel olarak Raptorlar, avcının orada olduğunu bile bilmeden avlarının üzerine çullanma yetenekleriyle bilinirler ve Milo her zaman on adım öndeydi.

VANDAL "DOC"

Mickey J, Vandal adını ilk aldığı anda, bu bir kuş için değildi. Sokak kavgalarında hırçın olduğunu kanıtladığı içindi. Lakabı bir yırtıcıdan çok bir sokak ismiydi. Sonunda, ordudaki görevinden sonra Doc için bu ismi bıraktı, ancak ilk Vandal oydu ve Milo çetelerine onun adını verdi.

SHRIKE

Caretta caretta yırtıcı kuş alışkanlıklarına sahip ötücü kuşlardır. Avlarını kazığa oturturlar. Freddie, Roma bu ismi önerene kadar bir kuş ismine sahip olmayı önemseyemediğini hiç düşünmemişti ve bıçağını diğer silahlara tercih ettiği ve şarkı söyleyebildiği için bu ismi benimsedi.

PHOENIX

Bir ateş kuşu. Öldüklerinde, kendi alevleri içinde yeniden doğarlar, yeniden yaratılırlar, olduklarından daha güçlü ve daha mükemmel olurlar. Mitolojik olsun ya da olmasın, anka kuşlarına saygı ve hayranlık duyulur çünkü onlar hayatta kalmayı başaran nihai canlılardır.

EMERSYN'IN TAKMA ADLARI

SEVGİLİ

Güvercinler genellikle manevi anlamları olan ruhani yaratıklar olarak kabul edilirler. Sevgiyi, saflığı, inancı ve huzuru temsil ederler. Vaughn Emersyn'e Güvercin ismini sadece bir dansçı olarak zarafetinden dolayı değil, aynı zamanda ona verdiği huzurdan dolayı da vermiştir.

SPARROW

Serçeler küçük, sosyal kuşlardır ve bir kömür madeninin dibi gibi en elverişsiz ortamlarda bile yaşayabilirler. Amerikan kerkenezleri serçe şahin olarak da adlandırılır. Kellan ona bu ismi, içinde bulunduğu karanlığa rağmen hayatta kaldığı ve geliştiği için vermiştir.

STARLING

Sığırcıklar sesli mimik yaparlar ve saldırgandırlar. Tehlike yaklaştığında uyarmak için benzersiz bir alarmları vardır. Bakıcılarıyla bağ kurmaları ve güven geliştirdiklerinde arkadaşlık için onları aramaları ile bilinirler. Rome ondaki mücadelenin yanı sıra vahşiliği de gördü ve ona her zaman göz kulak olacağını göstermek istedi.

SWAN

Güzel, zarif ve naziktirler. Uçabilir ve inanılmaz bir hız ve çeviklikle yüzebilirler. Jasper, Emersyn'de zekâsının yanı sıra mutlak bir güzellik de görüyor. Kendisine ve başkalarına karşı koyarkenki vahşi öfkesi, onun için ne kadar mükemmel olduğunu gösteriyordu.

KÜÇÜK BİT

Kuş olmadığı çok açık. Vandallarla kıyaslandığında Emersyn gerçekten de minicik bir şeydi ve bu yüzden Mickey ona küçük parçam diyordu. Onun küçük mutluluk ve neşe parçası. Her şeyi berbat ettiğinde bile, onu hayatında istediği ve ihtiyaç duyduğu küçük parça olarak görüyordu.

BOO-BOO

Freddie, ilk tanışmalarından itibaren Em'e sahip olduğu tüm çürükler nedeniyle Boo-Boo adını takmıştı. Onun içindeki kırılganlık kendi içindeki kırılganlığı yansıtıyordu ve Freddie savunma olarak sık sık iğneleyici yorumlar yapsa da, Em'in hoşuna gidiyor ve aralarındaki ilk bağın kurulmasına yardımcı oluyordu.

HELLSPAWN

Kimsenin prensesi değildi ve Liam'ı birden fazla kez yumruklaması, onun kesinlikle bir cehennem yarattığı olduğuna dair ihtiyacı olan tek kanıtı.

IVY

Milo onu sonsuza dek Ivy olarak düşünecek, doğum adı ve küçük kız kardeşi. Ivy kıvrılan bir sarmaşıktır ve hepsini birbirine bağlar ve sonunda bulduğu kardeşliği ona bağlar.

OceanofPDF.com

HEATHER LONG HAKKINDA

Kitapları *severim*. Sadece biraz değil, çok seviyorum. Ben büyürken kitaplar benim en iyi arkadaşlarımdı. Bir kasabada ya da bir sınıfta yeni olmam kitapların umurunda değildi. Her zaman yanımdaydılar, en güvenilir yoldaşlarımdı. Ta ki bana sırt çevirip onları yazmam gerektiğini söyleyene kadar.

Size kendi kişisel sonsuza dek mutlu sonumun kitap yazmayı içerdiğini söyleyebilirim. HEA'nın devam eden bir çalışma olduğunu her zaman söylemişimdir. Bu evliliğim, arkadaşlıklarım ve kariyerim için de geçerli. Yeni masallara, yeni mecazlara, yeni karakterlere ve daha fazlasına daldıkça ilham perimi sürekli besliyorum.

Teksas'ta geçirdiğimiz on yedi yılın ardından mevsimler, yeni deneyimler ve yeni bir coğrafya arayışıyla Kuzeybatı Pasifik'e taşındık. Hayatın (ve ilham perimin) benim için neler sakladığını keşfetmek için sabırsızlanıyorum.

Belki de yazmak her zaman benim kaderimdi ve romantizm benim kaderimdi. Ne de olsa büyükannem resimli kitapları pek sevmezdi ve bana Harlequin aşk romanlarını okurdu.

Heather'ı takip edin ve bültenine kaydolun:

www.heatherlong.net

[TikTok](#)

OceanofPDF.com

AYRICA HEATHER LONG TARAFINDAN

82. Sokak Vandalları

Vahşi Vandal
Gaddar Asi
Acımasız Hain
Kirli Şeytan
Acımasız
Savaşçı
Tehlikeli Hain
Acımasız Casus
Pervasız Hırsız
Vahşi Dansçı

Her Zaman Bir Denizci Serisi

Bir Kez Onun Erkeği, Her Zaman
Onun Erkeği Geri Çekil Cehennem!
Buraya Yeni Geldi Denizciye Anlat
Denizcisine Hizmet
Etmekten Gurur
Duyuyor
Pişmanlık Yok, Teslimiyet
Yok Denizci Kovboy
İki ve Gururlu Bir Denizci
ve Bir Centilmen
Combat Barbie Viski
Tango Foxtrot
Denizciliğin hangi kısmını anlamadınız?
Bir Denizci İlişkisi
Denizci Sonsuza Kadar
Denizci Rüzgarda
Menfaatleri Olan
Denizci Bereketli Bir
Denizci

Ökseotu Altında Bir Denizci
İçin Mum
Eski Denizciler Unutulmasın Diye
Kendinize Bir Denizci Noel'i Yaşayın
Denizci Koruması Smoke &
Marines

Blue Ivy
Hazırlık
Sorunlu Çocuk
Mad Boys Parti
Suçluları

Bravo Team Wolf
Tehlike Isırdığında
Ateş Altında

Kardinal
Günahlar
Öldürme
Şarkısı İlk
Koro Yüksek
Nota Son Söz

Chance Monroe
Toprak Cadıları Kolay Değildir
Şehir Dışından Plan Cadı Kötü
Cadı Yükseliyor

Elit Varlıkları

Featuring:
Saf Bakır
Hedef: Tungsten
Tungsten Varlık:
Arsenik

Ateşli Kalpler

Hel Dorado Mareşali
Cesurlar Yalnızdır
Micah & Bayan Miller
Bir Avuç Hayal Raising
Kane

Aranıyor: Fevered or Alive
Vahşi ve Ateşli
The Quick & The Fevered
Wyatt Adında Bir Adam

Kraliyete Doğru

Bazıları Kraliyet Gibi
Bazıları Skandaldan
Hoşlanıyor Bazıları Ölümcül
Bazıları Gizli Sever
Bazıları Kolay Sever
Denizci Prensi
Engellendi

Nebula'nın Kalbi

Kraliçe Yapıcı
Anlaşma Bozucu
Taht Alıcı

Lone Star Leathernecks

Semper Fi Kovboy
Olduğunuz Gibi, Kovboy

Sihir ve Kargaşa

Cadı Şarkıcı Bridget'in
Cadı Günlüğü Büyülenmiş
Gelin

Mongrels

Mongrels, Mischief & Mayhem

Zincirlenmiş Ruhlar

Zincirlenmiş Succubus

Zincirsiz Succubus

Succubus Kutsanmış

Zincirlenmiş Ruhlar (Omnibus)

Uzay Kovboyu

Uzay Kovboyu Hayatta Kalma Rehberi

Zaman

Tutsağı

Duraklatılmış

Geri Sarma

Hızlı İleri

Dokunulmaz

Kurallar ve Güller

Değişimler ve Çikolatalar

Anahtarlar ve Öpücükler

Fısıltılar ve Dilekler

Akşamdan Kalmalar ve

Tatiller Arsız ve Nefessiz

Denemeler ve Taçlar

Mezuniyet ve

Hediyeler

Meydan Okuma ve

Adanmışlık Şarkılar ve

Sevgililer Miras ve Aşıklar

Elvedalar ve Sonsuza Dek

Willow Bend'in Kurtları

Hukukta Kurt

Kurt Isırığı

Kafesteki Kurt

Kurt İddiası

Yan Kapıdaki
Kurt Haydut
Kurt Bayou
Kurdu
Evcilleşmemiş
Kurt
Menfaatleri Olan Kurt
Nehir Kurdu
Tek Kötü Kurt Çöl
Kurdu
Kar Kurdu
Gemideki Kurt
Holly Jolly
Kurdu Gölge
Kurt
Ay Çarpmış Kurdu
Şimşek Kurdu
Hayalet Kurt
Kanunsuz Kurtlar
Kurt Serbest

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.